Colleen McCullough

Autoarea romanului PASĂREA SPIN

Deschis. Închis

COLLEN McCULLOUGH

DESCHIS, ÎNCHIS

COLLEN McCULLOUGH

Deschis, închis

Traducere:
Liviu Mateescu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLEEN McCULLOUGH
Deschis, închis / Collen McCullough ; trad.: Liviu Mateescu. - București : Lider, 2009
ISBN 978-973-629-218-7

I. Mateescu, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: Eugenia Vișinoiu
Coperta: Claudia Costache
Tehnoredactor: Florian Bulmez
Bun de tipar: Emilia Leancă

ON, OFF

Copyright © 2006, Colleen McCullough
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER,
Editor Casandra Enescu

OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel.: 021 316.32.55, Fax: 031 410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Pentru Helen Sanders Brittain,
în amintirea zilelor de odinioară,
cu multă dragoste.

PARTEA ÎNTÂI

Octombrie și noiembrie 1965

1

Miercuri, 6 octombrie 1965

Jimmy se trezi treptat, conștient la început de un singur lucru – că era îngrozitor de frig. Dinții îi clănțăneau, carnea îl durea, degetele de la mâini și de la picioare îi amorțiseră. Și de ce nu putea să vadă nimic? *De ce nu vedea?* În jurul lui era un întuneric de nepătruns ce nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Când se dezmetici, își dădu seama că era prins în ceva străin, urât mirositor. *Înfășurat!* Intră în panică și începu să țipe și să tragă cu unghiile de materialul cu care era înfășurat. Acesta se rupse sub mâinile lui, dar după ce reuși să se elibereze și văzu că frigul persistă, simți că înnebunește de groază. În jurul lui mai erau și alte chestii la fel de urât mirositoare ca și bandajele cu care fusese legat, dar indiferent cât de tare ar fi țipat, ar fi sfâșiat, ar fi smuls, nu reușea să scape, nu putea să zărească nici măcar o geană de lumină, și nu simțea nici cea mai ușoară boare de aer cald. Așa că țipă, rupse și

smulse în continuare, cu pulsul bubuindu-i în urechi, auzind doar sunetele făcute de el.

Otis Green şi Cecil Potter veniră împreună la muncă. Se întâlniseră zâmbitori pe strada Eleventh. Era ora şapte fix, dar se simţeau în al nouălea cer la gândul că nu trebuiau să ponteze. Locul lor de muncă era civilizat, omule, nu puteai nega chestia asta. Îşi puseră pachetele pregătite pentru masa de prânz în micuţul dulăpior de inox pe care-l păstraseră pentru folosinţa lor exclusivă – nu era nevoie de încuietori, căci aici nu existau hoţi. Apoi îşi începură ziua de lucru.

Cecil îi auzea deja pe copilaşii săi cum ţipau după el; merse drept la uşiţa lor, o deschise şi le spuse cu tandreţe:

– Salut, băieţi! Ce mai faceţi, ha? Toată lumea a dormit bine?

Uşa încă se închidea în urma lui Cecil când Otis se apucă de cea mai puţin plăcută îndeletnicire din ziua aceea – golirea frigiderului. Recipientul de plastic, cu roţi, pe care-l folosea mirosea a curat şi a proaspăt. Adăugă încă o rezervă şi îl împinse până la uşa frigiderului – o uşă masivă, de oţel, cu mâner care servea şi ca încuietoare. Ceea ce se petrecu după aceea îl luă cu totul prin surprindere: în momentul în care deschise uşa, ceva se năpusti pe lângă el, urlând din toţi rărunchii.

– Cecil, vino încoace! strigă el. Jimmy e încă în viaţă, trebuie să-l prinzi!

Maimuţa parcă înnebunise, dar după ce Cecil vorbi cu el puţin şi-i întinse braţele, Jimmy îi sări

la piept, tremurând, iar țipetele i se transformară în gemete slabe.

– Doamne, Otis, spuse Cecil, ținând animalul în brațe ca un tată pe propriul său copil, cum i-a scăpat chestia asta doctorului Chandra? Bietul de el a fost închis în frigider toată noaptea. Gata, gata, Jimmy, gata! Tăticul e aici, omulețule, acum ești pe mâini bune!

Amândoi bărbații erau șocați, inima lui Otis o luase chiar un pic la trap, dar până la urmă nu se întâmplase nimic grav. Doctorul Chandra avea să sară în sus de bucurie când va auzi că Jimmy nu murise până la urmă, se gândi Otis, reîntorcându-se la frigider. Jimmy valora o sută de bătrâne.

Nici chiar un maniac al curățeniei ca Otis nu putea să scape complet de mirosul de moarte care lâncezea în frigiderul respectiv, oricât l-ar fi curățat cu dezinfectant și cu odorizante. Duhoarea, nu una de putreziciune, ci altceva, mult mai subtil, îl înconjură pe Otis imediat după ce acesta aprinse lumina pentru a putea vedea mai bine interiorul din oțel inoxidabil. Oh, băiete, Jimmy făcuse o mizerie de nedescris! Peste tot erau împrăștiate pungi rupte de hârtie, cadavre de șoareci fără cap, cu blana albă țeapănă și cu cozile complet lipsite de păr, oarecum obscene. Și în spatele celor câteva pungi cu șoareci se aflau alte două pungi mai mari, și ele zdrențuite. Oftând, Otis scoase câteva pungi noi din dulap și se apucă să pună ordine în haosul creat de Jimmy. După ce băgă trupurile inerte ale șoarecilor înapoi în pungi, pătrunse în camera frigorifică și apucă una dintre cele două

pungi mari. O trase spre el. Punga era ruptă de sus și până jos, iar conținutul ei se vedea aproape în totalitate.

Otis deschise gura și începu să țipe la fel de ascuțit ca și Jimmy. Încă mai țipa când Cecil ieși în goană din camera maimuțelor. Apoi, fără să pară că-l observă pe Cecil, se întoarse și ieși în fugă din compartimentul destinat animalelor, pe hol, trecu de vestibul și se năpusti pe ușă. Picioarele i se mișcau într-un ritm nebunesc în timp ce alerga pe strada Eleventh, spre locuința lui, un apartament situat la etajul întâi al unui imobil modest, care adăpostea trei familii.

Celeste Green tocmai își bea cafeaua împreună cu nepotul ei, când Otis se năpusti în bucătărie; săriră amândoi în picioare. Wesley uită instantaneu de discuția aprinsă în care era antrenat, despre crimele lui Whitey. Celeste se duse să aducă flaconul cu săruri, iar Wesley îl așeză pe Otis pe un scaun. Celeste se întoarse cu sărurile și-l împinse la o parte pe Wesley.

– Știi care-i problema ta, Wes? Întotdeauna stai în calea cuiva! Dacă n-ai fi ca un ghimpe în coasta lui Otis, n-ar mai zice despre tine că ești o pacoste de copil! Otis! Otis, dragule, trezește-te!

Pielea lui Otis devenise dintr-un cafeniu închis și cald, gri păstos. Culoarea nu-i reveni în obraji nici după ce vaporii de amoniac îi ajunseră sub nas, însă reuși să se dezmeticească, scuturând din cap.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Wesley.

– Rămășițele unei femei, șopti Otis.

– Ce? întrebă repede și Celeste.

– Rămășițele unei femei. În frigiderul de la serviciu, lângă șoarecii morți. Păsărica și abdomenul. Începu să tremure.

Wesley îi puse singura întrebare care i se părea relevantă.

– Era o negresă sau o femeie albă?

– Nu-l sâcâi acum cu chestia asta, Wes! țipă Celeste.

– Nu era negresă, spuse Otis, ducându-și mâinile la piept. Dar nici albă nu era. Metisă, adăugă el, alunecând de pe scaun și întinzându-se pe podea.

– Cheamă o ambulanță! Haide, Wes, *sună la Salvare!*

Ambulanța veni foarte repede, și asta datorită a două circumstanțe favorabile: în primul rând pentru că spitalul Holloman se afla la doi pași, și în al doilea rând pentru că fluxul de pacienți era destul de redus la acea oră a dimineții. Încă în viață, Otis Green fu urcat în ambulanță, soția ghemuindu-se lângă el. Apartamentul fu lăsat în grija lui Wesley le Clerc.

Acesta nu rămase prea mult timp în locuință. Nu mai putea să zăbovească acolo, nu și când avea astfel de vești pe care trebuia să le împărtășească și altora. Mohammed el Nesr locuia pe strada Fifteenth, la numărul 18. Trebuia să-i spună. Rămășițele unei femei! Nu negresă, dar nici albă. Metisă. Asta pentru Wesley însemna negresă, ca și pentru toți membrii Brigăzii Negre a lui Mohammed. Venise vremea ca Wesley să ceară socoteală pentru cei două sute de ani de

opresiune, două sute de ani în care cei de culoare fuseseră considerați cetățeni de mâna a doua, ba chiar animale fără suflet.

Când ieșise din închisoarea din Louisiana, hotărâse să vină în nord, la mătușa Celeste, în Connecticut. Își dorea din tot sufletul să-și făurească o reputație de bărbat de culoare pe care se putea conta, ale cărui opinii aveau greutate, iar acest lucru putea fi realizat mai ușor într-o parte a țării mai puțin bigotă decât Louisiana, unde negrii ajungeau la închisoare și dacă îndrăzneau să se uite cruciș. În Connecticut se aflau Mohammed el Nesr și Brigada lui Neagră. Mohammed era educat, avea doctoratul în drept – își cunoștea drepturile! Dar Mohammed îl desconsidera pe Wesley, pentru aceleași motive care erau evidente pentru acesta în fiecare zi când se uita în oglindă. În ochii lui Mohammed, Wesley era un neica nimeni, un negru de pe plantație. Dar lucrul ăsta nu-i domolise deloc entuziasmul lui Wesley. Intenționa să-și facă un nume în Holloman, Connecticut! Într-o bună zi, Mohammed avea să se uite cu admirație la el, la Wesley le Clerc, un negru de pe plantație.

Cecil Potter descoperi nu după multă vreme ce-l făcuse pe Otis să fugă zbierând din partea de clădire destinată animalelor, dar nu reacționă în același fel. Nu intra prea ușor în panică. Nu atinse nimic din conținutul frigiderului. Și nici nu sună la poliție. Ridică receptorul telefonului și formă numărul de la cabinetul Profesorului. Știa cu siguranță că acesta era în birou, chiar și la acea

oră matinală. Profesorul spunea întotdeauna că diminețile erau singurele momente când putea să aibă parte de liniște. Însă nu și dimineața asta, presupuse Cecil.

– E un caz trist, îi spuse locotenentul Carmine Delmonico colegului său îmbrăcat în uniformă – care îi era și superior ierarhic –, căpitanului Danny Marciano. Dacă nu reușim să găsim vreo rudă, copiii or să ajungă la orfelinat.

– Ești sigur că el a făcut-o?

– Da. Bietul om a încercat să facă în așa fel încât să lase impresia că un străin ar fi năvălit în casă, dar în patul acela erau soția sa și amantul ei – tipul are și el câteva tăieturi, dar ea e ciopârțită bine. El a făcut-o. Pun pariu că o să mărturisească singur, de bună voie, în cursul zilei de azi.

Marciano se ridică în picioare.

– Atunci hai să mergem să mâncăm și noi ceva.

Telefonul începu să sune. Marciano înălță sprâncenele în direcția lui Carmine și ridică receptorul. După mai puțin de trei secunde, căpitanul de poliție înlemnise, își pierduse orice urmă de veselie.

– E Silvestri! îi șopti el lui Carmine, apoi clătină de mai multe ori din cap. Sigur, John. O să-l trimit acum pe Carmine și, de îndată ce va fi posibil, și pe Patsy.

– Necazuri?

– Necazuri mari. Silvestri tocmai a primit un telefon de la șeful de la Hug – profesorul Robert

Smith. Au găsit o parte din trupul unei femei în frigiderul unde depozitau animalele moarte.

– Dumnezeule!

Sergenții Corey Marshall și Abe Goldberg își luau micul dejun la Malvolio's, restaurantul pe care-l frecventau polițiștii pentru că se afla chiar lângă sediul lor din Palatul Administrativ, pe strada Cedar. Carmine nu se mai obosi să intre, ciocăni doar în geamul din fața mesei unde Abe și Corey mâncau clătite cu sirop de arțar și beau cafea din niște căni mari. Norocoși afurisiți, se gândi el. Ei și-au pus burta la cale în vreme ce eu a trebuit să-i duc raportul lui Danny, și acum adio mâncare. Ierarhia asta e o mare pacoste.

Mașina pe care Carmine o considera ca fiind a lui (când de fapt reprezenta un vehicul nemarcat al Departamentului de Poliție din Holloman) era un Ford Fairlane cu un motor supraalimentat, cu opt cilindri în V și cu amortizoare și arcuri speciale pentru dotarea mașinilor de poliție. Când mergeau toți trei cu ea, Abe conducea întotdeauna, Cory se instala pe locul din față și Carmine în spate, unde se putea întinde cât poftea și avea posibilitatea să-și răsfoiască și hârtiile. Nu dură mai mult de treizeci de secunde să-i pună la curent pe Corey și pe Abe, iar drumul din strada Cedar și până la Hug le luă mai puțin de cinci minute.

Holloman se întindea undeva la jumătatea țărmului Connecticutului. Portul lui spațios dădea spre Long Island, aflată dincolo de estuarul Sound. Întemeiat de puritanii ajunși aici în 1632, orașul

prosperase dintotdeauna, şi asta nu numai datorită numeroaselor fabrici care se întindeau spre marginile sale şi pe malurile râului Pequot. O parte destul de însemnată din cei 150 000 de locuitori era legată cumva de Universitatea Chubb, o instituţie şcolară de renume, care se considera cel puţin egală cu cele mai importante universităţi din ţară, inclusiv Harvard şi Princeton. Oraşul şi lumea din campusul universitar erau foarte strâns legate între ele.

Campusul principal al universităţii Chubb se întindea pe cele trei laturi ale curţii mari, acoperite cu gazon. Clădirile lui, unele construite în stil colonial timpuriu, georgian, altele în stilul gotic specific secolului al XIX-lea erau unite prin nişte edificii cu o arhitectură surprinzător de modernă, tolerate aici doar pentru că fuseseră proiectate de arhitecţi celebri; spre est era Dealul Ştiinţei, unde se afla campusul facultăţilor cu profil real, clădiri înalte şi pătrate, construite din cărămizi închise la culoare şi sticlă, iar departe, în cealaltă parte a oraşului, spre vest, se găsea Facultatea de Medicină Chubb.

Pentru că, în general, facultăţile de medicină se dezvoltau în vecinătatea spitalelor, în anul 1965 aveau tendinţa de a fi situate în zonele rău famate ale oraşelor. Nici Holloman nu făcea excepţie de la această regulă. Facultatea de Medicină Chubb şi Spitalul Holloman se aflau pe strada Oak, la limita sudică a celui mai mare dintre cele două cartiere sărace, locuite aproape în totalitate de negri, ale oraşului Holloman. Respectivul ghetou

era poreclit Hollow[1], pentru că se aflau într-o groapă unde mai demult existase o mlaștină. În 1960 rezervoarele de produse petroliere ale East Holloman fuseseră mutate la capătul străzii Oak, pe un teren viran, între autostrada I-95 și port pentru a face loc clădirilor mizere ale spitalului.

Centrul pentru Cercetări Neurologice Hughlings Jackson era situat pe strada Oak, vizavi de clădirea Shane-Driver, unde se aflau apartamentele pentru studenții la medicină, o sută de apartamente pentru o sută de studenți. Lângă Shane-Driver era Pavilionul Parkinson, dedicat cercetărilor medicale. De cealaltă parte a drumului putea fi văzută clădirea vecină cu Hug, spitalul Holloman, un stabiliment de douăsprezece etaje, care fusese reconstruit în 1950, anul în care apăruse și Hug.

– De ce-i spun Hug? întrebă Corey în vreme ce Fordul intra pe drumul secundar ce împărțea în două parcarea gigantică.

– Bănuiesc că de la primele trei litere din Hughlings, zise Carmine.

– *Hug*[2]? Parcă n-are pic de demnitate. De ce n-au luat primele patru litere ale numelui, de exemplu. Atunci ar fi fost Hugh.

– Întreabă-l pe profesorul Smith, spuse Carmine, aruncând o privire către destinația lor.

Hug era replica mai mică și mai scundă a

---

[1] Depresiune, aici mai degrabă cu sensul de „Groapă“, loc jos.

[2] În limba engleză, îmbrățișare.

Turnului de Biologie Burke și a Turnului Științelor Susskind, situate de cealaltă parte a campusului, pe Dealului Științei; o construcție netedă și lăbărțată din cărămidă închisă la culoare, prevăzută cu o grămadă de geamuri mari. Se întindea pe o suprafață de aproape treisprezece mii de metri pătrați, pe locul unde altădată erau ridicate câteva colibe mizere, care fuseseră demolate pentru a face loc acestui monument care ducea mai departe numele unui om misterios, ce nu avea absolut nimic de-a face cu apariția lui. Cine Dumnezeu era acest Hughlings Jackson? O întrebare pe care și-o puneau toți locuitorii orașului Holloman. Mai corect ar fi fost ca Hug să fie numit după cel care donase fondurile necesare construcției lui, incredibil de bogatul, acum răposatul domn William Parson.

Pentru că nu avea cartelă care să-i permită accesul în parcare, Abe parcă Fordul pe strada Oak, chiar lângă clădire. Aceasta nu avea însă nicio intrare care să dea spre strada Oak. Cei trei bărbați merseră pe o alee pietruită ce se întindea pe partea nordică a clădirii până la o ușă simplă de sticlă, unde îi aștepta o femeie foarte înaltă.

Seamănă cu un bloc de cuburi construit de un copil în mijlocul unei camere uriașe, își spuse Carmine; un teren de peste un hectar pentru o clădire cu latura de treizeci de metri. Și, la naiba!, femeia aceea ține în mână o mapă cu clemă. Și nu una medicală, ci de birou. Mintea lui înregistra automat detaliile fizice ale tuturor ființelor umane care treceau prin bucățica lui de lume, astfel că pe măsură ce ea se apropia, creierul lui trecu la

treabă: un metru și nouăzeci de centimetri, treizeci și un pic de ani, costum bleumarin cu pantaloni cu pense largi, pantofi fără toc, cu șireturi, păr maroniu, ca de șoarece, fața cu un nas cam mare și cu bărbia proeminentă. N-ar fi ajuns Miss Holloman cu zece ani în urmă, cu atât mai puțin Miss Connecticut. După ce se opri în fața ei, observă totuși că avea o pereche de ochi foarte frumoși, interesanți, de culoarea gheții subțiri, o culoare care lui îi plăcuse dintotdeauna.

– Sergenții Marshall și Goldberg. Eu sunt locotenentul Carmine Delmonico, spuse el scurt.

– Desdemona Dupre, directorul economic, zise ea în timp ce-i conducea spre un hol micuț, a cărui singură menire părea a fi aceea de a găzdui cele două lifturi. Dar în loc să apese butonul vreunuia din lifturi, deschise o ușă de pe peretele opus și-i conduse într-un coridor larg. Acesta este primul etaj, unde se află laboratoarele de îngrijire a animalelor și atelierele, spuse ea, cu un accent care îi trăda originea, plasând-o de cealaltă parte a Atlanticului. Dădură colțul și intrară într-un alt hol. Ea făcu semn spre două uși aflate un pic mai în față. Acolo e sectorul de îngrijire a animalelor.

– Mulțumesc, zise Carmine. De-aici ne descurcăm. Vă rog așteptați-mă în spate, la lifturi.

Ridică din sprâncene, dar se răsuci pe călcâie și dispăru fără să mai spună o vorbă.

Carmine se trezi într-o încăpere foarte mare, plină de dulapuri cu recipiente și cutii. Rafturi pline de cuști, îndeajuns de mari pentru a putea găzdui un câine sau o pisică, stăteau aliniate în

șiruri ordonate în zona din fața unui ascensor de serviciu, de câteva ori mai mare decât cele două văzute în hol. Pe alte rafturi se vedeau cutii de plastic cu capace de plasă de sârmă. În încăpere plutea un miros ușor înțepător de brad cu o ușoară urmă de ceva mai puțin plăcut dedesubt.

Cecil Potter era un bărbat arătos, înalt, solid, îmbrăcat cu un halat alb bine călcat și încălțat cu niște espadrile de pânză. Ochii lui, observă Carmine, care licăreau veseli în mod obișnuit, acum aveau o expresie gravă.

Una din principalele griji ale lui Carmine în acest an foarte agitat era să trateze așa cum se cuvine persoanele de culoare pe care le întâlnea – atât în plan profesional, cât și social. Întinse mâna, o strânse pe a lui Cecil cu fermitate, se prezentă fără să latre cuvintele și fără să se grăbească. Corey și Abe erau oamenii lui, la bine și la greu, așa că îi urmară exemplul și se prezentară cu aceeași politețe.

– Aici este, spuse Cecil apropiindu-se de o ușă metalică închisă cu un zăvor. N-am atins nimic, doar am încuiat ușa. Ezită o clipă, apoi se decise să riște. Oh, locotenente, aș putea să mă întorc acum la copilașii mei?

– Copilași?

– La maimuțe. Macaci. Rhesus[3] vă spune ceva? Ei bine, ei sunt copilașii. Sunt acolo, înăuntru și par foarte supărați. Jimmy le tot zice ce-a pățit și pe unde a zăcut, iar ei își manifestă nemulțumirea.

– Jimmy?

---

[3] Macac.

– Maimuța pe care doctorul Chandra a crezut-o moartă și pe care a împachetat-o într-o pungă de hârtie și a băgat-o în frigider aseară. Jimmy e cel care a găsit-o de fapt – a sfâșiat totul împrejur când s-a trezit în beznă și frig. Când Otis – asistentul meu, omul bun la toate – s-a dus să golească frigiderul, Jimmy a țâșnit de acolo urlând înspăimântată. Apoi Otis a găsit-o și a început și el să țipe, mai rău decât Jimmy. M-am dus să văd despre ce e vorba, apoi l-am sunat pe prof. Presupun că profu' v-a chemat pe voi.

– Și Otis unde este acum? întrebă Carmine.

– Din câte îl știu eu pe Otis, cred c-a fugit acasă, la Celeste. Ea e mămica, și în același timp soția lui.

Își puseseră deja mânușile; Abe împinse cutia din fața ușii și Carmine o deschise în vreme ce Cecil intră în camera maimuțelor, mormăind și plescăind.

Din cele două pungi mari, una rămăsese pe fundul recipientului. Cealaltă, cu o parte sfâșiată de sus și până jos, dădea la iveală partea inferioară a trunchiului unei femei. Când Carmine observă dimensiunile acesteia și lipsa părului pubian simți că-i îngheață sângele în vine – să fie oare vorba de o copilă care încă nu ajunsese la pubertate? Oh, Dumnezeule, nu, asta nu! Nu atinse nimic, își sprijini doar umerii de perete.

– Îl așteptăm pe Patrick, spuse el.

– N-am mai simțit niciodată un asemenea miros – miroase a mort, dar nu e duhoarea aceea de hoit în descompunere, spuse Abe, care ar fi dat orice pentru o țigară.

– Abe, du-te după doamna Dupre și spune-i că poate să meargă sus de îndată ce ajung polițiștii aici, spuse Carmine, recunoscându-i expresia. Apoi postează-i pe aceștia la toate intrările și la ieșirile de urgență. După ce rămase singur cu Corey, își dădu ochii peste cap. De ce acolo, înăuntru? întrebă el.

Patrick O'Donnell îl lămuri.

Cel care purta titlul modern de Examinator Medical într-un oraș care încă de la începuturi avusese numai medici legiști fără cunoștințe de criminalistică, Patrick, se orientase spre medicina legală pentru că nu-i plăceau pacienții care-i răspundeau obraznic și se hotărâse să lucreze în sistemul public, pentru că astfel avea de-a face cu multe cazuri neobișnuite și cu morți misterioase. Datorită eforturilor lui neobosite, orașul Holloman intrase în secolul XX în ceea ce privește medicina legală. Astfel, Patrick reușise să-și formeze un adjunct, un medic legist care se ocupa de elaborarea și susținerea în instanță a rapoartelor medico-legale care trebuiau întocmite și constituise un mic imperiu care includea activități mult mai variate decât banalele autopsii. Credea în noua știință a criminalisticii și se implica în toate cazurile care-l interesau, chiar dacă acestea nu presupuneau neapărat existența unui cadavru.

Avea o înfățișare la fel de irlandeză ca și numele pe care-l purta, păr roșcat, ochi albaștri și strălucitori, dar în realitate el și Carmine erau veri primari, fii ai unor mame surori, ambele de origine italiană. Una se măritase cu un Delmonico,

alta devenise O'Donnell după căsătorie. Cu zece ani mai în vârstă decât Carmine, cu o căsnicie fericită, tată a zece copii, Patrick nu lăsa niciunul dintre aceste impedimente să stea în calea prieteniei lor.

– Nu știu multe, dar uite ce am aflat până acum, zise Carmine și-l puse la curent. De ce acolo, înăuntru? repetă el la sfârșit.

– Pentru că dacă Jimmy maimuțoiul nu s-ar fi trezit din morți și n-ar fi intrat în panică, aceste două pungi maro, nemarcate și intacte ar fi fost aruncate într-un container și duse la crematoriul pentru animale, spuse Patrick cu o grimasă. Modalitatea perfectă de a scăpa de rămășițele umane. Puf! Și totul se face scrum.

Abe se întorsese între timp, prinzând ultimele cuvinte ale lui Patrick.

– Iisuse! șopti el, palid și înspăimântat.

După ce făcură câteva fotografii, Patrick puse prima pungă pe o targă și o introduse într-un sac special pentru cadavre. Apoi examină cu grijă acele rămășițe, astfel încât să nu desprindă bucățile de hârtie.

– Nu există păr pubian, zise Carmine. Patsy, dacă mă iubești, spune-mi că nu e vorba de o copilă.

– Părul a fost... nu, nu ras... epilat, deci este o adolescentă. Destul de micuță, totuși. De parcă ucigașul nostru și-ar fi dorit o copilă, dar nu se hotărâse să-și satisfacă pe deplin poftele dezgustătoare. Ridică și cea de-a doua pungă, mai puțin sfâșiată, și o puse lângă prima. Mă întorc la morgă, presupun că ai nevoie de raportul meu cât

se poate de repede. Tehnicianul lui șef, Paul, se pregătea deja să aspire interiorul recipientului frigorific; după aceea avea să preleveze amprentele. Împrumută-mi-i pe Abe și pe Corey, Carmine, și după aceea putem să-l lăsăm pe Cecil să-și continue lucrul. Trebuie să-și țină toate animalele pentru experimente – în afară de maimuțe – în altă parte, și astea sunt cuștile curate pentru astăzi.

– Controlați totul de-a fir a păr, băieți, spuse Carmine și se îndreptă spre ieșire, urmându-l îndeaproape pe vărul său și targa pe care fuseseră puse resturile acelea înfiorătoare.

Desdemona Dupre – ce nume ciudat! – era încă în hol și răsfoia teancul gros de foi pe care-l avea prins în mapă.

– Doamnă Dupre, dumnealui este doctorul Patrick O'Donnell, spuse Carmine.

La auzul acestor cuvinte femeia parcă luă foc.

– Nu sunt doamnă, ci domnișoară! spuse ea pe un ton răstit, accentul acela ciudat devenind și mai evident. Mergeți cu mine sus, domnule locotenent, sau pot să plec? Am treabă.

– Ne vedem mai târziu, Patsy, spuse Carmine și o urmă pe *domnișoara* Dupre într-unul dintre lifturi. Sunteți din... ăă..., Anglia? întrebă el în timp ce ascensorul urca.

– Da.

– De când lucrați la Hug?

– De cinci ani.

Ieșiră din lift la etajul al patrulea, ultimul etaj, deși pe cel din urmă buton al ascensorului scria „ACOPERIȘ". Aici puteai să-ți faci o idee cu privire

la interiorul Hugului. Lucrurile arătau puțin altfel decât la primul etaj: pereții erau zugrăviți într-o nuanță de crem oficial și aveau lambriuri de stejar de un maro închis, iar pe tavan puteau fi văzute grupuri de tuburi fluorescente acoperite cu panouri de plastic. Ajunseră într-un coridor identic cu cel de la primul etaj, care în partea din spate se întâlnea cu un alt hol, în unghi drept. Acolo se mai afla și o ușă.

Domnişoara Dupre ciocăni, fu poftită înăuntru şi-l împinse pe Carmine în biroul profesorului Smith, fără să intre și ea.

Carmine se trezi în fața unuia dintre cei mai arătoși bărbați pe care-i văzuse vreodată. Robert Mordent Smith, Profesorul Șef al Centrului pentru Cercetări în domeniul Neurochirurgiei Hughlinghs Jackson, măsura peste un metru optzeci și cinci înălțime, era zvelt și avea o figură care nu se uita ușor: o minunată structură osoasă, gene și sprâncene negre, ochi albaștri, vii și un ciuf de păr ondulat, cu șuvițe albe. Contrastând cu pielea netedă a obrazului, genul acela de păr scotea în evidență perfecțiunea restului feței. Zâmbetul lui dezvălui un șir de dinți egali şi albi. Ochii însă aveau o expresie gravă. Nici nu era de mirare.

– Cafea? întrebă el, făcându-i semn lui Carmine să se așeze pe scaunul mare, aflat de cealaltă parte a biroului impozant.

– Da, mulțumesc. Fără lapte, fără zahăr.

În timp ce Proful comanda două cafele prin intermediul interfonului, oaspetele său începu să inspecteze din priviri încăperea, generoasă ca suprafață – aproape șapte metri pe nouă, cu

ferestre imense pe doi dintre pereți. Biroul Profului ocupa colțul de nord-est, astfel că avea vedere către Hollow, către căminul Shane-Driver și către parcare. Decorațiunile erau foarte scumpe – mobilierul de nuc, țesăturile de calitate, covorul Aubusson. Pe un perete zugrăvit cu dungi verzi era expusă o colecție impresionantă de diplome, medalii și licențe, iar pe peretele din spatele biroului profesorului se afla un tablou, o excelentă reproducere a unui peisaj de Watteau.

– Nu e o copie, spuse profesorul, urmărind privirea lui Carmine. L-am împrumutat din Colecția William Parson, cea mai mare și mai vestită colecție de artă europeană din America.

– Oh! exclamă Carmine, gândindu-se la posterul ieftin cu o reproducere după irișii lui Van Gogh care era atârnat în spatele biroului său.

O femeie trecută de treizeci de ani intră în birou ducând o tavă de argint pe care se aflau un termos, două cești delicate, cu farfurioare cu tot, două pahare și o carafă de cristal plină cu apă cu gheață. Aici, la Hug, oamenii chiar se respectau!

O femeie dichisită, cu o înfățișare severă, se gândi Carmine, examinând-o: părul negru strâns într-un coc, fața largă, netedă, ochii căprui și o figură teribilă. Era îmbrăcată într-un costum compus din fustă și sacou, ambele cu o croială strânsă pe trup, iar în picioare purta o pereche de pantofi fără toc Ferragamo. Carmine remarcă toate aceste lucruri, pentru că datorită meseriei pe care o făcea de atâția ani ajunsese să acumuleze o grămadă de cunoștințe despre oameni și despre comportamentul lor. Femeia asta era ceea ce mama

lui ar fi numit „o devoratoare de bărbați“, deși se părea că Proful nu o tenta defel.

– Domnișoara Tamara Vilich, secretara mea, spuse profesorul.

Nici Carmine Delmonico nu reprezenta o tentație pentru ea! Zâmbi, dădu din cap și plecă fără să stea prea mult pe gânduri.

– Printre subordonații dumneavoastră aveți și două domnișoare trecute de treizeci de ani, spuse Carmine.

– Sunt minunate, dacă reușești să le găsești, spuse profesorul, care părea dornic să amâne discuția despre adevăratul motiv al acestei vizite. O femeie căsătorită are responsabilități în ceea ce privește familia, responsabilități care pot deseori să interfereze cu programul de serviciu. În timp ce femeile singure își dedică tot timpul slujbei – de exemplu nu le deranjează să lucreze până mai târziu, să facă ore suplimentare fără să fi fost anunțate dinainte.

– Au mai multă energie, spuse Carmine. Sorbi din cafea, care era groaznică. Nici nu se așteptase să fie altfel. Profesorul, după cum observase, nu băuse decât apă din carafa aceea drăguță, deși îi turnase chiar el cafeaua lui Carmine. Domnule profesor, ați coborât și dumneavoastră în camera animalelor, să vedeți ce s-a găsit acolo?

Profesorul se albi la față și clătină din cap.

– Nu, nu, bineînțeles că nu! Cecil m-a sunat și mi-a spus ce-a găsit Otis, iar eu l-am sunat imediat pe comisarul Silvestri. Țin minte că i-am dat dispoziție lui Cecil să nu lase pe nimeni să

intre în zona animalelor până când nu vine poliția.

– Și l-ați găsit pe Otis... Otis și mai cum?

– Green. Otis Green. Se pare că a suferit un atac de cord minor. În momentul de față se află la spital. Cu toate acestea, cardiologul său spune că nu este vorba de ceva grav, putând fi externat în două-trei zile.

Carmine puse deoparte ceașca de cafea și se lăsă pe spate în fotoliul tapițat cu material scump, ținând mâinile împreunate în poală.

– Povestiți-mi despre frigiderul pentru cadavrele de animale, domnule profesor.

Smith părea puțin derutat, se vedea clar că trebuia să-și facă curaj; poate, se gândi Carmine, nu avea curajul necesar să se descurce în astfel de situații critice, care implicau crime, ci doar în cadrul comitetelor și în fața a tot felul de cercetători ciudați. La câte recepții organizate la Chubb n-a trebuit să stau și să ascult perorațiile unor astfel de oameni?

– Ei bine, toate institutele de cercetări au așa ceva. Sau, dacă e vorba de o unitate mai mică, folosește un astfel de frigider împreună cu alte laboratoare din apropiere. Noi suntem cercetători și, din motive ce țin de etica profesională, nu putem utiliza oameni pentru experimentele noastre, astfel că trebuie să recurgem la animale care sunt situate mai jos decât noi pe scara evoluției. Tipul de animal depinde de genul cercetării desfășurate – porcușori de Guineea pentru cele legate de piele, iepuri pentru plămâni și așa mai departe. Cum noi suntem interesați de

studiul epilepsiei şi al retardului mintal şi cum aceste boli afectează creierul, animalele folosite în astfel de cercetări sunt şoarecii, pisicile şi maimuţele – aici la Hug utilizăm macaci. La sfârşitul experimentelor animalele sunt sacrificate – cu foarte multă blândeţe, m-aş grăbi să adaug. Cadavrele sunt introduse în pungi speciale şi puse în frigider, unde rămân până la ora şapte a fiecărei dimineţi. La ora aceea Otis goleşte conţinutul frigiderului într-o pubelă şi duce acea pubelă prin tunel, în pavilionul Parkinson, unde se află centrul de îngrijire a animalelor din cadrul Facultăţii de Medicină. Locul de incinerare unde sunt procesate cadavrele de animale face parte din centrul de îngrijire a animalelor al pavilionului Parkinson, dar este folosit şi de spital, care trimite acolo membrele amputate şi alte asemenea reziduuri.

Rosteşte cuvintele pe un ton excesiv de protocolar, se gândi Carmine. Vorbeşte de parcă ar dicta o scrisoare importantă.

– V-a spus Cecil cum au fost descoperite acele rămăşiţe umane? întrebă el.

– Da. Chipul profesorului se crispă puţin.

– Cine are acces la acel frigider?

– Toată lumea de aici, de la Hug. Mă îndoiesc că cineva din afară ar fi putut să-l folosească. Intrările în clădire sunt puţine şi păzite.

– De ce?

– Dragul meu domn locotenent, ne aflăm la capătul străzii Oak, la periferia zonei în care se găsesc spitalul şi Facultatea de Medicină! Ne învecinăm cu străzile Eleventh şi Hollow. O zonă

destul de rău famată, după cum cred că știți foarte bine.

– Am observat că și dumneavoastră îi spuneți Hug, domnule profesor. De ce?

Colțurile ușor căzute ale gurii se ridicară.

– Frank Watson e de vină, spuse el printre dinți.

– Cine e Frank Watson?

– Profesor de neurologie la Facultatea de Medicină. Când Hug a luat ființă, în 1950, el a vrut să fie pus șef. Însă binefăcătorul nostru, răposatul William Parson, era foarte hotărât ca rolul de conducător să-i fie atribuit unei persoane cu multă experiență în studierea epilepsiei și a retardului mintal. Cum domeniul de cercetare al lui Watson era scleroza, nu corespundea cerințelor postului. I-am spus domnului Parson că ar fi trebuit să aleagă un nume mai ușor de reținut decât Hughlings Jackson, însă dumnealui era hotărât. Oh, întotdeauna a dat dovadă de fermitate. Bineînțeles, oricine s-ar fi așteptat ca numele să fie abreviat cumva, însă eu m-am gândit că va fi scurtat „Hughlings“ sau „Hug“. Și astfel, Frank Watson s-a răzbunat. I s-a părut foarte amuzant să-i zică Hug, și așa i-a rămas numele.

– Cine este, mai exact, Hughlings Jackson, domnule?

– Un neurolog englez, deschizător de drumuri în domeniul ăsta, domnule locotenent. Soția lui avea o tumoră care creștea încet pe banda motoare – creasta dinaintea șanțului central Rolando care este reprezentarea corticală a funcției motrice, adică a mușchilor.

Nu înțeleg niciun cuvânt din toate astea, se gândi Carmine în timp ce vocea calmă continua să se audă, dar oare îi pasă? Nu.

– Crizele epileptice ale doamnei Jackson erau ciudate, continuă profesorul. Nu afectau decât o singură jumătate a corpului; au început cu o parte a feței, apoi au cuprins brațul, mâna și în final piciorul. Acest fel de crize sunt cunoscute încă sub numele de „crizele Jackson". Studiindu-le, Jackson a avansat primele ipoteze despre funcția motrice, conform cărora fiecărei părți a corpului îi corespunde o anumită zonă de pe cortex. Cu toate acestea, ceea ce i-a fascinat pe oameni a fost faptul că a stat neobosit la căpătâiul soției sale muribunde, ore în șir, luând notițe despre crizele ei, descriindu-le în detaliu. Un cercetător prin excelență.

– Un tip cam lipsit de inimă, dacă mă întrebați pe mine, zise Carmine.

– Aș prefera să-l numesc pasionat, spuse Smith cu răceală.

Carmine se ridică în picioare.

– Nimeni nu iese din clădirea aceasta fără permisiunea *mea*. Același lucru este valabil și pentru dumneavoastră, domnule. Am postat polițiști la toate intrările, inclusiv la cea din tunel. V-aș sugera să nu povestiți nimănui nimic despre ce s-a întâmplat aici.

– Dar n-avem cantină aici! spuse profesorul pe un ton sec. Ce-o să mănânce personalul la prânz dacă nu-i lăsăm pe oameni să meargă acasă?

– Unul dintre polițiști o să facă o listă cu ce-și doresc și o să le aducă de mâncare. În drum

spre ușă se opri și întoarse capul. Mă tem că va trebui să amprentăm pe toată lumea. Este un inconvenient mai serios decât interdicția de a lua prânzul acasă, dar sunt sigur că înțelegeți situația.

Birourile, laboratoarele și morga Oficiului de Medicină Legală din Holloman se aflau tot în clădirea administrativă a orașului.

Când Carmine intră în morgă, găsi două bucăți din trunchiul unei femei puse împreună pe o masă de autopsie din metal.

– Femeie metisă, bine hrănită, în vârstă de aproximativ șaisprezece ani, spuse Patrick. I-a epilat muntele lui Venus înainte de a începe să-i introducă diverse obiecte – poate fi vorba de vibratoare sau de diverse chestii folosite pentru prelungirea penisului, e greu de spus. A fost violată de mai multe ori, cu obiecte din ce în ce mai mari, dar mă îndoiesc că asta i-a provocat moartea. În părțile de corp pe care le avem am găsit atât de puțin sânge încât cred că a fost scurs așa cum se face cu vitele la abator. Nu are nici brațe, nici mâini, nici picioare, nici cap. Cele două părți pe care le avem au fost bine spălate. Din această cauză, până acum nu am găsit urme de spermă, dar zona respectivă este atât de tumefiată – a fost violată și anal – încât va trebui s-o cercetez și cu un microscop. Eu unul însă pot să pun rămășag că n-o să găsesc nicio urmă de spermă. Tipul a umblat cu mănuși și probabil că își folosește prelungitoarele de penis ca pe niște prezervative. Asta dacă ejaculează vreodată.

Pielea fetei avea culoarea cafelei cu lapte, în ciuda palorii cauzate de lipsa de sânge. Chiar dacă șoldurile îi erau umflate, avea talia îngustă și niște sâni foarte frumoși. Din câte vedea Carmine, în afara zonei pubiene nu existau alte răni – nu se vedeau vânătăi, tăieturi, înțepături, mușcături sau arsuri. Dar în absența brațelor și a picioarelor n-avea cum să-și dea seama dacă și cum fusese legată.

– Mie-mi pare o copilă, spuse el. Nu e înaltă.

– Aș zice un metru și cincizeci și cinci, maximum. Un al doilea lucru interesant, continuă Patrick, este faptul că dezmembrarea a fost făcută de un adevărat profesionist. O singură tăietură cu un instrument ascuțit – un cuțit subțire de măcelărie sau un scalpel de autopsie, și uită-te la încheieturile de la coapse și umeri – dezarticularea s-a făcut fără smulgeri. Desfăcu cele două bucăți de trunchi. Secțiunea transversală s-a făcut chiar sub diafragmă. Orificiul duodenal a fost legat pentru a preveni scurgerea conținutului stomacului, și la fel s-a procedat și în cazul esofagului. Dezarticularea coloanei vertebrale s-a făcut la fel de profesionist ca și la încheieturile membrelor. Niciun pic de sânge în aortă sau în vena cavă. Totuși, spuse el arătând spre gât, beregata i-a fost tăiată cu câteva ore înainte de desprinderea totală a capului. I s-a retezat jugulara, nu și carotida. Trebuia să sângereze încet, nu să stropească. Atârnată cu capul în jos, bineînțeles. Când i-a retezat capul, a tăiat printre vertebrele C4 și C5 ale coloanei vertebrale, ceea ce i-a oferit posibilitatea să ia și o bucată de gât odată cu capul.

– Mi-aș fi dorit să avem măcar brațele și picioarele, Patsy.

– Și eu, dar cred că au fost puse ieri în frigider, împreună cu capul.

Carmine începu să vorbească cu atât de multă însuflețire, încât Patrick tresări.

– Oh, nu! Încă îi mai păstrează capul. Nu s-ar despărți așa de ușor de el.

– Carmine! Astfel de lucruri nu se întâmplă! Sau, dacă totuși se petrec, autorul e vreun maniac de dincolo de Munții Stâncoși. Aici este Connecticut!

– Încă mai păstrează capul, indiferent din care parte a țării ar fi.

– Eu aș zice că lucrează la Hug, sau dacă nu la Hug, în altă parte, în cadrul Facultății de Medicină, spuse Patrick.

– Măcelar? Lucrător la abator?

– Posibil.

– Ai spus un al doilea lucru interesant, Patsy. Care este primul, ce e mai important?

– Uite aici. Patrick se întoarse spre partea inferioară a trunchiului și arătă spre fesa dreaptă, unde se vedea o rană în formă de inimă, mai închisă la culoare, distingându-se net pe pielea aceea fără cusur. La început am crezut că a tăiat-o acolo dinadins, cu un scop anume – inimă, dragoste, chestii de genul ăsta. Dar nu se văd urme de incizie la contur. E pur și simplu o tăietură transversală, am mai văzut așa ceva la o femeie căreia un cuțitar îi retezase sfârcul. Așa că m-am întrebat dacă fata asta nu avea cumva acolo o aluniță sau o excrescență, un semn din naștere care se vedea deasupra pielii.

– Ceva ce l-a deranjat, ceva ce-i distrugea perfecțiunea, spuse Carmine gânditor. Cine știe? Poate că n-a aflat de semnul acela decât după ce a dus-o în locul unde i-a făcut toate grozăviile astea. Depinde dacă o cunoștea dinainte sau pur și simplu a agățat-o. Ai idee, ce combinație de rase e?

– Greu de spus. Însă rasa albă pare predominantă. Are și ceva sânge de negru sau de mongoloid, sau poate de amândouă.

– Crezi c-ar fi vorba de o prostituată?

– Carmine, e destul de dificil să-mi dau seama, câtă vreme n-am la îndemână brațele, ca să mă uit după semne lăsate de acele de seringă, dar fata asta pare... cum să-ți spun? destul de „sănătoasă". Eu aș căuta în dosarul cu „Persoane dispărute".

– Oh, asta și am de gând să fac, spuse Carmine și plecă înapoi spre Hug.

De unde să încep, mai ales că lui Otis Green nu putea să i se ia o declarație decât mâine, cel mai devreme? Cecil Potter era singura alternativă.

– Ăsta chiar e un serviciu foarte bun, spuse Cecil, așezat pe un scaun de metal, cu Jimmy pe genunchi, aparent fără să bage de seamă că macacul îi căuta de zor în păr, cu degetele lui delicate înfipte în claia deasă și parcă într-o transă extatică. Jimmy, îi explicase el, era încă foarte afectat de tragedia prin care trecuse. Carmine ar fi putut să privească mai detașat scena bizară dacă maimuța, deloc mică, n-ar fi avut pe creștet o jumătate de minge de tenis; chestia aceea era acolo, îi spusese Cecil, pentru a proteja ansamblul

de electrozi pe care-l avea înfipt în creier, precum și mufa prinsă cu ciment dentar de culoare roz de țeasta animalului. Respectiva jumătate de minge de tenis nu părea să-l deranjeze pe Jimmy – acesta pur și simplu o ignora.

– De ce e serviciul ăsta atât de bun? întrebă Carmine, conștient de faptul că-i chiorăiau mațele. Toată lumea de la Hug mâncase deja, însă el sărise și peste micul dejun, și peste prânz.

– Eu sunt șeful, spuse Cecil. Când lucram la P.P. eram un simplu muncitor, făceam smotru. La Hug, mă ocup exclusiv de îngrijirea animalelor. Îmi place, mai ales datorită maimuțelor. Doctorul Chandra – astea sunt ale lui, pe bune – știe că nu există un alt om mai priceput la maimuțe pe toată Coasta de Est, așa că le lasă în grija mea. Eu mă ocup de ele, le pun personal în scaunul pentru experimente. Se dau în vânt după experimente.

– Pe doctorul Chandra nu îl plac? întrebă Carmine.

– Oh, bineînțeles că-l plac și pe el. Dar pe mine mă iubesc.

– Cecil, tu golești vreodată frigiderul?

– Uneori, nu prea des. Dacă intră Otis în concediu, luăm un om dintre cei de rezervă de la P.P. Otis nu lucrează prea mult cu mine pe etajul acesta – el își desfășoară activitatea în principal la etajele superioare. El schimbă becurile și aruncă resturile care prezintă risc biologic. În cea mai mare parte mă ocup singur de animalele de la etajul ăsta, în afară de adusul și dusul cuștilor de la celelalte etaje. Animalele noastre beneficiază de cuști curate în fiecare zi, de luni până vineri.

– Probabil că nu le plac deloc weekendurile, spuse Carmine solemn. Dacă Otis nu lucrează prea mult cu tine, cum reuşeşti să cureţi toate cuştile?

– Vedeţi uşa aia de acolo, domnule locotenent? E uşa spălătorului nostru de cuşti. Automatic, ca o sofisticată spălătorie de maşini, doar că mai bun. Aici la Hug avem de toate, omule, de toate.

– Să revenim la frigider. Când îl goleşti tu, Cecil, cât de mari sunt pungile? Ţi s-ar părea neobişnuit să ai de-a face cu pungi cât... ăăă... dumnealui?

Otis căzu pe gânduri, îşi înclină capul într-o parte, iar maimuţa profită de ocazie pentru a-l purica în spatele urechii.

– Nu-i ceva ciudat, domnule locotenent, dar poate că ar fi mai bine să-l întrebaţi pe Otis; el e expertul în treburi de-astea.

– Ai observat cumva ieri pe cineva care nu bagă de obicei pungi în frigider făcând acest lucru?

– Nu. Cercetătorii îşi aduc singuri pungile după ce eu şi Otis terminăm programul. Aduc şi tehnicieni pungi, dar mici. Pungi cu şobolani. Singurul tehnician care aduce pungi mari este doamna Liebman de la O.R., dar ieri n-a trecut pe aici.

– Mulţumesc, Cecil, ne-ai fost de mare ajutor. Carmine întinse mâna maimuţei. La revedere, Jimmy.

Jimmy întinse şi el mâna şi o strânse pe a lui Carmine cu gravitate, cu ochii atât de vii încât Carmine simţi că i se face pielea de găină. Ochii aceia păreau atât de umani.

– Bine că ești bărbat, spuse Cecil râzând, în timp ce-l conducea pe Carmine spre ușă, cu Jimmy agățat de șold.

– De ce?

– Toți cei șase copii ai mei sunt masculi și, Doamne, cât urăsc femeile! Nu suportă să stea în aceeași încăpere cu o femeie.

Don Hunter și Billy Ho lucrau împreună la un fel de aparat Rube Goldberg[4] pe care-l asamblau din componente electronice, tuburi de plexiglas și o pompă atașată la o mică seringă de sticlă. Lângă ei se aflau două căni murdare cu cafea rece.

Amândoi aveau pregătire militară, lucru care se văzu foarte clar în momentul în care Carmine pronunță cuvântul „locotenent“. Se depărtară de aparat și luară poziția de drepți. Billy avea strămoși chinezi; fusese inginer electronist în aviația militară a Statelor Unite. Don era englez, „din nord“ după cum spunea el, și activase în corpul de blindate al Armatei Regale.

– Ce-i drăcovenia asta? întrebă Carmine.

– O pompă pe care vrem s-o punem pe un circuit, astfel încât să elibereze câte o zecime de miligram la fiecare treizeci de minute, spuse Billy.

Carmine luă cele două căni.

---

[4] Nume generic pentru mașinării complicate. Vine de la realizatorul de benzi animate Reuben Lucius Goldberg, care proiecta mașinării fantastice și complexe pentru rezolvarea unor sarcini simple.

– Vă aduc cafea proaspătă de la filtrul pe care l-am văzut în hol dacă îmi dați și mie o cană și o porție dublă de zahăr.

– Mulțumim, locotenente. Luați toată zaharnița, dacă vreți.

Carmine știa că dacă nu înghițea niște zahăr, n-o să reușească să-și păstreze concentrarea. Detesta cafeaua prea dulce, dar numai așa putea să potolească ghiorăiturile stomacului. Și la o cafea se putea angaja într-o discuție amicală. Cei doi erau foarte comunicativi, dornici să îi explice locotenentului cu ce se ocupau și păreau hotărâți să-l asigure pe Carmine că la Hug o duceau excelent. Billy era inginerul electronist, Don specialistul în mașini. Carmine află de la cei doi povestea unei vieți dedicate în principal concepției și construcției unor mașinării pe care nicio minte normală nu și le putea închipui. Pentru că, după cum Carmine află nu după multă vreme, cercetătorii nu păreau să fie în deplinătatea facultăților lor mintale. În marea lor majoritate erau niște maniaci nesuferiți.

– Un cercetător poate să strice o grămadă de chestii, spuse Billy. Or fi având ei creierele de mărimea unei săli polivalente, or câștiga ei o căruță de premii Nobel, dar, omule, nici nu-ți închipui cât de proști pot fi câteodată! Știi care e problema lor cea mai mare?

– Informația asta mi-ar fi de mare ajutor, spuse Carmine.

– Logica. Stau prost la acest capitol.

– Tânărul Billy a cam brodit-o aici, remarcă Don. Cel puțin asta se înțelesese.

La plecare, Carmine era convins că nici Billy și nici Don Hunter nu lăsaseră cele două pungi cu rămășițele unei femei în frigiderul acela pentru a fi duse la crematoriu. Și totuși cine făcuse asta avea destulă logică.

Neurofiziologia ocupa etajul următor, al doilea. Departamentul era condus de doctorul Addison Forbes, care avea doi colegi, doctorul Nur Chandra și doctorul Maurice Finch. Fiecare dintre cei trei dispunea de un laborator spațios și un birou mare. Dincolo de biroul lui Chandra se găseau sala de operații și anticamera acesteia.

Încăperea destinată animalelor era mare și adăpostea cuști în care fuseseră închiși circa două duzini de motani și câteva sute de șoareci. Începu de acolo. Observă că fiecare dintre pisici stătea într-o cușcă foarte curată, avea la dispoziție atât mâncare umedă, din conservă, cât și uscată și-și făcea nevoile într-o tavă adâncă din plastic, umplută cu rumeguș aromat de cedru. Animalele erau prietenoase, nu păreau nici speriate și nici deprimate, și lăsau impresia că ignoră total prezența unei jumătăți de minge de tenis pe creștetul lor. Șoarecii erau ținuți în cutii adânci de plastic umplute cu un rumeguș mai fin, rumeguș în care se zbenguiau ca delfinii în ocean. Intrau, ieșeau, săreau și țopăiau, se agățau cu lăbuțele lor de grătarele de sârmă cu care erau acoperite cutiile, cu mult mai multă bucurie decât deținuții care se agățau de gratiile celulelor. Șoarecii, constată Carmine, erau fericiți.

Dar nu putea spune același lucru despre ghidul lui, doctorul Addison Forbes.

– Pisicile sunt ale doctorului Finch și ale doctorului Chandra. Șoarecii îi aparțin doctorului Finch. Eu nu am animale, eu sunt clinician. Facilitățile de aici sunt excelente, continuă el în timp ce-și conducea oaspetele pe holul care lega încăperea animalelor de zona lifturilor. La fiecare etaj există câte o toaletă pentru femei și una pentru bărbați – i le arătă – și câte un filtru de care se ocupă Allodice, cea care ne spală paharele. În această debara aveam buteliile cu gaz, dar oxigenul este adus prin conductă, la fel și gazul metan și aerul comprimat. A patra conductă este cea de vacuum. S-a acordat o atenție sporită împământării și izolării cu cupru – lucrăm aici cu variații de tensiune de o milionime de volt și asta face ca orice interferență să fie un adevărat coșmar. Întreaga clădire e prevăzută cu o instalație de aer condiționat, aerul este filtrat în fiecare minut, de aici și interdicția de a fuma.

– Forbes abandonă tonul plictisit și spuse cu un aer surprins: Termostatele chiar funcționează. Deschise o ușă. Sala de studiu și de conferințe. Și cam ăsta e tot etajul. Mergem în biroul meu?

Carmine îl catalogă după doar câteva momente pe Addison Forbes ca fiind nevrotic. Era zvelt și musculos, ceea ce sugera că avea în față un fanatic al exercițiilor fizice, cu tèndințe vegetariene. Părea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani – la fel ca și Profesorul – și nu era cine știe ce arătos – nu i-ar fi atras privirea unui regizor aflat în căutarea unei noi vedete. Conversația cu

el era punctată de ticuri faciale și de gesturi abrupte și fără sens.

– Exact acum trei ani am suferit un atac de cord foarte grav, spuse el, și e un miracol că am supraviețuit. În mod evident chestiunea îl obseda, un lucru absolut obișnuit când venea vorba de medici care, după cum îi spusese și Patrick, credeau că *ei* nu pot muri și deveneau pacienți îngrozitori atunci când simțeau amenințarea morții. Acum alerg în fiecare seară cei opt kilometri care despart casa mea de Hug. Dimineața mă aduce soția cu mașina și ia și costumul pe care l-am purtat în ziua precedentă. Astfel, nu mai avem nevoie de două mașini – o economie bine-venită. Mănânc legume, fructe, alune și câteodată pește gătit la aburi, dar numai dacă soția mea reușește să găsească unul foarte proaspăt. Și trebuie să recunosc că mă simt minunat. Se bătu peste abdomen, care era atât de plat încât parcă începuse să se curbeze în interior. Mai am cel puțin cincizeci de ani, ha ha!

Iisuse! se gândi Carmine. Cred c-aș prefera să mor decât să renunț la mâncarea grasă de la Malvolio's. Mă rog, sunt oameni și oameni.

– Cât de des duceți dumneavoastră sau tehnicienii dumneavoastră animale moarte în frigiderul de la etajul unu? întrebă el.

Forbes clipi, arborând o figură inexpresivă.

– Domnule locotenent, v-am spus deja că sunt clinician! Cercetările mele sunt de natură *clinică*, nu folosesc animale pentru experimente. Sprâncenele sale încercară să o ia în direcții opuse.

Mă văd nevoit să precizez că am calitatea de a prescrie pentru fiecare pacient în parte cantitatea exactă de anticonvulsive. Este un domeniu în care abuzurile sunt frecvente – vă puteți imagina vreun dobitoc de medic curant luând asupra lui responsabilitatea de a prescrie anticonvulsive? El doar pune vreunui biet pacient diagnosticul, îl catalogheazã drept epileptic și îl îndoapă cu Dilantin și cu fenobarbiturice, când bietul om are o curbă a lobului temporal atât de ascuțită, încât te-ai putea înțepa în ea! Eu conduc clinica de epilepsie de la Spitalul Holloman, secțiile similare ale mai multor spitale și mă ocup și de laboratorul de encefalograme din cadrul clinicii de epilepsie. Nu mă interesează encefalogramele obișnuite, înțelegeți? Există un alt astfel de laborator pentru Frank Watson și pentru supușii lui de la neurologie și de la neurochirurgie. Eu sunt interesat de curbe ascuțite, nu de unde delta[5].

– A-ha, spuse Carmine, urmărindu-l cu o privire pierdută încă înainte de a ajunge la mijlocul monologului. Deci dumneavoastră nu aveți cadavre de animale de care trebuie să scăpați.

– Niciodată!

Tehnicianul lui Forbes, o fată drăguță pe nume Betty, îi confirmă acest fapt.

– Munca lui aici este axată pe stabilirea nivelului de medicamente anticonvulsive în sânge, îi explică ea în cuvinte pe care Carmine putea spera că le înțelege. Cei mai mulți medici își

---

[5] Unde cerebrale specifice somnului profund, fără a visa.

îndoapă pacienții cu prea multe medicamente pentru că nu țin evidența nivelului de substanțe medicamentoase în sângele pacienților în maladiile de durată, cum este epilepsia. De asemenea, tot el este cel solicitat de companiile farmaceutice să testeze medicamentele noi. Și are un instinct extraordinar atunci când se pune problema de a identifica ce-i trebuie fiecărui pacient în parte. Betty zâmbi. E un ciudat, zău așa. Ceea ce face el e artă, nu știință.

Cum aş putea oare, se gândi Carmine în timp ce se ducea să-l caute pe doctorul Maurice Finch, să scap de toate aiurelile astea medicale?

Dar doctorul Finch nu era genul de om care să plictisească pe cineva cu tot felul de termeni medicali. Obiectul studiului său, îl informă el scurt, era modul în care se mișcau niște chestii numite ioni de sodiu și de potasiu prin pereții celulelor nervoase în timpul crizelor de epilepsie.

– Eu lucrez cu pisici o perioadă îndelungată, spuse el. După ce le sunt implantați electrozii și cateterele pentru perfuzii în creier – sub anestezie totală –, nu suferă absolut niciun fel de traumă. De fapt, abia așteaptă să participe la experimente.

Un suflet nobil, acesta fu verdictul lui Carmine. Ceea ce nu-l scotea, bineînțeles, pe Finch în afara cercului suspecților de crimă; unii dintre cei mai brutali criminali păreau niște oameni foarte nobili și sensibili atunci când îi vedeai pentru prima dată. La cei cincizeci și unu de ani ai săi, era mai în vârstă decât majoritatea cercetătorilor, cel puțin așa spusese Profesorul. Cercetarea părea să fie domeniul rezervat celor mai tineri. Evreu

practicant, avea împreună cu soția sa, Catherine, o fermă de pui. Puii o țineau ocupată pe Catherine, îi explicase Finch, pentru că nu reușiseră să aibă copii.

– Înseamnă că nu locuiți în Holloman? întrebă el.

– Cam la marginea ținutului, domnule locotenent. Avem douăzeci de acri[6]. Nu-i folosim pe toți pentru creșterea puilor! Sunt un cultivator pasionat de legume și flori. Am și o livadă de meri și mai multe sere.

– Duceți vreodată animalele moarte jos, domnule doctor Finch, sau se ocupă Patricia – asistenta dumneavoastră de asta?

– Uneori o fac eu, alteori Patty, spuse Finch, fără ca în ochii lui mari și cenușii ațintiți asupra lui Carmine să se deslușească vreo urmă de vinovăție sau de jenă. Vă rog să țineți seama de faptul că activitatea mea nu presupune prea multe sacrificări de animale. Când termin experimentele cu o pisică, îi scot electrozii și cateterul, o castrez și încerc să-i găsesc un stăpân. Nu-i fac niciun rău, înțelegeți? Totuși, este posibil ca o pisică să facă o infecție la creier și să moară, sau pur și simplu să se prăpădească din cauze naturale. Atunci ajung jos, în frigider. De cele mai multe ori le duc eu – sunt destul de grele.

– Cât de des vă moare câte o pisică, domnule doctor?

– E greu de spus. O dată pe lună, poate o dată la șase luni.

---

[6] Aproximativ 8,1 hectare (80 937,12 metri pătrați).

– Am văzut că aveți mare grijă de ele.

– Fiecare pisică, explică răbdător doctorul Finch, reprezintă o investiție de cel puțin douăzeci de mii de dolari. Toate animalele sunt aduse aici cu acte care trebuie să îndeplinească condițiile impuse de mai multe autorități, inclusiv ASPCA[7] și Humane Society[8]. Apoi este vorba și de costul întreținerii – animalelor trebuie să li se asigure condiții optime, altfel nu supraviețuiesc. Am nevoie de pisici sănătoase. De aceea, moartea este privită ca un eveniment nedorit, ba chiar exasperant.

Carmine se duse apoi la cel de-al treilea cercetător, doctorul Nur Chandra.

Prezența acestuia îi tăie pur și simplu respirația. Chipul lui Chandra era plămădit în matriță de patrician. Genele lui atât de dese și de lungi aproape că păreau false, sprâncenele îi erau frumos arcuite, iar pielea avea culoarea fildeșului vechi. Părul negru și ondulat îl purta tuns scurt, frizură care se potrivea cu hainele europene. Doar că părul îi fusese tuns de un expert în materie și hainele erau de cașmir, păr de lamă și mătase. O amintire ascunsă răzbătu la suprafață: bărbatul acesta și soția lui treceau drept cel mai chipeș cuplu din tot Chubbul. Ah, își dădea seama cine era Chandra! Fiul unui maharajah, putred de bogat,

[7] The American Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Asociația americană pentru prevenirea cruzimii asupra animalelor.

[8] Asociație de protecție a animalelor cu ramificații la nivel mondial.

căsătorit cu fiica unui alt bogătaș hindus. Proprietatea pe care-și aveau vila se întindea pe o suprafață de peste patru hectare și se afla chiar la marginea ținutului Holloman. Stăteau împreună cu o armată de servitori și cu mai mulți copii care erau școliți acasă, cu profesori particulari. Probabil că scorțoasa și fițoasa școală Dormer Day nu se ridica la nivelul pretențiilor lor. Sau poate că școala le-ar fi băgat în cap copiilor prea multe idei americane? Cu toții aveau imunitate diplomatică. Carmine nu-și dădea seama cum de reușiseră lucrul acesta. Asta însemna că trebuia să se poarte cu ei cu mănuși dintre cele mai fine și să se *roage* ca nu cumva omul din fața lui să fie criminalul!

– Bietul meu Jimmy, zise compătimitor doctorul Chandra, dar din vocea lui nu răzbătea căldura cu care vorbea Cecil de Jimmy.

– Spuneti-mi și mie povestea lui Jimmy, vă rog, domnule doctor, spuse Carmine privind o altă maimuță care stătea cu nonșalanță picior peste picior, așezată pe un fotoliu complicat de plexiglas înăuntrul unei cutii enorme cu ușa deschisă. Animalului îi lipsea jumătatea de minge de tenis de pe creștetul capului, lăsând să se vadă un guguloi de ciment dentar roz în care era înfiptă o mufă de culoare verde-aprins. În această mufă era introdus un jack de același verde-aprins, iar din jack ieșeau mai multe cabluri de diverse culori, cabluri care duceau la un panou situat pe peretele cutiei. Probabil prin intermediul acelui panou, maimuța era conectată la mulțimea de echipamente electronice așezate în stative ordonate în jurul cutiei.

– Ieri m-a sunat Cecil și mi-a zis că l-a găsit pe Jimmy mort. L-a descoperit în timpul vizitei pe care a făcut-o maimuțelor după prânz, spuse cercetătorul cu cel mai prețios accent englezesc pe care îl auzise Carmine vreodată. Nu avea nimic în comun cu accentul domnișoarei Dupre sau cu cel al lui Don Hunter, deși și între acestea existau deosebiri. Era uimitor că într-o țară atât de mică oamenii vorbeau limba cu atât de multe accente diferite. Am coborât și eu să văd cu ochii mei și vă jur, domnule locotenent (din nou pronunțase ciudat gradul lui Carmine), că l-am crezut pe Jimmy mort. Nu avea puls, nu respira, nu se auzeau bătăile inimii, nu avea reflexe, ambele pupile îi erau dilatate. Cecil m-a întrebat dacă nu voiam ca doctorul Schiller să-i facă autopsie, dar am refuzat. Jimmy nu avea electrozii implantați de prea multă vreme, așa că nu prezenta o valoare experimentală prea mare pentru mine. Dar i-am spus lui Cecil că o să-l examinez eu mai târziu, la cinci, și dacă nu văd nicio schimbare, o să-l duc eu însumi în frigider. Ceea ce am și făcut.

– Și tipul ăsta? întrebă Carmine arătând spre maimuța care avea pe față aceeași expresie ca și Abe când îi ardea buza după o țigară.

– Eustace? Oh, el are o valoare imensă! Nu-i așa, Eustace?

Maimuța își mută privirea de la Carmine la doctorul Chandra și rânji tâmp. Ești un ticălos arogant, Eustace, își spuse Carmine.

Tehnicianul lui Chandra, un tânăr pe nume Hank, îl duse pe Carmine în sala de operații.

În anticameră, Sonia Liebman îl salută și se

prezentă ca fiind tehnicianul sălii de operații. Anticamera era plină de rafturi cu instrumentar pentru operații; conținea de asemenea două etuve și un seif solid.

– Pentru substanțele interzise folosite de mine, spuse doamna Liebman arătând către seif. Opiu, Pentothal, cianură de potasiu, o grămadă de chestii periculoase. Îi întinse lui Carmine o pereche de papuci din pânză.

– Cine cunoaște combinația? întrebă el în timp ce-i încălța.

– Eu, și nu este scrisă nicăieri, spuse ea cu fermitate. Admițând că m-ar duce țeapănă de aici, vor trebui să găsească după aceea un spărgător de seifuri. Dacă împărtășești un secret cu prea multă lume, atunci nu mai e secret.

Sala de operații părea cât se poate de obișnuită.

– Nu operez în condiții complet sterile, spuse ea sprijinindu-și fundul de masa de operații care era acoperită cu cearșafuri curate și avea la un capăt un aparat ciudat plin de butoane de aluminiu, cadrane și rozete așezate sub o scară Vernier. La rândul său ea era îmbrăcată cu un halat curat și călcat și purta papuci din pânză. O femeie atrăgătoare în jur de 40 de ani, decise el, zveltă și sigură pe ea. Își pieptănase părul negru într-un coc simplu, avea ochi inteligenți de culoare închisă și mâini frumoase cu unghiile tăiate scurt.

– Eu credeam că o sală de operații trebuie să fie sterilă, spuse el.

– O curățenie amănunțită este mult mai importantă, domnule locotenent. Am văzut săli

de operații mai sterile decât o etuvă, săli pe care nu le curăța totuși nimeni.

– Deci sunteți neurochirurg?

– Nu, sunt doar un tehnician cu un master în domeniu. Neurochirurgia este exclusiv apanajul bărbaților, iar femeile neurochirurg sunt hărțuite îngrozitor. Dar la Hug pot să fac ceea ce-mi place fără să fiu supusă unui asemenea tratament. Ținând seama de importanța pacienților mei, folosesc în operații echipamente foarte scumpe. Vedeți asta? Este microscopul meu Zeiss cu ajutorul căruia operez. În sălile de operații de neurochirurgie de la Chubb nu există așa ceva, spuse femeia, cu o mină satisfăcută.

– Ce operați?

– Maimuțe pentru doctorul Chandra. Pisici pentru el și pentru doctorul Finch. Șoareci pentru neurochimiștii de sus și pisici tot pentru ei.

– Vă mor adesea pacienți pe masă?

Sonia Liebman părea de-a dreptul furioasă.

– Dar ce credeți că sunt eu, vreun măcelar? Nu! Eu *sacrific* animale pentru neurochimiști, care doar foarte rar lucrează pe creiere vii. Neurofiziologii lucrează pe creiere vii. După mine, aceasta este principala deosebire între cele două discipline.

– Ăăă ... ce sacrificați, doamnă Liebman? Ai grijă, Carmine, ai grijă!

– În principal șoareci, dar fac și decerebrări Sherringtoniene la pisici.

– Și astea ce mai sunt? întrebă el pregătindu-se să-și ia notițe, dar nedorindu-și neapărat să afle – aveau să urmeze și mai multe detalii de neînțeles!

– O decerebrare înseamnă scoaterea creierului din așa-numitul cort al cerebelului. Operația se face sub anestezie cu eter. Imediat după ce scot creierul din craniu, injectez Pentothal în inimă și zbang! animalul e mort. Instantaneu.

– Deci dumneavoastră puneți animale destul de mari în pungi și le duceți la frigiderul de jos, pentru a fi incinerate ulterior?

– Da, în zilele în care fac decerebrări.

– Cât de dese sunt aceste zile în care faceți decerebrări?

– Depinde. Dacă doctorul Ponsonby sau doctorul Polonowski solicită creieri de pisică, o dată la două săptămâni, timp de două luni, sunt sacrificate câte două-trei pisici în fiecare zi. Doctorul Satsuma nu cere atât de des – poate o dată pe an, șase pisici.

– Cât de mari sunt aceste pisici decerebrate?

– Adevărați monștri. Sunt masculi de șase până la opt kilograme fiecare.

După parcurgerea celor două etaje, au mai rămas două. Bifaseră laboratoarele și neurofiziologia. Acum urmau personalul de birou de la etajul al patrulea, apoi etajul trei, cu neurochimiștii.

Erau trei dactilografe medicale, toate licențiate, și o funcționară care se ocupa de completarea formularelor. Aceasta nu avea decât o diplomă de absolvire a liceului – probabil că se simțea foarte singură! Vonnie, Dora și Margaret foloseau mașini electrice de scris, marca IBM și puteau scrie „electroencefalogramă" mai repede decât ar fi reușit un polițist să dactilografieze

„DUI“[9]. Nu se alese cu nimic din vizita asta, așa că le lăsă să-și vadă de treburi, pe Denise, funcționara care se ocupa de formulare, smiorcăindu-se și lăcrimând în timp ce trăgea cu ochiul la sertarele deschise și pe dactilografe bătând la mașină asemenea unor mitraliere.

Doctorul Charles Ponsonby îl aștepta la lift. Era, după cum îi spuse lui Carmine în timp ce-l conducea în biroul său, de aceeași vârstă cu profesorul, avea patruzeci și cinci de ani și-i ținea locul atunci când acesta era plecat. Frecventaseră amândoi școala Dormer Day, își făcuseră studiile pregătitoare la Chubb tot împreună, apoi își luaseră amândoi licența în medicină la Chubb. Amândoi, îi explică grav Ponsonby, erau yankei din Connecticut care se întorseseră la origini. Dar după absolvirea Facultății de Medicină, drumurile lor se despărțiseră. Ponsonby alesese să rămână la Chubb, ca medic rezident la secția de neurologie, în timp ce Smith se dusese la Johns Hopkins. Despărțirea nu fusese totuși una lungă: Bob Smith se întorsese ca șef al Hugului și-l invitase pe Ponsonby să i se alăture. Asta se întâmplase în 1950, când amândoi aveau treizeci de ani.

Și de ce oi fi rămas tu acasă? se întrebă Carmine în timp ce-l studia pe șeful secției de neurochimie. Un tip de statură medie, Charles Ponsonby avea păr șaten spresărat cu fire argintii, ochi albaștri și apoși care-l priveau pe deasupra

---

[9] Prescurtarea de la Driving Under Influence – conducerea autovehiculului sub influența băuturilor alcoolice.

unei perechi de ochelari sprijiniți pe un nas lung și subțire și se remarca prin acel aer distrat specific profesorilor. Avea hainele neîngrijite, părul ciufulit, iar șosetele, observă Carmine, erau desperecheate – una fiind bleumarin, iar cealaltă gri. Toate acestea îi confirmau că Ponsonby nu putea fi considerat nicidecum un aventurier, ci mai degrabă un tip care nu vedea ce rost ar fi putut avea să meargă mai departe de Holloman, și totuși ceva din ochii aceia apoși spuneau că și el ar fi putut ajunge altceva, dacă ar fi plecat în altă parte după absolvirea facultății. Era o ipoteză bazată pe instinctul său de polițist – *ceva* îl ținuse pe Ponsonby acasă, ceva concret, ceva obligatoriu. Nu o soție, pentru că, după cum declarase destul de indiferent, era un burlac convins.

Interesante i se păreau și diferențele, contrastele între birourile lor. Cel al lui Forbes era foarte ordonat, lipseau mobilele luxoase și tablourile de pe pereți. Peste tot se vedeau cărți și hârtii, chiar și pe podea. Finch optase pentru ghivece cu flori, avea chiar și o extraordinară orhidee care tocmai înflorise. Pereții erau plini de ferigi. Chandra prefera decorațiile în piele, stilul Chesterfield, cu câteva dulapuri pentru cărți cu uși de sticlă și câteva obiecte de artă indiană foarte frumoase. Iar doctorul Charles Ponsonby era înconjurat de artefacte îngrozitoare, ca de exemplu, capete micșorate și măști mortuare ale câtorva personalități, printre care și Beethoven și Wagner. Pe pereți avea atârnate patru reproduceri după tablouri celebre – „Cronos înghițind un copil“ al lui Goya, două fragmente din „Iadul“ lui Bosch și fața urlătoare a lui Munch.

– Vă place arta suprarealistă? întrebă Ponsonby privindu-l cu interes.

– Prefer arta orientală, domnule doctor.

– Adesea m-am gândit, domnule locotenent, că mi-am greșit meseria. Psihiatria mă fascinează, în special psihopatologia. Uitați-vă la capul acela micșorat – oare ce credințe ar putea inspira? Sau picturile acestea – ce viziuni sugerează?

Carmine rânji.

– Degeaba mă întrebați pe mine. Eu sunt doar un polițist. Și tu, continuă el în gând, nu ești omul pe care-l caut. Ar fi prea evident.

Aici, sus, remarcă el în timp ce Ponsonby îl conducea prin laboratoare, echipamentele îi erau mult mai familiare: o unitate de absorbție atomică, un spectometru de mase, un cromatograf de gaze, mai multe centrifuge, mari și mici – genul de aparate pe care le avea și Patrick în laboratorul său de criminalistică, doar că acestea erau mai noi și mai mari. El trebuia să se descurce cu ce i se punea la dispoziție. Aici se cheltuia în neștire.

Tot de la Ponsonby află mai multe despre creierii pisicilor, pe care-i transformau aici în ceea ce Ponsonby numea „supă de creier" (și îi spunea așa cu atâta nonșalanță, încât orice urmă de umor dispăruse cu desăvârșire). Foloseau și supă de creier de șoareci. Iar doctorul Polonowski făcea experimente pe axonul gigant al unui picior de homar – nu era vorba de clește, ci de unul din piciorușe. Axonii aceia erau imenși! Tehnicienei lui Polonowski, Marian, i se cerea adesea ca în drum spre serviciu să se oprească la pescărie și să

cumpere cei mai mari patru homari care erau disponibili.

– Și după aceea ce se întâmplă cu homarii?

– Sunt împărțiți între cei cărora le place homarul, spuse Ponsonby, de parcă întrebarea nu avea niciun rost, de vreme ce răspunsul era cât se poate de limpede. Doctorul Polonowski nu folosește restul crustaceului. De fapt, este foarte frumos din partea lui să-i împartă cu ceilalți. Până la urmă, sunt homarii lui, sunt animalele lui experimentale, le-ar putea păstra pe toate pentru el. Dar el le împarte cu noi, toți ceilalți. În afară de doctorul Forbes, care este vegetarian, și de doctorul Finch, care nu mănâncă niciun fel de crustacee, din considerente religioase.

– Spuneți-mi, domnule doctor Ponsonby, oamenii *remarcă* pungile în care se ambalează animalele moarte? Adică dacă dumneavoastră vedeți o pungă mare, în care se află un animal mort, ce vă trece prin minte?

Pe fața lui Ponsonby apăru o expresie ușor nedumerită.

– Mă îndoiesc că m-ar duce cu gândul la ceva, domnule locotenent, pentru că nu cred că aș remarca-o.

În mod surprinzător, Ponsonby nu părea dispus să ofere prea multe detalii în legătură cu activitatea sa. Spuse simplu că îl interesau substanțele chimice de la nivelul creierului implicate în procesul epileptic.

– Constat că toată lumea cu care am vorbit până acum pare a se ocupa de epilepsie. Studiază

cineva și retardul mintal? Credeam că la Hug vă interesează ambele aspecte.

– Din nefericire ne-am pierdut geneticianul acum câțiva ani, iar profesorul Smith n-a găsit încă persoana potrivită pentru a-l înlocui. Studiul ADN-ului este mai atrăgător pentru ei, înțelegeți dumneavoastră? Este mai interesant. Chicoti. Supa *lor* chiar e făcută din E.coli.

Și veni și rândul doctorului Walter Polonowski, a cărui atitudine belicoasă nu avea nimic în comun cu faptul că se trăgea din strămoși polonezi. Atitudinea lui ar fi fost un indiciu mult prea evident, ca și pasiunea lui Ponsonby pentru un anume gen de artă.

– Nu e corect, îi spuse el lui Carmine.

– Ce nu e corect, domnule doctor?

– Modul în care se repartizează sarcinile aici. Dacă ai o diplomă de medic, ca mine, Ponsonby, Finch și Forbes, trebuie să faci și consultații pentru pacienții spitalului Holloman, iar consultațiile acestea ne răpesc din timpul alocat cercetării. În schimb precum cei cu doctorate, Chandra sau Satsuma, își dedică tot timpul cercetării. Se mai miră atunci cineva că ei sunt cu mult înaintea noastră? Când am acceptat să vin aici, înțelegerea a fost să consult retardați idiopați. Și când colo, ce s-a întâmplat? Am moștenit pacienții cu sindromul absorbției defectuoase! spuse Polonowski furios.

Oh, Iisuse, o luăm din nou de la capăt!

– Dar nu sunt și ei retardați, domnule doctor?

– Ba da, bineînțeles că sunt, dar asta nu este decât o consecință a absorbției defectuoase! Nu sunt idiopați!

– Ce înseamnă idiopat, domnule?

– O afecțiune cu o etiologie necunoscută – fără cauză cunoscută.

– Aha.

Walt Polonowski era un tip foarte prezentabil, înalt, bine făcut, cu părul de un blond-închis și cu ochii ce se armonizau cu pielea de un auriu-închis. Părea genul de om, credea Carmine, care nu ținea la pacienții lui pentru că asta îl deranja. Îl iritau sentimentele puternice, ca dragostea sau ura. Tipul era supărat tot timpul, se vedea pe fața lui.

Dar, asemeni tuturor celorlalți, nu remarcase niciodată o chestie atât de comună cum era punga pentru cadavre de animale. Mai mult, nu observase nici cât de mare era de fapt o astfel de pungă. Și de ce am făcut eu o fixație pentru pungile în care erau puse cadavre de animale? se întrebă Carmine. Pentru că cineva foarte deștept a profitat de modul în care se folosea frigiderul pentru cadavrele de animale, știind că personalul de la Hug nu băga niciodată de seamă pungile respective. Tocmai de aceea răul pândește și e gata să apară din nou, cât ai bate din palme. Nu s-a terminat. Da, știu eu, știu eu!

Tehniciana lui Polonowski, Marian, era o fată frumoasă, care îi spuse lui Carmine că ea ducea pungile doctorului Polonowski jos. Lăsă impresia că e sfioasă și precaută, dar după părerea lui, nu din cauza pungilor pentru animale. Avea în față o fată nefericită, și de obicei fetele nefericite erau așa din pricina problemelor personale, nu a muncii pe care o prestau. Tinerii de genul ăsta își găseau ușor un loc de muncă, cu toții erau licențiați, unii

chiar aveau proiecte personale menite să-i ajute în obținerea unui master, poate chiar a doctoratului. Carmine ar fi pus mâna în foc că Marian venea câteodată la Hug cu ochelari de soare la ochi pentru a ascunde faptul că plânsese jumătate din noapte.

După discuțiile cu toți ceilalți, doctorul Hideki Satsuma i se păru de-a dreptul încântător. Engleza lui era perfectă, cu accent american. Tatăl său, îi explică el, lucrase în cadrul Ambasadei japoneze din Washington, D.C. încă de când relațiile diplomatice fuseseră reluate, după război. Satsuma își terminase studiile în America, iar diploma și-o luase la Georgetown.

– Eu studiez neurochimia riencefalului, spuse el, apoi observă expresia nedumerită de pe fața lui Carmine și izbucni în râs. Acesta mai este numit uneori și „creierul mirosului" și reprezintă cea mai primitivă parte a substanței cenușii a omului. Este implicat, în mare măsură, în procesele epileptice.

Și Satsuma arăta foarte bine. Se părea că o bună parte dintre bărbații de la Hug erau chipeși. Avea trăsături patriciene și își făcuse operație estetică – își ridicase pleoapele și astfel i se vedeau mai bine ochii negri, strălucitori. Destul de înalt pentru un japonez. Se mișca cu grația lui Rudolf Nureev și avea aceeași privire de tătar. Carmine îl catalogă drept genul de perfecționist care nu făcea nicio greșeală. Era de asemenea un tip plăcut, chestie care-l tulbură un pic pe Carmine, căci după ce fusese detașat în Pacific în timpul războiului, avea unele resentimente față de japonezi.

– Trebuie să înțelegeți, domnule locotenent, spuse Satsuma cu însuflețire, că noi, cei care lucrăm într-un loc ca Hugul, nu prea observăm aspectele străine de activitatea noastră. Când vine vorba de muncă însă, vedem mai bine decât Superman, avem raze X în loc de ochi. O pungă maro pentru animale moarte ne poate deranja dacă ne împiedicăm de ea, altfel n-o băgăm în seamă. Și cum la Hug tehnicienii sunt foarte buni, pungile pentru cadavre nu ajung să ne deranjeze. Eu nu duc niciodată jos astfel de pungi. De asta se ocupă tehnicianul meu.

– Din câte văd, și el este japonez.

– Da. Eido este asistentul meu, în toate privințele. Locuiește împreună cu soția lui la etajul zece în clădirea Nutmeg Insurance, unde stau și eu, însă în penthouse. După cum știți foarte bine, pentru că și dumneavoastră locuiți în clădirea Nutmeg.

– De fapt, nu știam. Penthouse-ul are lift separat, privat. Pe Eido și pe soția lui i-am văzut. Sunteți căsătorit, domnule doctor?

– Eu, nu ! Balta are prea mulți pești frumoși pentru ca eu să mă mulțumesc doar cu unul. Sunt burlac.

– Aveți o prietenă aici, la Hug?

Ochii negri îl fulgerară – nu cu furie, ci mai degrabă amuzați.

– Oh, Doamne, nu! După cum mi-a spus și tatăl meu cu mulți ani în urmă, numai un burlac prost amestecă afacerile cu plăcerile.

– O regulă de viață foarte sănătoasă.

– Ați vrea să vi-l prezint pe doctorul Schiller?

întrebă Satsuma, simțind că discuția se apropia de sfârșit.

– Mulțumesc, v-aș rămâne îndatorat.

Măi, măi, alt tip arătos în stilul Hug! Un viking de data asta. Kurt Schiller era patologul de la Hug. Engleza lui avea un ușor accent german, ceea ce ar explica grimasa pe care doctorul Maurice Finch o făcuse când pronunțase numele lui Schiller. Nu prea se iubeau, cei doi. Schiller era înalt, zvelt, cu păr blond și ochi de un albastru-deschis. Ceva nedefinit îl irita pe Carmine, ceva ce n-avea nicio legătură cu naționalitatea lui. Nasul sensibil de copoi detectase homosexualitatea germanului. Dacă Schiller nu e pe invers înseamnă că e ceva în neregulă cu nasul meu de copoi, și din câte știu eu, nu mă înșală, se gândi Carmine.

Laboratorul de patologie era situat în aceeași parte a clădirii ca și sălile de operație de la etajul inferior, doar că părea mai mare datorită faptului că în camera animalelor nu se aflau pisici. Schiller lucra cu doi tehnicieni, Hal Jones, care răspundea și de histologie la Hug și Tom Skinks, care lucra doar în cadrul proiectelor lui Schiller.

– Uneori îmi sunt trimise mostre de creier de la spital, spuse patologul, datorită experienței pe care am acumulat-o în domeniul atrofiei corticale și cicatricilor de la nivel cerebral. Activitatea mea constă în identificarea cicatricilor de la nivelul hipocampusului și gyrusului uncinat.

Și bla-bla-bla. Carmine își formase deja reflexul de a se deconecta de la discuție când se foloseau cuvinte mari, de fapt nu atât mari, cât

mai degrabă abstracte. Ca şi cu Billy Ho, inginerul electronist care îi povestea de un miligram magnetic sau de mai puţin, de parcă Carmine ar fi ştiut – bineînţeles – ce însemnau toate astea. Cu toţii folosim un limbaj cifrat, un jargon de specialitate, inclusiv noi, poliţiştii, îşi spuse el cu un oftat.

Se făcuse deja şase seara şi Carmine era lihnit de foame. Totuşi, prefera să termine de vorbit cu toată lumea, pentru ca aceştia să poată pleca acasă. după aceea o să mănânce în tihnă. Mai trebuie să vorbească cu patru oameni, la etajul patru.

Începu cu Hilda Silverman, bibliotecara centrului de cercetări, care ocupa o încăpere imensă plină cu rafturi metalice de cărţi şi cu multe corpuri de sertare înţesate de cărţi, planşe, hârtii, grafice, articole, fragmente de volume.

– Acum îmi ţin evidenţa pe computer, spuse ea, fluturând mâna cu unghii neîngrijite spre o chestie de mărimea unui frigider de restaurant, echipată cu două role de treizeci şi cinci de centimetri. În faţă, pe o consolă, se afla o tastatură de maşină de scris. Ce mai ajutor! Acum s-a terminat cu cartelele perforate! Sunt mult mai norocoasă decât cei de la biblioteca Facultăţii de Medicină, să ştiţi. Ei încă mai folosesc metodele vechi. În momentul acesta se lucrează la o bază de date în Texas, la care voi putea să apelez şi eu. Dacă introduc, de exemplu, cuvinte-cheie ca „potasiu“ şi „crize“, o să primim fascicule din toate lucrările care s-au scris vreodată pe tema asta, cu viteză maximă – mă rog, cu viteza cu care vor fi

scoase la imprimantă. Ăsta e încă un motiv pentru care mi-am dat demisia de la biblioteca principală și am decis să vin aici, unde am o mai mare libertate de acțiune. Domnule locotenent, Hugul se scaldă în bani! Deși este greu să fii atât de departe de Keith, încheie ea cu un oftat.

– Keith?

– Soțul meu, Keith Kyneton. El are studii postuniversitare în neurochirurgie, și secția este chiar la celălalt capăt al străzii Oak. Pe vremuri obișnuiam să luăm prânzul împreună, acum nu mai putem.

– Deci Silverman este numele dumneavoastră de domnișoară?

– Exact. Am decis să mi-l păstrez. E mai ușor așa, de vreme ce pe toate hârțoagele apare numele de Silverman.

Aprecie că avea în jur de treizeci și patru – treizeci și cinci de ani, dar ar fi putut să fie mai tânără. Înfățișarea ei era neîngrijită. Purta o haină prost croită și o fustă care cunoscuse și zile mai bune, pantofi scâlciați și nicio bijuterie în afară de verighetă. Remarcă tunsoarea neîngrijită a părului ei roșu și ondulat, prins la spate cu niște agrafe urâte; ochii căprui, deloc urâți, erau ascunși în spatele unor ochelari groși ca niște funduri de sticlă de coca-cola. Avea o față plăcută, nemachiată.

Mă întreb, se gândi Carmine, de ce toți bibliotecarii arată la fel? Din cauza tăieturilor cu hârtie? A prafului? A cernelei tipografice?

– Aș vrea să vă pot ajuta mai mult, spuse ea un pic mai târziu, dar chiar nu-mi aduc aminte să

fi văzut vreuna din pungile alea. Mai mult, n-am fost niciodată la etajul întâi, decât poate în holul lifturilor.

– Ce prieteni aveți aici? întrebă el.

– Sonia Liebman de la sălile de operații. În afară de ea, nu prea mai am pe nimeni.

– Nici pe domnișoara Dupre, nici pe domnișoara Vilich, care sunt pe același etaj cu dumneavoastră?

– Acelea două? întrebă ea malițioasă. Sunt prea ocupate să se ințepe una pe cealaltă, n-au timp să bage de seamă existența mea.

Hei, hei, în sfârșit o informație folositoare!

Cine urmează? Dupre, decise el și bătu la ușa ei. Ocupa camera din colțul de sud-est, ceea ce însemna că avea ferestre pe două laturi, una spre oraș, cealaltă spre sud, către portul învăluit în ceață. Oare de ce n-o fi luat-o profesorul? Sau poate că nu voia să piardă timpul admirând superba priveliște? Domnișoara Dupre, care era departe de a fi superbă, avea destulă putere, se gândi el, pentru a rezista tentației de a se uita prea mult pe geam.

Se ridică de la biroul ei, mai înaltă decât el, evident satisfăcută să constate acest lucru. Un obicei periculos, cucoană. Poți și tu, ca toți ceilalți, să fii privită de sus. Dar ești foarte deșteaptă și eficientă, și o bună observatoare; toate astea se văd în ochii tăi frumoși.

– Ce vă aduce la Hug? întrebă el, așezându-se.

– Permisul de muncă. Înainte eram administrator adjunct al unui centru de sănătate din Anglia. Răspundeam de toate unitățile de cerce-

tare de la spitale și de la universitățile din cărămidă roșie din respectiva unitate.

– Ăăă... universități din cărămidă roșie?

– Cele la care sunt trimiși studenții proveniți din rândurile clasei muncitoare – cei ca și mine. Noi nu intrăm la Oxford sau la Cambridge, care *nu* sunt numite „din cărămidă roșie“, chiar dacă la unele dintre clădirile noi s-a folosit acest material de construcție.

– Ce nu știți despre locul ăsta? întrebă el.

– Foarte puține lucruri.

– Ce ziceți de pungile din hârtie maro pentru animalele moarte.

– Fixația dumneavoastră inexplicabilă pentru aceste pungi a fost observată de mai mulți oameni, nu doar de mine, dar niciunul dintre noi nu știe ce semnificație ar putea avea asta, deși aș putea încerca să ghicesc. De ce nu-mi spuneți tot adevărul, domnule locotenent?

– Răspundeți-mi la întrebare, domnișoară Dupre.

– În cazul ăsta ar fi bine să-mi și puneți o întrebare.

– Vedeți vreodată pungile pentru animalele moarte?

– Bineînțeles. Ca director economic, văd totul. Lotul pe care l-am primit înainte de acestea era calitativ inferior, astfel că pot spune că am aprofundat problema, zise domnișoara Dupre. Cu toate acestea, nu le văd prea des, mai ales după ce sunt umplute cu cadavrele animalelor.

– La ce oră termină lucrul Cecil Potter și Otis Green?

– La ora trei după-amiaza.

– Toată lumea știe chestia asta?

– Bineînțeles. Din când în când, din cauza acestui program, cercetătorii se mai plâng – câteodată ei își închipuie că lumea există doar pentru a-i servi pe ei. Fața ei palidă se îmbujoră. De fiecare dată le-am răspuns că domnul Otis și domnul Green lucrează după programul de la secția pentru animale. Animalele au ritmul lor, au nevoie de atenție în primele trei-patru ore de la răsăritul soarelui. Seara nu mai necesită aceeași îngrijire, mai ales dacă le este asigurată mâncarea și curățenia.

– În afară de îngrijirea animalelor, Otis mai are și alte îndatoriri?

– Cea mai mare parte a programului domnului Green este afectată obligațiilor ce-i revin în camerele animalelor; celelalte treburi nu-l solicită prea mult. El se ocupă și cu căratul și ridicatul obiectelor mai grele, cu mici lucrări de întreținere și cu evacuarea deșeurilor periculoase. S-ar putea să vă surprindă, dar unele tehniciene îl solicită pe domnul Green pentru a le aduce buteliile de gaz. Până nu de mult fetele își cărau singure buteliile, dar la un moment dat, una a fost răsturnată din greșeală și gazul din interior s-a scurs. Nimeni n-a pățit atunci nimic, dar dacă gazul nu ar fi fost unul inert, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Părea îngrozită. De asemenea, uneori cercetătorii lucrează cu substanțe care emit radiații gamma. Aceste experimente trebuie să se desfășoare în spatele unor pereți din cărămizi de plumb, care sunt foarte grele.

– Mă surprinde faptul că într-un astfel de loc, un adevărat Hilton, nu se transportă totul prin țevi și conducte.

Se ridică în picioare pentru a-l domina cu înălțimea ei.

– Mai aveți și alte întrebări, domnule?

– Nu. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Cum să mă pun bine cu ea? se întreba el în timp ce parcurgea holul spre biroul Tamarei Vilich. E o adevărată fântână de informații, informații de care eu am mare nevoie.

Biroul secretarei profesorului avea o ușă care dădea în biroul acestuia, observă Carmine după ce intră.

– Vă dați seama, spuse Tamara Vilich cu o voce un pic acidă, că faptul că ne-ați lăsat la sfârșit ne-a creat mari neplăceri? Am întârziat la o întâlnire.

– Dezavantajele puterii, spuse Carmine, fără să se așeze. Știți că astăzi am auzit mai mult jargon tehnic și limbaj medical decât aud de obicei într-o lună? Și eu mă aflu într-o situație dificilă, domnișoară Vilich. N-am luat micul dejun, n-am mâncat de prânz, ca să nu mai vorbesc de cină.

– Atunci să-i dăm drumul! Trebuie să plec!

Oare din vocea ei răzbătea disperarea? Interesant.

– Vedeți vreodată pungile pentru animalele moarte, domnișoară?

– Nu, nu le văd. Se uită agitată la ceas. La naiba!

– Niciodată?

– Nu, niciodată!

– Atunci puteți merge la întâlnirea dumneavoastră, domnișoară Vilich. Mulțumesc.

– Am întârziat! strigă ea disperată. E prea târziu!

Dar plecă în fugă, înainte ca locotenentul să apuce să ciocănească în ușa care despărțea cele două încăperi.

Profesorul părea mai îngrijorat decât de dimineață, se gândi Carmine, pentru că de atunci nu se întâmplase nimic din ceea ce i-ar fi putut atenua grijile sau satisface curiozitatea.

– Va trebui să informez Consiliul Guvernatorilor, spuse Smith înainte ca locotenentul să apuce să scoată vreo vorbă.

– Consiliul Guvernatorilor?

– Aceasta este o instituție finanțată din fonduri private, domnule locotenent, fonduri a căror folosire este supravegheată de la distanță de către un consiliu. S-ar putea spune că toți suntem obligați să jucăm după cum ne cântă superiorii. Generozitatea Consiliului Guvernatorilor este direct proporțională cu numărul de descoperiri originale și importante pe care le realizează Hug. Reputația noastră este cea mai bună, Hug a făcut într-adevăr diferența. Și acum s-a produs această... această excepție! Un eveniment întâmplător care poate afecta considerabil calitatea muncii noastre.

– Un eveniment întâmplător, domnule profesor? N-aș pune unei crime eticheta de „întâmplător“. Dar haideți să lăsăm deoparte această chestiune, pentru moment. Cine face parte din acest consiliu?

– William Parson a murit în 1952. În urma

lui au rămas doi nepoți, Roger junior și Henry Parson, care controlează imperiul lui. Roger junior este guvernator-șef în Consiliu. Henry este adjunctul său. Fiii lor, Roger III și Henry junior sunt membri ai consiliului, de asemenea. Cel de-al cincilea membru din familia Parson este Richard Spaight, directorul Băncii Parson și fiul surorii lui William Parson. Președintele Chubbului, Mawson MacIntosh este și el membru în consiliu, ca de altfel și decanul facultății de medicină, doctorul Wilbur Dowling I. În sfârșit, ultimul membru sunt eu, ca profesor șef, spuse Smith.

– Asta înseamnă că familia Parson deține o majoritate puternică. Probabil că vă biciuiesc crunt.

Smith părea sincer uimit.

– Nu, chiar că nu! Ba dimpotrivă! Atâta vreme cât noi prestăm o activitate strălucită de cincisprezece ani, avem mână liberă. William Parson a fost foarte explicit în această privință: „Dacă plătești în alune, o să te alegi cu maimuțe“ era una dintre maximele sale preferate. De aceea, noi aici la Hug nu plătim în alune, plătim foarte bine, iar cercetătorii noștri sunt infinit mai inteligenți decât macacii pe care-i avem jos. De aici și îngrijorarea mea cu privire la acest eveniment singular, domnule locotenent. O parte din mine înclină să creadă că e vorba de un vis.

– Domnule profesor, cadavrul găsit este real, la fel ca și situația cu care ne confruntăm. Dar aș vrea să vorbim despre altceva, pentru moment. Pe fața lui Carmine apăru o expresie pe care majoritatea interlocutorilor săi ar fi considerat-o

dezarmantă. Ce se întâmplă între domnişoara Dupre şi domnişoara Vilich?

Faţa lui Smith se lungi.

– E atât de evident?

– Pentru mine, da. N-avea niciun rost să o menţioneze pe Hilda Silverman.

– În primii nouă ani de existenţă a Hugului, Tamara a fost secretara mea *şi* directorul economic. Apoi s-a căsătorit. Te asigur că nu ştiu absolut nimic despre soţul ei, în afară de faptul că după câteva luni a părăsit-o. Pe parcursul perioadei cât au fost împreună, activitatea ei a lăsat mult de dorit. Drept urmare, Consiliul Guvernatorilor a decis că avem nevoie de o persoană calificată care să se ocupe de partea economică.

– Soţul domnişoarei Vilich era un Hugist?

– Termenul este Hugger, domnule locotenent, spuse Smith cu o expresie de parcă ar fi mestecat câlţi. Porecla născocită de Frank Watson a prins rădăcini adânci. Dacă există Chubberi[10], nu văd de ce n-am putea vorbi şi despre Huggeri, a spus el. Şi nu, soţul nu era nici Hugger, nici Chubber. Trase adânc aer în piept. Ca să fiu sincer până la capăt, a distrus-o pe biata fată. Dar am rezolvat problema cu el, şi n-am mai întreprins vreo altă acţiune.

– Sunt surprins că respectivul consiliu n-a insistat s-o concediaţi.

– N-aş fi putut să fac asta, domnule locotenent! A început să lucreze pentru mine imediat ce a terminat colegiul pentru secretare Kirk şi n-a mai avut nicio altă slujbă. Oftă adânc.

---

[10] Persoană care lucrează în cadrul Chubb.

Astfel, în mod inevitabil, atunci când a apărut domnișoara Dupre, Tamara n-a prea plăcut-o. Păcat. Domnișoara Dupre este foarte bună în domeniul dumneaei – ca să fiu sincer, mult mai bună decât a fost vreodată Tamara! Este licențiată și în administrație medicală și în contabilitate.

– O femeie dură. Poate că s-ar fi înțeles mai bine dacă domnișoara Dupre ar fi fost mai cochetă, ha?

Momeala fu ignorată. Profesorul se limită să răspundă:

– Domnișoara Dupre este foarte apreciată în toate celelalte domenii.

Carmine aruncă o privire spre ceasul de la mână.

– E vremea să vă las să mergeți acasă, domnule. Vă mulțumesc pentru cooperare.

– Nu credeți că acel cadavru are vreo legătură cu Hugul sau cu oamenii mei, nu-i așa? întrebă profesorul în timp ce-l conducea pe Carmine pe hol.

– Dimpotrivă, această legătură mi se pare evidentă. Și, domnule profesor, v-aș ruga să amânați întâlnirea cu consiliul până lunea viitoare. Aveți permisiunea să-i explicați domnului Roger Parson junior și președintelui MacIntosh care este situația din momentul acesta, însă vă rog să vă limitați numai la asta. Fără nicio excepție, fie că e vorba de soții sau de colegi.

Pentru Malvolio's era profitabil să aibă program non-stop, mai ales că se afla în vecinătatea clădirii administrative a districtului

Holloman. Poate fiindcă majoritatea clienților purtau uniforme albastre, decorațiunile erau în stilul celor de pe farfuriile albastre Wedgwood[11], cu statuete albe de gips, cu ghirlande și rozete pentru a atenua monotonia albastrului omniprezent. Corey și Abe plecaseră de mult acasă când Carmine își parcă Fordul în față, intră și comandă o friptură cu sos și piure de cartofi, o salată cu sos Green Goddess și două bucăți de plăcintă cu mere, garnisite cu înghețată.

Cu stomacul plin, în sfârșit, merse acasă, unde făcu un duș lung și apoi se băgă gol în pat. Adormi de îndată ce puse capul pe pernă.

Hilda Silverman se întoarse acasă, unde descoperi că Ruth pregătise deja cina – o caserolă cu bucăți de carne de porc pe care nu se obosise să le curețe de grăsime, piure din fulgi de cartofi, o salată cu sos italian – care fusese turnat prea devreme – și o prăjitură cu ciocolată Sara Lee (congelată) ca desert. Măcar eu n-am probleme cu menținerea siluetei, se gândi Hilda. E un miracol cum Keith reușește și el să se mențină, pentru că lui îi place *la nebunie* cum gătește mămica lui. Este una dintre reminiscențele trecutului său de sărăntoc. Nu, Hilda, fii corectă! O iubește pe mama lui la fel de mult cum iubește și mâncarea preparată de ea.

Nu că ar fi fost acasă. Farfuria lui era învelită cu folie de aluminiu și așezată deasupra unei

---

[11] Companie englezească de vase, fondată în 1759.

cratițe cu apă pe care Ruth o ținea pe foc mic până când fiul ei ajungea acasă, chiar dacă asta însemna ora două sau trei dimineața.

Hilda nu o simpatiza pe mama lui pentru că ea rămăsese o sărăntoacă, dar erau unite ca gemenii siamezi – erau unite de Keith, iar gelozia nu avea ce căuta în această relație. Keith reprezenta totul pentru ele, era cât se poate de simplu. Dacă Keith prefera ca oamenii să nu-i cunoască trecutul, mama lui nu avea nimic împotrivă; mama lui și-ar fi dat bucuroasă viața pentru el, și la fel ar fi făcut și Hilda.

Ruth le asigura tot confortul lui Keith și Hildei, iar prezența ei acolo îi permitea Hildei să-și păstreze serviciul foarte bine plătit. Mai mult, lui Ruth chiar îi plăcea să locuiască într-o casă groaznică, situată într-un cartier mizerabil; îi amintea (ei și micuțului Keith) de vechea ei casă din Dayton, Ohio. Un alt loc în care oamenii își umpleau curțile din spatele casei cu carcase de mașini de spălat și caroserii ruginite de mașini. Un loc la fel de sărăcăcios, de deprimant și de rece ca și Griswold Lane din Holloman, Connecticut.

Keith și Hilda locuiau în cea mai proastă casă de pe Griswold Lane, pentru că plăteau o chirie foarte mică acolo și astfel puteau să economisească cea mai mare parte din salariile lor (al ei era de două ori mai mare decât al lui). Acum că Keith își terminase rezidențiatul, își luase doctoratul și lucra în cercetare, avea de gând să își plătească locul într-o clinică particulară de neurochirurgie, preferabil una situată în New York. Medicina

academică, prost plătită și plictisitoare nu era pentru Keith Kyneton! Mama și soția lui se chinuiau cu eroism să-l ajute să-și împlinească ambițiile. Ruth era zgârcită din fire, considera că prețurile de la J.C. Penney[12] sunt scandalos de mari, iar din supermarket cumpăra produsele aflate la reduceri; Hilda, pe de altă parte, economisea renunțând la chestii obișnuite, ca de exemplu o vizită la coafor, nu-și cumpăra nici măcar o pereche de agrafe mai de Doamne-ajută și se chinuia cu ochelarii ei cu lentile groase ca fundurile de sticlă. În schimb, Keith trebuia să aibă cele mai bune haine și cea mai performantă mașină. De asemenea, din cauza meseriei, se vedea nevoit să poarte lentile de contact foarte scumpe. Keith primea tot ce își dorea.

În momentul acela, chiar când Ruth și Hilda se așezau la masă, intră Keith, aducând cu el soarele, luna, stelele și toți îngerii din Rai. Hilda se repezi să-l ia în brațe, punându-și capul sub bărbia lui – oh, era atât de înalt, atât de..., atât de fantastic!

– Bună, iubito, spuse el, cuprinzând-o cu un braț și întinzându-se peste capul ei să-și sărute mama pe obraz. Bună, mamă, ce avem la masă? Miroase cumva a friptură de porc?

– Sigur că da, fiule. Stai jos, să-ți aduc farfuria.

Se așezară pe trei laturi ale micii mese pătrate

---

[12] Lanț de magazine din SUA. Magazinele sunt asemănătoare cu hipermarketurile din Europa.

din bucătărie, Keith și Ruth devorând cu poftă mâncarea grasă, Hilda ciugulind din porția ei.

– Astăzi am aflat că s-a comis o crimă, spuse Hilda, luptându-se cu o bucată de friptură.

Keith își ridică privirea, prea ocupat pentru a face vreun comentariu. Ruth puse furculița deoparte și o pironi cu privirea.

– Măi să fie! spuse ea. O crimă de-adevăratelea?

– Ei bine, e vorba de un cadavru. De asta am întârziat atât de mult. Locul era plin de polițiști, nu ne-au lăsat să plecăm nicăieri, nici măcar la masa de prânz. Nu știu din ce motiv au lăsat etajul al patrulea la urmă, deși nu-mi dau seama ce-ar fi putut ști cineva de la etajul patru despre un cadavru aflat în zona de îngrijire a animalelor de la primul etaj.

Hilda pufni indignată și reuși să înlăture grăsimea de pe bucata de friptură.

– S-a auzit peste tot în spital și în Facultatea de Medicină, spuse Keith, făcând o pauză pentru a mai lua două bucăți de friptură. Eu am fost în sala de operații toată ziua, dar chiar și acolo, anestezistul și asistenta care se ocupa de instrumentar numai despre asta vorbeau. De parcă un anevrism bifurcat în mijlocul arterei cerebrale nu ar fi fost de-ajuns! După aceea a venit și radiologul și ne-a spus că mai este un anevrism pe artera bazilară, astfel că toată munca noastră s-ar putea să fie inutilă.

– Pe angiogramă nu s-a văzut asta înainte să începeți?

– Artera bazilară nu s-a umplut așa cum se cuvine și Missingham n-a apucat să vadă filmele

decât cu puțin timp înainte ca noi să terminăm – fusese în Boston. Asistentul lui nu și-ar putea găsi nici fundul în pantaloni cu ambele mâini, ce să mai vorbim despre un anevrism pe artera bazilară! Scuză-mă, mamă, dar a fost o zi îngrozitoare. Nimic nu a mers așa cum trebuia.

Cu ochii umezi, Hilda îi aruncă o privire plină de adorație. Cum de reușise ea să-i atragă atenția lui Keith Kyneton? Era un mister, însă ea își manifesta recunoștința pentru acest mister. Întruchipa bărbatul visurilor ei, înalt, cu părul puțin ondulat, cu niște ochi cenușii, minunați, cu o osatură a feței extraordinară, cu trupul musculos. Și reușea să fie atât de fermecător! Ca să nu mai vorbim de faptul că era un neurochirurg foarte priceput, care-și alesese o excelentă specializare, anevrismele cerebrale. Până de curând acestea fuseseră inoperabile, adevărate sentințe de condamnare la moarte, dar acum neurochirurgii aveau la dispoziție tehnologii noi, cu ajutorul cărora inima putea fi oprită pentru câteva minute prețioase pentru ca un anevrism să poată fi îndepărtat. Viitorul lui Keith era deci asigurat.

– Haide, continuă, dă-ne detalii, zise Ruth, privindu-l cu ochi strălucitori.

– Nu pot, Ruth, pentru că n-am ce detalii să vă dau. Poliția n-a spus prea multe, iar locotenentul care a stat de vorbă cu mine ar fi putut da lecții de discreție și unui preot catolic. Sonia mi-a zis că ei i-a lăsat impresia unui om foarte inteligent și destul de bine crescut, și am văzut și eu ce-a făcut-o să creadă asta.

– Cum îl cheamă?

– Are un nume italian.

– Ca toți ceilalți, spuse Keith și începu să râdă.

Acasă, după ce terminară cina și după ce copiii fură trimiși să-și facă temele, profesorul Bob Smith îi spuse soției sale, Eliza:

– O să-mi facă viața grea.

– Te referi la consiliu? întrebă ea, turnându-i mai multă cafea.

– Da, la consiliu, dar și la cei de la serviciu, draga mea. Știi cât de temperamentali pot fi! Singurul care nu-mi face probleme este Addison. El se declară mulțumit că e în viață, ideile pe care le are despre anticonvulsive îl bucură la fel de mult cum mă bucură și pe mine, și atâta vreme cât niciunul dintre echipamentele lui nu se strică, este satisfăcut. Deși nu știu cum ar putea să fie mulțumit un om care aleargă opt kilometri pe zi. Complexul Lazăr[13]. Rânji, și fața sa plină de riduri se boți mai tare. Oh, cât de supărat a fost când i-am spus că nici nu se pune problema să alerge în fiecare dimineață până la serviciu! Dar și-a stăpânit furia.

Ea chicoti amuzată.

– Te-ai fi așteptat să-și dea seama că mirosul de transpirație nu-i mărește popularitatea printre colegi. Redeveni serioasă. Mie mi-e milă în primul rând de soția lui, biata de ea.

[13] Referire la personajul biblic Lazăr, care a înviat din morți.

– De Robin? Nulitatea aceea? De ce?

– Pentru că Addison Forbes o tratează ca pe o servitoare, Bob. Da, să știi că așa face! Cât de mult se chinuiește să găsească mâncarea pe care o mănâncă el! Și să-i spele hainele acelea împuțite – are o viață împuțită!

– Mi se pare că ești cam răutăcioasă, draga mea.

– Da, cred c-aș putea lăsa impresia asta, dar ea e... ei bine, nu e cea mai deșteaptă persoană din lume, și Addison o face să simtă din plin lucrul acesta. Uneori l-am surprins uitându-se chiorâș la ea și m-au trecut fiorii – pot să jur c-o urăște, o urăște din toată inima!

– Asta se poate întâmpla atunci când un student la medicină este obligat să se căsătorească cu o asistentă pentru a răzbi în viață, spuse Smith pe un ton sec. Nu există egalitate din punct de vedere intelectual, așa că după ce el și-a atins scopul, a ajuns să-i fie rușine cu ea.

– Ești atât de snob!

– Nu, sunt pragmatic. Am dreptate.

– Bine, să admitem că așa stau lucrurile, că ai dreptate, dar asta nu-i justifică în niciun fel atitudinea, zise Eliza pe un ton ferm. Vreau să spun că și la ei acasă o desconsideră! Au un turn foarte frumos, cu o terasă care dă spre port, și el n-o lasă să urce acolo. Ce se află în turnul acela, camera lui Barbă Albastră?

– Asta nu-i decât o dovadă a faptului că ea e dezordonată și el e obsedat de ordine. Nu uita că și eu am încuiat subsolul și nu te las să cobori acolo.

– Nu mă plâng de asta, dar cred că ești prea dur cu copiii. Au trecut de vârsta la care distrugeau totul. De ce nu-i lași să coboare?

El își încleștă maxilarele, iar fața îi deveni dură.

– Băieții n-au voie să coboare la subsol, Eliza.

– Nu-i corect, pentru că tu-ți petreci acolo fiecare clipă de răgaz. Ar trebui să stai mai mult timp cu băieții, așa că nu văd de ce nu i-ai lăsa să-ți împărtășească nebunia.

– Mi-aș dori să nu-i mai spui „nebunie“!

Ea schimbă subiectul văzând că el nu părea dispus s-o asculte.

– Crima asta e o problemă chiar așa de mare, Bob? Vreau să spun că nu poate avea vreo legătură cu Hugul.

– Sunt de acord cu tine, draga mea, dar am impresia că poliția e de altă părere, spuse el îmbufnat. Îți vine să crezi că ne-au amprentat pe toți? Bine că suntem, în fond, un institut de cercetare. Tușul s-a curățat cu xilen.

Walt Polonowski îi spuse soției pe un ton răstit:

– Mi-ai văzut cumva haina roșie, în carouri?

Ea se opri din trebăluit prin bucătărie, cu Mickey în brațe, cu Esther agățată de rochia ei și-i aruncă o privire în care se amestecau furia și exasperarea:

– Dumnezeule mare, Walt, nu se poate să fi început deja sezonul de vânătoare! se răsti ea.

– Nu mai e mult. În weekendul ăsta mă duc la cabană, să o pun la punct – și asta înseamnă că

am nevoie de haina mea în carouri – pe care n-o găsesc pentru că nu e acolo unde ar trebui să fie.

– Nici tu nu ești acolo unde ar trebui să fii. Îl puse pe Mickey în scaunul special pentru bebeluși, pe Esther pe un scaun cu pernă groasă, apoi strigă după Stanley și după Bella. E gata masa!

Un băiat și o fată intrară în fugă în încăpere, țipând că le era foame. Mama nu-i punea niciodată să mănânce lucruri care nu le plăceau – spanac, morcovi, varză, poate doar salată de varză.

Walter se așeză la un capăt al mesei lungi, Paola la celălalt, de unde putea să-l hrănească cu lingura pe Mickey, care stătea cu gura deschisă ca un pui de pasăre. În același timp încerca s-o disciplineze pe Esther, ale cărei maniere erau departe de a fi perfecte.

– Un alt lucru pe care nu-l pot suporta, spuse ea imediat după ce toată lumea începu să mănânce, este egoismul de care dai dovadă. Ar fi minunat să putem merge undeva cu copiii în weekend, dar tu pur și simplu nu vrei! E cabana *ta*, iar noi ceilalți putem să fluierăm a pagubă – Stanley, asta nu înseamnă că ai voie să fluieri!

– Ai dreptate, cabana e a mea, spuse el cu răceală, atacând porția de lasagna – foarte bună, de altfel – cu o furculiță. Bunicul meu mi-a lăsat-o mie, Paola, numai mie. Este singurul loc în care pot să scap de nebunia asta!

– Adică de soția ta și de cei patru copii ai tăi.

– Exact.

– Dacă nu voiai să ai patru copii, Walt, de ce nu ți-ai înnodat blestemata de socoteală? E nevoie de doi pentru a dansa un tango.

– Tango? Ce-i aia? întrebă Stanley.

– Un dans sexy, spuse mama lui scurt.

Un răspuns care – dintr-un motiv care-i scăpa lui Stanley – îl făcu pe tată să râdă în hohote.

– Taci! urlă Paola. Taci, Walt!

El se șterse la ochi, mai puse o porție de lasagna pe farfuria goală a lui Stanley, apoi își reumplu și el farfuria.

– O să plec la cabană vineri seara, Paola, și n-o să vin acasă până luni în zori. Am o grămadă de lucrări de citit și, Dumnezeu mi-e martor, nu pot să citesc în casa asta!

– Dacă ai renunța la cercetările astea stupide și te-ai angaja și tu într-o clinică particulară, Walt, ne-am putea permite să locuim într-o casă îndeajuns de mare și pentru doisprezece copii, și astfel n-ai mai fi deranjat! În ochii ei străluceau lacrimi de furie. Ți-ai câștigat reputația că te pricepi la acele boli ciudate și minunate, cu nume de oameni – Wilson, Huntington, nu mă pune pe mine să le țin minte pe toate! – și știu că primești oferte de la clinicile particulare situate în locuri mult mai bune decât Holloman – Atlanta, Miami, Houston – locuri *calde*. Locuri unde menajerele au salarii mici. Copiii ar putea lua lecții de muzică, eu aș avea posibilitatea să-mi continui studiile...

El izbi violent cu palma în masă. Copiii înlemniră, înspăimântați.

– De unde știi tu că am oferte, Paola? întrebă el, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Ea păli, dar îl înfruntă.

– Îți lași peste tot scrisorile. Le găsesc aruncate unde vrei și unde nu vrei.

– Și le citești. Și cu toate astea te mai întrebi de ce simt nevoia să plec? Corespondența mea este secretă, înțelegi? Secretă!

Walt își aruncă furculița, împinse în spate scaunul și ieși val vârtej din bucătărie. Soția și copiii se uitară după el, apoi Paola îl șterse la gură pe Mickey și se ridică pentru a aduce înghețata și jeleul.

Pe perete, lângă frigider era o oglindă veche. Paola își văzu pentru o secundă chipul și simți cum o podidesc lacrimile. Opt ani fuseseră îndeajuns pentru a transforma o fată tânără, plină de viață și foarte frumoasă, cu un corp minunat, într-o femeie slabă, ștearsă, care arăta cu mulți ani mai bătrână decât era în realitate.

Oh, bucuria întâlnirii lui Walt, a *prinderii* lui în plasă! Un doctor școlit, atât de deștept încât în curând aveau să fie bogați. Dar ea nu luase în calcul faptul că Walt n-avea nicidecum de gând să abandoneze cercetarea – până și instalatorii câștigau mai mult! Și copiii continuau să apară, unul după altul. Doar păcătuind reușise să evite apariția unui al cincilea – Paola lua anticoncepționale.

Știa că ar trebui să evite certurile. Îi supărau deopotrivă pe copii, și pe ea și-l determinau pe Walt să se ducă la cabana lui din ce în ce mai des. Cabana lui – ea nici măcar n-o văzuse! Și nici n-avea s-o vadă. Walt refuza să-i spună unde se afla.

– Oh, înghețată cu ciocolată! țipă Stanley.

– Înghețata cu ciocolată nu merge cu jeleul de struguri, spuse Bella, care întotdeauna făcea nazuri.

După părerea ei, Paola era o mamă bună.

– Ai vrea să-ți pun înghețata și jeleul în boluri separate, draga mea?

Doctorul Hideki Satsuma intră în apartamentul luxos, situat în vârful celei mai înalte clădiri din Holloman și simți cum stresul de peste zi dispăru ca prin farmec.

Eido ajunsese acasă înaintea lui, aranjase totul așa cum îi plăcea stăpânului, apoi coborâse zece etaje, în apartamentul mult mai modest în care locuia împreună cu soția sa.

Decorul era dezolant de simplu – pereții erau acoperiți cu tapet de culoarea aramei vechi, ușile din lemn negru, cu pătrate din hârtie fragilă; un paravan din trei bucăți, foarte vechi, împodobit cu o pictură reprezentând o femeie cu ochi oblici, coafată cu bucle largi, în stilul pompadour, ținând în mână o umbrelă de soare; un piedestal simplu, din piatră, pe care era o singură floare perfectă într-o vază Steuben, răsucită; podele negre, lucioase.

Pe masa neagră, lăcuită, situată în mijlocul unei adâncituri se afla cina – sushi rece –, și când trecu prin dormitor văzu că avea chimonoul pregătit, jacuzziul scotea fuioare leneșe de aburi, iar salteaua fusese coborâtă.

După ce făcu baie, mâncă și se relaxă, se îndreptă spre peretele din sticlă care îi înconjura curtea și rămase acolo, admirându-i perfecțiunea. Îl costase o avere construcția acelei grădini, dar banii nu constituiau o problemă pentru Hideki.

Cât de frumoasă era, amenajată în mijlocul apartamentului, acolo unde înainte fusese un spațiu deschis, destinat unei grădini de acoperiș. Din curte, geamurile reflectau imaginea, dar dinăuntru, din camera care o înconjura, erau transparente. Decorul se remarca prin austeritate. Câțiva bonsai de conifere, un cedru hollywoodian care creștea răsucit într-o spirală dublă, un arțar japonez transformat în bonsai, incredibil de bătrân, circa două duzini de bolovani de mărimi și forme diferite și pietricele de diverse culori aranjate într-un labirint de alei pe care nu trebuia să se pășească niciodată. Aici forțele universului său intim se întâlneau în cel mai fericit mod, benefic pentru sănătatea și starea lui de spirit.

Dar în seara asta, când nasul lui foarte sensibil simțea încă un ușor iz de xilen pe vârfurile degetelor, Hideki Satsuma își privea curtea convins fiind că universul lui se clătinase din temelii; își dădea seama că trebuia să rearanjeze ghivecele, bolovanii, pietricelele, pentru a neutraliza acest eveniment extrem de deranjant. Nu putea să controleze schimbarea aceasta, iar el își dorise întotdeauna să țină lucrurile sub control. Acolo... Acolo unde șirul acela roz se încolăcea printre pietricelele strălucitoare de jad... Și acolo, unde bolovanul acela gri și ascuțit sărea ca o lamă de sabie în fața fragilității și rotunjimii vulvare a bolovanului roșu și despicat... Și acolo, unde spirala dublă a cedrului de Hollywood se micșora pe măsură ce urca... Toate parcă erau greșite, trebuia s-o ia de la capăt.

Se gândi melancolic la casa lui de pe plajă,

de la Cape Cod, dar din cauza a ceea ce se întâmplase acolo cu puțină vreme în urmă, era nevoie de o perioadă de refacere. În plus, drumul cu mașina ar fi fost prea lung, chiar și făcut cu Ferrariul lui maro, prin noapte. Nu, casa aceea avea altă destinație, și deși exista o legătură între ea și cutremurul care-i afectase universul, epicentrul acestui cutremur se afla în curtea de la Holloman.

N-ar fi putut să aștepte până în weekend? Nu, nu se putea. Hideki Satsuma apăsă butonul soneriei prin care-l chema sus pe Eido.

Desdemona intră grăbită în apartamentul ei de la etajul al treilea al unei case construite pentru trei familii, situată pe strada Sycamore, chiar dincolo de Hollow. Prima ei oprire fu la baie, unde făcu un duș fierbinte pentru a îndepărta orice urmă de praf depusă în timpul drumului de trei kilometri pe care-l parcursese pe jos, până acasă. Apoi se duse în bucătărie, unde deschise o cutie de tocană irlandeză și o alta de budincă de orez. Desdemona nu era o bucătăreasă prea bună. Ochii a căror frumusețe fusese constatată cu surprindere de Carmine nu observară linoleumul coșcovit și nici tapetul ale cărui margini începuseră să se dezlipească. Pe Desdemona n-o interesa confortul material.

Într-un târziu, înfășurată întru-un halat cadrilat de flanelă, bărbătesc, se duse în living unde o aștepta lucrul ei îndrăgit, într-un coș de nuiele așezat pe un cilindru înalt, lângă fotoliul ei favorit, ale cărui arcuri lăsate nu le observase. Încruntându-se, cotrobăi prin coș în căutarea

bucății lungi de mătase fixate pe o șipcă de lemn, pe care o broda pentru Charles Ponsonby – sigur îl pusese deasupra? Da, acolo îl pusese, era foarte sigură de asta! Desdemona Dupre nu tolera haosul; toate lucrurile aveau locul lor. Dar broderia nu se afla acolo. În locul ei găsi un mic smoc de păr negru, scurt și ușor ondulat. Ridică firele de păr și le studie. În momentul acela observă și bucata de lemn, cu valurile de mătase sângerie mototolite pe podea, în spatele fotoliului.

Scăpă smocul de păr din mână; ridică broderia și o întinse pentru a vedea dacă a suferit vreo stricăciune, dar nu era decât puțin mototolită, în rest n-avea nimic. Foarte ciudat!

Apoi, dându-și seama ce se întâmplase, își strânse buzele. Băgăciosul acela de proprietar, care locuia în apartamentul de dedesubt, își vârâse nasul pe-aici. Dar ce putea ea să facă? Soția lui era atât de amabilă; ca și el, în felul său. Și unde ar fi putut să găsească un alt apartament complet mobilat, situat într-un cartier liniștit, la doar șaptezeci de dolari pe lună? După ce aruncă firele de păr în coșul de gunoi din bucătărie, Desdemona se așeză cu picioarele sub ea în fotoliul imens și vechi și se apucă de ceea ce considera în sinea sa drept cea mai frumoasă broderie pe care o făcuse vreodată. Un model complicat de curbe de mai multe nuanțe de roșu – de la rozaliu la roșu-închis – pe un fundal de mătase de un roz-pal.

Dar la naiba cu proprietarul ei! Merita să-i întindă o cursă.

Tamara obosise de atâta pictat, imaginația ei dovedindu-se incapabilă să producă o față

îndeajuns de urâtă, de înspăimântătoare. Avea să vină și inspirația, dar nu în seara asta. Nu atât de curând după dezastrul de astăzi. Polițistul acela insolent, Delmonico, mersul lui țanțoș, umerii atât de largi încât îl făceau să pară mai scund decât era de fapt, cu gâtul atât de gros încât orice cap ar fi părut minuscul în vârful lui – dar nu și capul lui. Masiv. Și totuși, oricât de mult ar fi încercat, cu ochii închiși, cu dinții strânși, nu putea să-i picteze o față porcească. Și după ce o făcuse să rateze întâlnirea, ar fi vrut atât de mult să-l picteze ca pe cel mai urât porc de pe fața pământului.

Somnul nu i se lipea de gene, și ce altceva putea să facă? Să citească, pentru a milioana oară, una dintre cărțile ei polițiste? Se trânti într-un fotoliu de piele mov și întinse mâna după telefon.

– Iubitule? întrebă ea când o voce somnoroasă îi răspunse.

– Ți-am spus să nu mă suni niciodată aici!

Clic. Se auzi din nou tonul.

Cecil stătea întins în pat, cu obrazul pe sânii splendizi ai Albertiei, încercând să uite de spaima lui Jimmy.

Otis asculta bătăile ritmice ale propriei inimi, cu lacrimile curgându-i pe fața boțită. Nu mai putea căra cărămizi de plumb, n-o să mai ducă butelii cu gaz niciunei păpușele, n-o să mai bage cuști în lift. Cât de mare avea să fie pensia lui?

Wesley era prea fericit și prea agitat pentru a putea adormi. Cât de atent devenise Mohammed

la auzul veștii! Țăranoiul ucenic din Louisiana ajunsese o persoană importantă: el, Wesley le Clerc, primise sarcina de a-l ține pe Mohammed el Nesr la curent cu toate noutățile despre crima căreia îi căzuse victimă o negresă la Hug. Era pe drumul cel bun.

Nur Chandra se autoexilase la căbănuța situată într-un loc în care numai el și țapul lui ispășitor Misrarthur, veneau vreodată. Se așezase, cu picioarele încrucișate și desfăcute, cu mâinele pe genunchi, cu palmele orientate în sus. Nu dormea, dar nici treaz nu era. Se afla într-un alt loc, într-un alt plan. Trebuia să scape de niște monștri, de niște monştri teribili.

Maurice și Catherine Finch ședeau la masă în bucătărie, cercetând calculele făcute.

– Ciuperci, pe naiba! spuse Catherine. O să te coste mai mult decât câștigi, Maurie, și puii mei n-or să le mănânce.

– Dar o să fac ceva diferit, iubito! Tu mi-ai spus că săpatul tunelului acela o să mă ajute să mă mai dezmorțesc, și acum că tot l-am săpat, ce-am de pierdut dacă încerc? Câteva soiuri exotice, pentru magazinele exclusiviste din New York.

– O să coste o grămadă de bani, spuse ea cu încăpățânare.

– Cathy, banii nu sunt o problemă! N-avem copii, așa că de ce să ne facem griji în privința banilor? Ce crezi tu că o să facă nepoții mei și nepoatele tale cu locul ăsta, ha? O să-l vândă,

Cathy, o să-l vândă! Așa că hai să ne distrăm noi cât putem cu el mai întâi.

– Bine, bine, cultivă-ți ciupercile! Să nu spui însă că nu te-am avertizat!

El zâmbi, se întinse și-i strânse mâna aspră.

– Îți promit că dacă n-o să meargă, o să renunț, deși mă îndoiesc de acest lucru.

2

Joi, 7 octombrie 1965

Ziua lui Carmine începu în biroul comisarului John Silvestri, unde stătea în mijlocul semicercului de scaune ce înconjurau biroul. În stânga sa se aflau căpitanul Danny Marciano și sergentul Abe Goldberg, în dreapta doctorul Patrick O'Donnell și sergentul Corey Marshall.

Nu era prima dată când Carmine mulțumea în gând stelei sale norocoase că existau cei doi bărbați situați deasupra lui pe scara ierarhică.

Chipeș și brunet, John Silvestri era un polițist de birou și spera ca peste cinci ani, când avea să se pensioneze, să poată spune că nu-și scosese niciodată arma din toc și că nu trăsese niciodată cu o pușcă sau cu o carabină. Ceea ce putea părea ciudat, pentru că se înrolase în armata americană în 1941 ca locotenent și fusese lăsat la vatră în 1945, încărcat de decorații, inclusiv Medalia de Onoare a Congresului. Cel mai supărător obicei al lui era legat de folosirea țigărilor de foi din

care sugea mai mult decât trăgea fumul, lăsând în urmă mucuri băloase care puțeau așa cum Carmine își închipuia că duhneau scuipătoarele dintr-o speluncă din Dodge City prin 1890.

Deși știa prea bine că Danny Marciano detesta mucurile de țigări de foi, lui Silvestri îi plăcea la nebunie să-și împingă scrumiera sub nasul de snob al lui Marciano; acesta avea sânge nord-italian în vine, remarcându-se prin pielea sa albă, pistruiată și ochii albaștri. Din cauza sedentarismului se îngrășase cu câteva kilograme. Era un adjunct foarte bun, căruia îi lipseau însă răbdarea și diplomația necesare pentru a se înțelege cu comisarul.

Cei doi îi lăsau pe Carmine și pe ceilalți doi locotenenți să se ocupe de munca de poliție propriu-zisă, ignorau presiunile politice venite de la Primărie, de la conducerea universității și de la Hartford, și se băteau cu oricine pentru oamenii lor. Știau cu toții că locotenentul Carmine era preferatul lor și nimeni nu îl invidia pentru această poziție pentru că asta însemna că tot Carmine se ocupa și de cele mai delicate cazuri, cele în care era nevoie de multă diplomație sau presupuneau colaborarea cu alte agenții care activau în domeniu. De asemenea, era și cel mai bun om din tot departamentul în investigarea omorurilor.

Tocmai terminase primul an de facultate la Chubb când fusese atacat Pearl Harbor, așa că își amânase studiile și se înrolase. Din pură întâmplare fusese repartizat la poliția militară și după ce-și făcu serviciul de gardă și arestă câțiva soldați beți, descoperi că-i plăcea această meserie.

În armată, pe timp de război, aveau loc la fel de multe crime violente ori premeditate ca și pe străzile oricărui oraș. După ce războiul luă sfârșit și se încheie cu ocuparea Japoniei, Carmine era deja maior, lucru care-i dădea dreptul să acceadă la un program accelerat de studii la Chubb. Apoi, cu o patalama care îi permitea să predea engleza, literatura și matematica, decisese că îi place mai mult meseria de polițist. În 1949, se angajă la secția de Poliție din Holloman. Silvestri, pe vremea aceea un locotenent care nu se dezlipea de biroul său, descoperi, nu după multă vreme, potențialul tânărului și îl repartiză la Detectivi, unde ajunsese acum locotenent-șef. Holloman nu era îndeajuns de mare pentru a avea o divizie distinctă de omucideri și nici vreo altă subdiviziune așa cum existau în cadrul secțiilor din orașele mai mari, așadar Carmine se văzu pus în situația să se ocupe de tot felul de infracțiuni. Cu toate acestea, omorurile erau specialitatea sa, avea o rată formidabilă de rezolvare a cazurilor: aproximativ sută la sută – bineînțeles, nu toți făptașii – fuseseră și condamnați.

Stătea în scaun, pregătit să se apuce de treabă și în același timp era relaxat; chestia asta se anunța distractivă.

– Începe tu, Patsy, spuse Silvestri, căruia nu-i plăcea deloc cazul de la Hug și asta fiindcă știa că avea să se facă multă vâlvă în jurul lui. Deocamdată nu apăruseră decât câteva rânduri în *Holloman Post*, dar imediat ce se vor afla detaliile, cazul o să fie prezent pe prima pagină.

– Ce vă pot spune, zise Patrick, este că

persoana care a pus acele resturi umane în frigiderul pentru animale moarte de la Hug nu a lăsat nicio amprentă, nicio fibră și nicio altă urmă. Victima este o adolescentă în jur de șaisprezece ani și are ceva sânge metis. Pare o persoană destul de scundă și bine îngrijită. Se apleca uşor înainte în scaun, cu ochii strălucitori. Pe fesa dreaptă are o julitură în formă de inimă. O aluniță îndepărtată cu circa zece zile în urmă. Nu era un semn din naștere, o pigmetare a pielii, ci un hemangiom. Ucigașul a folosit o ansă diatermică pentru a cauteriza toate vasele de sânge care alimentau excrescența, astfel ca sângele să se coaguleze. Cred că i-a luat ore întregi. Apoi a acoperit locul cu gel hemostatic pentru a grăbi cicatrizarea, după care a lăsat rana să prindă coajă, să se usuce. Am găsit câteva urme de ceea ce eu bănuiam a fi un unguent pe bază de ulei, dar nici vorbă de așa ceva. Trase adânc aer în piept. Era fond de ten de aceeași nuanță ca și pielea ei.

Carmine simți că i se face pielea de găină. Se scutură:

– Nu i-a plăcut cum arăta după ce-i îndepărtase alunița, așa că a dat-o cu fond de ten, ca să o facă *perfectă*. Oh, Patsy, tipul ăsta e ciudat rău!

– Da, spuse Patrick.

– Deci, este chirurg? întrebă Marciano împingând departe de nasul lui scrumiera lui Silvestri, împreună cu conținutul ei urât mirositor.

– Nu neapărat, spuse Carmine. Ieri am stat de vorbă cu o doamnă care se ocupă cu *micro*chirurgia pe animalele de la Hug. Și ea nu

are licență în medicină. Probabil că în toate centrele mari de cercetări, așa cum e și cel de la Facultatea de Medicină Chubb, există zeci de tehnicieni care pot opera la fel de bine ca și chirurgii. Din acest motiv, înainte ca Patsy să ne spună cum a reușit tipul să oprească sângerarea, mi-am zis că trebuie să luăm în calcul posibilitatea ca pe listă să figureze și măcelari sau tranșatori. Acum însă cred că putem renunța la ei.

– Dar nu excluzi amestecul Hugului în chestia asta, spuse Silvestri ridicând trabucul dezgustător și trăgând din el.

– Da, așa este.

– Ce urmează?

Carmine se ridică în picioare și dădu din cap spre Corey și spre Abe.

– Căutăm la „Persoane dispărute". Eventual în arhiva întregului stat. În Holloman nu avem în arhivă pe cineva care să corespundă semnalmentelor victimei, asta dacă nu cumva ucigașul a ținut-o mult mai mult timp decât ar fi avut nevoie pentru a-i face ce i-a făcut. Și fiindcă nu știm cum arăta, o să ne concentrăm asupra aluniței.

Patrick făcu câțiva pași alături de el după ce ieșiră.

– N-o să rezolvi prea repede cazul ăsta, spuse el. Nemernicul ăla nu ți-a lăsat nicio pistă.

– Îmi dau și eu seama de asta. Dacă maimuța aia nu s-ar fi trezit în frigider, nici n-am fi știut că s-a comis o crimă.

Arhiva de persoane dispărute din Holloman nu oferi nicio informație folositoare. Carmine

începu să sune la celelalte departamente de poliție de pe cuprinsul statului. Poliția statală găsise corpul neînsuflețit al unei fetițe de zece ani în pădurile de lângă Apallachian Trail[14] – o copilă masivă, metisă, care fusese dată dispărută de către părinții cu care se afla în excursie cu cortul. Dar murise din cauza unui atac de cord, circumstanțele morții ei nefiind deloc suspecte.

Poliția din Norwalk avea în evidență o fată de șaisprezece ani, de origine dominicană, pe nume Mercedes Alvarez, care dispăruse cu zece zile în urmă.

– Un metru cincizeci-șaizeci înălțime, păr negru, ondulat, nu creț, ochi căprui, drăguță la față, cu trăsături mature, spuse cineva care se prezentase ca fiind locotenentul Joe Brown. Oh, și o aluniță mare, în formă de inimă pe fesa dreaptă.

– Nu pleca nicăieri, Joe, vin acolo într-o jumătate de oră.

Puse girofarul pe capota Fordului și demară în trombă pe autostrada I-95, cu sirena pornită: parcurse cei aproape șaizeci și cinci de kilometri în circa douăzeci de minute.

Locotenentul Joe Brown avea cam aceeași vârstă, trecuse cu puțin de patruzeci de ani și părea mai agitat decât se aștepta Carmine să fie. Brown era cu sufletul la gură. La fel și ceilalți polițiști de pe lângă el. Carmine studie fotografia color din dosar, se uită după hârtia unde era

[14] Traseu turistic.

menționată alunița – o mână stângace încercase să o și deseneze.

– Da, e fata noastră, spuse el. Da' frumoasă mai e! Dă-mi toate detaliile, Joe.

– Este în clasa a zecea la liceul St. Martha – note bune, cuminte, n-are prieten. Face parte dintr-o familie dominicană care locuiește aici, în Norwalk de douăzeci de ani – tatăl său este casier pe Turnpike, mama casnică. Șase copii – doi băieți și patru fete. Mercedes este – a fost – prima născută. Cel mai mic are trei ani – un băiat. Locuiesc într-un cartier vechi și liniștit, își văd de treburile lor.

– A văzut cineva când a fost răpită Mercedes?

– Nimeni. Ne-am dat de ceasul morții s-o găsim pentru că – făcu o pauză, îngrijorarea citindu-i-se pe față – e a doua fată de genul ăsta care dispare în ultimele două luni. Amândouă erau în clasa a zecea la St. Martha, colege de clasă, amice dar nu chiar prietene, dacă înțelegi ce vreau să zic. Mercedes lua lecții de pian după școală; trebuia să ajungă acasă la patru și jumătate. Se făcuse ora șase și ea nu apăruse, iar călugărițele au spus că a plecat la timp de la școală, așa că domnul Alvarez ne-a sunat. Erau deja supărați din cauza Verinei.

– Verina a fost prima fată?

– Da. Verina Gascon. O familie creolă, din Guadalupe. Sunt aici de tot atâta timp. A dispărut pe drumul ce ducea spre școală. Ambele familii locuiesc la mică distanță de St. Martha, cam la o stradă depărtare. Am răscolit întreg Norwalkul în căutarea Verinei, dar dispăruse fără urmă. Și acum, s-a întâmplat același lucru și cu aceasta.

– Există posibilitatea ca vreuna dintre fete să fi fugit cu un iubit secret?

– Nu, spuse Brown cu un aer mohorât. Poate c-ar trebui să discuți cu ambele familii. Așa ai înțelege mai bine. Sunt familii catolice, de modă veche. Își țin copiii din scurt, dar îi înconjoară cu dragoste.

– O să mă duc să vorbesc cu ei, dar nu acum, spuse Carmine, simțind că i se strânge stomacul. Poți să aranjezi ca domnul Alvarez să o identifice pe Mercedes după aluniță? Nu-i putem arăta mai mult decât o bucățică de piele, dar va trebui să știe dinainte că...

– Da, da. Eu sunt cel care va trebui să-i spună bietului om că cineva i-a ciopârțit frumoasa lui fetiță în bucățele, zise Brown. Oh, Doamne! Uneori detest slujba asta.

– Crezi că preotul lor ar fi dispus să-l însoțească?

– O să am eu grijă de asta. Și poate o să mai vină și o călugăriță sau două, ca să-i ridice moralul.

Cineva intră cu cafea și gogoși cu jeleu; ambii bărbați înfulecară câteva și băură cu sete din cafea. În timp ce aștepta copiile de pe dosarele celor două fete, Carmine sună la Holloman.

Abe îi spuse că locotenentul Corey era deja la Hug, iar el se pregătea să se întâlnească cu decanul Wilbur Dowling pentru a afla câte frigidere pentru animale moarte existau la Facultatea de Medicină.

– Ai descoperit vreo persoană dispărută care să corespundă semnalmentelor fetei noastre?

întrebă Carmine, simțindu-se mai bine acum, după ce mâncase.

– Da, trei. Una din Bridgeport, alta din New Britain și a treia din Hartford. Dar pentru că niciuna dintre ele nu avea aluniță, nu am continuat cercetările. Toate au dispărut cu luni în urmă, spuse Abe.

– Lucrurile au luat o nouă întorsătură, Abe. Sună înapoi la Bridgeport, Hartford și New Britain și spune-le să ne trimită cât mai repede còpii de pe dosarele respective.

Când Carmine intră, Abe și Corey se ridicară de pe scaune și-l urmară în biroul său, unde îl așteptau cele trei dosare. Acestora li se adăugară și cele două dosare aduse de Carmine. Scoase cele cinci fotografii, toate în culori și le puse în șir. Semănau de parcă ar fi fost surori.

Nina Gomez era o fetiță guatemaleză de șaisprezece ani din Hartford și fusese dată dispărută cu patru luni în urmă. Rachel Simpson, o mulatră de șaisprezece ani din Bridgeport, dispăruse în urmă cu șase luni. Vanessa Olivaro era o fată de șaisprezece ani din New Britain care avusese strămoși chinezi, negri și albi și ai cărei părinți veneau din Jamaica. Dispăruse în urmă cu opt luni.

– Ucigașului nostru îi place părul ondulat, dar nu creț, fețe foarte drăguțe într-un anume fel – buze pline, dar bine conturate, ochi mari, negri și larg deschiși, zâmbet cu gropițe, nu mai mult de un metru șaizeci înălțime, trăsături mature și o piele deschisă la culoare, dar nu albă, spuse Carmine, studiind fotografiile.

– Chiar crezi că același tip le-a răpit pe toate? întrebă Abe, privindu-l cu scepticism.

– Oh, sunt sigur. Gândește-te la mediul din care provin. Familii respectabile și cu frica lui Dumnezeu, toate catolice, cu excepția lui Rachel Simpson, al cărei tată este preot protestant. Simpson și Olivaro erau eleve la liceul local, celelalte trei urmau licee catolice, două dintre ele fiind colege de școală la St. Martha din Norwalk. Mai mult, gândiți-vă la intervalul de timp dintre dispariții. Câte una la fiecare două luni. Corey, întoarce-te la telefon și cere lista tuturor persoanelor dispărute care corespund acestor caracteristici din ultimii... să zicem zece ani. Familiile din care provin sunt la fel de importante ca și particularitățile fizice, aș fi în stare să pun pariu că toate aceste fete erau renumite pentru... ei bine, dacă neprihănirea este un cuvânt prea învechit, să zicem puritate. Probabil că participau la programe de voluntariat în azile de bătrâni sau spitale. Înclin să cred că nu lipseau niciodată de la biserică, își făceau temele, își țineau mâinile cuminți în poală, poate se dădeau cu puțin ruj, dar nu se machiau niciodată.

– Fetele pe care le descrii sunt foarte rare, Carmine, spuse Cory, cu un aer întunecat. Dacă răpește una la două luni, probabil că pierde o grămadă de timp să le găsească. Uite cât de departe a ajuns. Norwalk, Bridgeport, Hartford, New Britain... De ce nicio fată din Holloman? Cel puțin Mercedes a fost găsită în Holloman.

– De toate s-a descotorosit în Holloman. Nu avem până acum decât cinci fete, Corey. Nu-i

vom descoperi modul de operare până când nu vom ajunge la capătul șirului de crime. Cel puțin în Connecticut.

Abe înghiți în sec, arborând o mină dezgustată.

– Dar nu vom descoperi niciun cadavru mai vechi decât acela al lui Mercedes, nu-i așa? Le-a secționat și a pus bucățile în cel puțin unul din frigiderele pentru animale moarte, și de-acolo s-au dus direct în crematoriul Facultății de Medicină.

– Sunt convins că ai dreptate, Abe, spuse Carmine, care, spre surprinderea colegilor săi, avea un aer foarte mohorât. Indiferent de cazurile la care lucrau, Carmine întotdeauna trecea prin și peste ele, cu forța și grația unui buldozer. Simțise, sângerase, lăcrimase, înțelesese. Dar până la acest caz nu se mai implicase emoțional niciodată.

– Ce altceva îți spun toate astea, Carmine? întrebă Corey.

– Cred că are în minte o imagine a perfecțiunii, cu care toate aceste fete seamănă. Dar întotdeauna este ceva în neregulă cu ele. Cum e cazul lui Mercedes cu alunița. Poate una dintre ele i-a spus să se ducă dracului... Și lui nu i-ar plăcea să audă aceste cuvinte dintr-o gură cu buze neprihănite. Dar ca orice violator se simte satisfăcut la vederea suferinței lor. De-aia sincer nu știu dacă ar trebui să-l catalogăm ca ucigaș sau ca violator. Of, este și una și cealaltă, dar cum funcționează mintea lui? Care este scopul real a ceea ce face, ce înseamnă toate astea de fapt pentru el? Carmine făcu o grimasă. Știm ce tip de victime preferă și mai știm că acestea sunt relativ rare. Dar fantomele sunt mai vizibile decât

este el. În Norwalk, unde s-au făcut două răpiri practic din fața ușii, polițiștii s-au dat peste cap să afle dacă vreun vagabond pervers, străin a dat târcoale școlii sau a intrat în vorbă cu familiile victimelor. Au interogat pe toată lumea, de la gunoieri la poştași și de la comis-voiajori la mormoni, martori ai lui Iehova sau orice alți sectanți care merg din ușă în ușă în căutare de prozeliți. Cititori de contoare, funcționari publici, grădinari, depanatori electrici și de telefoane. Până la urmă au creat un grup de oameni care și-au pus creierele la contribuție pentru a încerca să-și dea seama cum criminalul s-ar fi putut apropia îndeajuns de mult de fete ca să le poată răpi, dar n-au ajuns la niciun rezultat. Nimeni nu-și amintește nimic care să le poată fi de ajutor.

Corey se ridică în picioare.

– O să încep să dau telefoane, spuse el.

– Bine. Abe, spune-mi ce-ai aflat la Hug, îi ceru Carmine.

Abe își scoase carnețelul de notițe.

– Personalul de la Hug este alcătuit din treizeci de persoane, de la profesorul Smith și până la Allodice Miller, spălătorul de vase. Spunând acestea, Abe pescui două bucăți de hârtie din dosarul pe care-l ținea sub braț și i le întinse lui Carmine. Ai aici o listă a numelor, vârsta și funcția fiecăruia, de cât timp lucrează la Hug, precum și orice alte detalii pe care le-am considerat interesante cu privire la fiecare în parte. Dintre toți, singura care cred că ar putea avea cunoștințele chirurgicale necesare este Sonia Liebman, din sala de operații. Cei doi străini nici măcar nu au

calificare medicală, iar doctorul Forbes a mărturisit că el a leșinat în timp ce asista la o circumcizie. Își drese vocea și continuă, trecând pe pagina următoare: Există o mulțime de oameni care se vântură prin facultate fără să dea socoteală nimănui, dar fețele lor sunt foarte bine cunoscute. Cei care au grijă de animale, furnizorii, profesorii facultății. Firma Mitey Brite Scientific Cleaners, care se ocupă de curățenia în facultate își desfășoară activitatea de luni până vineri, între miezul nopții și ora trei dimineața, dar ei nu se ocupă de deșeurile periculoase. Acestea intră în sfera de activitate a lui Otis Green. Se pare că este necesară o specializare pentru așa ceva, ceea ce desigur îi aduce un câștig suplimentar lui Otis. Mă îndoiesc că cei de la Mitey Brite au vreo legătură cu crimele, întrucât Cecil Potter se întoarce la Hug în fiecare seară la ora nouă și încuie secția de animale, iar zăvoarele de-acolo ar putea rivaliza cu seiful unei bănci. Maimuțele sunt ca și copiii lui. Dacă aud noaptea vreun zgomot, încep să țipe și fac un tărăboi cumplit.

– Mulțumesc, Abe. Nici nu mă gândisem la Mitey Brite. Carmine îl privi cu afecțiune pe Abe. Vreunul dintre cei de-acolo ți-a trezit vreo suspiciune, ai remarcat ceva deosebit la cineva?

– Fac o cafea mizerabilă, spuse Abe, și niște șmecheri de la neurochimie umplu recipiente din sticlă cu niște sfere colorate care arată ca niște bomboane delicioase, roz, galbene și verzi. Dar nu sunt bomboane. Sunt bile de polistiren, folosite la ambalaje.

– Ți-au făcut-o!

– Mi-au făcut-o.

– Altceva?

– Numai informații nefolositoare. Cred că poți să-l excluzi pe Allodice, spălătorul de vase. Este prea prost. Mă îndoiesc că pungile au fost puse în frigider în timp ce Cecil și Otis erau acolo. După toate probabilitățile, asta s-a întâmplat mai târziu, în cursul zilei.

– Ai aflat ceva de existența altor posibile locuri unde s-ar fi putut arunca părți din cadavru?

– Am găsit până la urmă șapte alte frigidere pentru animale moarte în afara celui de la Hug. Decanului Dowling nu i s-a părut oportun să discute cu un polițist despre un lucru atât de neînsemnat în raport cu poziția pe care o ocupă, și nimeni nu pare să aibă o evidență a acestor frigidere. După ce le-am descoperit, am constatat că niciunul dintre ele nu pare atât de simplu de folosit cum este cel de la Hug. Toate se află în locuri publice și aglomerate. Doamne, cred că prin chestiile alea trec milioane de șobolani. Îi detest pe cei vii, dar după ziua de azi o să-i urăsc și mai mult pe cei morți. Eu optez pentru Hug.

– Și eu la fel, Abe.

Carmine își petrecu restul zilei la biroul său, studiind dosarele până când ajunse să le cunoască pe de rost. Toate erau destul de voluminoase, având în vedere caracteristicile victimelor. Evident, poliția din fiecare oraș muncise mai mult ca de obicei la investigarea respectivelor dispariții; fetele de șaisprezece ani cărora li se pierde urma au în general o reputație proastă (uneori chiar

cazier), reputație care justifică dispariția. Dar nu și aceste fete. Partea proastă este, gândi Carmine, că nu ținem legătura suficient de mult unii cu ceilalți. Dacă am fi făcut-o, poate că l-am fi prins deja pe tipul ăsta. Oricum, nu există niciun cadavru și nicio dovadă fizică a vreunei crime. Indiferent de numărul victimelor – și n-am să aflu prea curând chestia asta –, știu că toate au sfârșit în crematoriul Facultății de Medicină. E mult mai sigur așa decât, să zicem, să le fi îngropat în pădure. În Connecticut sunt o mulțime de păduri, dar toate sunt circulate. Nu sunt imense, neumblate ca cele din statul Washington.

Instinctul îmi spune că le păstrează capetele, ca pe suveniruri. Sau, dacă le aruncă, cu siguranță le imortalizează pe peliculă. De cea mai bună calitate. Poate folosește mai multe camere, menite să surprindă din diverse unghiuri suferința lor și puterea lui. Sunt convins că e genul de criminal care păstrează suveniruri. Asta este fantezia lui secretă. S-ar simți obligat să aibă o amintire legată de ele. Deci ori le filmează, ori le păstrează capul în congelator sau într-un borcan cu formol. Oare câte cazuri de criminali amatori de asemenea suveniruri am investigat până acum? Cinci, dar niciodată un criminal în serie. Se întâmplă atât de rar! Și toți ceilalți au lăsat întotdeauna urme. Tipul ăsta nu lasă. Oare ce simte când se uită la filme sau la capetele respective. Exultă, e dezamăgit, se excită, regretă? Mi-aș dori să știu, dar nu cunosc răspunsul.

Se duse la Malvolio's să-și ia masa de seară și se așeză în locul lui obișnuit, dar nu-i era foame.

Știa însă că trebuie să mănânce. Cazul era abia la început. Trebuia să-și păstreze forțele.

Chelnerița era nouă, astfel că a trebuit să aștepte ca ea să-și noteze tot ceea ce comandase, de la fripura yankee până la budinca de orez. O fată frumoasă, dar nu tipul preferat de criminal. Modul în care l-a măsurat pe Carmine din cap până-n picioare era un avans direct, pe care el l-a ignorat. Îmi pare rău, scumpo, își spuse el încet, zilele acelea s-au dus de mult. Fata îi reamintea însă un pic de Sandra: o femeie frumoasă, făcută pentru o altfel de slujbă, ca de exemplu actoria sau modelingul. Orașul New York era următoarea stație. Câte chestii se întâmplaseră în 1950! Era un tânăr detectiv; Hug tocmai se construia; la fel și spitalul Holloman. Iar Sandra Tolley se angajase chelneriță la Malvolio's. L-a dat gata dintr-o singură privire. Înaltă asemenea lui Jane Russell, cu picioarele până în gât, o claie de păr auriu, mioapă, dar cu o figură superbă. Sigură de sine și conștientă de cariera pe care știa că avea s-o îmbrățișeze ca model; își depusese portofoliul la toate agențiile de modele din New York, dar nu-și permisese să locuiască acolo, astfel încât fusese nevoită să se mute în Connecticut, la două ore de mers cu trenul de New York, unde plătea o chirie de treizeci de dolari pe lună și mânca pe gratis atâta vreme cât era chelneriță.

Și-apoi toate ambițiile ei se năruiseră. Pentru că privirea lui Carmine Delmonico o dăduse gata și pe ea. Asta nu pentru că el ar fi fost un bărbat frumos și suficient de înalt, la cei aproape un metru optzeci ai săi, dar avea genul acela de figură

pe care femeile o adoră și un trup musculos. Se întâlniseră la petrecerea de Anul Nou; după o lună erau căsătoriți; după trei luni ea rămase însărcinată. Sophia, fiica lor, se năștea chiar la sfârșitul lui 1950. Închiriaseră o casă frumoasă în East Holloman, la acea dată cartierul italian al orașului, gândindu-se că, dacă o înconjoară pe Sandra cu nenumăratele lui rude și prieteni, ea nu se va simți atât de singură, atunci când el avea să rămână la slujbă peste program. Dar ea era de fel din zona de ferme a Montanei și niciodată nu a înțeles și nici nu s-a acomodat cu viața din East Holloman. Atunci când mama lui Carmine venea în vizită, Sandra avea impresia că soacra ei o verifica, și prin extensie considera că toate vizitele rudelor și ale prietenilor lui vădeau lipsa lui de încredere în ea.

Nu se certaseră niciodată; nu avuseseră nici măcar o discuție în contradictoriu. Copilul era leit mama sa, ceea ce plăcea tuturor. Nimeni nu se pricepe mai bine decât italienii să aprecieze drăgălășenia unui copil.

În virtutea funcției, Carmine figura pe lista pentru bilete gratuite la orice piesă de teatru care se juca în avanpremieră pe Broadway, având programată o ultimă reprezentație la Teatrul Schumann; la sfârșitul lui 1951, când Sophia avea un an, îi venise în sfârșit rândul să primească bilete. În seara aceea se juca o piesă importantă, care beneficiase de critici favorabile pentru reprezentațiile din Boston și Philadelphia, astfel încât toată lumea din New York se afla acolo. Sandra era în al nouălea cer. Își scosese din

șifonier cea mai spectaculoasă rochie de seară, din satin mov, care se lipea de ea ca o a doua piele, iar de la genunchi era foarte evazată, cu un guler de blană albă de nurcă, ce-i ținea de cald în acea iarnă friguroasă. Îi călcase smochingul lui Carmine, cămașa cu volane și centura și îi cumpărase și o gardenie pentru butonieră. Doamne, cât de încântată era, ca un copil înainte de a se duce la Disneyland.

A intervenit însă un caz, iar el nu a mai putut merge. Acum, că se gândea la asta, era fericit că nu fusese de față când ea aflase vestea; îi spusese prin telefon. Îmi pare rău, iubito, trebuie să lucrez în noaptea asta. Dar ea s-a dus oricum la teatru, singură, în rochia de seară de satin mov și cu gulerul de blană albă de nurcă. Mai târziu, când i-a spus, el n-a avut nicio obiecție. Dar nu i-a mărturisit că acolo se întâlnise cu Myron Mendel Mandelbaum, producător de filme, în foaierul de la Teatrul Schumann, și că Mandelbaum se așezase pe locul lui Carmine, deși avea bilet la o lojă amplasată mult mai aproape de scenă. O săptămână mai târziu, Carmine se întoarse de la serviciu într-o seară și găsi casa goală. Sandra și Sophia nu mai erau acolo. Descoperi un bilețel pe polița de deasupra șemineului, care spunea că Sandra se îndrăgostise de Myron și că plecase cu trenul spre Reno; Myron era deja divorțat și-și dorea cu disperare să se căsătorească cu ea. Sophia reprezenta cireașa de pe tort, întrucât Myron nu putea avea copii.

Vestea îl lovise ca un trăsnet pe Carmine, care nu bănuise nicio clipă cât de nefericită era soția lui.

Nu făcuse nimic din acele lucruri pe care se presupunea că le fac soții răi. Nu încercase să-și răpească fiica, să-l snopească în bătaie pe Myron Mendel Mandelbaum, nu se apucase de băut, nici nu-și neglijase munca. Nu că nu fusesese încurajat în sensul ăsta; familia scandalizată ar fi pus imediat în practică primele două lucruri de pe listă, pentru el, și nu putea înțelege de ce el s-a opus. Pur și simplu recunoscuse față de sine că ceea ce existase între ei fusese de fapt o relație nepotrivită bazată doar pe atracția fizică și pe nimic altceva. Sandra își dorea strălucire, glorie, distracții, o viață pe care el nu i-o putea oferi. Salariul lui era bun, dar nu foarte mare. Și el își iubea prea mult munca pentru a-și putea copleși soția cu toată atenția sa. Decisese că, din mai multe puncte de vedere, Sandra și Sophia aveau s-o ducă mai bine în California. Oh, dar era atât de dureros! O durere pe care n-o destăinuise nimănui. Nici măcar lui Patrick (care ghicise). Pur și simplu o îngropase mai adânc decât amintirile.

În fiecare vară, mai precis în august, se ducea în L.A. s-o vadă pe Sophia, fiica lui pe care o iubea nespus. Dar anul acesta descoperise în fiica lui o Sandra în devenire, condusă în fiecare zi cu limuzina la o școală cu pretenții, unde băutura, marijuana, cocaina și LSD-ul erau mai ușor de cumpărat decât bomboanele, preocupată doar de latura materială a vieții. Biata Sandra devenise o drogată, dependentă de cocaină, nelipsită de la petrecerile de la Hollywood. Myron fusese cel care încercase să-i dea copilului o viață confortabilă, deși nu era de datoria lui. Din fericire, Sophia moștenise ceva din harul de detectiv al tatălui său,

era o fată inteligentă și dobândise o oarecare înțelepciune urmărind decăderea mamei sale.

Carmine și Myron petrecuseră câteva săptămâni încercând s-o convingă pe Sophia că, dacă reușește să se țină departe de băutură, marijuana, cocaină și LSD și se concentrează asupra educației sale, nu va sfârși ca Sandra. De-a lungul anilor, Carmine ajunsese să-l simpatizeze pe cel de-al doilea soț al Sandrei. Această ultimă călătorie cimentase și mai mult relația dintre ei, de dragul Sophiei.

– Ar trebui să te recăsătorești, Carmine, spusese Myron, să-ți duci fetița într-un alt loc, mai sănătos decât ăsta. Aș înnebuni de dorul ei, dar o iubesc îndeajuns de mult ca să-i vreau binele.

Dar Carmine jurase, după Sandra, că nu va mai face asta niciodată, și acel jurământ își păstra valabilitatea și astăzi. Pentru satisfacerea nevoilor sexuale o avea pe Antonia, o verișoară îndepărtată, văduvă, din Lyme; ea i se oferise cu o candoare desăvârșită, dar fără dragoste.

– Ne putem satisface nevoile fără să ne scoatem din minți unul pe celălalt, spusese ea. Nu ai nevoie de nebuniile unei a doua Sandra. Și eu nu-l voi putea înlocui niciodată pe Conway. Deci ori de câte ori vreunul din noi are nevoie de asta, ne putem căuta.

Un aranjament nemaipomenit, care dura deja de șase ani.

Patrick intră în Malvolio's exact în momentul în care el își termina budinca de orez. O budincă suculentă, cremoasă, un amestec dulce ornat din belșug cu râuri de scorțișoară și nuci măcinate.

– Cum a mers cu domnul Alvarez? întrebă Carmine

– Îngrozitor, spuse Patrick abătut. Știa de ce nu putem să-l lăsăm să vadă mai mult decât alunița. Dar ne-a implorat și a plâns atât de mult, încât a trebuit să-mi ascund propriile lacrimi. Preotul și cele două călugărițe au fost o adevărată binecuvântare. L-au dus afară din clădire, bietul om era prăbușit.

– Bea un whisky cu mine.

– Speram c-o să-mi ceri asta.

Carmine comandă două whisky-uri duble chelneriței ochioase și rămase tăcut până când Patrick înghiți aproape jumătate din băutura sa și sângele îi reveni în obraji.

– Știi la fel de bine ca și mine că genul ăsta de muncă te face mai dur, spuse Patrick răsucind paharul în mâini. Dar cel puțin în cea mai mare parte a timpului, deși crimele sunt sordide, victimele, oricât le-am compătimi, nu au puterea să ne bântuie visele. Oh, Doamne, dar asta...! O pângărire a inocenței. Moartea lui Mercedes va distruge acea familie.

– E mai rău decât crezi, Patsy, spuse Carmine, aplecându-se spre el, pentru a fi sigur că nu e auzit de ceilalți. Îi povesti despre celelalte patru fete.

– Vrei să spui că este un... în serie?

– Sunt în stare să pariez pe viața mea.

– Deci dă iama printre acele ființe din societatea noastră care merită cel mai puțin să fie atacate. Persoane care nu au făcut rău nimănui, persoane care nu costă guvernul niciun ban, persoane care nu fac reclamații gratuite la poliție,

care nu se plâng de câinii care latră prea tare, de vecinii petrecăreți sau de nenorociții de la fisc. Persoane pe care bunicul meu irlandez le-ar fi denumit sarea pământului, spuse Patrick, terminându-și băutura dintr-o înghițitură.

– Înclin să-ți dau dreptate, cu o singură excepție. Toate victimele sunt metise și există oameni care s-ar simți deranjați de chestia asta, știi prea bine. În ciuda faptului că s-au stabilit de mult în Connecticut, rădăcinile lor sunt caraibiene. Până și Rachel Simpson din Bridgeport se pare că are strămoși din Barbados. Prin urmare, începe să se contureze ca o chestie rasistă.

Patrick trânti paharul gol pe masă și se strecură afară din separeu.

– Mă duc acasă, Carmine. Dacă nu plec acum, o să rămân aici și o să continui să beau.

Carmine nu mai zăbovi mult după plecarea vărului său; achită nota, lăsă și un bacșiș de doi dolari, de dragul Sandrei, și merse pe jos jumătate de stradă, cât avea până la locuința sa aflată cu opt etaje sub penthouse-ul doctorului Hideki Satsuma, în clădirea Nutmeg Insurance.

3

Vineri, 8 octombrie 1965

Vineri, *Holloman Post* și alte ziare din Connecticut erau deja pline de articole consacrate uciderii lui Mercedes Alvarez și dispariției Verinei

Gascon, despre care se credea că este de asemenea moartă, dar niciun jurnalist șmecher nu reușise să afle încă scenariul poliției, conform căruia aveau de-a face cu un răpitor/ucigaș în serie care își alegea victimele dintre adolescentele bine-crescute, cu familie, și nici că originea caraibiană a fetelor juca un rol important.

Carmine găsi pe birou un mesaj, prin care era anunțat că Otis Green ieșise din spital, se dusese acasă și abia aștepta să-l vadă. Un alt mesaj spunea că și Patrick voia să-i vorbească. Abe era în Bridgeport, încercând să afle mai multe despre Rachel Simpson, iar Corey primise o sarcină dublă – Nina Gomez din Hartford și Vanessa Olivaro din New Britain. Cum Guatemala avea un țărm în Caraibe, noua pistă era reprezentată de originea caraibiană.

Pentru că la Patrick putea ajunge foarte repede – doar lua liftul –, Carmine se duse mai întâi la el. Îl găsi în birou, cu masa de lucru plină de pungi maro de hârtie.

– Sunt convins că ai văzut o grămadă de chestii de-astea până acum, dar nu știi despre ele mai multe lucruri decât mine, zise Patrick, așteptând ca vărul său să-și umple cana cu cafea din filtru.

– Deci, spune-mi, îl îndemnă Carmine, înainte de a se așeza pe un scaun.

– După cum vezi, pungile au toate dimensiunile și mărimile, spuse Patrick, ridicând una de optsprezece pe cincizeci și patru centimetri. Punga asta ține șobolani de șase sute de grame, dar în asta mai mare pot încăpea patru șobolani a două sute cincizeci de grame. Un cercetător rareori

folosește șobolani de două sute cincizeci de grame, dar cum animalele astea tind să crească pe tot parcursul vieții, pot ajunge până la greutatea unei pisici sau a unui terrier mic. În orice caz, nimeni de la Hug nu folosește șobolani atât de mari. Ridică apoi o pungă și mai mare, de șaizeci pe cincizeci și patru centimetri. Pentru motive care-mi scapă, pisicile de la Hug sunt toate masculi mari. La fel și șobolanii sau maimuțele – doar masculi. Asta este o pungă pentru pisici. Am fost la Hug la prima oră a acestei dimineți și-am reușit să stau de vorbă (și Carmine nu se îndoia că discuția fusese destul de aprinsă) cu domnișoara Dupre, care se ocupă cu achizițiile și cu gestiunea stocurilor. Se pare că pungile sunt făcute special de o firmă din Oregon. Sunt confecționate din două straturi de hârtie maro foarte groasă, separate de un strat izolant de trei milimetri grosime din fibră de trestie de zahăr. După cum observi, la exteriorul pungii sunt două discuri de plastic. Dacă împăturești de două ori capătul superior al pungii, cele două discuri ajung aproape să se suprapună. Inelul de sârmă de pe primul disc se răsucește în formă de opt în jurul celui de-al doilea și punga nu se mai poate deschide. În același fel cum se închid documentele în departamentul nostru, cu deosebirea că la noi se folosește sfoară. Un animal mort poate fi ținut într-o astfel de pungă până la șaptezeci și două de ore fără ca niciun fluid provenind de la cadavru să se scurgă în afara pungii. Dar niciun cadavru nu stă atât de mult timp în pungă. Niciun animal care moare peste weekend nu este păstrat până luni, exceptând

situația în care cercetătorul care-l folosește vine la muncă în weekend. În cazul acesta, respectivul pune cadavrul într-o pungă pe care o așază într-unul dintre frigiderele pentru cadavrele de animale, respectiv frigiderul de pe etajul lui. După aceea, tehnicianul lui duce punga jos la departamentul de animale, luni dimineața, de unde pleacă spre crematoriu abia marți dimineața.

Carmine ridică punga la nivelul nasului și o mirosi.

– Văd că sunt date cu deodorant.

– Corect, după cum ar spune domnișoara Dupre. Doamne, ce ticăloasă obraznică!

– Asta-i prea de tot! i se plânse Profesorul lui Carmine când se întâlniră în holul de la Hug. Ai citit ce scrie idiotul acela de gazetar contra vivisecției în *Holloman Post?* Cică noi, cercetătorii, suntem niște sadici, pur și simplu. E numai vina ta că ai răspândit zvonuri despre crima asta!

Carmine reușea de obicei să-și țină firea, dar asta era mai mult decât putea stomacul lui să suporte.

– Având în vedere, spuse el scuipând cuvintele, că mă aflu aici, la Hug, doar din cauză că un număr de tinere inocente au suferit, așa cum sunt al dracului de sigur că niciun alt animal nu a suferit vreodată la Hug, ar fi bine să-ți concentrezi atenția asupra violului și a crimei, în loc să te preocupe un idiot de gazetar, domnule! Care dracului sunt prioritățile tale?

Smith luă foc.

– Un *număr?* Vrei să spui că sunt mai multe? Calmează-te, Carmine. Nu te lăsa provocat de specimenul ăsta introvertit.

– Da, vreau să spun că sunt mai multe, nu doar unu. Așa să știi, Profesore. Dar ține minte că informația asta e strict secretă. Era și timpul să iei chestia asta în serios, pentru că acest caz despre care credeai că e singular, nu e deloc așa! Mai sunt și altele, înțelegi?

– Sigur te înșeli!

– Nu mă înșel! strigă Carmine. În momentul acesta gazetarii sunt cea mai mică dintre problemele tale, așa că nu veni să te plângi la mine!

În Hollow existau doar trei case într-o condiție mai proastă decât cea a lui Otis. Pe strada Fifteenth, unde locuiau Mohammed el Nesr și Brigada lui Neagră, casele fuseseră baricadate, ferestrele acoperite cu placaj, iar pereții capitonați pe interior cu saltele. Aici, pe strada Eleventh imobilele erau dărăpănate, cu vopseaua de pe pereți cojită, dovadă clară că proprietarul care nu locuia în zonă nu se preocupa de administrarea și întreținerea lor. Dar când Carmine, încă tremurând, ajunse pe scări la etajul doi, la apartamentul lui Green, descoperi exact ceea ce se aștepta să găsească – un salon curat, împodobit cu draperii făcute în casă, cu cuverturi care protejau tapițeria de praf, cu o mobilă de lemn lustruită și covoare pe podea.

Otis stătea întins pe canapea. Un bărbat de

aproximativ cincizeci și cinci de ani, într-o formă relativ bună, dar cu pieile atârnându-i, ceea ce dovedea că la un moment dat cântărise cu cel puțin douăzeci de kilograme mai mult. Soția sa, Celeste, pufni agresiv. Părea oarecum mai tânără decât Otis, dar îmbrăcată într-un stil țipător, care nu i se păru deplasat lui Carmine când află că era din Louisiana. Francofilă. O a treia persoană se strecură în cameră. Un tânăr foarte negru, cu aceleași maniere ca și Celeste, căruia îi lipseau însă trăsăturile ei frumoase și dramul de eleganță cu care se îmbrăca. Otis îl prezentă ca fiind Wesley le Clerc, nepotul lui Celeste, oaspete al familiei Green. Privirea din ochii lui îi dădu de înțeles lui Carmine că tânărul era un rasist convins.

Nici soția, și nici nepotul nu păreau dispuși să părăsească încăperea, dar din fericire Carmine nu fu nevoit să facă uz de autoritatea lui. O făcu Otis.

– Plecați și lăsați-ne singuri, spuse acesta pe un ton tăios.

Amândoi ieșiră imediat, dar nu înainte ca Celeste să profereze amenințări la adresa lui Carmine în cazul în care îi va supăra soțul.

– Ai o familie loială, zise Carmine, în timp ce se așeza pe un divan de plastic, pe care fuseseră presărați trandafiri roșii artificiali.

– Am o soție loială, spuse Otis pufnind. Puștiul ăsta îmi creează probleme. Vrea să-și facă un nume în Brigada Neagră. Zice că l-a descoperit pe Profetul Mohammed și că o să-și spună de-acum încolo Ali sau ceva de genul ăsta. E o chestie de rădăcini, zice el, cum se întâmplă cu

toți cei aduși aici cu milioanele, ca sclavi, dar din câte știu eu, familia le Clerc vine dintr-o parte a Africii care îl adula pe King Kong, nicidecum pe Allah. Eu sunt un bătrân de modă veche, domnule locotenent, și nu-mi place să mă dau drept altcineva. Eu sunt membru al bisericii baptiste, iar Celeste este catolică. Am fost un negru în armata albilor, dar dacă nemții și japonezii ar fi câștigat, ar fi fost mult mai rău, al dracului de rău, cred eu. Am ceva bani puși deoparte la bancă, și după ce ies la pensie, vreau să mă întorc în Georgia și să-mi cumpăr o fermă. M-am săturat, iernile astea din Connecticut mi-au ajuns până aici, spuse el și-și duse mâna la gât. Dar nu despre asta am vrut să stăm de vorbă, domnule.

– De ce ați vrut să mă vedeți, domnule Green?

– Otis. Nu e cazul să ne formalizăm. Câți oameni au aflat ce-am găsit în frigider?

– Aproape nimeni, și sperăm ca lucrurile să rămână așa.

– Era o fetiță, nu-i așa?

– Nu, nu era chiar o copilă. Știm că provenea dintr-o familie dominicană și știm c-avea șaisprezece ani.

– Deci era de culoare, nu albă.

– De fapt nu era nici una, nici alta, Otis. O metisă.

– Domnule locotenent, ăsta e un păcat îngrozitor.

– Da, așa e.

Carmine făcu o pauză, în timp ce Otis bombănea ca pentru sine. Carmine îl lăsă să se calmeze și apoi abordă subiectul pungilor.

– Otis, există vreo regulă în ceea ce privește numărul și mărimea pungilor din frigider?

– Cred că da, zise Otis după ce se gândi un pic. Vreau să spun, știu când doamna Liebman face decerebrările, fiindcă atunci apar patru până la șase pungi de pisici. Altfel, de regulă sunt numai pungi cu șobolani. Dacă vreo maimuță moare, așa cum credeam noi că s-a întâmplat cu Jimmy, atunci găsesc o pungă foarte mare, și întotdeauna știu ce e în ea, fiindcă Cecil plânge de mama focului.

– Deci, când găsești între patru și șase pungi de pisici în frigider, știi că doamna Liebman a făcut decerebrări.

– Așa e, domnule locotenent.

– Poți să-ți amintești vreo ocazie, în trecut, când ai găsit în frigider între patru și șase pungi, pe care doamna Liebman nu ți le-ar fi putut trimite?

Otis păru surprins și încercă să se ridice.

– Otis! Ce faci? Vrei ca nevastă-ta să mă omoare și să ajungă apoi în pușcărie? Așază-te și stai potolit, omule!

– Acum aproape șase luni. Am găsit șase pungi de pisici când doamna Liebman era în vacanță. Îmi amintesc pentru că mă întrebam cine oare îi ține locul, dar apoi m-au chemat în altă parte, așa că am aruncat pungile în tomberonul meu și-am plecat cu ele spre crematoriu.

Carmine se ridică.

– Asta mi-a fost de mare ajutor. Mulțumesc mult, Otis.

Oaspetele nu apucă să coboare scările și să iasă pe ușă înainte ca Celeste și Wesley să se întoarcă.

– Ești bine? întrebă Celeste.

– Mai bine decât eram înainte să vină, spuse Otis hotărât.

– Ce culoare avea cadavrul? întrebă Wesley. Ți-a spus polițistul?

– Nici alb, nici negru.

– O mulatră?

– Nici asta n-a spus. Apropo, Wes, ăsta e un cuvânt din Louisiana.

– Un mulatru este negru, nu alb, decretă Wesley.

– Să nu cumva să faci valuri! strigă Otis.

– Trebuie să mă duc să-l văd pe Mohammed, spuse Wesley cu un aer satisfăcut. Își puse pe el jacheta de imitație de piele neagră, care avea pictat pe spate un pumn alb.

– Nu te duci la niciun Mohammed, băiete! O să pleci la muncă în clipa asta! Nu ai dreptul la ajutor de șomaj, și eu nu te țin aici pe degeaba! se răsti Celeste. Hai, dă-i drumu'!

Oftând, Wesley se descotorosi de pașaportul care i-ar fi permis să ajungă în cartierul general al lui Mohammed el Nesr de pe strada Fifteenth numărul 18; își puse în schimb o jachetă comodă și se avântă în hârbul lui de De Soto din 1953 către Parson Surgical Instruments. Unde, dacă s-ar fi obosit să se intereseze, chestie pe care n-o făcuse, ar fi aflat că priceperea lui la construirea

forcepsurilor-țânțar fusese cea care înclinase de mai multe ori balanța în favoarea lui și-l salvase de la șomaj.

Pentru Carmine ziua se anunța deprimantă. Dosarele cu persoanele dispărute care corespundeau cu semnalmentele lui Mercedes începuseră să se adune la el pe birou. Mai exact, mai veniseră încă șase, câte unul la fiecare două luni ale anului 1964 – Waterbury, Holloman, Middletown, Danbury, Meriden și Torrington. Singurul loc care se repeta de două ori în toată această listă ce acoperea aproape doi ani era Norwalk. Toate fetele aveau șaisprezece ani, erau metise cu origini caraibiene, deși niciuna nu provenea din familii care imigraseră recent. Porto Rico, Jamaica, Bahamas, Trinidad, Martinica, Cuba. Un metru șaizeci înălțime, cu trăsături frumoase, mature, crescute cu foarte multă grijă. Toate fetele din dosarele care tocmai îi ajunseseră pe birou erau catolice, deși nu toate frecventaseră școli catolice. Niciuna dintre ele nu avusese prieten, erau eleve cu zece pe linie și simpatizate de colegii de clasă. Mai important era că niciuna nu pomenise prietenilor ori familiei despre vreun nou amic, vreo nouă faptă bună pe care o făcuseră sau despre vreo cunoștință recentă.

La trei după-amiaza se urcă singur în Fordul său și o luă pe I-95 spre Norwalk, unde locotenentul Joe Brown îi aranjase o întâlnire cu familia Alvarez pentru seara aceea. El nu putea să vină, adăugase polițistul repede; Carmine știa

de ce. Joe nu mai era în stare să facă față încă unei întâlniri cu familia Alvarez.

Casa lui José Alvarez era construită pentru trei familii. El locuia în apartamentul de la parter, împreună cu soția și copiii, iar celelalte două apartamente de la etajele superioare le închiriase. Așa își doreau să ajungă să locuiască toți oamenii muncii. Chiria apartamentului de deasupra acoperea ratele la bancă și cheltuielile cu utilitățile, iar aceea încasată de la cei care locuiau la ultimul etaj reprezenta contravaloarea reparațiilor și mai rămâneau și ceva bani pentru zile negre. Locuind la parter, foloseau singuri toată curtea din spate, jumătate din garajul de patru mașini și toată pivnița. În plus, datorită faptului că locuia în aceeași casă cu chiriașii săi, putea să-i supravegheze îndeaproape.

Ca toate casele din împrejurimi, și aceasta era vopsită într-un gri-închis, avea ferestre duble – cele din exterior fiind înlocuite vara cu plase împotriva insectelor –, o verandă care dădea chiar în trotuar și în spate o curte mare, înconjurată cu un gard de lanțuri. Garajul se afla în spate, la capătul unei alei care trecea pe lângă casă. Carmine se opri pe strada flancată de stejari. De undeva se auzea lătratul unui câine mare. Puține șanse ca cineva să încerce să intre în casă pe veranda din spate câtă vreme pe-acolo patrula o namilă de câine.

Preotul deschise ușa din față, care era separată de cea care ducea la cele două apartamente de sus. Carmine îi zâmbi și își scoase trenciul.

– Îmi pare rău că trebuie să fac asta, părinte, spuse el. Numele meu este Carmine Delmonico. Crezi c-ar trebui să mă prezint drept Carmine înăuntru, sau locotenentul Delmonico?

După ce se gândi un moment, preotul răspunse:

– Cred că locotenent ar fi cel mai bine. Eu sunt Bart Tesoriero.

– În parohia dumneavoastră vorbiți spaniola?

Părintele Tesoriero deschise ușa interioară.

– Nu, deși am destul de mulți vorbitori de limbă spaniolă printre enoriași. Este un cartier mai vechi al orașului, sunt cu toții veniți aici de multă vreme. Oricum, aici nu e Hell's Kitchen[15].

Livingul, o încăpere foarte spațioasă pentru un apartament situat la parter, era plin de oameni tăcuți. Cum și el avea origini latine, Carmine știa că la familia Alvarez veniseră acum rude de peste tot, pentru a le fi aproape în acele momente grele. Asta însemna că știa cum să-i ia, dar nu avu ocazia să treacă la fapte. Preotul îi duse pe toți, în afară de familia propriu-zisă, în bucătărie. O femeie care arăta de parcă ar fi fost bunica îl conducea pe un băiețel cu mersul împleticit.

În încăpere rămaseră doar José Alvarez, soția lui, Conchita, fiul lor cel mare, Luis și cele trei fiice – Maria, Dolores și Teresa. Părintele Tesoriero îl pofti pe Carmine să ia loc pe cel mai bun fotoliu, iar el se așeză între soți.

Era o casă plină de milieuri, draperii dantelate

[15] Bucătăria Iadului, cartier rău famat din New York.

din catifea sintetică, mobilă de calitate, dar uzată și podele acoperite cu gresie, peste care fuseseră puse covoare bogate. Pe pereți erau atârnate tablouri care întruchipau Cina cea de Taină, Inima Sacră a lui Iisus, Fecioara Maria cu pruncul Iisus și mai multe fotografii înrămate ale membrilor familiei. Peste tot se vedeau vaze cu flori, fiecare dintre ele cu câte un cartonaș. Parfumul freziilor și al narciselor era atât de puternic încât Carmine simți că se sufocă. De unde le găsiseră florarii în anotimpul ăsta? În mijlocul unei polițe era o fotografie a lui Mercedes, cu ramă de argint, cu o lumânare aprinsă în față, într-un castronaș de sticlă roșie.

Primul lucru pe care Carmine îl făcea când intra într-o casă îndoliată era să-și imagineze cum arăta familia îndurerată înainte ca tragedia să se petreacă. Aici era aproape imposibil să facă asta, însă nicio nenorocire nu le-ar fi putut altera trăsăturile. Erau foarte chipeși cu toții și aveau aceeași nuanță a pielii, culoarea cafelei cu lapte. Un pic de sânge negru, un pic de sânge indian din Caraibe, mai mult sânge spaniol. Părinții probabil că nu împliniseră patruzeci de ani, dar păreau cu zece ani mai bătrâni, așa cum zăceau ca două păpuși de cârpă în fotolii, pierduți în lumea lor îngrozitoare. Niciunul dintre ei nu părea să-l fi observat.

– Luis, nu-i așa? îl întrebă el pe băiatul ai cărui ochi erau umflați și roșii de atâta plâns.

– Da.

– Câți ani ai?

– Paisprezece.

– Și surorile tale?

– Maria are doisprezece ani, Dolores zece și Teresa opt.

– Și fratele tău mai mic?

– Francisco are trei ani.

Băiatul începu din nou să plângă cu lacrimi amare, genul de lacrimi care apăreau doar după ore bune de plâns. Surorile lui își ridicară pentru o clipă fețișoarele din batistele ude. Stăteau cu genunchii strânși sub poalele rochițelor asortate, asemenea unor perechi de cranii de fildeș. Scuturate de sughițuri, păreau năucite din cauza șocului care abia acum începea să se potolească, după zile în șir de griji și după ce li se spusese că Mercedes era moartă, tăiată în bucăți. Bineînțeles, nimeni nu ar fi vrut ca ele să știe ce se întâmplase, dar aflaseră până la urmă.

– Luis, vrei să le duci pe surorile tale în bucătărie, apoi să te întorci pentru un minut?

Observă că tatăl reușise în sfârșit să se concentreze asupra chipului lui, privindu-l mirat.

– Domnule Alvarez, ați prefera să amânăm discuția asta până peste câteva zile? întrebă Carmine încet.

– Nu, șopti tatăl cu ochii uscați. O să ne descurcăm.

Da, dar eu oare voi putea?

Luis se întoarse; lacrimile îi dispăruseră.

– Aceleași întrebări vechi, Luis. Știu că ți-au fost puse deja de un milion de ori, dar amintirile se pot îngropa adânc în creier și apoi ies pe neașteptate la suprafață, fără vreun motiv anume. Tocmai de aceea ți le adresez din nou. Din câte am înțeles eu, tu și Mercedes nu frecventați aceeași

școală, dar mi s-a spus că erați foarte buni amici. Fetele drăguțe ca Mercedes sunt remarcate, e normal. S-a plâns vreodată că a fost observată? Urmărită? Supravegheată dintr-o mașină sau de către cineva de pe cealaltă parte a străzii?

– Nu, domnule locotenent, pe cuvânt de onoare. Băieții mai fluierau după ea, însă ea îi ignora.

– Dar când a lucrat ca voluntară la spital, vara trecută?

– Mie nu mi-a spus nimic, nu mi-a povestit decât despre pacienți și despre amabilitatea surorilor. I-au dat voie să intre doar în sala de nașteri. Iar ei i-a plăcut la nebunie.

Începea din nou să plângă. Venise vremea să se oprească. Carmine zâmbi și dădu din cap spre bucătărie.

– Îmi cer scuze, îi spuse el domnului Alvarez după plecarea băiatului.

– Înțelegem că trebuie să puneți întrebările astea din nou și din nou, domnule locotenent.

– Mercedes era un copil care vi se destăinuia, domnule? Discuta cu mama ei sau cu dumneavoastră?

– Discuta cu noi tot timpul, cu amândoi. Îi plăcea viața pe care o ducea, îi plăcea să vorbească despre ea. Îl scutură un fior atât de puternic, că fu nevoit să se agațe de brațele fotoliului pentru a se liniști. Ochii cu care se uita fix în cei ai lui Carmine erau transfigurați de durere, iar cei ai mamei parcă se uitau în străfundurile iadului. Domnule locotenent, ni s-a spus ce i s-a făcut, dar pentru noi e imposibil de crezut așa ceva. Am aflat că dumneavoastră vă ocupați de cazul lui

Mercedes, că dumneavoastră știți mai multe decât poliția din Norwalk despre ceea ce s-a întâmplat. Vocea i se subție, rugătoare. Vă rog, *vă implor*, spuneți-mi! Ea..., fetița mea, a suferit?

Carmine înghiți în sec, străpuns de privirea aceea.

– Doar Dumnezeu cunoaște răspunsul la întrebarea asta, dar nu cred că Dumnezeu ar putea fi atât de crud. O crimă de genul acesta nu este neapărat făcută pentru ca respectivul criminal să-și privească victima suferind, chinuindu-se. Este foarte posibil ca ucigașul s-o fi drogat pe Mercedes pentru a o adormi. Puteți fi siguri de un singur lucru – voia lui Dumnezeu n-a fost ca ea să sufere. Dacă credeți în Dumnezeu, atunci fiți convinși că nu a suferit.

Și Dumnezeu să mă ierte pentru minciuna asta, dar cum aș fi putut să-i spun acestui tată distrus adevărul? Stă așezat acolo, cu mintea amorțită, cu spiritul mort, șaisprezece ani de dragoste, grijă, bucurie, îngrijorări și mici altercații s-au dus ca un rotocol de fum dintr-un incinerator. De ce să-i spun eu opinia mea despre Dumnezeu și să-l fac să sufere și mai mult? Acum trebuie să se împace cu soarta și să-și continue viața. Mai are alți cinci copii de crescut și o soție a cărei inimă nu este frântă, ci de-a dreptul terciuită.

– Mulțumesc, spuse doamna Alvarez brusc.

– Mulțumesc că ați avut răbdare cu mine, zise Carmine.

– I-ați liniștit foarte mult, spuse părintele Tesoriero în timp ce-l conducea spre ușă. Dar Mercedes chiar a suferit, nu-i așa?

– După părerea mea a trecut prin niște chinuri groaznice. E foarte greu să lucrezi în domeniul ăsta și să mai și crezi în Dumnezeu, părinte.

Doi ziariști își făcură apariția pe stradă, unul cu un microfon, celălalt cu un carnețel în mână. Când Carmine ieși din casă se năpustiră spre el, însă fură dați la o parte fără menajamente.

– Mai duceți-vă dracului, ulii ce sunteți! mârâi el, urcându-se în Ford și demarând în trombă.

Câteva străzi mai încolo, după ce se asigură că reporterii nu erau pe urmele sale, trase pe marginea drumului și se lăsă în voia sentimentelor. Dacă a suferit? Da, da, da, a suferit! A suferit teribil, și criminalul s-a asigurat că e trează în tot timpul supliciului. Probabil că ultima imagine pe care a văzut-o a fost cea a sângelui ei prelingându-i-se din răni, dar familia ei nu trebuie să afle asta niciodată. Am trecut de mult de stadiul în care nu mai credeam în Dumnezeu. Acum, lumea aparține diavolului. Cred că diavolul este infinit mai puternic decât Dumnezeu. Și că soldații bunătății, dacă nu ai lui Dumnezeu, pierd războiul.

4

Luni, 11 octombrie 1965

Cum Ziua lui Columb nu era sărbătoare legală, nu exista niciun motiv să nu fie convocată ședința Consiliului Guvernatorilor Centrului de Cercetări Neurologice Hughlings Jackson în acea zi, la ora

unsprezece dimineața, în sala de ședințe de la etajul al patrulea. Deși nu fusese invitat, Carmine era hotărât să participe. Așa că ajunse mai devreme, se servi cu două gogoși cu jeleu de pe un platou de porțelan subțire și avu îndrăzneala să se așeze în scaunul din cel mai îndepărtat capăt, scaun pe care-l întoarse spre fereastră.

Cel puțin astfel îi catalogase atitudinea domnișoara Dupre când intrase în încăpere și-l găsise mestecând cu poftă bunătățile pregătite pentru Consiliu.

– Sunteți foarte norocoși, să știți, îi răspunse Carmine. Dacă arhitecții spitalului Holloman n-ar fi optat pentru amplasarea parcării în fața clădirii, n-ați fi avut niciun fel de priveliște. Pe când așa, puteți să vedeți până hăt, în Long Island. Nu-i așa că e o zi minunată? Acum e cea mai frumoasă perioadă a toamnei și deși îmi pare rău că ulmii s-au cam trecut, culorile arțarilor sunt extraordinare. Frunzele lor pur și simplu inventează noi nuanțe calde aflate la capătul închis al spectrului.

– Nu mă așteptam să aveți nici cuvintele și nici cunoștințele necesare pentru a vă exprima așa! replică ea acid, cu ochii ca gheața. V-ați așezat pe scaunul guvernatorului-șef și vă înfruptați din gustări la care nu aveți dreptul! Fiți amabil și luați-vă tălpășița!

În momentul acela intră Profesorul, care tresări la vederea locotenentului Delmonico și oftă adânc.

– Oh, Doamne, la dumneavoastră nu mă gândisem, îi spuse el lui Carmine.

– Fie că vă place, fie că nu, domnule profesor, trebuia să fiu aici.

Președintele Mawson MacIntosh de la Universitatea Chubb intră înainte ca Profesorul să poată răspunde, se uită la Carmine și-i strânse mâna cu căldură.

– Carmine! Trebuia să-mi închipui că Silvestri o să te însărcineze pe tine cu investigația asta, zise M.M., după cum îi spunea toată lumea. Mă bucur extraordinar de mult. Uite, stai aici, lângă mine. Și nu-ți strica pofta de mâncare cu gogoșile acelea, adăugă el în șoaptă, pe un ton conspirativ. Încearcă plăcinta cu mere.

Domnișoara Desdemona Dupre încercă să-și reprime furia și ieși din încăpere, aproape ciocnindu-se de decanul Dowling și de profesorul său de neurologie, Frank Watson, cel care inventase porecla „Hug“ și le spusese celor care lucrau acolo „Huggeri“.

M.M., pe care Carmine îl cunoștea de pe vremea altor anchete interne de la Chubb, arăta mult mai impozant decât celălalt președinte, cel al Statelor Unite ale Americii. M.M. era înalt, îmbrăcat foarte bine, subțirel la mijloc, cu fața chipeșă, încununată cu o claie de păr, care fusese cândva roșcat, dar acum căpătase o nuanță minunată de piersică. Un aristocrat american, până-n vârful degetelor. În ciuda înălțimii lui, L.B.J.[16] părea insignifiant când cei doi bărbați stăteau unul lângă celălalt, lucru care se întâmpla

---

[16] Lyndon Baines Johnson, al treizeci și șaselea președinte american (1963–1969).

destul de des. Dar persoane cu descendența augustă a lui M.M. preferau să conducă o mare universitate decât un Congres care nu era decât o adunătură de oameni indisciplinați și zgomotoși.

De cealaltă parte, decanul Wilbur Dowling arăta ca un psihiatru, aceasta fiind de altfel și profesia lui. Era îmbrăcat neglijent, într-o combinație de tweed, flanelă și cu un papion roz cu puncte roșii, avea o barbă stufoasă care părea să contrabalanseze lipsa totală a părului de pe cap și o pereche de ochelari bifocali, cu ramă de os.

În cele câteva rânduri când îl întâlnise pe Frank Watson, Carmine se duse cu gândul la Boris din *Aventurile lui Rocky și Bullwinkle.* Watson se îmbrăca în negru, avea o față lungă și ascuțită și își lăsase o mustață neagră, de gigolo; părul negru și lins și un rânjet permanent completau asemănarea cu Boris. Da, Frank Watson era cu siguranță genul de personaj care bea cu regularitate dintr-o cupă de vitriol. Dar sigur nu făcea parte din Consiliul Guvernatorilor de la Hug?

Nu, nu făcea. Watson își încheie conversația cu decanul și ieși însoțindu-și gestul de o imaginară fluturare a capei negre pe care n-o purta. Un tip interesant, se gândi Carmine. Va trebui să discut și cu el.

Cei cinci guvernatori din familia Parson intrară în grup și se abținură să întrebe ce căuta Carmine acolo, mai ales că M.M. îi făcu o prezentare entuziastă.

– Dacă există o persoană capabilă să dezlege misterul acestui incident îngrozitor, aceea este Carmine Delmonico, încheie M.M.

– În cazul acesta, zise Roger Parson junior așezându-se în scaunul de la capătul mesei, sugerez să ne punem cu toții la dispoziția locotenentului Delmonico. Asta bineînțeles după ce ne va spune exact ce s-a întâmplat și ce intenționează să facă în continuare.

Cei din grupul Parson semănau atât de tare unul cu celălalt, încât oricine și-ar fi putut da seama că sunt rude apropiate; chiar și cei treizeci de ani diferență între cei trei mai în vârstă și cei doi tineri membri ai clanului erau destul de puțin sesizabili. Nu depășeau cu mult înălțimea medie, erau slabi, aveau gâturile lungi, cu nasuri coroiate, pometi proeminenți, guri cu colțurile coborâte și capete mici, cu păr rar, de un castaniu incert. Toți aveau ochii gri-albaștri. În timp ce M.M. arăta ca un bogătaș de viță nobilă, cei din familia Parson păreau niște profesori săraci.

Carmine își petrecuse o parte din weekend făcând cercetări despre ei și despre companiile din grupul Parson. William Parson, fondatorul (și unchiul actualului guvernator-șef), făcuse inițial afaceri cu piese de mașini și puterea lui economică crescuse constant, până când ajunsese să conducă un concern care se ocupa cu tot felul de lucruri, de la motoare, turbine și instrumente chirurgicale și până la mașini de scris și piese de artilerie. Banca Parson luase ființă exact la momentul potrivit și devenise tot mai puternică. William Parson se căsătorise destul de târziu. Soția lui îi dăruise un singur copil, William junior, care suferise de retard mintal și epilepsie. Fiul lor murise în 1945, la vârsta de șaptesprezece ani, iar mama lui îl urmase în lumea cealaltă un an mai

târziu, în 1946, lăsându-l pe William Parson singur. Sora lui, Eugenia, se măritase și avusese la rândul ei un singur copil, Richard Spaight, acum președinte al băncii Parson și guvernator la Hug.

Fratele lui William Parson, Roger, dăduse în patima beției încă din tinerețe și fugise în 1943 în California, după ce-și însușise cea mai mare parte a profitului companiilor, abandonându-și soția și cei doi fii. Incidentul fusese mușamalizat, iar pierderile acoperite, ambii fii ai lui Roger dovedindu-se niște moștenitori loiali, devotați și pe foarte competenți ai lui William. Fiii lor erau plămădiți din același aluat, astfel că în acest an, 1965, acțiunile Parson Products deveniseră foarte stabile și profitabile. Crize economice? Fleacuri! Oamenii tot conduceau mașini, care aveau nevoie de motoare, Parson Turbines fabrica turbine și generatoare diesel cu mult înainte de apariția avioanelor cu reacție, fetele băteau în continuare la mașinile lor de scris, operațiile chirurgicale se înmulțeau pe zi ce trecea și țările se războiau mereu una cu cealaltă, trăgeau cu tunurile și mortierele mici, medii și mari produse de Parson.

Carmine descoperise încă un aspect interesant, și anume că oaia neagră a familiei, Roger, își revizuise atitudinea în California și fondase lanțul de restaurante Roger's Ribs, se căsătorise cu o starletă de film, se descurcase destul de bine și murise în brațele unei prostituate într-o cameră mizeră de motel.

Hug apăruse din dorința lui William Parson de a face ceva în amintirea fiului său mort, dar crearea institutului nu fusese deloc ușoară ușoară. Firesc, Universitatea Chubb se așteptase să-l conducă și

să-l administreze, dar nu asta era și intenția lui Parson. El voia ca institutul să fie afiliat la Chubb, dar refuza să-l subordoneze acesteia. Până la urmă, Chubb cedase după ce primise un ultimatum categoric. Centrul lui de cercetări, spusese William Parson, ar putea, dacă era necesar, să fie atașat vreunei instituții de învățământ sordide, fără nume și fără tradiție, din afara statului. Când un Chubber ca William Parson ajunsese să spună asta, Chubb nu avu altă variantă decât să se recunoască învins. Asta nu însemna însă că Chubb nu se alesese și cu o bucată serioasă din plăcintă – douăzeci și cinci la sută din bugetul anual era plătit Universității cu titlul de drepturi de afiliere.

Carmine știa de asemenea că acest Consiliu al Guvernatorilor se reunea la fiecare trei luni. Cei patru Parson și vărul Spaight veneau din apartamentele lor din New York cu limuzina și după întâlnire, rămâneau peste noapte la hotelul Cleveland, vizavi de Teatrul Schumann. Trebuiau să facă asta pentru că M.M. le oferea întotdeauna o cină, sperând de fiecare dată că avea să-i păcălească să susțină financiar construirea unei clădiri care într-o zi urma să adăpostească colecția de artă William Parson. Aceasta reprezintă cea mai importantă colecție privată deținută vreodată de un american și fusese lăsată prin testament Univesității Chubb, dar momentul predării rămăsese la latitudinea moștenitorilor, care până acum refuzaseră să se despartă până și de cea mai prăpădită schiță de-a lui Leonardo.

Când profesorul schiță gestul de a porni reportofonul cu două role de bandă, Carmine întinse și el mâna.

– Îmi pare rău, domnule profesor, dar ședința asta este absolut confidențială.

– Dar... dar... stenograma! Am crezut că dacă domnișoarei Vilich nu i s-a permis să asiste, urmează să dactilografieze stenograma după înregistrare.

– Fără stenogramă, spuse Carmine ferm. Urmează să fiu franc și să dau multe detalii, ceea ce înseamnă că tot ce veți auzi va rămâne între pereții acestei încăperi.

– Am înțeles, spuse Roger Parson junior tăios. Continuați, domnule locotenent Delmonico.

Când termină, tăcerea era atât de adâncă încât suflul unei pale de vânt se auzi ca un răget; cu toții erau cenușii la față, tremurau, rămăseseră cu gura căscată. De când îl știa pe M.M. Carmine nu-l văzuse niciodată debusolat, dar la auzul acestui raport chiar și părul său părea să-și fi pierdut strălucirea. Deși poate numai decanul Dowling, un psihiatru cunoscut pentru interesul său față de psihozele organice, înțelesese pe de-a-ntregul implicațiile cazului.

– Nu poate fi cineva de la Hug, spuse Roger Parson junior, tamponându-și buzele cu un șervețel.

– Asta rămâne de văzut, zise Carmine. N-avem nicio pistă, ceea ce înseamnă că toți cei de la Hug sunt potențiali suspecți. Din această cauză nu putem exclude pe nimeni din Facultatea de Medicină.

– Carmine, tu chiar crezi că cel puțin zece dintre aceste fete dispărute au fost incinerate? întrebă M.M.

– Da, domnule.

– Dar până acum n-ai nicio dovadă concludentă în acest sens.

– Nu, nu am. Este mai degrabă o chestie circumstanțială, dar se potrivește cu ceea ce știm deja – că dacă nu o descopeream din pură întâmplare, Mercedes Alvarez ar fi fost incinerată complet până cel târziu joia trecută.

– Dezgustător, șopti Richard Spaight.

– Schiller este autorul! țipă Roger Parson III. E îndeajuns de bătrân pentru a fi fost un nazist. Tăbărî asupra profesorului. Ți-am spus să nu angajezi nemți!

Roger Parson junior bătu în masă de câteva ori.

– Destul, tinere Roger! Doctorul Schiller nu este îndeajuns de bătrân pentru a fi nazist, și nu e de competența acestui Consiliu să facă speculații. Insist ca profesorul Smith să fie susținut, nu pus la zid. Iritarea pe care i-o provocase fiul său încă i se mai citea în privire când se întoarse spre Carmine. Domnule locotenent Delmonico, vă mulțumesc foarte mult pentru sinceritatea și franchețea dumneavoastră, oricât de puțin plăcute au fost știrile, iar dumneavoastră tuturor vă ordon să păstrați tăcerea asupra tuturor aspectelor acestei tragedii. Deși, adăugă el, pe un ton patetic, presupun că cel puțin o parte din aceste amănunte vor ajunge și în presă.

– Este inevitabil, domnule Parson, să se întâmple asta, mai devreme sau mai târziu. Această investigație se desfășoară acum pe teritoriul

întregului stat. Numărul celor implicați crește în fiecare zi.

– Și FBI-ul? întrebă M.M.

– Deocamdată nu, domnule. Linia de demarcație dintre un caz de persoane dispărute și o răpire este destul de subțire, dar niciuna dintre familiile acestor fete n-a primit vreo cerere de răscumpărare, astfel că deocamdată cazul e de competența poliției din Connecticut. Dar fiți siguri că o să ne consultăm cu toate agențiile care ar putea să ne ajute în vreun fel, spuse Carmine.

– Cine conduce investigația? întrebă M.M.

– În lipsa unei persoane mai pricepute, în momentul de față eu, dar acest lucru s-ar putea schimba. Sunt mai multe departamente ale poliției implicate în această anchetă.

– Vrei cazul ăsta, Carmine?

– Da, domnule.

– Atunci o să vorbesc cu guvernatorul, spuse M.M. încrezător în puterea lui, și de ce n-ar fi fost?

– Ce-ați zice dacă Parson Products ar oferi o recompensă generoasă? întrebă Richard Spaight. O jumătate de milion? Un milion?

Carmine păli.

– Nu, domnule Spaight. În niciun caz! În primul rând asta ar atrage atenția presei asupra Hugului, în al doilea rând recompensele generoase îngreunează foarte mult munca poliției. Pur și simplu îi scot la iveală pe toți nebunii, pe toți aiuriții, și deși nu neg că o recompensă ar putea duce la o pistă viabilă, șansele ca acest lucru să se întâmple sunt foarte mici, iar între timp poliția

ar fi obligată să cerceteze mii și mii de declarații, și asta fără să obțină niciun rezultat. Dacă n-o să avansăm cu nimic în următoarea perioadă, poate că o recompensă de douăzeci și cinci de mii ar putea fi oferită. Credeți-mă pe cuvânt, e mai mult decât suficient.

– În cazul acesta, spuse Roger Parson junior ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre zona unde era cafeaua, aș sugera să suspendăm ședința până când locotenentul Delmonico va putea să ne ofere informații noi. Domnule profesor Smith, dumneata și oameni dumitale va trebui să-i acordați tot sprijinul domnului locotenent. Încercă să-și toarne cafea într-o cană și se opri, șocat. Nu mai e cafea! Simt nevoia să beau una!

În timp ce profesorul bâlbâia niște scuze, explicând că domnișoara Vilich se ocupa de obicei de cafea spre sfârșitul ședinței, Carmine conectă cele câteva filtre de cafea și mușcă dintr-un ștrudel cu mere. M.M. avusese dreptate. Era delicios.

Înainte ca locotenentul Carmine să plece din birou, în după-amiaza aceea, comisarul John Silvestri intră valvârtej pe ușă și-l anunță că primise vestea de la Hartford că urma să se formeze un comandament special al forțelor de poliție, condus din Holloman, pentru că aici existau laboratoarele de poliție cel mai bine echipate din tot statul. Locotenentul Carmine Delmonico era numit șeful acestui comandament.

– Bugetul este nelimitat, spuse Silvestri, semănând și mai mult decât de obicei cu o pisică

mare, și poți să ceri câți polițiști vrei, de oriunde de pe cuprinsul statului.

Mulțumesc, M.M., își spuse Carmine. Acum am mână liberă, dar aș putea să jur că presa va afla totul încă dinainte ca eu să ies din birou. De îndată ce funcționarii publici încep să acționeze, limbile se dezleagă. Cât despre guvernator – fiind vorba de crime multiple, cărora le-au căzut victimă cetățeni onorabili – avea să-și extragă și ceva capital politic de aici.

– O să trec personal pe la fiecare departament de poliție din stat, îi spuse el lui Silvestri, pentru a-i pune la curent, dar deocamdată sunt mulțumit cu actualul comandament, format din mine, Patrick, Abe și Corey.

5

Joi, 20 octombrie 1965

Trecuseră două săptămâni de la descoperirea lui Mercedes Alvarez în frigiderul pentru animale moarte de la Hug și valul știrilor din ziare și de la TV începuse să slăbească din cauza lipsei acute de informații. Nicio șoaptă despre incinerare nu ajunsese la urechile ziariștilor, lucru care-i uimea pe cei din comandamentul special. Se pare că presiunea venită de la tot felul de oameni influenți din punct de vedere politic făcuse din acest amănunt unul prea sensibil, prea îngrozitor pentru a putea fi divulgat. Bineînțeles, se năpustiseră cu

toți asupra legăturii reprezentate de originea caraibiană a victimelor. Numărul acestora fusese stabilit la unsprezece. Nu fusese raportată nicio altă dispariție înaintea Rositei Esperanza, din ianuarie 1964, și asta luând în considerare toate statele din Uniune. Bineînțeles, presa îi găsise deja o poreclă ucigașului – Monstrul din Connecticut.

Existența Hugului nu mai era privită prin prisma unui triumf minor în studiul comportamentului ionilor de potasiu când traversau membrana celulei nervoase și nici a unui triumf major cum fusese atunci când Eustace suferise o criză în lobul temporal provocată prin stimularea electrică a nervului său ulnar. Acum existența Hugului era afectată de tensiuni care se manifestau la tot pasul, prin priviri aruncate piezis, fraze întrerupte brusc, evitarea cu grijă a subiectului care persista în mintea tuturor Huggerilor. Nu exista decât un singur aspect pozitiv – polițiștii renunțaseră la vizitele lor, chiar și locotenentul Delmonico, care cercetase fiecare etaj timp de opt zile.

Fisurile care apăreau în structurile sociale de la Hug aveau în cea mai mare parte legătură cu doctorul Kurt Schiller.

– Nu te apropia de mine, javră nazistă! strigă doctorul Maurice Finch la Schiller când aceasta veni să se intereseze despre o mostră de țesut.

– Da, dumneata ai voie să mă faci în fel și chip, ripostă Schiller, sufocându-se, dar eu nu îndrăznesc să mă răzbun aici, printre evrei americani!

– Dacă ar fi după mine, te-aș deporta imediat! spuse Finch, cu nasul pe sus.

– Nu poți condamna un popor întreg pentru nelegiuirile câtorva oameni, insistă Schiller alb la față, cu pumnii strânși.

– Cine spune că nu pot? *Cu toții* ați fost vinovați!

Charles Ponsonby îi despărți, îl luă pe Schiller de braț și-l duse înapoi în biroul lui.

– N-am făcut nimic, *dar nimic!* țipă Schiller. De unde știm noi – de unde știm *sigur!* – că acel cadavru a fost tăiat în bucăți pentru a fi incinerat? Sunt doar vorbe de clacă! Eu n-am făcut nimic!

– Dragul meu Kurt, reacția lui Maurie este de înțeles, spuse Charles. A avut veri care au murit în cuptoarele de la Auschwitz, așa că numai gândul la o posibilă incinerare îl scoate din minți. Înțeleg de asemenea că nu este ușor să fii destinatarul acestor manifestări emoționale. Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să stai departe de el până când se va potoli toată zarva asta. Se va potoli, așa se întâmplă întotdeauna. Pentru că ai dreptate, sunt doar vorbe de clacă. Poliția nu ne-a spus nimic. Capul sus, Kurt, fii *bărbat!* Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton care-l făcu pe Schiller să-și ia capul în mâini și să se vaite amarnic.

Vorbe de clacă, își spuse Ponsonby în timp ce se întorcea în laboratorul lui. Asemenea vorbe sunt ca usturoiul. Bune, dar să nu abuzezi de ele.

Finch nu era singurul care încerca să-și alunge frustrarea năpustindu-se asupra lui Schiller. Sonia Liebman îl ocolea ostentativ ori de câte ori se întâlneau; Hilda Silverman începu brusc să-i rătăcească jurnalele și articolele. Marvin, Betty și Hank îi pierdeau probele și pictaseră svastici pe

şobolanii ale căror creiere erau trimise la patologie.

În cele din urmă, Schiller se duse la Profesor şi-i înmână demisia, dar acesta îl refuză.

– Nu o pot accepta, Kurt, în niciun caz, spuse Smith, al cărui păr părea că devine mai alb cu fiecare zi care trecea. Suntem sub atenta supraveghere a poliţiei, nu putem să facem nicio schimbare în rândul personalului. În plus, dacă ai pleca acum, ai face-o într-un nor de suspiciuni. Strânge din dinţi şi treci şi prin asta, ca noi toţi.

– Dar m-am săturat să tot strâng din dinţi, îi spuse el Tamarei după ce Schiller plecase cu o figură distrusă. Oh, Tamara, de ce-a trebuit să ni se întâmple tocmai nouă aşa ceva?

– Dacă aş fi ştiut asta, Bob, aş fi încercat s-o rezolv, spuse ea, ajutându-l să se aşeze mai comod pe scaun şi înmânându-i o ciornă a lucrării doctorului Nur Chandra, lucrarea care expunea cu obiectivitate toate detaliile incredibilei crize a lui Eustace.

Când se întoarse în biroul ei, o văzu pe Desdemona Dupre, care n-o aştepta acolo unde ar fi aşteptat-o orice altă persoană. Căţeaua aia de englezoaică studia cu neruşinare hârtiile de pe biroul plin de hârţoage al Tamarei!

– Mi-ai văzut cumva listele de salarii, Vilich?

Colţul unei comunicări ultrasecrete, scrise de mână, ieşea de sub un teanc de ciorne întocmite sub dictarea Profesorului pe care le avea de transcris pentru acesta; Tamara se pregăti s-o împingă pe Desdemona deoparte.

– Să nu îndrăznești să te zgâiești la hârtiile mele, Dupre!

– Eram pur și simplu fascinată de haosul în care lucrezi, murmură Desdemona. Nici nu-i de mirare că nu te-ai descurcat pe postul ăsta. N-ai putea să organizezi nici măcar o beție într-o berărie.

– De ce nu te duci tu să ți-o tragi singură? Pentru că un lucru e sigur, ești prea urâtă ca să se găsească un bărbat să ți-o tragă!

Sprâncenele aproape invizibile ale Desdemonei se ridicară:

– Sunt moduri mult mai plăcute de a muri decât de curiozitate, spuse ea, zâmbind, dar din fericire unii bărbații preferă să escaladeze Everestul. Ochii îi urmăriră unghiile roșii în timp ce Tamara aranja hârtiile, ascunzând documentul respectiv. O scrisorică de amor? întrebă ea.

– Du-te dracului! Salariile tale nu sunt aici.

Desdemona plecă, încă zâmbind; în depărtare se auzea, prin ușa deschisă, soneria telefonului său.

– Domnișoara Dupre, zise ea, așezându-se.

– Oh, îmi pare bine să știu că sunteți la serviciu, spuse vocea celuilalt inamic al său.

– Sunt întotdeauna la serviciu, domnule locotenent Delmonico, i-o reteză ea. Cărui fapt datorez această onoare?

– Ce-ai zice să mergi cu mine la cină într-o seară?

Propunerea lui o șocă, dar Desdemona nu făcu greșeala să creadă că-i făcea vreun compliment. Deci Marele Lord Inchizitor era disperat, ha?

– Depinde, spuse ea într-o doară.

– Depinde de ce?

– De cât de multe lucruri se ascund în spatele acestei propuneri, domnule locotenent.

– Ei bine, în vreme ce tu le numeri, ce-ai zice să-mi spui Carmine, iar eu ție Desdemona?

– Numele mici sunt pentru prieteni. În ce privește invitația dumitale, eu o consider mai degrabă una făcută în interes profesional.

– Asta înseamnă că eu pot să-ți spun Desdemona?

– Ai permisiunea, că de putut poți oricum.

– Grozav! Ăăă.... deci, cina, Desdemona?

Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii, încercând să-și imagineze calmul și autoritatea pe care le emana.

– Bine, cina.

– Când?

– În seara asta, dacă ești liber, *Carmine*.

– Grozav. Ce fel de mâncare îți place?

– Cea chinezească simplă, din Shanghai.

– În regulă. Vin să te iau de acasă la șapte.

Bineînțeles că ticălosul știa unde stătea toată lumea!

– Nu, mulțumesc, prefer să ne întâlnim în oraș. Unde anume?

– La Blue Pheasant, pe strada Cedar. Îl știi?

– Oh, da. Ne vedem acolo, la șapte.

El închise fără să mai adauge nimic, lăsând-o pe Desdemona să înfrunte privirea întrebătoare pe care i-o arunca doctorul Charles Ponsonby, care stătea în ușă. Doar după ce scăpă de el, putu să pună la cale nu un joc al seducției, ci mai degrabă

un meci de scrimă. Oh, da, într-adevăr, un pic de duel verbal i-ar prinde bine! Cât îi lipsea aspectul ăsta al vieții ei! Ea era exilată aici, în Holloman, punând deoparte salariul ei foarte mare, în speranța că va strânge cât mai repede bani pentru a pleca din țara asta mare și străină și a se întoarce în țara ei, unde putea să-și reia viața socială foarte activă. Banii nu erau totul, dar în absența lor, viața, orice fel de viață, era deprimantă. Desdemona își dorea un apartament micuț în Strand-on-the-Green, cu vedere la Tamisa, contracte cu o clinică privată și toată Londra în spatele casei. Într-adevăr, Londra reprezenta o necunoscută pentru ea, așa cum fusese și Hollomanul, dar Holloman era locul ei de exil, în timp ce Londra constituia centrul universului. Trecuseră cinci ani, mai avea încă cinci în față; apoi își va lua adio de la Hug și de la America. Referințele excelente pe care avea să le obțină de aici urmau să-i asigure contractele cu clinicile private, după ce și-ar fi făcut între timp un cont frumușel în bancă. Asta era tot ce-și dorea și tot ce-i trebuia de la America. Poți să scoți un englez din Anglia, se gândi ea, dar nu poți să scoți Anglia dintr-un englez.

Întotdeauna mergea pe jos la și de la serviciu, o formă de exercițiu care se potrivea de minune cu sufletul ei hoinar. Deși acest lucru repugna unor colegi de-ai săi, Desdemona nu se simțea deloc deranjată că traseul ei trecea chiar prin Hollow. Înălțimea ei, ținuta atletică, siguranța de sine și lipsa unei serviete o scoteau din rândul potențialelor victime. În afară de asta, în cinci ani ajunsese să cunoască fețele tuturor celor pe care-i întâlnea și nu era întâmpinată decât cu prietenie.

Stejarii își pierdeau deja frunzele. Când o luă pe Twentieth Street pentru a parcurge strada care o despărțea de Sycamore, trebui să pășească peste mormane de frunze uscate, semn că mașina primăriei încă nu trecuse pe acolo să le adune. Ah, acolo era! Thailandezul care se învârtea pe lângă o cutie poștală doar pentru a o saluta când trecea. Se opri să-l salute la rândul său. În spatele ei se auziră pași care călcară frunzele uscate încă doar o fracțiune de secundă după ce ea se opri. Se întoarse surprinsă, simțind o împunsătura unei senzații de teamă. Oh, nu după cinci ani de liniște! Dar nu văzu pe nimeni, numai dacă nu cumva se ascunsese repede după un stejar... Continuă să meargă, cu urechile ciulite, și după încă șapte-opt metri se opri din nou. Foșnetul de frunze uscate din spatele ei încetă și el o jumătate de secundă mai târziu. O peliculă de transpirație îi acoperi fruntea, dar își continuă drumul ca și când n-ar fi observat nimic, o luă pe Sycamore și rămase ea însăși surprinsă când parcurse în goană tot drumul până la apartamentul ei din imbilul ocupat de trei familii.

Ridicol, Desdemona Dupre! Cât de prostește te-ai comportat! Era vântul, sau poate un șobolan, o pasăre, o vietate mică pe care n-ai văzut-o.

După ce urcă cele treizeci și două de trepte până la apartamentul ei situat la etajul al treilea, respira mai greu decât s-ar fi cuvenit după o simplă alergare și urcatul unor scări. Ochii îi fugiră involuntar spre coșul cu lucrul ei, dar acesta nu fusese deranjat. Broderia ei era exact acolo unde trebuia să fie.

Eliza Smith pregătise mâncarea preferată a lui Bob la cină – costițe cu salată și pâine caldă. Starea lui psihică o îngrijora teribil. De când cu crima aceea, părea să se fi înrăutățit simțitor. Era nervos, critica lucruri pe care de obicei nici nu le observa, câteodată lăsa impresia că nu aude și nici nu vede nimic şi pe nimeni. Ea îi cunoscuse dintotdeauna această latură a firii lui, dar ținând seama de cariera lui strălucită, abstracție făcând de nebunia lui de la subsol – și, bineînțeles, de căsnicia lor reușită, se grăbi ea să adauge –, fusese sigură că această latură n-avea să ajungă să-i domine gândirea, să-i domine universul. Până la urmă reușise să treacă peste chestia cu Nancy – fusese dificil pentru o vreme, dar rămăseseră împreună – și ce putea fi mai rău decât aceea?

Deși ziarele și televiziunea încetaseră să mai facă valuri în jurul cazului cu „Monstrul din Connecticut", Bobby și Sam continuau să fie preocupați de acesta. În fiecare zi mergeau la şcoală, la Dormer Day și se împăcau cu faptul că aveau un tată implicat direct în investigarea acelor crime și nu înțelegeau de ce n-ar fi trebuit să abordeze subiectul respectiv și acasă. Adică, *tăiată în bucăți!*

– Cine crezi că e vinovatul, tată? întrebă Bobby din nou.

– Termină, Bobby, spuse mama lui.

– Eu cred că e Schiller, spuse Sam, ronțăind o coastă. Pun pariu că a fost nazist. Arată ca un nazist.

– Taci, Sam! Termină cu subiectul ăsta, spuse Eliza.

– Ascultați-o pe mama voastră, băieți. Eu

m-am săturat, spuse Profesorul, care abia se atinsese de mâncare.

Discuția încetă cât timp băieții mai înfulecară câteva costițe, ronțăiră coajă crocantă de pâine, continuând să arunce priviri speculative către tatăl lor.

– Oh, haide, tată, te rugăm, *te rugăm*, spune-ne cine crezi tu că este, se rugă Bobby.

– Schiller e ucigașul! Schiller e ucigașul! psalmodie Sam. *Achtung! Sieg heil! Ich habe ein tiger in mein tank!*

Robert Mordent Smith își puse amândouă mâinile pe masă și se ridică în picioare, apoi arătă cu degetul spre un loc liber în încăperea spațioasă. Bobby înghiți în sec, Sam se smiorcăi, dar amândoi copiii se ridicară și merseră în locul indicat de tatăl lor, lăsându-și pantalonii în vine. Smith luă o nuia lungă, ce stătea în poziția obișnuită, lângă o tablă, traversă camera până la băieți și îl croi pe Bobby peste fese. Întotdeauna îl pedepsea pe Bobby primul pentru că Sam era atât de înspăimântat de nuiaua aceea, încât suferea mai mult doar văzându-l pe fratele său lovit. Prima lovitură lăsă o urmă roșie, urmară încă cinci, pe care Bobby le încasă nemișcat, suportându-le bărbătește, în tăcere; Sam plângea deja în hohote. Încă șase lovituri pe cealaltă fesă a lui Bobby, apoi veni rândul lui Sam să primească câte șase pe fiecare fesă, douăsprezece lovituri de aceeași intensitate ca și cele primite de Bobby, asta în ciuda faptului că țipa ca din gură de șarpe. În opinia tatălui său, Sam era un laș. *O fată.*

– Mergeți la culcare și gândiți-vă cât de bine e să fiți în viață. Nu toți ne putem lăuda că suntem așa de norocoși, țineți minte? Să nu vă mai aud cu tâmpeniile astea, s-a înțeles?

– Mai treacă-meargă când e vorba de Sam, spuse Eliza după ce băieții dispăruseră, n-are decât doisprezece ani. Dar pe cel de paisprezece n-ar trebui să-l mai lovești, Bob. E deja mai solid decât tine. Într-o bună zi o să ridice mâna asupra ta.

În loc de răspuns, Smith se îndreptă către ușa care ducea la subsol, cu cheile de la yala solidă în mână.

– Și mai termină cu obsesia asta a ușilor încuiate! răbufni Eliza din sufragerie în urma lui. Dacă mi se întâmplă ceva și am nevoie de tine repede?

– Strigă!

– Oh, sigur, bombăni ea, începând să strângă masa și să ducă farfuriile murdare în bucătărie. Tu n-ai auzi nici măcar o rachetă. Și ține minte ce-ți spun, Bob Smith, într-una din zilele astea băieții noștri o să se întoarcă împotriva ta.

Din boxele așezate în intrândul care mărginea trecerea spre bucătărie se revărsa concertul pentru pian al lui Saint-Saëns. În timp ce Claire Ponsonby curăța creveți cruzi în vechea chiuvetă din piatră, îndepărtându-le măruntaiele, fratele ei deschise cuptorul „lent“ al mașinii de gătit Aga, și, cu mănuși de bucătărie în mâini scoase de acolo un vas roman. Capacul acestuia fusese lipit cu cocă făcută din făină și apă, pentru a nu se pierde niciun

strop din sucurile acelea prețioase. Charles puse vasul pe capătul placat cu marmură al mesei de lucru vechi de trei sute de ani și începu să desprindă cu grijă coca întărită pe capac.

– Am auzit astăzi un aforism fantastic, spuse el în timp ce cojea aluatul acela. Vorbele de clacă sunt ca usturoiul, bune în cantități mici, dăunătoare atunci când se exagerează.

– Se potrivește cumva cu meniul nostru, dar vorbele de clacă de la Hug chiar sunt atât de rele, Charles? Până la urmă, nu știe nimeni ce s-a întâmplat de fapt.

– Sunt de acord cu tine că nimeni nu știe dacă bucățile de cadavru au fost aruncate în incinerator, dar se fac o grămadă de speculații. Pufni în râs. Principalul vizat de bârfe este Kurt Schiller, care azi mi-a plâns în brațe – bleah! Un cavaler teuton de mucava, un impotent deghizat. A trebuit să-mi mușc limba.

– Miroase nemaipomenit de bine, spuse Claire întorcându-se spre el, cu zâmbetul pe buze. N-am mai făcut friptură de vită de nu mai știu când.

– Dar mai întâi, creveți în usturoi, cu unt, spuse Charles. Ai terminat?

– Acum îl curăț pe ultimul. O muzică perfectă pentru o masă perfectă. Saint-Saëns e atât de suculent, de exotic! Topesc eu untul sau te ocupi tu? Usturoiul e deja mărunțit. Pe farfuria aceea.

– Îl topesc eu, tu aranjază masa, spuse Charles în timp ce punea o bucată de unt în tigaie. Creveții erau pregătiți să fie aruncați în untul clocotit, lângă usturoiul rumenit. Lămâia! Ai uitat de sucul de lămâie?

– Zău așa, Charles, ești orb? E chiar acolo, lângă tine.

De fiecare dată când Charles vorbea pe tonul lui repezit, câinele mare care stătea cu botul pe labe în colțul îndepărtat al bucătăriei își înălță capul și bătea podeaua cu coada, sprâncenele blonde jucându-i expresiv pe fața neagră și blândă, ca un acompaniament la muzica vorbelor lui Claire.

Creveții erau pe mâinile pricepute ale lui Charles, masa fusese pusă. Claire merse la masa acoperită cu marmură și luă o conservă pentru câini.

– Uite, Biddy, dragostea mea, și cina pentru tine, spuse ea în timp ce traversa încăperea spre locul unde stătea cățelul. Puse castronul în fața labelor de dinainte. Biddy se ridică într-o fracțiune de secundă și hăpăi imediat mâncarea. Labradorul din tine te face atât de lacom, spuse Claire. E păcat că genele de ciobănesc n-au reușit să te liniștească. Plăcerile, continuă ea cu o voce caldă, care parcă torcea, sunt incomparabil mai dulci dacă sunt savurate pe îndelete.

– Sunt total de acord cu tine, spuse Charles. Hai să mâncăm în cel puțin o oră.

Cei doi Ponsonby se așezară de-o parte și de alta a mesei și se apucară de mâncat, o activitate plăcută, întreruptă doar atunci când trebuiră să schimbe discul, care ajunsese la capăt. În seara aceasta ascultau Saint-Saëns, dar mâine putea fi Mozart sau Satie, depindea de meniul cinei. Alegerea muzicii potrivite era la fel de importantă ca și aceea a unui vin bun.

– Presupun că o să mergi la expoziția Bosch, Charles?

– Nici cu tunul nu m-ai putea ține departe de ea. Abia aștept să văd adevăratele lui picturi! Oricât de bine ar fi realizate albumele de artă, nu se pot compara cu originalele. Atât de macabru, atât de plin de un umor pe care nu știu cum să-l calific, conștient sau inconștient. Nu reușesc deloc să pătrund în mintea lui Bosch! Oare era schizofrenic? Avea o sursă de ciuperci magice, psihedelice? Sau așa fusese crescut, să vadă, în afară de lumea lui, și pe cea de lângă? Pe vremea aceea sunt sigur că își formaseră concepții despre viață și moarte, despre răsplată și pedeapsă complet diferite față de cele pe care le avem astăzi. Demonii lui jubilează în timp ce supun nefericitele victime umane unor torturi groaznice. Chicoti. Adică mă gândesc că în iad nimeni n-ar trebui să se bucure. Oh, Claire, Bosch este un geniu adevărat! Lucrările lui, lucrările lui...!

– Mi-ai tot spus asta, zise ea, pe un ton sec.

Biddy, cățelul, veni în fugă și-și puse capul în poala lui Claire. Mâinile ei lungi și subțiri îi mângâiară urechile până ce animalul închise ochii și începu să geamă, în extaz.

– Când te întorci, o să sărbătorim cu un meniu specific Bosch, spuse Claire pe un ton vesel. Guacamole cu mult ardei iute, pui tandoori, prăjitura diavolului... Șostakovici și Stravinski, eventual și ceva Musorgski... Un vin vechi și roșu, de Burgundia...

– Apropo de muzică, văd că discul se tot repetă. Ce-ai zice să te ocupi tu de friptură? întrebă

el îndreptându-se spre sufrageria pe care nu o foloseau niciodată.

Claire robotea eficientă prin bucătărie, urmărită atent de Charles, care se întorsese în scaunul lui. Mai întâi luă cartofii tăiați mărunt de pe sobă, îi scurse în chiuvetă, presără puțin unt peste ei în castron, apoi duse castronul pe masă. Împărți friptura în două porții, pe care le puse pe vechile farfurii Spode alături de tacâmuri deja așezate pe masă. În final, aduse la masă și un castron cu fasole verde. Niciun recipient și nicio farfurie nu se atingea de celelalte, niciuna nu se ciocnise de alta; Claire Ponsonby era o adevărată maestră în aranjarea mesei. În timp ce câinele, știind că nu avea voie să se plimbe liber prin bucătărie, se retrase în colțul său, se lungi pe bucata lui de covor și își puse din nou capul pe labele din față.

– Ce vrei să faci mâine? întrebă Charles când farfuriile în care fusese friptura fură înlocuite cu câte o ceașcă de cafea neagră, în timp ce amândoi savurau aroma unor țigarete de foi.

– De dimineață o să-l scot pe Biddy la o plimbare lungă. Apoi Biddy și cu mine o să ascultăm o prelegere despre particulele subatomice – se ține în amfiteatrul Susskind. Am comandat deja un taxi care să mă ducă și să mă aducă de acolo.

– Nu văd de ce trebuie să-ți comanzi din timp un taxi! izbucni Charles, ochii lui umezi devenind uscați de furie. Cretinii ăia insensibili care conduc taxiuri ar trebui să facă diferența între un câine pentru nevăzători și unul obișnuit. Ce, câinele pentru nevăzători le murdărește taxiul? O porcărie!

Ea întinse mâna și o puse peste a lui, fără să ezite, fără să își pipăie drumul, fără să greșească.

– Nu e nicio problemă dacă îmi comand unul, spuse ea împăciuitoare.

În casa familiei Forbes, meniul era complet diferit.

Robin Forbes încercase să facă o pâine de alune care să nu se fărâmițeze la prima tentativă de a o tăia și acum turna peste ea sos de afine, în timp ce-i spunea lui Addison:

– S-o îndulcesc puțin, dragul meu.

El gustă suspicios pâinea și făcu un pas înapoi, îngrozit.

– E dulce! chițăi el. *Dulce!*

– Oh, dragul meu, un pic de zahăr n-o să-ți provoace un alt atac de inimă! țipă ea, împreunându-și mâinile într-un gest exasperat. Tu ești doctor, eu nu sunt decât o biată asistentă, de modă veche, fără diplomă, dar până și o biată asistentă știe că zahărul este de fapt combustibil! Adică aproape tot ce mănânci nu se transformă în țesuturi noi, ci în glucoză pentru moment sau în glicogen pentru mai târziu. Ai să-ți grăbești sfârșitul dacă mai tragi atâta de tine, Addison! Niciun sportiv de douăzeci de ani nu se antrenează atât de dur ca tine.

– Mulțumesc pentru lecția ținută, spuse el sarcastic.

După ce îndepărtă ostentativ sosul de afine de pe bucata de pâine de alune, își umplu cu vârf farfuria cu salată, roșii, castraveți, țelină și ardei. Fără niciun fel de sos, nici măcar oțet.

– Azi-dimineață am avut discuția săptămânală cu Roberta și cu Robina, spuse ea pe un ton vesel, îngrozită la gândul că el ar putea să observe că ea avea în farfurie o bucată de carne luată de la magazin, iar sub salată băltea o grămadă de sos italian.

– Au acceptat-o pe Roberta la neurochirurgie? întrebă el, foarte puțin interesat.

Fața lui Robin se lungi.

– Nu, dragul meu, au respins-o, ea zice pentru că e femeie.

– Și bine au făcut. În neurochirurgie este nevoie de rezistența unui bărbat.

N-avea niciun rost să continue discuția pe această temă; Robin schimbă subiectul.

– Dar, ciripi ea, soțul Robinei a fost avansat. Acum pot să-și cumpere casa aceea din Westchester pe care și-o doreau.

– Bravo lui cum-îl-cheamă, spuse el absent; munca îl chema de sus, din turn.

– Oh, Adisson, este ginerele tău! Callum Christie îl cheamă. Oftă și mai făcu o încercare. În după-amiaza asta am văzut în reluare *Quo Vadis* – Doamne, cât de tare i-au mai chinuit pe bieții creștini! Cum mai trăgeau leii ăia de mâini de om – brrrr!

– Știu o grămadă de creștini pe care i-aș arunca la lei. Te fură pe rupte șase zile pe săptămână, apoi duminica se duc la biserică, ca să se împace cu Dumnezeu. Bleah! Sunt mândru să-mi recunosc păcatele, oricât de groaznice ar fi, spuse el printre dinți.

Ea chicoti.

– Oh, Addison, zău așa! Vorbești prostii!

Salata dispăruse; Addison Forbes își puse deoparte cuțitul și furculița și se întrebă pentru a milioana oară de ce se căsătorise la jumătatea studiilor universitare cu asistenta asta cu capul sec. Deși știa răspunsul, nu voia să recunoască adevărul; nu avusese destui bani să termine facultatea, ea făcuse o pasiune pentru el, iar venitul unei asistente era suficient pentru amândoi. Bineînțeles, el plănuise să-și întemeieze o familie doar după rezidențiat, dar proasta asta de femeie rămăsese însărcinată înainte ca el să-și ia licența. Și așa ajunsese el să se lupte și cu rezidențiatul și cu întreținerea a două gemene pe care ea insistase să le numească Roberta și Robina. În ciuda faptului că erau gemene identice, Roberta îi moștenise înclinația spre medicină, în timp ce Robina cea toantă a ajuns încă din adolescență un model de succes, apoi s-a măritat cu un agent de bursă în plină ascensiune.

Repulsia pe care o simțea față de soția sa nu se atenuase odată cu trecerea anilor; dimpotrivă, se amplificase, până când el ajunsese să nu mai suporte, nici să o vadă, până când începuse să aibă fantezii cu uciderea ei lentă.

– Robin, spuse el în timp ce se ridica de la masă, în loc să stai să ronțăi floricele în cine știe ce sală de cinema, ai face bine să te înscrii la niște cursuri la Liceul de stat West Holloman. Sau te-ai putea apuca de olărit, deși, din câte mi s-a spus, femeile de vârstă mijlocie n-au niciun pic de talent în acest domeniu. Nu cred c-ai putea

să faci față dacă te-ai înscrie la un curs de reciclare pentru asistente, n-ai fost niciodată în stare să pricepi matematica. Acum că fetele noastre au schimbat siguranța apelor maternale ale râului tău cu libertatea oceanului, râul tău are tendința să devină un lac stătut.

Același sfârșit pentru o masă identică cu celelalte; Addison dispăru pe scara în spirală care ducea spre camera lui din turn; Robin strigă după el:

– Nici moartă n-aș da cu aspiratorul în cuibul ăla al tău, așa că poți să lași ușa deschisă, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea lui pluti înapoi pe scări:

– Îți bagi nasul acolo unde nu-ți fierbe oala, draga mea. Deci nu, mulțumesc.

Ștergându-și ochii cu un șervețel, Robin se apucă să amestece salata cu sosul italian și presără din abundență sos de afine peste friptură. Apoi sări în picioare, fugi până la frigider, de unde scoase o cutie cu salată de cartofi, pe care o ascunsese în spatele unor cutii de Tab. Nu era corect ca Addison să-i impună și ei regimul său sever, dar ea știa exact de ce făcea el chestia asta: se temea teribil că dacă avea să vadă mâncare *adevărată*, nu s-ar mai fi putut abține.

Carmine Delmonico stătea în picioare, cu spatele rezemat de fazanul zugrăvit în albastru și auriu de pe fereastra restaurantului, cu o pungă mare de hârtie maro sub un braț. Ochii urmăriră absent o Corvette roșie, apoi se măriră când

mașina dădu ușor cu spatele și domnișoara Desdemona Dupre își extrase cu ușurință din ea fizicul impresionant.

– Oho! exclamă el îndreptându-se de spate. Nu mi te-aș fi imaginat cu o astfel de mașină.

– O să-i crească valoarea în timp, astfel că atunci când o să vreau să o vând, n-o să pierd bani, spuse ea. Intrăm? Mor de foame.

– Credeam c-o să mâncăm la mine, spuse el, îndreptându-se spre restaurant. Localul e plin de studenți de la Chubb, minori, iar figura mea e foarte bine cunoscută, mai ales că a apărut în câteva articole recente în *Holloman Post.* Ar fi păcat să-i oblig pe bieții băieți să meargă din când în când la baie pentru a putea trage o dușcă.

– Legea care reglementează consumul de alcool în Connecticut este arhaică, spuse ea, mergând alături de el. Adică pot să moară într-un război pentru țara lor, în schimb n-au voie să bea.

– Eu n-o să te contrazic, deși mă așteptam să-mi faci scandal în privința locului unde o să mâncăm.

– Dragul meu Carmine, la treizeci și doi de ani cred că-s un pic cam bătrână pentru a face figuri de fetiță atunci când mi se propune să mănânc în apartamentul unui bărbat – sau e vorba de o casă? Avem mult de mers?

– Nu, e chiar după colț. Stau la etajul doisprezece în clădirea Nutmeg Insurance. Zece etaje de birouri, zece etaje de apartamente. Doctorul Satsuma are un apartament de lux la ultimul nivel al imobilului, dar eu nu sunt așa de bogat. O duc însă destul de bine, modest.

– Modestia, spuse ea urmându-l într-un hol placat cu marmură, nu e o calitate pe care aș asocia-o cu tine.

– Ce-mi place mie cel mai mult la tine, Desdemona, spuse el în timp ce urcau cu liftul, e modul în care pui problema. La început am crezut că mă persiflezi, dar acum îmi dau seama că tu ești... protocolară din fire.

– Dacă evitarea argoului mă definește astfel, atunci sunt protocolară.

Îi făcu semn să iasă din lift, pescui o cheie din buzunar și deschise ușa, apoi apăsă întrerupătorul.

Desdemona intră într-o cameră care-i tăie răsuflarea. Pereții și tavanul erau zugrăviți într-un roșu chinezesc pal, iar covorul care acoperea podeaua avea aceeași culoare. Tuburi de neon mascate de o scafă înconjurau întreg apartamentul, luminând câteva dintre cele mai frumoase obiecte de artă orientală pe care le văzuse vreodată. Un panou din trei bucăți, împodobit cu tigri pe un fundal de pătrățele aurii, un desen în cerneală, incredibil de amuzant, care întruchipa un bărbat gras și bătrân care adormise cu capul pe un tigru, un grup de tigri, mai tineri și mai bătrâni, o tigroaică ce își certa puiul și, ca să întrerupă șirul de tigri, câteva desene cu munți ireali, executate pe piatră albă, cu rame de lemn sculptate. Patru fotolii rotunde chinezești, cu spătarul înalt, roșii, erau aranjate în jurul unei mese Lalique, cu pene de struț așezate sub un geam de doi centimetri și jumătate grosime. Deasupra ardea un candelabru

Lalique, micuț și asortat. Masa fusese pusă pentru două persoane, aranjată exemplar, cu pahare simple de cristal și farfurii de porțelan. Patru fotolii chinezești, roșii, erau așezate în jurul unui câine mare de ceramică, asemeni celor din temple, ghemuit, care avea o bucată de sticlă pe cap. Pe pereții din jur se aflau câteva dulăpioare negre, lăcuite, care mai întrerupeau, pe ici, pe colo, roșul. Interesant, nuanța aceea de roșu nu era câtuși de puțin deranjantă. Dădea însă senzația de somptuozitate.

– Pe toți zeii! exclamă ea cu voce scăzută. Acum urmează să-mi spui că scrii poezii foarte alambicate și că ascunzi o mie de dureri secrete.

El izbucni în râs în timp ce ducea punga în bucătărie, care era complet albă, imaculată și intimidant de ordonată. Tipul ăsta părea să fie un perfecționist.

– Nici pe departe, spuse el în timp ce punea mâncarea aburindă în castroane cu capac. Sunt doar un polițist broscar din Holloman, căruia îi place să fie înconjurat de lucruri frumoase atunci când se întoarce acasă. Vin alb sau roșu?

– Bere, dacă ai. Îmi place să beau bere la mâncarea chinezească. Locul ăsta nu-i deloc așa cum mă așteptam să fie, spuse ea luând două castroane, în timp ce el și le puse pe celelalte pe brațe, ceea ce-l făcea să semene cu un chelner.

Îi trase scaunul, așteptă până când se așeză, apoi se instală alături.

– Mănâncă, spuse el. Am luat câte puțin din tot ce era în meniu.

Cum amândurora le era foame, terminară

rapid mâncarea, care nu era deloc puțină, fiecare folosindu-se cu îndemânare de câte o pereche de bețișoare.

Chiar sunt o snoabă, se gândi ea în timp ce mânca, dar noi englezii avem tendința să fim snobi, asta dacă nu e vorba de englezi din *Coronation Street*[17]. Oare de ce uităm că italienii au condus lumea înaintea noastră și au făcut-o mai bine decât noi și pentru mai multă vreme? Ei au dat lumii Renașterea, ei au împodobit lumea cu o mulțime de opere de artă, ei au inventat arcadele. Și polițistul ăsta broscar din Holloman are aerul unui împărat roman; el de ce n-ar putea avea înclinații ascetice?

– Ceai verde, ceai negru sau cafea? întrebă el din bucătărie, după ce încărcă mașina de spălat vase.

– Încă o bere, te rog.

– Și ce te așteptai să găsești aici, Desdemona? întrebă el cufundat într-unul din fotolii, în timp ce ceașca de ceai verde se odihnea pe masa întruchipată de câinele de ceramică.

– Dacă ar fi existat și o doamnă Delmonico – până la urmă ar fi fost foarte posibil – m-aș fi așteptat la piele italiană de calitate și culori conservatoare. Dacă ar fi fost vorba de apartamentul unui polițist burlac – poate la mobilier de la ajutoare. Ești căsătorit? Nu te întreb decât din politețe.

---

[17] Numele unui serial de televiziune de succes, genul telenovelă, unul dintre cele mai longevive. Episodul cu numărul șapte mii urmează să fie difuzat în cursul lunii ianuarie 2009.

– Am fost, cu multă vreme în urmă. Am o fiică de aproape cincisprezece ani.

– Dacă mă gândesc cât sunt de mari pensiile alimentare aici, în America, sunt surprinsă că ți-au mai rămas destui bani pentru Lalique și pentru chinezării.

– Nu plătesc pensie alimentară, spuse el rânjind. Fosta mea soție m-a părăsit pentru a se căsători cu un tip care ar fi putut cumpăra tot Chubbul. Ea și fiica mea locuiesc în Los Angeles, într-un palat care ar putea rivaliza cu cel din Hampton Court[18].

– Văd că ai călătorit mult.

– Din când în când, uneori în interes de serviciu. Eu primesc cele mai complicate cazuri, și cum Chubb este de fapt o comunitate internațională, unele dintre cazuri au avut ramificații în Europa, în Orientul Mijlociu, în Asia. Am văzut masa și candelabrul în vitrina unui magazin din Paris și mi-am amanetat și nădragii ca să le pot plăti. Chinezăriile le-am luat din Hong Kong și Macao cât timp am fost în Japonia, imediat după război. Am făcut parte din forțele de ocupație. Chinezii erau atât de săraci pe vremea aceea, încât aproape că le-am luat pe nimic.

– Dar ție nu ți-a fost jenă să profiți de sărăcia lor.

– Nu poți mânca tigri pictați, cucoană. Amândouă părțile au primit exact ce și-au dorit. Cuvintele nu fuseseră răstite, dar aveau o oarecare urmă de reproș. Chestiile astea ar fi fost arse de

---

[18] Un palat din Anglia, fostă reședință regală.

îndată ce ar fi început iarna. Nici nu vreau să mă gândesc câte obiecte de artă au fost arse în vremea în care japonezii îi tratau pe chinezi ca pe niște vite ce urmau să fie duse la tăiere. Așa măcar am posibilitatea să le apreciez cum se cuvine. Și asta nu e nimic pe lângă ce au luat englezii din Grecia și francezii din Italia, adăugă el cu un pic de malițiozitate.

– *Touché!* Își puse berea deoparte. Așa, acum a venit timpul să trecem la subiect, locotenente. Ce crezi tu că poți scoate de la mine în schimbul mâncării cu care m-ai hrănit?

– Probabil că nimic, dar cine știe? N-am să te întreb nimic din ce pot să aflu și singur, deși dacă ajungi și la așa ceva, ai putea să-mi spui despre ce e vorba, m-ai scuti să provoc niște iritări în plus pe la Hug. Dumneata, de exemplu, stai tot timpul cu spatele drept, probabil pentru a-ți sublinia înălțimea, așa că știu în ce raporturi suntem – respectiv știu că ești mai înaltă decât mine cu cel puțin zece centimetri.

– Sunt mândră de înălțimea mea, spuse ea cu buzele strânse.

– Așa și trebuie să fii. Sunt o grămadă de bărbați care abia așteaptă să escaladeze Muntele Everest.

Ea izbucni în râs.

– Exact același lucru i l-am spus și eu domnișoarei Tamara Vilich astăzi! Redeveni serioasă și îl privi deschis. Dar tu nu ești unul dintre acei bărbați, nu-i așa?

– Nu. Eu îmi fac porția de mișcare în sala de antrenament a poliției.

– Atunci pune-mi întrebările acelea.

– Care este bugetul anual al Hugului?

– Trei milioane de dolari. Un milion este destinat salariilor și altor drepturi bănești, un milion reprezintă cheltuielile de întreținere și administrare, trei sferturi de milion merg către Chubb și un sfert de milion rămâne ca fond de rezervă.

El fluieră.

– Iisuse! De unde dracu' găsește familia Parson fondurile necesare?

– Dintr-un fond de capital cu o valoare totală de o sută cincizeci de milioane. Asta înseamnă că noi nu consumăm nici măcar dobânda adusă anual de acești bani. Wilbur Dowling vrea să extindă Hugul, astfel încât să fie de două ori mai mare pentru a putea include și o secție de psihiatrie, dedicată psihozelor organice. Deși o astfel de secție nu se înscrie în profilul Hugului, parametrii respectivi ar putea fi modificați pentru ca decanul să-și poată vedea dorința îndeplinită.

– De ce dracului a pus William Parson atât de mulți bani deoparte?

– Poate pentru că era un om de afaceri sceptic care credea că banii își vor pierde inevitabil valoarea pe măsura trecerii timpului. Era foarte singur, înțelegi, și spre sfârșitul vieții Hugul reprezenta singura lui rațiune de a trăi.

– Dublarea dimensiunilor Hugului pentru a da curs ambițiilor decanului ar reprezenta o problemă? În afară de cea financiară?

– Sigur că da. Cei din familia Parson nu-l

prea simpatizează pe Dowling, iar M.M. este un Chubber până în măduva oaselor, astfel că el consideră medicina și știința ca fiind niște chestii sordide, de care ar trebui să se ocupe universitățile finanțate de către stat. Le tolerează doar pentru că guvernul federal bagă masiv bani în cercetarea științifică și medicală, iar Chubb reușește să se descurce foarte bine cu respectivele fonduri. Hugul nu este singura vacă de muls pentru Chubb.

– Deci M.M. și familia Parson stau în calea progresului. Până la urmă, totul se reduce la personalitățile lor, nu-i așa? întrebă Carmine, reumplându-și ceașca de ceai dintr-un ceainic ținut într-un coșuleț de nuiele, ca să rămână cald.

– Sunt și ei oameni, deci răspunsul e afirmativ.

– Cât de mult cheltuiește Hugul pe echipamente scumpe?

– Anul acesta mai mult decât de obicei. Doctorul Schiller va primi un microscop electronic în valoare de un milion.

– Ah, da, doctorul Schiller, spuse el, întinzându-și picioarele. Am auzit că unii dintre Huggeri îi fac viața atât de grea, încât în după-amiaza asta a încercat să demisioneze.

– De unde știi chestia asta? se interesă ea, ridicându-se în fotoliu.

– Mi-a spus o păsărică.

Puse paharul de bere pe masă cu un zgomot sec. Desdemona se ridică în picioare.

– Atunci să-i dai de mâncare păsăricii tale, nu mie! se răsti ea.

El nu făcu nicio mișcare.

– Calmează-te, Desdemona, și așază-te la loc.

Ea rămase în picioare, privindu-l ca de obicei de sus, cu ochii țintă într-ai lui, care erau, după cum observă ea în treacăt, nu căprui-închis, ci mai degrabă de culoarea chihlimbarului în lumina care învăluia camera. Creierul din spatele lor știa exact ce simțea ea și nu putea fi deranjat de scrupulele ei. Ceea ce, recunoscu ea, se potrivea perfect. Singurul lucru care-l interesa era prinderea Monstrului din Connecticut. Desdemona Dupre reprezenta un gaj a cărui pierdere nu conta prea mult pentru el. Se așeză.

– Așa e mai bine, spuse el zâmbind. Ce părere ai de doctorul Kurt Schiller?

– Ca om sau în calitate de cercetător?

– Amândouă.

– În calitate de cercetător reprezintă o autoritate recunoscută în toată lumea în domeniul structurii sistemului limbic[19]. Ăsta este și motivul pentru care l-a adus Profesorul de la Frankfurt. Zâmbi, ceea ce nu făcea atât de des pe cât ar fi trebuit. Zâmbetul îi transforma fața, altfel destul de ștearsă, într-una chiar atrăgătoare. Ca persoană, îmi place de el. Bietul om este chinuit de niște handicapuri teribile, dincolo de cel reprezentat de naționalitatea sa.

---

[19] Sistemul limbic reprezintă totalitatea structurilor cerebrale situate în regiunea mediană și profundă a creierului, jucând un rol major în memorie și emoții, precum și în elaborarea comportamentelor.

– Cum ar fi de exemplu homosexualitatea?

– Aceeași păsărică?

– Majoritatea bărbaților n-au nevoie de o păsărică pentru a-și da seama de asta, Desdemona.

– Adevărat. Femeile sunt mai ușor de păcălit, pentru că ele au tendința de a cataloga bărbații plăcuți și blânzi ca fiind candidați ideali pentru funcția de soț. Mulți îi preferă pe cei de-același sex, lucru pe care soțiile nu-l află decât după ce au împreună mai mulți copii. Li s-a întâmplat unor prietene de-ale mele, două la număr, mai exact. Cu toate acestea, Kurt e plăcut și blând, dar nu se ține după femei pentru a-și putea perpetua numele și genele. Asemeni tuturor cercetătorilor, trăiește pentru munca lui, așa că nu cred că relațiile lui homosexuale sunt de lungă durată. Sau, dacă are un prieten stabil, îmi imaginez că acesta nu-l vede atât cât și-ar dori.

– Ești foarte detașată, foarte calmă, spuse el.

– Pentru că nu mă implic. După toate probabilitățile, Kurt a venit în America pentru a o lua de la capăt și și-a ales o locație care-i permite să meargă la New York și la comunitatea homosexuală de acolo ori de câte ori dorește. Ceea ce a uitat – sau poate că nici n-a știut – este cât de mulți dintre oamenii care lucrează în domeniul medical în America sunt evrei sau de origine iudaică. Au trecut douăzeci de ani de când s-a terminat războiul, cu toate acele dezvăluiri despre lagărele de concentrare, dar amintirile sunt încă foarte vii.

– Îmi imaginez că și amintirile tale sunt la fel de vii, spuse el.

– Oh, eu nu-mi amintesc decât ororile raționalizării mâncării și a hainelor – nişte nimicuri, așa cum le-ai numi tu. Bombe și V-2[20]-uri, da, dar nu în zona în care locuiam eu, la ceva depărtare de Lincoln. Ridică din umeri. Cu toate acestea, eu îl simpatizez pe Kurt Schiller, și până să se întâmple grozăvia asta, toată lumea îl agrea, inclusiv Maurie Finch, Sonia Liebman, Hilda Silverman și toți tehnicienii. Îmi aduc aminte că atunci când Maurie a aflat că Kurt se ocupa de patologie a spus că în el se dăduse o luptă, și că îi spusese conștiința lui că n-ar trebui să dea cu pietre într-un neamț care fusese prea tânăr pe perioada Holocaustului, așa că nu avea cum să fi participat la el. Se uită la ceas, cel mai ieftin Timex pe care-l găsise. Trebuie să plec, dar îți mulțumesc, Carmine. Mâncarea a fost exact pe gustul meu, atmosfera de-a dreptul extraordinară și compania... ei bine, suportabilă.

– Îndeajuns de suportabilă pentru a repeta invitația, pentru joia viitoare? întrebă el trăgând-o în picioare cu ușurință, de parcă n-ar fi cântărit decât jumătate din cele șaptezeci și trei de kilograme pe care le avea de fapt.

– Cum vrei dumneata.

Luă liftul împreună cu ea până jos și insistă să o însoțească până la mașină.

---

[20] Primele rachete balistice construite în al Doilea Război Mondial de către germani. Rachetele aveau rază mare de acțiune, putând lovi Anglia, lansate din Germania.

O femeie interesantă, se gândi el în timp ce urmărea mașina demarând în trombă. Nu e doar o femeie chinuită de un complex al înălțimii. Dacă o antrenezi în discuție, uită să te mai privească de sus. Se îmbracă în haine ieftine, se tunde singură, nu poartă bijuterii. Oare e zgârcită, sau chiar nu-i pasă cum arată? Cred că nici una, nici alta. Nu m-a surprins să aflu că îi place să hoinărească. Parcă o văd parcurgând pe jos Cărarea Appalachiană – o versiune feminină a lui Tom Bombadil[21]. Nicio scânteie de atracție între noi, o adevărată ușurare în privința asta. Atâta timp cât aș putea să-mi pariez toate chinezăriile de pe pereți că nu ea este Monstrul din Connecticut; domnișoara Desdemona Dupre rămâne Huggerul pe care trebuie să-l cultiv.

Ah! O seară foarte reușită.

6

Miercuri, 17 noiembrie 1965

N-ajungem nicăieri, le spuse Carmine lui Silvestri, lui Marciano și lui Patrick. Se fac două luni de când Mercedes a fost răpită și am răscolit tot Connecticutul. Nu cred c-am ratat vreo casă părăsită, grajd sau șopron din tot statul, pe toate le-am întors pe dos și am răscolit toate pădurile.

[21] Personaj din cărțile lui J.R.R. Tolkien, un tip vesel, căruia îi plăcea să călătorească, să exploreze natura.

Dacă recurge la același mod de operare, deja și-a ales următoarea victimă, iar noi nu știm mai multe despre identitatea acesteia și despre el însuși decât știam în prima zi.

– Poate că ar trebui să căutăm în casele, grajdurile și șoproanele care un sunt părăsite, spuse Marciano, un polițist veșnic nemulțumit de restricțiile pe care i le impunea meseria.

– Sigur, bineînțeles, spuse Silvestri, dar știi foarte bine, Danny, că niciun judecător nu va semna un mandat de percheziție în situația actuală. Avem nevoie de dovezi.

– Poate că l-am speriat pe criminal, zise Patrick. Poate că n-o să mai răpească pe nimeni. Sau, dacă o face, s-ar putea să aleagă pe cineva din alt stat. Poate că locuiește aici și răpește din New York, din Massachusetts sau din Rhode Island.

– O să răpească sigur pe cineva, Patsy, și încă pe cineva din Connecticut. De ce de aici? Pentru că ăsta e teritoriul lui. Aici se simte stăpân. Aici nu e un străin, aici e el acasă. Cred că stă în Connecticut de îndeajuns de multă vreme pentru a cunoaște toate orașele și orășelele.

– Și cât ar dura chestia asta? întrebă Patrick intrigat.

– Depinde de felul lui de a fi, poate că îi place să călătorească, nu-i așa? Dar aș spune că minim cinci ani – și asta dacă-i place să meargă de colo-colo.

– Asta nu scoate mulți Huggeri din cercul suspecților.

– Nu, Patsy, nu elimină prea mulți. Finch, Forbes, Ponsonby, Smith, doamna Liebman, Hilda

Silverman și Tamara Vilich sunt născuți și crescuți în Connecticut. Polonowski e aici de cincisprezece ani, Chandra de opt și Satsuma de cinci. Carmine se strâmbă. Hai să schimbăm subiectul. John, cei din presă sunt cooperanți?

– Chiar foarte, răspunse Silvestri. O să fie mult mai greu pentru ucigaș să reușească să răpească tipul preferat de fată. Peste o săptămână o să fie publicate avertismente – în ziare, la radio și la televizor – însoțite de fotografii ale fetelor și se va pune accent pe originea lor catolică și caraibiană.

– Și dacă se orientează spre alt gen de victimă? întrebă Marciano.

– Am fost asigurat de către absolut toți blestemații de psihiatri cu care am vorbit că n-o să facă una ca asta, Danny. Ei susțin că atâta vreme cât a răpit unsprezece fete care ar putea fi surori, e sigur că a dezvoltat o fixație pentru un „pachet" format din culoarea pielii, față, dimensiuni, vârstă, arie geografică și religie, spuse Carmine. Necazul e că toți psihiatrii au tratat pacienți care încă n-au ucis pe nimeni, deși unii au violat de mai multe ori.

– Carmine, noi toți cei din camera asta știm că majoritatea criminalilor sunt destul de proști, spuse Patrick gânditor, și chiar atunci când sunt deștepți, nu excelează în această privință. Sunt vicleni, norocoși sau poate competenți. Dar tipul ăsta e cu mult deasupra tuturor – inclusiv a noastră. Ce mă întreb eu e dacă el va respecta regulile pe care singur și le-a impus. Dacă și el e psihiatru? Ca profesorul Smith? Polonowski?

Ponsonby? Finch? Forbes? I-am căutat pe toţi în albumele Chubb, toţi au D.P.M.-uri – Diplome în Medicină Psihiatrică. Nu sunt doar neurologi, au trecut prin toată materia.

– Rahat, spuse Carmine. Eu nu ştiam ce înseamnă D.P.M. Nu merit să conduc acest comandament.

– Comandamentele sunt de fapt nişte cooperative, membrii lor se ajută unul pe celălalt, îl linişti Silvestri. Ştim acum ce importanţă are chestia asta?

– Ar putea fi o femeie? întrebă Marciano, încruntându-se.

– Psihiatrii spun că nu, şi de data asta sunt de acord cu ei, zise Carmine hotărât. Genul ăsta de criminal vânează femeile, dar nu se numără printre ele. Poate că şi-ar dori să fie o femeie care să arate ca fetele acelea, cine dracu' să ştie? Bâjbâim prin întuneric.

Desdemona nu mai mergea pe jos la şi de la serviciu. Chiar dacă îşi spunea că e o proastă, nu era în stare să scape de senzaţia aceea pe care o avusese când mersese prin mormanele de frunze uscate, senzaţia că este urmărită de cineva, cineva îndeajuns de deştept pentru a nu fi luat prin surprindere. Simplul gând că-şi lăsa iubitul ei Corvette într-o parcare deschisă situată la marginea oraşului o scotea din minţi, dar nu se putuse stăpâni. Dacă maşina îi era furată, nu i-ar mai fi rămas decât să se roage să o găsească întreagă. Chiar şi aşa, nu se putuse hotărî să-i povestească lui Carmine ce se întâmplase, deşi

știa că el n-ar fi râs de ea. Și cum nu avea origini caraibiene și nici pe departe un metru șaizeci înălțime, nu se gândi nicio clipă că ar fi existat vreo legătură între urmăritorul și necazul care căzuse pe capul lor.

În timp ce mâncau o pizza în apartamentul lui i se păru că era încordat ca o pisică al cărei teritoriu fusese încălcat de către un câine. Nu era neapărat monosilabic, ci mai degrabă iritat.

Ei bine, și ea era iritată, așa că îi dădu ultimele vești.

– Kurt Schiller a încercat să se sinucidă astăzi.

– Și mie nu mi-a spus nimeni nimic? se revoltă el.

– Sunt sigură că Profesorul o să te pună la curent mâine, spuse ea ștergându-și sosul de roșii de pe bărbie cu degetele care-i tremurau puțin. Nu s-a întâmplat decât cu puțină vreme înainte ca eu să plec.

– La dracu'! Cum?

– E doctor, Carmine. A înghițit un amestec de morfină, fenotiazină și seconal pentru a-și provoca un stop cardiao-respirator, plus Stemetil ca să fie sigur că nu vomită.

– Vrei să spui că a murit?

– Nu. Maurie Finch l-a găsit la scurtă vreme după ce înghițise amestecul și l-a ținut în viață până când l-au putut transfera într-o rezervă de la spitalul Holloman. Acolo i-au fost administrate o grămadă de antidoturi și mai târziu i s-au făcut spălături stomacale, până când a depășit criza. Puse deoaparte felia de pizza, mâncată doar pe jumătate. Povestea asta mi-a tăiat și pofta de mâncare.

– Eu sunt obișnuit, spuse el, mai luând o felie. Schiller e singura victimă?

– Nu, doar cea mai dramatică. Deși eu înclin să cred că după ce-și va reveni și se va întoarce la serviciu, toți aceia care i-au făcut viața un iad o să-l lase în sfârșit în pace. N-or să mai deseneze svastici cu tuș pe șobolanii lui – mie chestia asta mi s-a părut de o meschinărie fără seamăn. Sentimentele pot fi... oh, teribil de distructive.

– Sigur că da. Sentimentele stau în calea rațiunii.

– Crima e un act sentimental?

– E rece ca spațiul cosmic și fierbinte asemenea centrului soarelui, spuse Carmine. E un adevărat cazan sub presiune plin de sentimente pe care el crede că le controlează.

– Și tu nu crezi că le controlează?

– Nu. Ele îl controlează pe el. Ceea ce-l face pe el un criminal atât de bun este contrastul dintre răceala spațiului cosmic și fierbințeala centrului soarelui. Luă resturile de pizza de pe farfuria ei și le înlocui cu o felie nouă. Uite, asta e mai caldă.

Ea încercă să mănânce, dar se înecă. Carmine îi întinse paharul bombat de coniac, încruntându-se.

– Mama ar fi recomandat grappa[22], dar coniacul este mult mai bun. Bea, Desdemona. După aceea spune-mi ce altă victimă mai există la Hug.

---

22 Rachiu de struguri, băutură specific italiană, care poate ajunge până la 60 de grade concentrație alcoolică.

Simți cum o fierbințeală îi străbate trupul, lăsând în urmă o senzație minunată de bine.

– Profesorul, spuse ea după aceea. Noi toți credem că e pe cale să sufere o cădere nervoasă. Dă ordine, apoi uită că le-a dat, contramandează lucruri care nu suferă amânare, o lasă pe Tamara Vilich să scape nepedepsită... își puse mâna la gură. N-am vrut s-o învinovățesc de ceva anume. Tamara e o vacă, dar cred că păcatele ei sunt de ordin moral, fără nicio tangență cu criminalitatea. Are o legătură cu cineva și se teme de moarte să nu se afle ceva. După cum o știu eu, cred că e ceva mai mult decât o simplă legătură trecătoare. Este îndrăgostită de el, dar el a pus o condiție obligatorie pentru continuarea relației. Secret total, sau totul se termină.

– Asta înseamnă fie că e vorba de o persoană importantă, fie că se teme să nu afle nevastă-sa. Și în afară de profesor?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Oh, Carmine, zău așa! Toți simțim tensiunea! Toți sperăm și ne rugăm ca în cazul în care monstrul o să atace din nou, n-o să mai implice Hugul. Moralul tuturor e la pământ, nici nu-i de mirare că activitatea de cercetare are de suferit. Chandra și Satsuma bombăne că pleacă, iar Chandra este speranța noastră, raza noastră de lumină. Eustace a mai avut o criză focalizată – chiar și Profesorul s-a bucurat. E material de premiul Nobel.

– Un premiu pentru Hug, spuse Carmine sec. Expresia feței i se schimbă. Se lăsă în genunchi

în fața scaunului ei și îi luă mâinile într-ale lui. Îmi ascunzi ceva, și e vorba de tine. Povestește-mi.

Ea se întoarse.

– Și ce te face să crezi că sunt preocupată? întrebă ea.

– Vii și pleci cu mașina de la serviciu. Ți-am văzut Corvette-ul în parcarea de la Hug – trec pe lângă parcarea aceea destul de des în ultimele zile.

– Oh, asta! S-a făcut prea frig pentru a merge pe jos.

– Nu asta mi-a spus păsărica aceea despre tine.

Se ridică în picioare și traversă camera, până la fereastră.

– E doar o prostie. Închipuiri.

– Ce închipuiri? întrebă el, venind lângă ea. Radia căldură. Ea observase asta și înainte și – surprinzător – i se păruse liniștitor.

– Oh, ei bine..., spuse ea, se opri, apoi continuă repede, de parcă ar fi vrut să pronunțe repede cuvintele, înainte să le regrete: Am fost urmărită pe drumul spre casă în fiecare seară.

El nu râse, dar nici nu se încordă.

– De unde știi? Ai văzut pe cineva?

– Nu, pe nimeni. Asta-i partea cea mai înspăimântătoare. Am auzit zgomotul unor pași prin frunzele uscate, pași care s-au oprit când m-am oprit și eu, dar parcă nu imediat. Și totuși nu era nimeni!

– Înfricoșător, ha?

– Da.

El oftă, o luă în brațe și o duse la un fotoliu, turnându-i încă un pahar de coniac.

– Nu ești genul de persoană care intră ușor în panică, și mă îndoiesc că ți s-a părut. Totuși, nu cred că e vorba de Monstru. Eu zic să-ți duci mașina aia undeva, într-un loc sigur. Mama are un Merc vechi pe care nu-l mai folosește, poți să-l iei tu. Nu reprezintă o tentație pentru hoții din zonă și poate că și urmăritorul tău va înțelege mesajul.

– Ar fi un deranj prea mare.

– Dar nu e niciun deranj. Haide, te conduc până acasă. Mercul o să fie acolo mâine de dimineață.

– În Anglia, spuse ea în timp ce se îndrepta spre Corvette, Merc ar fi însemnat un Mercedes-Benz.

– Aici, zise el deschizându-i portiera, este vorba de un Mercury. Ai băut două pahare de coniac și ai un locotenent de poliție în urma ta, așa că te rog să conduci cu atenție.

Era atât de amabil, de generos. Desdemona depărtă ușor mașina roșie de bordură în momentul în care Carmine intră în Fordul său și conduse până acasă, conștientă de faptul că frica i se evaporase. Doar de atâta lucru fusese nevoie? De un bărbat puternic lângă ea?

O urmări cum încuie Corvette-ul, apoi o duse până la ușa din față.

– De-aici mă descurc, spuse ea și-și întinse mâna.

– Oh, nu, merg până sus, să verific dacă totul e-n regulă.

– E cam dezordine, spuse ea, începând să urce scările.

Dar dezordinea la care se referise nu avea nimic în comun cu ceea ce găsi în apartament. Cutia cu lucrul îi fusese răsturnată pe podea, conținutul răspândit peste tot; și noua ei broderie, un veșmânt preoțesc, era întinsă de-a latul fotoliului și sfâșiată în bucăți.

Desdemona se clătină, iar el o sprijini să nu cadă.

– Lucrul meu, minunăția mea! șopti ea. Până acum n-a mers atât de departe.

– Vrei să spui că a mai fost aici și înainte?

– Da, cel puțin de două ori. Mi-a mișcat lucrurile din loc, dar n-a stricat nimic. Oh, Carmine!

– Haide, stai jos. O așeză într-un alt fotoliu și se îndreptă spre telefon. Mike? spuse el cuiva. Sunt Delmonico. Am nevoie de doi oameni care să păzească un martor. Am nevoie urgent, cât se poate de repede, s-a înțeles?

Calmul lui părea netulburat, dar făcu înconjurul fotoliului fără să atingă nimic, apoi se așeză pe brațul fotoliului ei.

– Ai un hobby foarte neobișnuit, spuse el apoi, pe un ton degajat.

– Îmi face o mare plăcere.

– Înseamnă că e o priveliște foarte dureroasă pentru tine. Lucrai tot la broderia asta când te-a mai vizitat?

– Nu, făceam o față de masă pentru Charles Ponsonby. Foarte elegantă, dar cu totul altceva

decât chestia asta. I-am dat-o acum o săptămână. A fost foarte încântat.

El nu mai spuse nimic până când luminile mașinii de poliție se reflectară în ferestre, apoi o bătu pe umăr și plecă, aparent pentru a le da instrucțiuni oamenilor săi.

– Este un tip chiar în fața ușii tale, pe palier, și încă unul la capătul scărilor din spate. O să fii în siguranță, spuse el când se întoarse. Am să-ți las Mercul la prima oră, dar n-o să te poți duce direct la serviciu. Nu clinti niciun lucru din loc până când nu ajung aici tehnicienii mei, mâine de dimineață, să vedem dacă prietenul nostru distructiv a lăsat vreun indiciu.

– Prima dată a lăsat unul, spuse ea.

– Ce? întrebă el brusc, și ea știu că se referă la indiciu. În niciun caz nu fusese o simplă exclamație de surpriză. Când era preocupat de ceva, Carmine nu pierdea timpul.

– Un mic smoc de fire de păr scurte și negre.

De pe fața lui dispăru orice urmă de expresie.

– Înțeleg. Apoi ieși brusc pe ușă, de parcă n-ar fi știut ce să-i mai zică la plecare.

Desdemona se băgă în pat, însă nu putu să adoarmă.

PARTEA A DOUA

Decembrie 1965

7

Miercuri, 1 decembrie 1965

Elevii ieșiră cu sutele din liceul Travis; unii o luară pe jos spre casele în care locuiau în Hollow, alții se îndreptară spre autobuzele aliniate de-a lungul străzii Twentieth și lângă curbe până în Paine. Pe vremuri s-ar fi urcat în orice autobuz ar fi dorit, dar de când se aflase de existența Monstrului din Connecticut, fiecare elev fusese repartizat la un anume autobuz, iar toate acestea primiseră câte un număr. Șoferului fiecărui autobuz i se înmâna câte o listă cu nume, fiind instruit să nu pornească decât după ce se îmbarcau toți elevii de pe respectiva listă. Conducerea liceului devenise foarte atentă, astfel încât numele unui elev absent era șters de pe listă înainte ca aceasta să-i parvină șoferului. Venitul la școală nu era o problemă atât de mare; însă toată lumea își făcea griji în privința întoarcerii acasă.

Travis era cel mai mare liceu de stat din Holloman, întinzându-se pe o suprafața cuprinsă

între Hollow și limita de nord a orașului. Cei mai mulți elevi erau de culoare, dar existau și destui albi și în pofida unor incidente cauzate de diferențele de culoare a pielii, marea majoritate a elevilor socializau în funcție de afinitățile personale. Astfel, deși Brigăzile Negre aveau susținători și în rândul elevilor liceului, la fel se întâmpla și cu bisericile și cu diverse alte societăți. Existau, de asemenea, și elevi care își vedeau de treabă, aveau note rezonabile și nu provocau necazuri. Orice profesor al liceului ar fi spus că hormonii provocau mult mai multe probleme decât diferențele rasiale.

Deși poliția își concentrase atenția asupra liceelor catolice, nici Travisul nu fusese neglijat. Când Francine Murray, o elevă de șaisprezece ani din clasa a zecea care locuia în Valley nu ajunse la autobuz, șoferul coborî și fugi la mașina de poliție parcată pe trotuarul de lângă poarta din față. În câteva momente se declanșă un haos controlat. Autobuzele fură oprite, polițiștii întrebară șoferii dacă aveau printre pasageri o anume Francine Murray, alții îi căutară pe colegii lui Francine, iar Carmine Delmonico demară în trombă spre liceul Travis, împreună cu Abe și cu Corey.

Dar Carmine nu uitase nici de Hug. Înainte să pornească Fordul îi ordonă lui Marciano să se asigure că toți cei de la Hug erau prezenți și că li se cunoștea programul.

– Știu că nu ne putem permite să trimitem o mașină acolo, așa că sun-o pe domnișoara Dupre și transmite-i din partea mea că vreau să știu

programul exact al fiecăruia, inclusiv și câte minute zăbovea la toaletă. Poți să ai încredere în ea, Danny, dar nu-i spune mai mult decât e necesar.

După ce răscoliseră peste tot în spațiul vast și întortocheat al școlii, din pod și până în sălile de sport, profesorii fuseseră adunați în curte, în timp ce Derek Daiman, directorul foarte respectat al liceului se plimba de colo-colo. Mașinile de poliție continuau să vină, pe măsură ce se încheiau verificările făcute la celelalte școli, iar polițiștii din echipaje se împrăștiau pentru a putea interoga cât mai multă lume, cât mai repede, pentru a răscoli din nou Travisul și pentru a ține la distanță grupurile de elevi care mureau de curiozitate.

– Numele ei este Francine Murray, îi spuse domnul Daiman lui Carmine. Ar fi trebuit să fie în autobuzul acela de acolo – arătă cu degetul la care autobuz se referea –, dar n-a apărut. A fost prezentă la ultima oră, a avut chimie, și din câte știu eu a ieșit din clădire împreună cu un grup de prieteni. Grupul s-a împrăștiat în clipa în care au ajuns în curte, fiecare s-a dus la autobuzul lui sau a luat-o pe jos, după caz. Domnule locotenent Delmonico, e groaznic, groaznic!

– Să știți că dacă vă supărați sau vă enervați, n-o s-o ajutați nici pe ea, și nici pe noi, domnule Daiman, spuse Carmine. Cel mai important lucru este să-mi spuneți cum arată Francine.

– Ca și fetele acelea dispărute, spuse Daiman, începând să plângă. Atât de frumoasă! Atât de plăcută! Numai zece, nu crea niciodată probleme cuiva, un exemplu pentru ceilalți elevi.

– Are origini caraibiene, domnule?

– Din câte știu eu, nu, spuse directorul ștergându-se la ochi. Presupun că tocmai de asta n-am observat – în articole și la știri se spunea că fetele răpite erau în parte de origine hispanică, și ea nu este. Se trage din familiile acelea vechi de negri din Connecticut, familii în care unii membri s-au căsătorit și cu albi. Se întâmplă, domnule locotenent, indiferent câți oameni s-ar opune. Oh, Doamne, Dumnezeule, ce-o să fac acum?

– Domnule Daiman, vreți să spuneți că unul dintre părinții lui Francine este alb și celălalt negru? întrebă Carmine.

– Cred că da, da, cred că da.

Abe și Corey se duseră să vorbească cu polițiștii sosiți la fața locului, să le spună să controleze fiecare autobuz și apoi să le lase să plece, dar să-i oprească pe prietenii lui Francine, pentru a putea fi interogați.

– Sunteți sigur că nu a rămas undeva în școală? îl întrebă Carmine pe sergentul O'Brien când acesta ieși împreună cu un grup de polițiști și câțiva profesori din clădirea enormă.

– Domnule locotenent, nu e înăuntru, pe cinstea mea. Am deschis fiecare debara, ne-am uitat sub fiecare bancă, în fiecare baie, la cantină, în sălile de sport, în clase, în amfiteatru, în magazii, la centrala termică, în pod, în laboratoare, în vestiarul îngrijitorului, în toate blestematele de unghere, spuse O'Brien, transpirat tot.

– Cine a văzut-o ultimul? întrebă Carmine grupul de profesori, toți în stare de șoc, unii cu lacrimi în ochi.

– A ieșit din clasa mea împreună cu prietenii ei, spuse domnișoara Corwyn, profesoara de chimie. Am rămas în urmă ca să pun totul în ordine, n-am ieșit după ei. Oh, acum îmi doresc să fi făcut asta!

– Nu vă pedepsiți, doamnă, n-aveați de unde să știți, spuse Carmine, cântărindu-i pe ceilalți din priviri. A mai văzut-o cineva?

Nu, n-o mai văzuse nimeni. Și nu, nimeni nu văzuse vreun străin.

A făcut-o din nou, se gândi Carmine în timp ce mergea spre grupul de tineri înspăimântați care susțineau că sunt prietenii lui Francine Murray. A răpit-o fără ca nimeni să-l vadă. Au trecut șaizeci și două de zile de la dispariția lui Mercedes Alvarez, am fost cu ochii în patru, am avertizat oamenii, am publicat fotografii cu genul de fete pe care și le alege ca victime, am înmulțit măsurile de securitate în școli, ne-am canalizat toate resursele către ancheta asta. Ar fi trebuit să-l prindem! Și el ce face? Ne lasă să credem că originea caraibiană a victimei este una din condițiile obligatorii ale obsesici lui, apoi își îndreaptă atenția asupra unui grup etnic diferit. Și eu am sărit la gâtul lui Danny Marciano când a sugerat chestia asta. Oh, tocmai Travis, dintre toate celelalte licee! Un furnicar! O mie cinci sute de elevi! Jumătate din orașul ăsta crede că Travis este plin de găști de cartier, de ticăloși și infractori, uitând că aici învață și o grămadă de copii cumsecade, albi și negri, care primesc o educație corespunzătoare.

Cea mai bună prietenă a lui Francine era o negresă pe nume Kimmy Wilson.

– Era cu noi când am ieșit de la ora de chimie, domnule, spuse Kimmy printre suspine.

– N-a lipsit niciunul dintre voi de la lecție?

– Nu, domnule, toți ne pregătim să dăm la medicină.

– Continuă, Kimmy.

– Am crezut că s-a dus la baie. Francine are probleme cu vezica, tot timpul merge la baie. Nici nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla așa ceva, pentru că o știam cum e, nu m-am gândit! Lacrimile îi țâșniră din ochi. Oh, de ce nu m-am dus cu ea?

– Mergeți cu același autobuz, Kimmy?

– Da, domnule. Kimmy făcu un efort maxim pentru a se stăpâni. Stăm amândouă pe Whitney, în Valley. Arătă către alte două fete albe care plângeau și ele. La fel și Charlene și Roxanne. Niciuna dintre noi nu s-a gândit la ea până când șoferița autobuzului n-a strigat lista și am văzut că ea nu răspunde.

– O cunoști pe șoferița autobuzului?

– Nu după nume, domnule, nu pe cea de astăzi. O știu după figură.

La ora cinci, liceul Travis era deja gol. După ce cercetaseră în amănunt tot liceul și împrejurimile, cordonul de polițiști se lărgise și mai mult, în timp ce prin Hollow începu să circule vestea că Monstrul din Connecticut a lovit din nou. Nu era metisă. O negresă adevărată. În timp ce Carmine se îndrepta spre casa familiei Murray, Mohammed el Nesr, pus la curent de Wesley le Clerc, își aduna trupele.

La mijlocul drumului spre Valley, Fordul se opri în fața unei cabine telefonice și Carmine vorbi cu Danny Marciano fără să fie deranjat de paraziții enervanți specifici transmisiei radio. Plus că frecvența poliției putea fi ascultată de câțiva jurnaliști.

– Niciun absent de la Hug, Danny?

– Doar Cecil Potter și Otis Green, care-și terminaseră deja programul. Amândoi erau acasă când i-a sunat domnișoara Dupre. De la ea am mai aflat că toată lumea era prezentă și verificată.

– Ce-mi poți spune despre familia Murray? Eu n-am reușit să aflu decât că un părinte e negru și celălalt alb.

– Sunt ca toți ceilalți, Carmine, oameni de treabă, spuse Marciano, cu un oftat. Singura diferență este că n-au nicio legătură cu Caraibele, cel puțin din câte se știe. Frecventează biserica baptistă din zonă, așa că am luat inițiativa de a-l suna pe preot, un anume Leon Williams și l-am rugat să meargă el să le dea vestea. Zvonul se răspândește cu viteza luminii și n-am vrut ca vreun vecin cu ochii ieșiți din orbite să ajungă primul la ei.

– Mulțumesc pentru asta, Danny. Altceva?

– Jumătatea neagră a familiei e tatăl. Este cercetător asociat specializat în motoare electrice la Turnul Științelor Susskind, ceea ce înseamnă că are un salariu destul de bun. Mama este albă. Lucrează în tura de prânz la cantina de la Susskind, deci e acasă când pleacă copiii la școală și se întoarce înaintea lor. Au doi băieți, amândoi mai mici decât Francine, care urmează gimnaziul

din Higgins. Reverendul Williams mi-a spus că familia Murray a fost ținta unor bârfe destul de aprinse când s-au mutat în Whitney, acum nouă ani, dar în prezent lucrurile s-au liniștit, fac parte integrantă din comunitatea locală. Sunt foarte plăcuți, au prieteni și printre negri, și printre albi.

– Mulțumesc, Danny. Ne vedem mai târziu.

În Valley trăia o populație amestecată, nici prea avută, dar nici muritoare de foame. Din când în când mai apăreau tensiuni rasiale, de obicei după ce se muta vreo familie nouă, dar prețurile nu erau îndeajuns de mari pentru a-i ține pe negri la distanță. În zonă nu se prea primeau scrisori de amenințare, nu se ucideau animalele de companie, nu se răsturnau pubelele de gunoi, nu se mâzgăleau zidurile caselor.

În timp ce Fordul intra pe Whitney, o jumătate de hectar de case modeste, Carmine îi simți pe Abe și pe Corey din ce în ce mai încordați.

– Iisuse, Carmine, cum am putut să lăsăm să se întâmple una ca asta?´nu se mai putu stăpâni Abe.

– Pentru că a schimbat ritmul, Abe. Ne-a păcălit.

Opriră în fața unei case vopsite în galben. Carmine puse mâna pe umărul lui Corey.

– Rămâneți aici, băieți. Dacă am nevoie de voi, strig, bine?

Reverendul Leon Williams îl primi în casa familiei Murray.

– Chestia asta devine obicei, Carmine.

Cei doi băieți erau în altă parte. Se auzea sunetul slab al unui televizor. Părinții stăteau pe

o canapea, încercând din răsputeri să-și păstreze cumpătul. Ea îl ținea de mână strâns, de parcă s-ar fi agățat de un colac de salvare.

– Nu sunteți caraibian, domnule Murray, nu? întrebă Carmine.

– Nu, sigur nu. Familia Murray este în Connecticut încă dinainte de Războiul Civil, am luptat de partea nordiștilor. Și soția mea e din Wilkes-Barre.

– Aveți o fotografie recentă a lui Francine? Semăna ca două picături de apă cu celelalte unsprezece.

Și o luă de la capăt cu întrebările pe care le pusese și celorlalte unsprezece familii – cu cine se vedea Francine, ce fapte bune făcuse, dacă vorbise despre vreun prieten nou sau despre vreo cunoștință, dacă observase pe cineva care să o urmărească. Ca de obicei, răspunsurile erau negative.

Carmine nu rămase acolo nicio secundă mai mult decât era necesar. Preotul lor le va alina durerea mai bine decât aș fi eu în stare să o fac. Eu sunt mesagerul iadului, poate chiar al pedepsei, și așa mă și văd. Se roagă ca fetița lor să fie bine, dar sunt îngroziți la gândul că nu e deloc așa. Mă așteaptă pe mine, mesagerul iadului, să mă întorc și să le spun crudul adevăr.

Comisarul John Silvestri apăru pe postul local de televiziune și-i rugă pe oamenii din Holloman și din Connecticut să ajute la căutarea lui Francine, să declare dacă au văzut ceva neobișnuit. Un polițist de birou avea și punctele lui bune, iar una dintre cele mai importante calități ale lui Silvestri era

imaginea lui publică – figura lui leonină, profilul superb, demnitatea calmă, sinceritatea pe care o manifesta. Nu încerca să evite întrebările prezentatoarei de știri, așa cum ar fi făcut-o un politician, atât de bun politician era. Remarcile ei supărătoare despre faptul că Monstrul din Connecticut era încă în libertate și continua să răpească tinere inocente nu-i afectă siguranța de sine; reuși cumva să o facă să pară ca o lupoaică frumoasă.

– E deștept, zise Silvestri simplu. Foarte deștept.

– Cred că așa este, îi spuse Surina Chandra soțului ei în timp ce stăteau amândoi în fața televizorului lor gigantic. Plătiseră o avere pentru a-și trage o linie specială de cablu din New York, așa că acum schimbau canalele până la opt, când se așezau la masă. Sperau să vadă ceva despre India, dar asemenea emisiuni erau foarte rare. Statele Unite, după cum descoperiseră destul de curând, nu păreau deloc interesate de India; aveau problemele lor asupra cărora se concentrau.

– Da, așa trebuie să fie, spuse Nur Chandra absent; se gândea la reușita lui, o reușită atât de mare încât ar fi vrut s-o împărtășească tuturor. Doar că nu îndrăznea să riște, nu îndrăznea. Trebuia să rămână secretă. O să dorm în cabană pentru următoarele câteva zile, adăugă el. Buzele perfecte se curbară într-un zâmbet. Am de făcut chestii importante.

– Cum poate cineva să spună că Monstrul e deștept? întrebă Robin. Uciderea copiilor nu e o dovadă de istețime... e ceva prostesc și inuman!

Mă întreb, se gândi Addison Forbes, ce-o însemna „deștept" pentru ea, ce mi-ar spune dac-aș pune-o să-mi explice.

– Sunt de acord cu comisarul de poliție, zise el, descoperind o alună zdrobită în spatele unei frunze de salată. Un tip foarte deștept. Ceea ce face Monstrul este dezgustător, dar nu pot să nu-i admir istețimea. Își bate pur și simplu joc de polițiști. Aluna i se topi pe limbă, dulce ca nectarul. Cine, spuse el supărat, a avut obrăznicia s-o pună pe Desdemona Dupre să ne vâneze ca pe animale și să ne întrebe unde am fost! Probabil că avem un spion printre noi. Și eu n-o să admit una ca asta. Mi-am adus aminte c-am rămas în urmă cu scriptologia. Nu mă aștepta. Și aruncă înghețata aia din frigider, m-ai auzit?

– Da, e deștept, spuse Catherine Finch. Se uită spre Maurie nerăbdătoare. El parcă nu mai era în apele lui de când idiotul acela nazist încercase să se sinucidă. Cum avea mai multă tărie de caracter decât Maurie, ei îi părea rău că idiotul nazist nu reușise în tentativa sa, dar Maurie avea o conștiință, care-i spunea că el era idiotul. Și nimic din ce-ar fi spus ea nu l-ar fi putut face să se simtă mai bine, să nu se mai învinovățească, bietul de el.

El nu se obosi să-i răspundă; împinse la o parte pieptul de pui și se ridică de la masă.

– Cred că mă duc să mai lucrez puțin la ciupercile mele, spuse el pescuind o lanternă de pe verandă.

– Maurie, acum nu trebuie să stai toată seara pe întuneric! țipă ca în urma lui.

– Sunt tot timpul în întuneric, Cathy. Tot timpul.

Familia Ponsonby nu-l văzuse pe comisarul Silvestri la televizor, pentru simplul motiv că în casă nu exista un asemenea aparat. Claire n-avea nevoie de televizor, iar Charles cataloga televiziunea drept „opiul turmelor necultivate".

Muzica din seara asta era Concertul pentru Orchestră al lui Hindemith, o piesă gălăgioasă cu alămuri pe care o savurau de obicei atunci când Charles reușea să facă rost de o sticlă specială de vin de Burgundia. Mâncau ceva ușor, o omletă cu verdeață, urmată de medalion opărit în multă apă, stropit din belșug cu vermut alb foarte sec. Fără garnitură, doar puțină salată cu ulei de nucă, iar la desert, șerbet de șampanie. Nu era o masă care să se încheie cu cafea și țigări de foi.

– Câteodată chiar îmi insultă inteligența, îi spuse Charles lui Claire când acordurile muzicii deveniră mai lente. Desdemona Dupre a venit la toți cu o poveste, cum că ar trebui să-i semnăm un document, despre care sunt sigur că Bob n-avea habar, apoi, o oră mai târziu, a năvălit o hoardă de polițiști. Chiar când eu aveam nevoie de liniște, nu mă puteam concentra pentru că ăștia tropăiau peste tot. Unde am fost toată după-amiaza? Ha! Am fost tentat să le spun să se ducă dracului, dar n-am făcut-o. Trebuie să recunosc că Delmonico este foarte viclean. El personal nu ne-a onorat cu prezența, dar trepădușii săi l-au dat de gol, e exact stilul lui.

– Măi, măi, spuse ea calmă, cu degetele

împletite în jurul paharului de vin. Au de gând să persecute Hugul de fiecare dată când e răpită vreo fată?

– Îmi imaginez că da. Tu nu?

– Oh, ba da. Lumea a devenit un loc foarte trist. Charles, uneori mă bucur că sunt oarbă.

– Astăzi ești oarbă, întotdeauna ai fost. Deși mi-aș fi dorit să nu fii. Circulă zvonul că Desdemona Dupre ar fi urmărită. Deși nu știu ce legătură ar putea avea ea cu cealaltă tărășenie. Chicoti. O creatură atât de mare și de neatrăgătoare!

– Țesătura are un model predictibil, Charles.

– Asta, spuse el, depinde de cine face previziunile.

Cei doi Ponsonby râseră, câinele lătră, Hindeminth se dezlănțui.

Spre surprinderea sa, Carmine văzu mașina mamei sale parcată în față la Malvolio's, când ajunse și el acolo, în jurul orei șapte, după ce îi lăsase pe Corey și pe Abe acasă la nevestele lor greu încercate.

– Ce faci aici? întrebă el, ajutând-o să iasă. Iar au apărut probleme?

– Am crezut c-o să ai nevoie de companie. Cum e mâncarea aici? Pot să iau niște hamburgeri la pachet?

– Nu vând hamburgeri pentru acasă. Ce-ar fi să mâncăm înăuntru? E cald.

– Am făcut tot ce am putut pentru căpitanul Marciano în după-amiaza asta, spuse ea mușcând dintr-un cartof prăjit pe care-l ținea în mână, dar mi-a luat o jumătate de oră până când am reușit

să dau de toți. La început nu i-am găsit chiar pe cercetători, dar după aceea m-am gândit că deşi este întâi decembrie, pe acoperiş e destul de cald și nu bate vântul. Chiar acolo i-am și găsit, stăteau la o discuție despre Eustace. Lăsau impresia că nu se mişcaseră de-un car de ani din acel loc.

– Un car de ani?

– De mai multă vreme.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, dar chiar n-aș fi putut să trimit pe nimeni acolo, aveam nevoie de toți pentru a o căuta pe Francine.

– Nu-i nimic, oricum am dat vina pe tine. Luă încă un cartof prăjit. De când mi-ai pus polițişti la uşă sunt privită cu alți ochi. Majoritatea cred că mă țin de cioace.

– Te ţii de ce?

– Adică mint, adică am inventat toată povestea. Tamara susține că vreau să pun mâna pe tine.

El rânji.

– O schemă deosebit de alambicată, Desdemona.

– Păcat că lucrul meu distrus n-a oferit nicio probă.

– Oh, e mult prea deştept, a lăsat urme doar prima oară. Ştia că n-aveai să reclami incidentul.

Ea se înfioră.

– De ce crezi tu că e vorba chiar de Monstru?

– Pentru că asta e o diversiune, femeie.

– Vrei să spui că nu sunt în pericol?

– N-am afirmat asta. Polițiștii de la ușă rămân acolo unde sunt.

– Este posibil ca el să creadă că eu știu ceva?

– Poate, poate nu. Diversiunile nu au altă motivație decât abaterea atenției.

– Hai să mergem la tine și să-l urmărim pe comisar la știrile de seară, spuse ea.

Mai târziu, după aceea, zâmbi.

– Comisarul e o comoară. Nu-i așa că s-a descurcat de minune cu cucoana aia de la știri, care făcea pe deșteapta?

Carmine ridică din sprâncene.

– Data viitoare când o să mă întâlnesc cu el, o să-i spun că tu-l consideri o comoară. Drăguț cuvânt, dar pot să-ți spun că omul acesta a anihilat un cuib de mitralieră german de unul singur și a salvat astfel o companie întreagă. Asta printre altele.

– Da, pot să-l văd și într-o astfel de postură. Dar n-o să-i spui ce ți-am zis. Când o să te întâlnești cu el o să fie vorba de o ședință foarte serioasă, pentru că situația este critică. Monstrul e foarte deștept, deși asta poate fi chiar o subestimare.

– E vorba de o mulțime de lucruri, Desdemona. Isteț, deștept, poate chiar un geniu. Ceea ce știu e că fața asta pe care o arată lumii este foarte credibilă. Nu lasă niciodată garda jos. Dacă ar fi făcut-o, cineva ar fi observat. Cred că dac-ar fi vorba de un tip căsătorit, nici nevastă-sa nu l-ar suspecta nicio clipă. Oh, da, e un tip foarte deștept.

– Și tu ești destul de deștept, Carmine, dar mai e și altceva. Tu ești ca un buldog. Odată ce ți-ai înfipt dinții în ceva, nu mai dai drumul. Până la urmă faptul că te ții după el o să-l obosească.

Se simți inundat de un val de căldură. Nu era sigur dacă asta se datora coniacului sau complimentului ei. Carmine jubilă un pic în gând, foarte atent să nu se dea de gol.

8

Joi, 2 decembrie 1965

Francine Murray nu apăru nici a doua zi, și nimeni nu putu să le risipească părinților ei temerea că Monstrul a răpit-o. Oh, părinții știau acest lucru foarte bine, dar cum să te scufunzi într-un ocean de durere și suferință atâta timp cât mai exista o urmă de speranță. Poate că se dusese să doarmă la o prietenă și uitase să-și anunțe părinții, pur și simplu uitase, se întâmplase și gata. Așa că așteptau și se rugau, sperând împotriva evidenței că poate totul era o greșeală și că Francine va intra în curând pe ușă.

Carmine se întoarse la birou la ora patru, fără să fi aflat nimic. O zi întreagă discutase cu o grămadă de lume, inclusiv la Hug, și nu făcuse niciun pas înainte. De două luni lucra la cazul ăsta, și nimic. Îi sună telefonul.

– Delmonico.

– Domnule locotenent, sunt Derek Daiman de la liceul Travis. Ați putea veni până aici, cât mai repede?

– Ajung în cinci minute.

*

Derek Daiman, se gândi Carmine, era probabil profesorul care pleca întotdeauna ultimul de la Travis; poate că puiul lui gigantic era foarte greu de strunit, dar el reușea să-l țină în frâu.

Era înăuntru, chiar în spatele ușilor de la intrarea în clădirea principală a liceului, dar în momentul în care Fordul intră în curtea școlii ieși și coborî în fugă treptele spre mașină.

– N-am spus nimic nimănui, domnule locotenent, i-am cerut doar băiatului care a găsit-o să rămână acolo unde este.

Carmine îl urmă pe lângă colțul din stânga a clădirii principale de peretele căreia era lipită o clădire șuie, asemănătoare unui șopron, datorită unui scurt pasaj, care oferea ferestrelor de pe peretele de cărămidă trei metri de lumină și aer, dar și priveliștea unei structuri metalice vopsite în grabă.

Educația reprezenta responsabilitatea municipalității; orașele asemenea Hollomanului, ale căror zone mai sărace erau teatrul unei creșteri spectaculoase a populației, se străduiau din răsputeri să ofere facilitățile necesare dezvoltării procesului de învățământ. Astfel, apăruse acest șopron, un hangar care conținea un teren de baschet, tribune pentru spectatori și, la capătul îndepărtat, aparate de gimnastică – cai pentru sărituri, inele suspendate de tavan, bare paralele, și doi stâlpi cu o bară între ei pentru sărituri în înălțime. În partea dreaptă a clădirii, în oglindă, se afla o altă sală de sport care adăpostea o piscină, tribune și,

la capăt, un loc rezervat pentru box, lupte și aparate de forță. Fetele se antrenau aici pentru salturi grațioase, băieții dincolo, luptându-se din greu cu sacii de box.

Deși intraseră în sala de sport dinspre curte, ar fi putut pătrunde și din clădire; pasajul scurt le permitea studenților accesul direct înăuntru, pe vreme rea, dar și acela se închidea cu o ușă.

Derek Daiman îl conduse pe Carmine dincolo de terenul de baschet și de tribune, spre zona pregătită pentru gimnastică, ce era prevăzută cu scaune pe ambele părți ale unui șir de cutii mari de lemn. Le-ar fi spus cufere, ca în armată, dar din câte își amintea, în liceu li se zice lăzi. Lângă ultima ladă de lângă peretele pasajului îi aștepta un tânăr înalt, atletic, de culoare, a cărui față era brăzdată de lacrimi.

– Domnule locotenent, el este Winslow Searle. Winslow, povestește-i locotenentului Delmonico ce-ai găsit.

– Asta, spuse băiatul și ridică o jachetă roz-bombon. E a lui Francine. Are numele ei pe ea, vedeți?

Pe bucata de material de care haina se agăța în cuier era brodat într-adevăr cu mașina de cusut numele FRANCINE MURRAY.

– Unde ai găsit-o, Winslow?

– Acolo, înghesuită într-una din saltele, cu mâneca ieșită în afară. Winslow ridică capacul cutiei și înăuntru se văzură două saltele, una rulată, cealaltă pliată neglijent.

– Și cum ai ajuns s-o găsești?

– Sunt săritor în înălțime, domnule locotenent,

însă sunt înzestrat cu sensibilitate. Dacă aterizez prea dur, mă accidentez, spuse Winslow cu cel mai pur accent de Holloman. Modul în care formula propozițiile indica însă faptul că avea note bune la limba engleză și că nu făcea parte din vreo gașcă.

– Are potențial la nivelul standardelor olimpice și i s-au făcut o mulțime de oferte de la facultăți, șopti Daiman la urechea lui Carmine. El se gândește să se înscrie la Harvard.

– Continuă, Winslow, te descurci de minune, spuse Carmine.

– Este o saltea extrem de groasă pe care o folosesc întotdeauna la sărituri. Antrenorul Martin o pune mereu în aceeași cutie, pentru mine, dar astăzi, după școală, când am venit să mă antrenez, n-am mai găsit-o acolo. Am continuat să o caut și până la urmă am găsit-o în lada asta, la fund. Era ceva în neregulă.

– Cum adică?

– Lada ar fi trebuit să fie plină cu saltele făcute sul. În lăzile cu mai multe saltele, acestea stau înghesuite ca sardelele. Iar salteaua mea groasă nu era rulată deloc. Fusese împăturită de câteva ori, de-a latul lăzii. Deasupra ei se afla salteaua cu jacheta lui Francine înăuntru. Am avut o presimțire ciudată când am văzut mâneca, am tras de ea și jacheta a ieșit imediat.

Podeaua din jurul lăzii era acoperită de saltele desfăcute; Carmine le privi descurajat pe toate.

– Presupun că nu-ți mai aduci aminte în care anume ai găsit jacheta, nu?

– Oh, ba da, domnule. În cea care se află în ladă, deasupra saltelei mele.

– Winslow, băiatule, spuse Carmine strângându-i tânărului mâna cu căldură, îți doresc ca în '68 să câștigi o medalie de aur! Mulțumesc pentru grija și înțelepciunea de care ai dat dovadă. Acum du-te acasă, dar nu povesti nimănui nimic despre chestia asta, bine?

– Sigur, spuse Winslow. Se șterse la ochi și plecă, mersul lui amintindu-i lui Carmine de o felină mare.

– Toată școala este îndurerată, zise directorul.

– Și pe bună dreptate. Pot să dau un telefon de pe aparatul acela? Mulțumesc. Ceru legătura cu Patrick, care era încă la serviciu. Patsy, vino tu, dacă poți, dacă nu, trimite-i pe Paul, Abe, Corey cu tot echipamentul. Poate găsim ceva folositor. Se întoarse la ladă, care avea capacul lăsat, jacheta lui Francine fiind așezată atent peste el. V-ar deranja dacă ați mai rămâne un pic cu mine, domnule Daiman? întrebă el.

– Nu, bineînțeles că nu. Daiman își drese glasul, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, trase adânc aer în piept. Domnule locotenent, consider că e de datoria mea să vă informez că o să avem necazuri.

– Necazuri?

– Necazuri de ordin rasial. Brigăzile Negre profită de dispariția lui Francine pentru a-și consolida platforma politică. Nu are origini spaniole, și pe toate documentele și formularele pe care le-a completat s-a declarat „de culoare". Eu nu i-am luat la întrebări niciodată pe elevii

metiși, nu le-am sugerat în niciun fel să opteze pentru apartenența la o anumită rasă. Am ținut seama de concepția aceea nouă potrivit căreia numai indigenii pot decide dacă sunt indigeni sau nu. Se scutură, părând foarte preocupat. Le las mână liberă. Chestia e că unii dintre cei mai irascibili elevi de-ai mei au început să susțină că ucigașul e alb, că individul ăsta ucide fetițe de culoare și că poliția nu se obosește să-l prindă pentru că e un membru puternic al Hugului, foarte influent pe plan politic. Cum în școala mea cincizeci și doi la sută dintre elevi sunt negri și patruzeci și opt la sută albi, dacă nu voi putea să-i stăpânesc pe simpatizanții Brigăzilor Negre, am putea avea o grămadă de necazuri.

– Iisuse, asta era tot ce ne mai lipsea! Domnule Daiman, noi ne dăm peste cap să-l găsim pe ucigașul ăsta, aveți cuvântul meu de onoare. Pur și simplu nu știm nimic despre el, cu atât mai puțin c-ar fi vorba de un membru al Hugului – și nimeni de la Hug nu are influență în plan politic! Dar vă mulțumesc pentru avertisment și vă promit că voi face tot posibilul pentru ca Travisul să fie cât de cât protejat. Își mută privirea de la ladă spre ușa pasajului care ducea spre clădirea principală a școlii. Vă deranjează dacă arunc și eu o privire? Și de aici cum ajung în sala de chimie? E o clasă obișnuită sau un laborator?

– Se află pe coridorul care vine dinspre sala de sport și e o sală de clasă obișnuită. Laboratorul de chimie se găsește în zona rezervată laboratoarelor. Haideți, domnule locotenent, uitați-vă pe

unde doriți dumneavoastră, spuse Daiman, apoi se așeză pe un scaun și-și prinse capul în mâini.

Ușa pasajului era încuiată o singură dată, nu până la capăt, cu o yală obișnuită. Oare se încuia vreodată de două ori? Dacă veneai din pasaj, n-ai fi putut să o deschizi fără cheie – sau chiar cu un card de credit dacă nu era încuiată decât o singură dată. Carmine intră în tubul lung de trei metri și ieși fix vizavi de ușa de la toaleta fetelor, pe holul liceului.

Ucigașul ăsta știe totul! se gândi el, încremenit de uimire. A înșfăcat-o când a intrat în toaletă – și era cunoscută ca o persoană care merge des la baie –, a târât-o prin holul de trei metri lățime în tunelul de trei metri și de-acolo într-o sală de sport complet goală. Cel mai probabil a deschis ușa înainte să o înșface. Și știa că sala de sport avea să fie goală! Așa este în fiecare miercuri după ore, pentru că atunci vin cei de la firma de curățenie pentru a spăla podelele. Dar ieri n-au venit pentru că Francine a dispărut și ei n-au avut voie să intre în clădire. După ce a ajuns cu ea în sala de sport, a rearanjat saltelele, a pus-o la fundul celei mai apropiate lăzi și s-a asigurat că salteaua foarte groasă a lui Winslow o acoperă complet. Oare a legat-o și i-a pus și căluș, sau i-a injectat ceva care s-o scoată din circulație pentru câteva ore?

Am cercetat toată școala centimetru cu centimetru, de două ori, dar n-am găsit-o. Și după aceea ne-am dat seama că este cea de-a douăsprezecea victimă și am plecat repede spre Travis. În cursul ambelor căutări, persoana căreia i-a fost repartizat sectorul ăsta a deschis lada și a

văzut ceea ce ar fi văzut oricine – saltele făcute sul. Poate respectiva persoană chiar s-a uitat cu atenție în ladă, dar Francine nu s-a mișcat și nici n-a scos vreun sunet. Apoi, după ce am constatat dispariția lui Francine, după ce Travisul a încetat să mai fie un punct de interes pentru noi, s-a întors și a luat-o de aici. O să-l pun pe Corey să se ocupe de yala de la ușă, el se pricepe cel mai bine la chestiile astea.

Poate că greșim fiindcă-l subestimăm atunci când vine vorba de grozăvia planurilor sale. Dacă între două răpiri nu are nimic altceva de făcut, își poate petrece fiecare zi urzind planuri, gândindu-se cum să pună mâna pe următoarea victimă. Cât de mult a aprofundat studiul următoarei fete? Îi cunoaște deja identitatea? Oare le-a ales cu mai mulți ani în urmă, când au ajuns la pubertate? Le are pe toate trecute într-un grafic, pe coloane – nume, data nașterii, adresă, școală, religie, rasă, obiceiuri? Sigur le urmărește, altminteri cum ar fi știut că Francine avea probleme cu vezica? Oare e un suplinitor care merge din școală în școală, beneficiind de referințe excelente? Trebuie să investigăm imediat și aspectul ăsta.

– O fi lăsat jacheta aici ca să ne încurce sau a reușit Francine să o ascundă în saltea? îl întrebă el pe Patrick în timp ce-l urmărea pe Paul cum introducea cu delicatețe jacheta într-o pungă de plastic.

– Eu aș zice că Francine a reușit să o ascundă, spuse Patrick. Este arogant, dar lăsarea jachetei în urmă contravine modului în care a operat până

acum. În celelalte cazuri am fost convinși că fetele sunt înșfăcate și duse imediat de acolo. De ce și-ar fi propus să ne transmită că nu procedează mereu așa? Cred că el ar vrea ca noi să vedem lucrurile în același fel ca până acum. Ceea ce înseamnă, Carmine, că acest nou amănunt nu trebuie sub nicio formă să ajungă în paginile ziarelor. Ai încredere în băiatul care a găsit-o? În director?

– Da, am. Cum a reușit să o reducă la tăcere cât a stat în ladă, Patsy?

– A drogat-o. Cineva atât de meticulos n-ar fi făcut în ruptul capului greșeala de a-i pune un căluș înainte de a o băga într-un spațiu relativ lipsit de aer și urât mirositor, așa cum e o ladă de echipament sportiv. Nu există semne că ea ar fi vomitat, dar oamenii sunt diferiți, unii mai și vomită destul de ușor. Dacă i-ar fi pus căluș, s-ar fi putut îneca în propria ei vomă. Nu, nu putea să-și asume un asemenea risc. Este prea valoroasă pentru el, a plănuit cel puțin două luni cum să pună mâna pe ea.

– Dacă îi găsim trupul...

– Nu crezi c-o s-o mai găsim în viață?

Carmine se uită la vărul său cu o privire pe care Patrick o cataloga drept „crudă și dezaprobatoare“.

– Nu, n-o s-o găsim în viață. Nu știm unde să căutăm, iar acolo unde am vrea s-o facem, nu putem. Deci, când o să-i descoperim cadavrul, continuă el, te-aș ruga să-i cercetezi pielea cu microscopul. Trebuie să găsești o urmă de înțepătură, pentru că n-a avut timp să-și aleagă

un loc anume ca să-i facă injecția. Probabil a folosit un ac foarte fin, iar de data asta bucățile de trup s-ar putea să nu mai fie într-o stare prea bună.

– Poate, spuse, strâmbându-se. Aș putea să împrumut de la Hug microscopul Zeiss pe care-l folosesc la operații. Al meu nu face doi bani în comparație cu acela.

– Cum avem buget nelimitat, nu văd de ce n-ai putea să-ți comanzi unul. Poate că n-o să vină la timp pentru Francine, dar după ce-l vei avea, sunt convins că o să îl folosești la maximum.

– Ce-mi place mie cel mai mult la tine, Carmine, e tupeul tău. O să te crucifice, pentru că eu nici nu mă gândesc să-mi trec numele pe cererea de achiziție.

– Mai dă-i dracului, spuse Carmine. Ei nu trebuie să meargă la toate familiile acelea îndurerate. Eu am tot timpul coșmaruri cu capete de fete.

9

Vineri, 10 decembrie 1965

Trecuseră zece zile fără ca Francine Murray să fie găsită, deși nu la ea se gândea Ruth Kyneton în dimineața aceea.

Chiar și în toiul iernii, Ruth Kyneton prefera să folosească sârmele întinse afară pentru uscatul rufelor în locul unei mașinării dintr-aceea numită

uscător. Nimic nu se compara cu mirosul rufelor uscate afară, la aer curat. În plus, bănuia că balsamurile acelea frumos mirositoare, artificiale, antistatice, cărora li se făcea reclamă la televizor erau instrumentul unui plan diabolic al guvernului, care voia să impregneze pielea americanilor loiali și cinstiți cu substanțe menite să-i transforme în zombi. Cum nu erai atent, cum Congresul încălca dreptul cuiva în favoarea gunoaielor, a bețivilor și a prostituatelor, așa că de ce n-ar folosi și balsam de rufe, deodorante de toaletă sau fluor?

Întindea rufele după propriul ritual, îndoind colțul uneia peste cel al rufei de alături, pentru a-l face mai gros, apoi prinzându-le pe amândouă de sârmă. Avea gura plină de cârlige, și la fel și buzunarele șorțului. Da, așa putea folosi de două ori mai puține cârlige, iar sârma era atât de plină, încât nu rămăsese niciun loc neacoperit. După ce termină, ridică sârma cu o prăjină, ca să nu atârne prea tare. Slavă Domnului că astăzi nu era îndeajuns de frig pentru a îngheța. Oricât de zeloasă ar fi fost ea, nu-i plăcea deloc să se lupte cu hainele înghețate.

Pe tot parcursul acestui exercițiu observase că trei cățel care de obicei stăteau mai jos pe Griswold Lane se băteau în fundul curții ei. Urma să vină mai aproape, întotdeauna se întâmpla așa, și ea n-avea de gând să lase niște cățel să-i murdărească albiturile sau hainele ei viu colorate. Așa că se întoarse în casă, luă o mătură de paie și o porni hotărâtă spre fundul grădinii, unde picura capătul unei aerisiri. Aerisirea aceea era o pacoste – ce-i drept împiedica pământul să înghețe

repede, dar făcea prea mult noroi.... Cățeii aveau să fie acoperiți cu un strat gros de noroi negru.

– Marș! țipă ea, năvălind ca o vrăjitoare care tocmai coborâse de pe mătură, fluturând amenințător instrumentul respectiv. Marș, creaturi infecte, marș! Hai, dați-i drumul de aici!

Cățeii mai degrabă se hârjoneau amical decât să se bată, toți trei trăgând de un os lung, plin de carne și murdar de noroi, os pe care nu-l lăsară din gură până când Ruth nu-i altoi strașnic cu mătura. O luară la sănătoasa, schelălăind, și se opriră la mică distanță, urmărind-o, așteptând să se dea bătută. Cel de-al treilea câine, șeful haitei, se ghemui și-și lăsă urechile pe spate, mârâind și arătându-și colții la ea. Dar pe Ruth n-o mai interesau câinii; văzu că osul era dublu și de el atârna partea de jos a unui picior de om.

Nu țipă și nici nu leșină. Cu mătura încă în mână, se întoarse în casă și sună la poliția din Holloman. După aceea se postă la marginea suprafeței noroioase stând de pază până la venirea ajutoarelor, în vreme ce câinii îi dădeau târcoale, nemulțumiți.

Patrick înconjură cu panglică protectoare întreaga zonă a aerisirii și se concentră mai întâi asupra mormântului, aflat la doar zece metri de locul unde câinii se bătuseră pentru prada lor.

– Părerea mea e că primii au fost ratonii, îi spuse el lui Carmine, dar sunt sigur că ea – da, nu încape nicio îndoială că e vorba de Francine – a fost îngropată superficial, cu scopul de a fi descoperită foarte repede. La doar treizeci de

centimetri adâncime. Opt din cele zece bucăți sunt încă în groapă. Paul a găsit umărul drept în niște tufișuri – ratonii. Tibia stângă și laba piciorului au fost descoperite de doamna Kyneton. Am pus câțiva oameni pricepuți să scotocească împrejurimile, dar nu cred c-o să găsim capul.

– Nici eu nu cred, spuse Carmine. Și iarăși se leagă de Hug.

– Așa se pare. Cred că are ceva cu cei de-acolo.

Carmine îl lăsă pe Patrick să-și vadă de treabă și intră în casă, unde o găsi pe Ruth Kyneton abia așteptând să-i povestească ce se întâmplase, căci soarta lui Francine nu-i era deloc indiferentă.

– Biata fetiță! Pe el ar fi trebuit să-l mănânce câinii, doar că și pedeapsa asta ar fi fost prea blândă. Eu l-aș fierbe în ulei încins – l-aș pune-ntr-un cazan, aș aprinde focul cu mâna mea și l-aș privi cum se coace încet, spuse ea cu o mână în șold. Vă deranjează dacă îmi fac un ceai, domnule locotenent? Îmi mai liniștește stomacul.

– Doar dacă nu-mi dați și mie unul, doamnă.

– De ce noi? întrebă ea. Asta aș vrea să știu.

– Și eu aș vrea același lucru, doamnă Kyneton. Dar ce e mai important, ați auzit ceva sau ați văzut ceva azi-noapte?

– Sunteți sigur că s-a întâmplat azi-noapte?

– Destul de sigur, dar aș vrea să-mi spuneți dacă ați observat ceva neobișnuit în oricare din ultimele nouă nopți.

– Nimic, spuse ea, punând câte un pliculeț de ceai în cele două căni. N-am auzit niciun sunet. Oh, bineînțeles, câinii ăia au tot lătrat, dar latră

tot timpul. Alaltăseară în familia Desmond a fost scandal – strigăte, țipete, obiecte sparte. Și asta se întâmplă destul de regulat. El e cam bețiv. Reflectă câteva clipe. Și ea la fel.

– Ați fi auzit ceva dacă dormeați?

– Eu nu prea dorm cine știe ce, și niciodată nu mă culc până nu-mi vine puiul acasă, spuse Ruth, strălucind de mândrie. Este neurochirurg la Chubb, se ocupă de balonașele alea micuțe care apar pe vene și care se sparg ca niște conducte de apă.

– Pe artere, o corectă Carmine automat; educația primită la Hug începea să-și spună cuvântul.

– Așa, pe artere. Keith e cel mai bun de-acolo când vine vorba de repararea balonașelor acelea. Întotdeauna m-am gândit că ceea ce face el seamănă cu vulcanizarea unei camere de bicicletă. Eu am peticit o grămadă de astfel de camere pe vremea când eram fată. Poate de acolo a moștenit și Keith priceperea asta. Altă explicație nu există.

Dacă n-am fi atât de îngrijorați și furioși, se gândi Carmine, m-aș putea îndrăgosti de femeia asta. E foarte originală.

– Keith. Este soțul doamnei Silverman.

– Îhî. Se fac trei ani de când s-au luat.

– Să înțeleg că se întâmplă des ca doctorul Kyneton să vină târziu acasă?

– Mai tot timpul. Operațiile alea durează ore în șir. Muncește ca un tigru Keith al meu. Nu ca taică-său. Ăla n-ar fi putut lucra nici la ocnă. Da, întotdeauna îl aștept pe Keith, să fiu sigură că mănâncă. Nu pot s-adorm decât după ce ajunge el acasă.

– Și aseară a venit târziu? Dar alaltăseară?

– La două și jumătate azi-noapte, la unu și jumătate alaltăieri seara.

– Și când vine acasă face mult zgomot?

– Nu. E liniștit ca o stafie. Dar nu contează, eu tot îl aud. Oprește mașina, parchează pe stradă, dar eu detectez zgomotul, spuse Ruth Kyneton mândră. Ascult.

– Astă-noapte, vi s-a părut că îl auziți venind, dar de fapt n-a venit? Sau cu o seară înainte?

– Nu. L-am auzit doar pe Keith.

Carmine își bău ceaiul, îi mulțumi și se hotărî să plece.

– V-aș fi recunoscător dacă n-ați povesti nimic din ce-ați văzut decât familiei, doamnă Kyneton, îi spuse el la ușă. O să mă întorc să vorbesc și cu ei cât pot de repede.

Când Carmine intră în sală, Patrick terminase de curățat bucățile de trup și la pusese cap la cap pe masa lui de lucru.

– Erau atât de acoperite de noroi, pământ și frunze că ar fi o minune dacă am reuși să găsim ceva care să ne ajute, spuse Patrick. Am păstrat tot lichidul cu care am spălat-o – apă distilată – și am luat probe din apa de acolo. De data asta am mai mult material de lucru, continuă el, părând mulțumit. Modul în care s-a produs violul este același – o succesiune de obiecte asemănătoare cu un penis, din ce în ce mai mari, penetrare vaginală și anală. Dar vezi dunga aceea de vânătăi de pe partea superioară a brațelor, chiar sub umeri, și pe cea de deasupra coatelor? A fost legată cu

ceva lat de aproximativ patruzeci de centimetri, un material dur, pânză groasă. Contuziile au apărut când ea s-a zbătut, dar n-a reușit să se elibereze. Amănuntul ăsta ne spune și că ucigașul nu este interesat de sâni. I-a acoperit cu o fâșie de pânză, ascunzându-i vederii. Asta înseamnă că ea era întinsă pe o masă. Nu știu de ce nu a imobilizat-o de încheieturile mâinilor. E logic să-i lase picioarele libere, trebuia să le poată mișca de colo-colo.

– Cât timp a rămas în viață după ce a fost răpită, Patsy?

– Cam o săptămână, deși nu cred că i-a dat ceva de mâncare. Tractul digestiv este gol. Mercedes mâncase fulgi de porumb cu lapte. Deși din Mercedes n-am găsit decât trunchiul, cred că în cazul lui Francine și-a schimbat o parte din obiceiuri. Sau poate e puțin diferit cu fiecare victimă în parte. Câtă vreme nu avem corpurile victimelor, nu putem să știm.

– De cât timp e moartă? întrebă Carmine.

– Maximum treizeci de ore. Probabil mai puțin. A fost îngropată astă-noapte, nu mai devreme, dar aș zice că undeva înainte de miezul nopții. N-a mai păstrat-o prea mult după ce a murit, dar pot să-ți spun că decesul a survenit din cauza pierderii masive de sânge. Uită-te la gleznele ei. Patrick arătă cu degetul.

Carmine nu ajunsese încă acolo. Înlemni.

– Umflături de la legături, șopti el.

– Nu cred că fac parte din metoda lui de imobilizare. N-a fost legată mai mult de o oră. Oh, dar e foarte deștept! N-o să găsesc nicio fibră,

nicio așchie acolo, sunt sigur. Părerea mea este că a legat-o cu niște sârme simple de oțel, în așa fel încât nodurile să nu atingă pielea. Sârma a afectat un pic piciorul, dar n-a rupt pielea, n-a sfâșiat-o, n-a prins-o nicăieri. Copiii ăștia sunt mici și ușori, au în jur de patruzeci de kilograme. Ca și în cazul lui Mercedes, i-a tăiat gâtul și a lăsat-o să sângereze și abia mai târziu a decapitat-o – n-a trebuit să aștepte mai mult la Francine, în comparație cu Mercedes.

– Spune-mi c-ai detectat urme de spermă.

– Mă îndoiesc c-o să găsesc.

– Dar o să verifici și în apa cu care ai spălat-o, să vezi dacă acolo găsești urme?

– Carmine! Papa e catolic?

– Sper, spuse Carmine, strângând brațul vărului său.

De la morgă plecă spre biroul lui Silvestri, cu Marciano pe urmele sale. Abe și Corey erau încă pe Griswold Lane, unde puneau întrebări vecinilor, încercând să afle dacă aceștia văzuseră sau auziseră ceva neobișnuit.

Îi puse pe Silvestri și pe Marciano la curent cu cele întâmplate.

– Crezi că e posibil, întrebă după aceea Marciano, ca acest tip să nu fie de la Hug, dar să urască locul acela sau pe cineva anume de acolo?

– E o ipoteză din ce în ce mai plauzibilă, Danny. Deși mi-aș dori din toată inima să fiu sigur că toți Huggerii s-au aflat acolo unde trebuiau să fie miercurea trecută, când Francine a fost răpită. Drumul de la Hug la Travis și înapoi

ar fi durat cel puțin douăzeci de minute, și asta în fugă. Și domnișoara Dupre nu i-a găsit pe cercetătorii seniori de la Hug timp de treizeci de minute. Cu toate acestea, se pare că în tot acest timp au fost împreună pe acoperiș, și nu erau decât şapte acolo. Sunt sigur că dacă cineva lipsea douăzeci de minute și apoi apărea răsuflând greu, ar fi dat naştere la comentarii. Poate că doctorul Addison Forbes nu ar fi apărut răsuflând greu; trebuie să ținem seama de chestia asta. În plus, în mod sigur ucigaşul vrea să ne facă să credem că toate crimele lui sunt legate de Hug. Altfel de ce ar fi ales curtea familiei Kyneton pentru a-și îngropa cadavrul? A vrut ca fata să fie găsită repede, așa că a acoperit-o superficial cu puțin noroi. Probabil că animalele hoitare din zonă s-au adunat imediat. Îl irită cineva sau ceva, dar de ce anume nu pot să-mi dau seama.

– Nu crezi că familia Kyneton are vreo legătură cu chestia asta? întrebă Silvestri.

– Încă nu i-am verificat pe Hilda și pe Keith, dar Ruth Kyneton e sigur scoasă din cauză.

– Și acum ce faci?

– O să vorbesc cu Hilda și cu Keith astăzi, dar pe ceilalți Huggeri o să-i las în pace până luni. Vreau să-i las să fiarbă în suc propriu peste weekend, să se uite la buletinele de știri și să-i asculte pe polițiștii care apar la televizor.

– O să continue să omoare, nu-i așa? întrebă Marciano.

– Nu se poate stăpâni, Danny. Va trebui să-l oprim noi.

– Dar grupul acela nou de psihiatri pe care-l

consultă FBI-ul și poliția din New York? Niciun ajutor de acolo? întrebă Silvestri.

– Aceeași melodie, John. Nimeni nu știe prea multe despre ucigașii în serie. Psihiatrii invocă tot felul de ritualuri și obsesii, dar până acum n-au venit cu nimic care să ne fie de un real ajutor. Nu ne pot spune cum arată tipul ăsta, cât de bătrân e, sau ce fel de slujbă are, ori ce copilărie a avut, ce educație a primit – este o enigmă, un blestemat de mister... Carmine se opri, înghiți în sec, și închise ochii. Îmi cer scuze, domnule. Mă afectează foarte mult.

– Pe toți ne afectează. Chestia e că s-ar putea să existe mai mulți criminali în serie decât știm noi, spuse Silvestri. Prea mulți care seamănă cu ucigașul nostru, și până la urmă va trebui să facă ceva în sensul ăsta, să ne ajute să-i prindem. Tipul nostru a reușit să ucidă de zece ori înainte ca noi să știm măcar că există. Scoase o altă țigară de foi și începu să o mestece. Scoate-l din circuit, Carmine.

– Asta și intenționez să fac, spuse Carmine, ridicându-se în picioare. Mai devreme sau mai târziu ticălosul ăsta o să facă un pas greșit, și în momentul acela, o să fiu acolo, să-l prind în cădere.

– Oh, chestia asta s-ar putea să-l distrugă pe Keith! țipă Hilda Silverman, cu fața albă ca varul. Tocmai acum, când a primit o ofertă grozavă... Nu e drept!

– Ce fel de ofertă? întrebă Carmine.

– Un parteneriat într-o clinică privată. Va trebui să-și răscumpere partea, bineînțeles, dar am

reușit să punem deoparte destul pentru a putea face față.

Ceea ce dezlega misterul traiului aproape mizer pe care-l duceau, se gândi Carmine, mutându-și privirea de la Hilda la Ruth; amândouă păreau la fel de îngrijorate pentru soarta lui Keith. Uniunea Femeilor lui Keith.

– La ce oră ați ajuns aseară acasă, doamnă Silverman?

– La puțin după șase.

– La ce oră v-ați culcat?

– La zece. Așa cum fac întotdeauna.

– Deci nu l-ați așteptat pe soțul dumneavoastră?

– Nu e nevoie. Îl așteaptă Ruth. În momentul de față eu câștig cei mai mulți bani în familie, înțelegeți?

Se auzi zgomotul unei mașini care parca și cele două femei împietriră. Apoi săriră de pe scaune, se repeziră la ușă și începură să sară asemeni unor jucători de baschet care își ocupau pozițiile pe teren.

Oho! exclamă Carmine când Keith Kyneton intră pe ușă. Era clar un prinț, nu un broscoi din Dayton, Ohio. Cum se petrecuse această transformare, și unde? Schimbarea de înfățișare și de atitudine nu constituia o enigmă, dar pe Carmine îl fascinau cel mai mult hainele. Totul de cea mai bună calitate, de la pantalonii de gabardină, cu croială elegantă și până la puloverul maroniu de cașmir. Neurochirurgul îmbrăcat impecabil, după o zi petrecută în sala de operații, în timp ce soția și mama lui se îmbrăcau de la magazinele ieftine, în perioadele de reduceri.

După ce își scutură femeile de pe el, Keith se uită la Carmine cu niște ochi gri și duri, iar buzele pline i se subțiară.

– Dumneata ești cel care m-a scos din sala de operații? vru el să știe.

– Da, eu sunt. Locotenentul Carmine Delmonico. Îmi cer scuze, dar presupun că la Chubb mai există un neurochirurg care să vă țină locul.

– Da, bineînțeles că există! se răsti el. De ce mă aflu aici? După ce auzi despre ce era vorba, Keith se prăbuși într-un fotoliu. În curtea noastră? șopti el. *A noastră?*

– A dumneavoastră, domnule doctor Kyneton. La ce oră v-ați întors noaptea trecută?

– Cred că pe la două și jumătate.

– Ați observat ceva suspect în locul în care v-ați parcat mașina? Parcați întotdeauna în față, sau băgați mașina în garaj?

– În toiul iernii o țin în garaj, dar deocamdată o mai las o perioadă afară, spuse el uitându-se mai mult la Hilda decât la Ruth. Este un Cadillac de un an, pornește la prima cheie dimineața. Își recăpăta încet părerea foarte bună pe care o avea despre el. Adevărul este că atunci când ajung acasă sunt frânt de oboseală.

Un Cadillac nou, în timp ce mama și soția ta conduc rable vechi de cincisprezece ani. Ce om de rahat mai ești și tu, doctore Kyneton.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, domnule doctor. Ați observat ceva neobișnuit când ați ajuns aseară acasă?

– Nu, nimic.

– Ați observat că nopatea trecută era cam umedă?

– N-aș putea spune că da.

– Aleea dumneavoastră nu este îngrădită. Ați remarcat vreo urmă de cauciucuri?

– V-am spus, n-am observat nimic! țipă el agitat.

– Cât de des lucrați până târziu, domnule doctor Kyneton? Vreau să spun, Holloman este luat cu asalt de pacienți care au nevoie de priceperea dumneavoastră?

– Din moment ce secția noastră este singura din tot statul dotată cu echipamentul necesar pentru chirurgie cerebrovasculară, da, sunt momente când suntem foarte aglomerați.

– Deci este ceva normal să vă întoarceți acasă la două-trei dimineața?

Kyneton își mușcă buza și brusc își feri privirea de mama sa, de soția lui și de cel care îi punea întrebările. Ascundea ceva.

– Nu e întotdeauna vorba despre operații, spuse el posomorât.

– Dacă nu sunt operații, atunci despre ce este vorba?

– Sunt asistent universitar, domnule locotenent. Asta presupune pregătirea seminariilor, întocmirea unor fișe de caz foarte detaliate, conducerea grupurilor de studenți care vizitează spitalul la care se adaugă asistarea și pregătirea neurochirurgilor rezidenți. Rămase cu privirea ațintită în gol.

– Soția dumneavoastră mi-a spus că urmează să cumpărați o poziție de partener într-o clinică privată de neurochirurgie.

– Da, așa este. Un grup din New York.

– Mulțumesc, doamnă Silverman, domnule doctor Kyneton. S-ar putea să mai am întrebări pentru dumneavoastră, mai târziu, dar deocamdată ajunge.

– Vă conduc, spuse Ruth Kyneton.

– Chiar nu era nevoie să mă conduceți, spuse Carmine în treacăt după ce ajunseră pe verandă și ușa de la intrare se închise în spatele lor.

– Îmi pare bine că noi doi nu suntem fraieri.

– Asta credeți despre ei doi, doamnă Kyneton? Că sunt fraieri?

Ea oftă, dădu cu piciorul unei pietricele, trimițând-o departe în noapte.

– Cred că zânele l-au adus pe Keith – niciodată nu se potrivea cu restul, numai fițe și figuri, și asta încă dinainte de a merge la grădiniță. Dar s-a străduit din răsputeri să învețe, să devină mai bun. Și pentru asta îl iubesc din tot sufletul. Hilda i se potrivește. Poate că nu pare așa, dar chiar i se potrivește.

– Și dacă o să cumpere o poziție de partener în clinica aceea privată, dumneavoastră ce-o să faceți? întrebă el pe un ton dur.

– Oh, dar eu nu merg cu ei! spuse ea veselă. Eu o să rămân aici, pe Griswold Lane. O să aibă ei grijă de mine.

Carmine ar fi vrut să spună o grămadă de chestii, dar n-o făcu. Se mulțumi să zică:

– Noapte bună, doamnă Kyneton. Sunteți o femeie pe cinste.

După ce se întoarse pe strada Cedar, Carmine analiză îndelung neașteptata descoperire că

ucigașul ascundea uneori fetele în locul în care le răpea și le lua de acolo mai târziu. Îl chinuia mai mult decât schimbarea în privința etniei victimelor.

– Nu ne roagă să-l prindem, îi spuse el lui Silvestri, și nici nu își bate joc de noi ca să ne demonstreze cât de deștept este. Nu cred că orgoliul lui are nevoie de o astfel de stimulare. Dacă își bate joc de noi, asta se datorează faptului că trebuie să o facă, ca parte din planurile lui, nu e doar o chestie separată, nu e un supliment. Ca de exemplu, îngroparea lui Francine în curtea familiei Kyneton. După părerea mea, ăsta este un mecanism de apărare. Și-mi spune că ucigașul are legătură cu Hugul, că îi poartă pică unei persoane de acolo – și că nu se teme deloc că am putea să-l prindem.

– Cred că va trebui să percheziționăm Hugul, spuse Silvestri.

– Da, domnule, și mai mult, trebuie să-l percheziționăm mâine, pentru că e sâmbătă. Dar pun mâna în foc că judecătorul Douglas Thwaites n-o să ne semneze un mandat de percheziție.

– Spune-mi ceva ce nu știu deja, mormăi Silvestri. Cât e ceasul?

– Șase, spuse Carmine, uitându-se la ceasul vechi, feroviar, atârnat pe peretele din spatele lui Silvestri.

– O să-l sun pe M.M., să văd dacă poate să-i convingă pe cei din Consiliul de la Hug să ne permită efectuarea unei percheziții. Bineînțeles, dacă vor, pot să asiste câți Huggeri vor, dar dac-ar fi după tine, pe cine ai prefera, Carmine?

– Pe profesorul Smith și pe domnișoara Dupre, spuse repede Carmine.

*

– I-a făcut o injecție cu Demerol, spuse Patrick când Carmine intră. N-ar fi putut să o înțepe în venă, mai ales că fata se zbătea, dar trebuia să se asigure că drogul o să-și facă efectul foarte repede. Așa că m-am uitat mai întâi la abdomen, și am găsit. Chiar și cu riscul de a perfora intestinele sau ficatul, a trebuit să folosească un ac gros – unul mai fin ar fi înaintat ușor, n-ar fi înlăturat obstacolele. Și asta a fost salvarea noastră. O înțepătură de ac fin, cu numărul douăzeci și cinci, s-ar fi vindecat complet în cele șapte zile cât a ținut-o în viață. Acul de optsprezece a făcut o gaură cât toate zilele.

– De ce are efect mai rapid o injecție făcută în abdomen decât una intramusculară?

– Se numește injecție parenterală, amestecă drogul cu fluidul din cavitatea abdominală. Aproape la fel de eficientă ca o intravenoasă. Am presupus că a folosit Demerol, un opiaceu cu acțiune rapidă. Numele generic – meperidină. Dă dependență mai rapid decât heroina, așa că este foarte greu să obții o rețetă pentru varianta de comprimate orale. Doar personalul medical are acces la fiole. Oricum, am avut dreptate. Am descoperit rapid semne de meperidină.

– Știi cumva cât de mult i-a administrat?

– Nu. Am găsit urmele de substanță în celulele pielii penetrate de ac. Dar fie că a calculat greșit dozajul, fie Francine avea o rezistență mai mare decât majoritatea oamenilor la substanța respectivă. Dacă ea a reușit să-și ascundă jacheta, înseamnă că s-a trezit mult mai devreme decât a estimat el.

– Fără căluș, dar acoperită cu o saltea foarte groasă. Eventual legată cu bandă adezivă peste pantaloni și peste bluză. Poate că i-a scos chiar el jacheta pentru a-i putea lega mâinile, spuse Carmine. Când s-a trezit, a văzut că nu se poate mișca prea mult, deși e posibil să fi încercat să-și elibereze mâinile. Cred că Francine era o tânără remarcabilă. O tânără de genul celor pe care nu ne putem permite să le pierdem.

– Toate sunt genul acesta. Patrick se încruntă. Totuși, el ar fi trebuit să vadă o mânecă roz ieșind din saltea.

– Era destul de întuneric și el se grăbea. Este posibil ca Francine să fi reușit să se miște îndeajuns de mult pentru a ascunde ce reușise să facă, sau poate când a deschis lada a ieșit de acolo gata de luptă.

– E o posibilitate, spuse Patrick.

– Ai mâncat în seara asta, Patsy?

– Nessie s-a dus la un concert la Chubb, așa că o să mănânc la Malvolio's.

– Și eu la fel. Ne vedem acolo imediat după ce îi spun lui Silvestri unde mă duc. Carmine rânji. Cred c-o să stea pe telefon cel puțin încă o oră.

– Să mă ferească sfinții de mari mahări, mormăi Silvestri în timp ce se strecura în separeul lor. Cel puțin acum sunt în afara serviciului și pot să beau și eu un păhărel. Cafea și un scotch dublu, cu gheață, îi spuse el chelneriței care îi amintea lui Carmine de Sandra.

– Lucrurile stau chiar atât de rău? întrebă Patrick pe un ton înțelegător.

– Cu M.M. a mers ușor. El înțelege situația în care ne aflăm. Dar cu Roger Parson junior am avut impresia că mă chinui să scot apă din piatră seacă. Refuză să vadă vreo legătură cu mult-iubitul lui Hug.

– Și cum ai reușit să te descurci, John? întrebă Carmine.

Veni și băutura. Silvestri luă o înghițitură și arboră mina unui tartor din iad.

– I-am spus că, în cazul în care n-are nimic de ascuns, nu văd ce-ar putea avea împotrivă. Dacă nu există nicio legătură cu Hugul, cu cât vom percheziționa mai repede clădirea, cu atât va putea să dovedească fără putință de tăgadă faptul că a avut dreptate. Deși, adăugă el, cu aceeași expresie diabolică, a trebuit să plătesc un preț pentru permisiunea acordată.

– Și oare de ce cred eu, spuse Carmine prudent, că altcineva o să achite nota de plată?

– Pentru că ești deștept, Carmine. Joia viitoare, la prânz, ai întâlnire cu Parson la biroul lui din New York. Vrea să-i furnizăm toate informațiile pe care le deținem.

– Chestia asta mă bucură la fel de mult ca o gaură în cap.

– Plătește prețul, Carmine, plătește prețul.

10

Sâmbătă, 11 decembrie 1965

Chiar și cele mai bine puse la punct planuri pot să dea greș, se gândea Carmine în acea dimineață de sâmbătă. Avusese loc un jaf armat la o benzinărie, apoi hoții se ocupaseră de două magazine de băuturi alcoolice, o giuvaiergerie și încă o benzinărie, chestie care îi micșorase considerabil rezerva de oameni pe care-i avea la dispoziție, astfel că percheziția avea să dureze o zi întreagă. Corey și Abe și încă patru detectivi, cu toții începători care trebuiau să fie supravegheați. Se formaseră două echipe de câte trei oameni. Abe conducea o echipă, Corey pe cealaltă, în timp ce el mergea de colo-colo. Paul stătea pe-aproape, în caz că ar fi găsit vreo probă pentru prelevarea căreia ar fi fost nevoie de un criminalist.

Ajunseseră la Hug la ora nouă dimineața și fuseseră întâmpinați de profesor și de Desdemona. Niciunul dintre ei nu părea prea bucuros să respecte instrucțiunile Comitetului, adică să fie cooperanți.

– Domnișoară Dupre, dumneata mergi cu sergentul Marshall și cu oamenii lui pe etajul ăsta. Presupun că aveți chei pentru toate ușile încuiate. Domnule Profesor, dumneavoastră mergeți la etajul superior cu sergentul Goldberg. Aveți chei? întrebă Carmine.

– Da, șopti profesorul, care părea sleit de puteri.

– A venit și Cecil, îi spuse Desdemona lui Carmine în timp ce mergeau pe holul de nord.

– Din cauza acestei percheziții?

– Nu, pentru copilașii lui. Vine aici în toate diminețile de weekend. O să aștept afară, în caz că are vreun macac în camera principală. Creaturile acelea urăsc femeile, zise ea.

– Așa mi-a spus și el. Poți merge cu Corey să aruncați o privire în atelier și în laboratorul de electronică. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi ca Roger Parson junior să ne acuze că am furat ceva. O să cercetez de unul singur compartimentul de îngrijire a animalelor.

– Vă sunt recunoscător pentru asta, domnule locotenent, spuse Cecil, care nu părea prea deranjat de această vizită inopinată. Vreți vă vedeți unde stau copilașii mei? Astăzi sunt într-o dispoziție excelentă.

Și eu aș fi într-o dispoziție excelentă dacă aș trăi în asemenea condiții, își spuse Carmine când intră într-un hol micuț, separat de camera principală a macacilor cu drugi groși de fier. Erau atât de puternici, îi explicase Cecil, încât dacă se înfuriau, puteau rupe lanțurile ca și când ar fi fost din acadele. Încăperea, foarte mare în raport cu numărul de macaci, era aranjată ca o savană plină de bolovani – un perete de piatră aspră, plin de găuri, tufișuri, smocuri de iarbă, bușteni, copaci de ciment, lumină caldă care dădea senzația de soare fierbinte. Reostatele conectate la contoare de timp asigurau o succesiune regulată a luminii, astfel că existau apusuri și răsărituri.

– Nu e rău să-i țineți departe de femele? întrebă Carmine.

Cecil chicoti.

– Se descurcă, domnule locotenent, la fel ca oamenii aflați în detenție. Și-o trag în draci unul altuia. Dar există și o ordine ierarhică și Eustace este marele mahăr. Dacă apare unul nou, e luat în primire de Eustace, călărit bine, apoi e preluat de Clyde, iar bătrânul Clyde îl dă următorului și așa mai departe. Jimmy este ultimul în ierarhie. N-ajunge niciodată să călărească pe nimeni, și-o freacă de unul singur.

– Ei bine, mulțumesc că mi-ai arătat împrejurimile, Cecil, dar mă îndoiesc că pe-aici a fost ascunsă vreo fată.

– Aveți perfectă dreptate, domnule locotenent.

– Mai exact, ce anume căutați? îl întrebă Desdemona când se alătură grupului lui Corey într-un atelier care ar fi fost visul oricărui mecanic.

– O cutie cu un fir de păr în ea, o fâșie de material de la haine, o unghie ruptă, o bucată de bandă adezivă, o pată de sânge. Orice n-ar trebui să fie acolo.

– Ah, și de-asta aveți nevoie de lupele acelea și de lumini puternice! Eu credeam că astfel de instrumente de lucru nu se mai folosesc de pe vremea lui Sherlock Holmes.

– Sunt cele mai potrivite într-o astfel de căutare. Toți acești oameni sunt specialiști în descoperirea urmelor.

– Domnul Roger Parson junior nu-i deloc amuzat.

– Așa am înțeles și eu. Dar întreabă-mă dacă-mi pasă. Răspunsul ar fi – unul singur – nici cât negru sub unghie.

Cameră cu cameră, debara cu debara, cutie cu cutie, căutarea continua; după ce se declarară satisfăcuți în privința primului etaj, Corey și echipa lui urcară la etajul al treilea, cu Desdemona și Carmine în urma lor.

În cursul acestei inspecții mai relaxate a etajului al treilea, Carmine își dădu seama că în condiții normale viața la Hug era plăcută, majoritatea tehnicienilor încercaseră să atenueze senzația de răceală și ariditate asociată îndeobște cu știința. Ușile și pereții erau împodobiți cu desene pe care numai cineva din interior le-ar fi putut găsi amuzante; puteau fi văzute și fotografii cu persoane, dar și cu peisaje, precum și postere cu niște chestii viu colorate, pe care Carmine nu le înțelegea prea bine, deși le aprecia frumusețea.

– Cristale sub lumină polarizată, îl lămuri Desdemona, sau polen, particule de praf, viruși sub microscopul electronic.

– Unele dintre birourile astea arată ca și Mary Poppinsville.

– La al lui Marvin te referi? întrebă ea, arătând spre o zonă în care totul, de la sertare și până la cutii și cărți, fusese acoperit cu autocolant cu fluturași galbeni și roz. Gândește-te, Carmine. Oamenii ca Marvin își petrec cea mai mare parte a timpului într-un singur loc. De ce-ar trebui locul acela să fie gri și lipsit de personalitate? Angajatorii nu se gândesc că, dacă oamenii lor ar

lucra într-un mediu plăcut, calitatea muncii lor ar putea crește. Marvin este poetul, atâta tot.

– Este tehnicianul lui Ponsonby, nu-i așa?

– Da.

– Și Ponsonby nu are nimic împotrivă? Nu mi-a lăsat impresia că e pasionat de fluturași galbeni și roz, mai ales că are pe pereți picturi de Bosch și de Goya.

– Chuck ar avea ceva împotrivă, dar Profesorul nu l-ar susține. Este o relație interesantă între ei, care are rădăcini vechi, chiar din copilărie, iar Profesorul era șeful și atunci, la fel ca și acum, bănuiesc. Îl văzu pe Corey care era pe cale să miște un aparat cu coloane fine de sticlă montate pe un suport drept și țipă: Nu te atinge de Natelson! Dacă-l spargi, prietene, o să cânți ca o soprană în corul băieților din Viena.

– Chestia aia e destul de mare pentru a ascunde ceva, spuse Carmine solemn. Uită-te în debaraua aceea.

Cercetară toate debaralele de la primul și până la ultimul etaj, dar nu găsiră nimic. Paul se uită în sălile de operații, prelevând probe de pe toate suprafețele pe care ar fi putut să găsească urme.

– Mă îndoiesc că aș putea găsi ceva, spuse însă Paul. Doamna Liebman este foarte grijulie; nu uită niciodată să curețe colțurile sau marginile interioare.

– Părerea mea, spuse Abe, contribuind și el la accentuarea dezamăgirii generale, este că la Hug s-au adus părți din trupurile victimelor, dar acestea s-au introdus în pungi cu mult înainte de a ajunge aici, și au fost transportate din portbagajul mașinii direct în frigiderul pentru animale moarte.

– Un exercițiu negativ, băieți, care ne spune totuși ceva, zise Carmine. Oricare ar fi rolul jucat de Hug în toată tărășenia asta, în mod sigur acesta nu este locul unde sunt închise sau tranșate.

11

Luni, 13 decembrie 1965

Problema reprezentată de un caz care se învechea, așa cum era cel al Monstrului, consta în reducerea treptată a ritmului de activitate. Duminică încercase să citească, mutase televizorul de pe un canal pe altul, se plimbase de colo-colo prin casă. Așa că fu o ușurare pentru Carmine să ajungă la Hug luni, la nouă dimineața. Acolo găsi în fața clădirii o mulțime de oameni, de culoare, care agitau pancarte pe care scria UCIGAȘI DE COPII și RASIȘTI. Cei mai mulți purtau geci cu însemnele Brigăzilor Negre peste uniforme de luptă. Două mașini de poliție fuseseră parcate în apropiere, dar manifestanții erau ordonați, se mulțumeau să strige și să ridice pumnul, gest care devenise celebru după ce fusese făcut de Mohammed el Nesr. Carmine observă că prin zonă nu se vedea nicio căpetenie a Brigăzilor Negre. Cei de-aici erau trepăduși, care sperau să prindă vreun reporter de televiziune în plasa lor. Când Carmine păși pe aleea care ducea spre ușa de la intrare, îl ignorară, cu excepția unor gesturi obscene sau a apelativului „Porcule!“ rostit de careva.

Bineînțeles, buletinele de știri din timpul weekendului abundaseră în relatări despre Francine Murray. Carmine îi transmisese lui Silvestri avertismentul pe care-l primise de la Derek Daiman, dar, deși nu se întâmplase nimic până astăzi, orice polițist mai dezghețat putea să-și dea seama că necazurile pluteau în aer. Holloman nu era singurul oraș afectat, dar se părea că devenise centrul indignărilor, generale și particulare. Rolul jucat de Hug în desfășurarea evenimentelor nu putea fi contestat. Și încă un lucru era sigur. Ziarele nu-i încununau deloc cu lauri pe John Silvestri și pe Carmine Delmonico. Editorialele din edițiile de weekend conțineau adevărate rechizitorii la adresa incompetenței poliției.

– I-ați văzut? izbucni Profesorul când Carmine intră în biroul său. I-ați văzut? Demonstranți, *aici!*

– Era cam greu să nu-i văd, domnule profesor, spuse Carmine pe un ton sec. Calmați-vă și ascultați-mă. Există vreo persoană care credeți c-ar putea purta pică Hugului? Ca de exemplu un pacient?

Profesorul nu-și mai spălase de mult părul lui magnific, iar barba lui cunoscuse și zile mai bune. Erau dovezi clare ale prăbușirii ego-ului, sau a personalității, sau cum dracu' o mai numeau psihiatrii.

– Nu știu, spuse el, de parcă Carmine ar fi avansat o idee mult prea extravagantă.

– Dumneavoastră dați și consultații, aveți pacienți?

– Nu, n-am mai avut de ani buni, în afară de

câteva cazuri deosebite, care i-au lăsat pe toți cu gura căscată. De când s-a deschis Hugul, rolul meu a fost să am grijă de cercetătorii mei, să discut problemele lor dacă au vreo dilemă sau dacă lucrurile nu merg așa cum credeau ei la început. Îi sfătuiesc, uneori le sugerez direcții noi în care să-și extindă explorările. Aceste discuții, orele pe care le țin, programul cursurilor și lecturile pe care trebuie să le parcurg îmi lasă mult prea puțin timp pentru eventualii pacienți.

– Și cine primește pacienți dintre cei care lucrează aici? Reîmprospătați-mi memoria.

– Addison Forbes, cel mai mult dintre toți. Cercetarea lui este eminamente clinică. Doctorul Ponsonby și doctorul Finch au și ei câțiva pacienți, în timp ce doctorul Polonowski are o clinică mare. Este expert în privința sindroamelor de malabsorbție.

Oare de ce nu pot să vorbească englezește? Asta ar fi vrut Carmine să întrebe. Dar se stăpâni și spuse:

– Deci îmi sugerați că ar trebui să vorbesc mai întâi cu doctorul Forbes?

– Vorbiți cu ei în orice ordine vă place, spuse Profesorul și sună după Tamara.

Uite încă un Hugger care nu arată foarte bine, observă Carmine. Mă întreb ce pune la cale. O femeie sexy, care arată bine, dar care știe că nu mai are mulți ani buni în față.

Addison Forbes își păstră calmul.

– Dacă am pacienți? întrebă el. Păi aș zice că

da, domnule locotenent! Numărul pacienților mei cred că sare de treizeci pe săptămână. Oricum, nu sunt niciodată mai puțin de douăzeci. Toată lumea știe că am pacienți din țară, dar și din străinătate.

– Este posibil ca unul dintre ei să vă poarte pică, dumneavoastră sau chiar Hugului, domnule doctor?

– Dragul meu domn, i se adresă Forbes cu un aer superior, rareori se întâmplă ca pacienții să-și înțeleagă maladia! În momentul în care un tratament nu se soldează cu rezultate miraculoase, așa cum a crezut el la început, dă vina pe doctor. Dar eu am mare grijă să le spun tuturor pacienților mei că sunt un doctor obișnuit, nu un vraci, și că o simplă îmbunătățire a situației înseamnă un progres considerabil în lupta cu boala.

Este arogant, intolerant și sfidător, dar și nevrotic – asta era părerea lui Carmine, dar se abținu s-o exprime. În loc de asta, întrebă cu blândețe:

– Vreunul dintre acești pacienți v-a amenințat?

Forbes păru șocat:

– Nu, niciodată! Dacă vă aflați în căutarea unor pacienți care proferă amenințări, eu zic că aveți mai multe șanse să-i găsiți printre cei ai chirurgilor, nu ai medicilor curanți.

– Dar la Hug nu sunt chirurgi.

– Și nici pacienți care să-și amenințe medicii, ripostă Forbes pe un ton înțepat.

De la doctorul Walter Polonowski află că sindromul malabsorbției însemna că un pacient nu putea tolera hrana obișnuită ca toți ceilalți, sau dimpotrivă, manifestă preferință pentru

substanțele care nu reprezentau pentru nimeni hrană.

– Aminoacizi, fructe ori legume, plumb, cupru, gluten, tot soiul de grăsimi, spuse Polonowski, milostivindu-se de el. Dacă consulți o grămadă de pacienți, lista poate fi aproape nesfârșită. De exemplu, mierea poate provoca unor pacienți șoc anafilactic. Dar eu sunt interesat mai ales de grupul de substanțe care cauzează leziuni cerebrale.

– Ați avut și pacienți dezagreabili?

– Presupun că orice doctor se confruntă cu astfel de pacienți, într-un moment sau altul, dar eu personal nu mă pot gândi la unul anume. Pacienții mei ajung de obicei la mine după ce răul a fost făcut deja.

Încă un Hugger care părea obosit, se gândi Carmine.

Doctorul Maurice Finch arăta mult mai rău.

– Mă consider vinovat pentru tentativa de sinucidere a doctorului Schiller, spuse Finch mâhnit.

– Faptul e consumat, și nu se poate spune că dumneavoastră ați fi fost cauza, domnule doctor Finch. Doctorul Schiller are o grămadă de probleme, după cum sunt sigur că știți. În plus, dumneavoastră i-ați salvat viața. Puteți să dați vina pe persoana care a adus-o pe Mercedes Alvarez aici. Acum vă rog să nu vă mai gândiți la doctorul Schiller pentru câteva momente și să încercați să vă amintiți dacă v-a amenințat vreun pacient. Sau dacă ați auzit vreun pacient proferând amenințări la adresa Hugului?

– Nu, spuse Finch, părând foarte surprins. Nu, niciodată.

Același răspuns îl primi și de la doctorul Charles Ponsonby, deși figura acestuia exprima interes.

– Este cu siguranță un subiect de meditație, spuse el, încruntându-se. Se mai uită că se pot întâmpla și astfel de lucruri, dar bineînțeles, chiar nu este exclusă o asemenea posibilitate. O să îmi pun și eu mintea la contribuție, domnule locotenent, și voi încerca să-m amintesc dacă ni s-a întâmplat vreodată așa ceva, mie sau colegilor mei. Deși sunt aproape sigur că eu nu m-am confruntat niciodată cu o asemenea situație. Sunt prea inofensiv.

De la Hug, Carmine o luă pe strada Oak printr-un vânt tăios, spre Facultatea de Medicină Chubb, unde parcurse labirintul de coridoare și de tuneluri specifice acestui gen de instituții pentru a ajunge în sfârșit la secția de neurologie. Acolo solicită o întrevedere cu profesorul Frank Watson.

Acesta îl primi imediat, în mod evident bucuros că Hugul trecea prin momente grele, deși se grăbi să deplângă crimele care avuseseră loc.

– Am auzit că dumneavoastră ați găsit porecla pentru Centrul Hughlings Jackson, domnule profesor, spuse Carmine, zâmbind ușor.

Watson se umfla în pene de mândrie. Își mângâie mustața neagră și ridică una dintre sprâncenele sale mobile.

– Da, eu am fost acela. Detestă chestia asta, nu-i așa? O detestă foarte tare. Mai ales Bob Smith.

Cât de mult îți mai place s-o faci pe Mefisto! se gândi Carmine.

– Urâți Hugul?

– Cu pasiune, spuse candid profesorul de neurologie. Eu stau aici, cu cel puțin la fel de mulți oameni străluciți în echipa mea, și mă zbat pentru fiecare cent din fondurile de cercetare. Știți câți laureați ai premiului Nobel există în Facultatea de Medicină, domnule locotenent? Nouă. Imaginați-vă, nouă! Și niciunul dintre ei nu e Hugger. Cu toții fac parte din echipa mea, beneficiază de fonduri de mizerie. Bob Smith își poate permite să cumpere echipament pe care-l utilizează din an în Paște, în vreme ce eu trebuie să număr fiecare bucată de vată pe care o folosesc! Cred că toți banii aceia reprezintă cauza ruinei lui Bob Smith, căci altfel ar fi descoperit ceva important în domeniul neurologiei. El nu lucrează, ci se desfată. Un fariseu.

– Atât de tare vă doare? întrebă Carmine.

– Nu doare, spuse Frank Watson crunt. E vorbă de agonie!

Se înapoie pe strada Cedar și află că jacheta lui Francine Murray nu le oferise nicio probă în afară de simpla ei prezență într-o ladă la sala de sport, chestie care se dovedise absolut inutilă. Silvestri îl informă că deocamdată Travisul supraviețuise acestei zile. Probleme mai serioase apăruseră la liceul Taft, unde existau elevi care proveneau din ghetoul de pe Argyle Avenue. N-au nevoie decât de o direcție politică, se gândi el, dar măcar un lucru e bun în privința lui Mohammed

el Nesr și a Brigăzilor lui Negre – dacă consumă droguri, chiar și ceva inocent, ca marijuana, sunt dați afară din organizație. Voia ca soldații lui să aibă mintea limpede și o reprezentare clară a scopurilor urmărite. Și ăsta era un lucru bun, indiferent care ar fi fost acele scopuri. Silvestri și primarul aveau o viață liniștită: câtă vreme Brigăzile Negre nu făceau decât instrucție și din când în când mărșăluiau pe Fifteenth Street cu cozi de mătură pe umărul stâng, erau lăsați în pace. Însă oare ce fel de armament, și mai ales cât de mult, ascundeau ei în casele acelea ai căror pereți erau tapetați cu saltele? Într-o bună zi cineva o să vorbească, și atunci o să obținem un mandat de percheziție și o să putem vedea ce-i acolo.

Întâi decembrie... Omul nostru o să lovească din nou pe la sfârșitul lui ianuarie sau la începutul lui februarie și mai avem mult până să-l prindem, așa cum Mohammed el Nesr este departe de a convinge marea parte a populației de culoare din Holloman că revoluția este singura soluție.

Ridică receptorul și formă un număr.

– Știu că nu e miercuri, dar aș putea să vin să te iau și să te invit în oraș, la o mâncare chinezească sau altceva? o întrebă el pe Desdemona.

Părea foarte încordat, se gândi ea, deși zâmbise când ea se urcase în Ford și încercase să facă conversație până când ajunseseră la Blue Pheasant, de unde el ieșise apoi cu un braț plin de cutii de carton.

După aceea se lăsase tăcerea, chiar și după

ce el terminase de pus conținutul cutiilor în castroanele albe cu capac și o așezase la masă.

– Chiar te străduiești, spuse ea umplându-și farfuria și inspirând aroma mâncării. Eu m-aș mulțumi să mănânc direct din cutie, să știi.

– Ar fi o adevărată insultă, spuse el, mai degrabă absent.

Pentru că îi era foarte foame, nu mai spuse nimic până terminară de mâncat, apoi ea împinse farfuria deoparte, iar când el se întinse să o ia, îl apucă de braț cu fermitate.

– Nu, stai jos, Carmine, și spune-mi ce s-a întâmplat.

El se uită la mâna ei, de parcă ar fi fost surprins de ceva, apoi oftă și se așeză. Înainte ca ea să-și poată retrage mâna, și-o puse pe a lui peste ea și o ținu acolo.

– O să fiu nevoit să-ți iau gărzile.

– Asta-i tot? Carmine, au trecut săptămâni întregi de când nu s-a mai întâmplat nimic. Sunt sigură că oricine ar fi fost s-a plictisit demult. Nu ți-a trecut prin minte că poate toate astea s-au întâmplat pentru că uneori mai brodez și pentru biserica catolică? Până la urmă, singurul lucru sfâșiat a fost veșmântul acela preoțesc – este posibil ca respectiva persoană să fi considerat că și piesa pe care am făcut-o pentru Charles Ponsonby este suspectă, dar nu evident religioasă – era lungă și îngustă, asemenea obiectelor folosite în altar. Așa arată unele fețe de masă.

– M-am gândit și eu la asta, admise el.

– Vezi, deci ne-am lămurit.

– Acum nu mai lucrez decât obiecte pentru masă – fețe de masă și șervete, mă rog, șervețele.

– Lucrezi?

– Da, eu vând chestiile pe care le fac, chiar foarte scump, dacă vrei să știi. Oamenii cu bani se plictisesc de aceleași milieuri și macrameuri pe care le aduc din țările sărace, ca obiectele de artizanat. Ceea ce fac eu e unic. Oamenilor le place la nebunie, iar contul meu în bancă se rotunjește simțitor. Arboră o mină vinovată. N-am declarat veniturile alea – și de ce să le declar, când plătesc impozite pe salariu ca orice cetățean, dar n-am drept de vot? Sper că pentru tine, ca polițist, nu contează toate astea, nu-i așa?

Degetele lui i se plimbară pe pielea brațului, de parcă le-ar fi plăcut senzația, dar se opriră.

– Câteodată, spuse el cu gravitate, am momente când mă lasă auzul. Ce-ai spus? Ceva despre interdicția de a vota?

– Nu contează. Își luă mâna, părând jenată. Am rezolvat problema cea mai spinoasă, respectiv cea legată de gărzile mele. Sincer vorbind, mă simt ușurată. Deși între mine și ei sunt uși groase de lemn, nu prea mai am senzația de intimitate. Așa că nu pot să spun decât drum bun. Ezită o clipă. Când?

– Nu sunt sigur. Vremea asta s-ar putea să fie în avantajul nostru. În caz că n-ai observat, vântul s-a întețit și mâine va fi foarte frig, sub zero grade. Asta ține pe toată lumea în casă. Se ridică de la masă. Hai să stăm în partea asta, mai confortabil, bea un pahar de coniac și povestește-mi.

– Să-ți povestesc?

– Da, să-mi povestești. Vreau să știu anumite lucruri și tu ești singura persoană de la care le pot afla.

– Ce să afli?

– Chestii despre Hug.

Ea se strâmbă puțin, dar acceptă coniacul, gest pe care el îl luă drept încuviințare.

– Bine, hai, întreabă-mă.

– Înțeleg starea prin care trece Profesorul, la fel și pe cea a doctorului Finch, dar Polonowski de ce e atât de agitat? Te întreb asta, Desdemona, pentru că vreau să-mi dai răspunsuri care să nu aibă nicio legătură cu crimele. Dacă nu știu de ce se comportă ciudat vreun Hugger sau altul, sunt tentat să mă gândesc la crime, și poate pierd o grămadă de timp prețios. Am sperat că Francine o să vă disculpe pe toți, dar nu s-a întâmplat așa. Tipul ăsta e viclean ca un șobolan de canalizare, astfel că reușește să fie în două locuri în același timp. Povestește-mi ce-i cu Polonowski.

– Walt e îndrăgostit de tehniciana lui, Marian, dar pe de altă parte are o căsnicie pe care cred că o regretă de ani buni, spuse ea, răsucind paharul cu băutura între palme. Au patru copii – sunt catolici convinși, deci nu folosesc mijloace contraceptive.

– Și să vă țineți dopul pus la ploscă până când ajungeți la Atena, declamă Carmine.

– Foarte bine spus! zise ea, pe un ton apreciativ. Presupun că bietul Walt este unul dintre acei tipi a căror ploscă nu prea stă închisă atunci când se urcă în pat, lângă pocalul soției sale. Pe

ea o cheamă Paola, e o femeie drăguță care a devenit o epavă. E mult mai tânără decât el și-l învinovățește pe el pentru tinerețea și frumusețea ei pierdute.

– Și are o relație serioasă cu Marian?

– Da, de luni bune.

– Și unde se întâlnesc? La Maiorul Minor, în câte o după-amiază? întrebă el, referindu-se la motelul de pe șoseaua 133, care era preferat de cei care aveau aventuri extraconjugale.

– Nu. El are o cabană pe undeva prin nordul statului.

La naiba! se gândi Carmine. Tipul are o cabană de care noi nu știam. Ce aranjament bun!

– Știi cumva unde e cabana asta?

– Habar n-am. Nu i-a spus nici măcar Paolei unde este.

– Și de relația asta știe toată lumea?

– Nu, sunt foarte discreți.

– Și tu cum de-ai aflat?

– Pentru că am găsit-o pe Marian în toaleta de la etajul patru, vărsându-și și mațele. Credea că e gravidă. Când am liniștit-o și am sfătuit-o să-și pună o diafragmă dacă nu era sigură de anticoncepționale, așa am aflat de toată povestea.

– Și era gravidă?

– Nu. Alarmă falsă.

– Bine, să trecem la Ponsonby. Are câteva tablouri ciudate pe pereții biroului, ca să nu mai vorbim de acele capete minuscule și de măștile de drac. Tortură, monștri care își înghit copiii, oameni care țipă.

Râsul ei era atât de contagios încât el se simți încălzit.

– Oh, Carmine! Așa e Chuck! Obiectele acelea de artă nu reprezintă decât o altă fațetă a insuportabilului său snobism. Îmi pare rău pentru el.

– De ce?

– Nu ți-a spus nimeni că are o soră oarbă?

– Îmi fac temele, Desdemona, deci știu și chestia asta. Înțeleg că ea reprezintă motivul pentru care a rămas în Holloman. Dar de ce să-ți pară rău pentru el? Pentru ea da, înțeleg.

– Pentru că și-a construit toată viața în jurul ei. Nu s-a căsătorit niciodată, nu are rude apropiate, deși se cunosc cu familia Smith încă de când erau copii. Stau doar ei doi într-o casă veche, dinainte de Revoluție, pe Ponsonby Lane. Cândva stăpâneau tot pământul pe o rază de un kilometru și jumătate, dar educația lui Claire a fost scumpă, la fel și cea a lui Chuck, și din câte am înțeles au dus-o destul de greu pe vremea când trăiau părinții lor. Cu siguranță au vândut tot pământul. Charles adoră arta suprarealistă și muzica clasică. Claire nu poate să vadă obiectele de artă, dar și ei îi place muzica. Amândoi sunt pasionați de mâncarea bună și de vinul de calitate. Cred că-mi pare rău pentru el pentru că atunci când îmi povestește despre viața lor împreună o face cu însuflețire, o povestește ca pe o rapsodie, ceea ce este... ei bine, mi se pare ciudat. Este sora lui, nu nevasta lui, deși unii colegi mai cinici fac glume pe seama lor. Cred că în adâncul sufletului său Chuck se simte deranjat de anumite chestii care-l țin legat de Claire, dar e mult prea

loial pentru a admite chestia asta. Cu siguranță el nu poate fi Monstrul, n-are nici timpul și nici libertatea de mișcare pentru a comite toate acele grozăvii.

– Eu n-am spus decât că obiectele alea de artă mi se par ciudate, încercă el să se scuze.

– Mie-mi plac. Arta fie îți place, fie nu.

– Bine, să trecem mai departe. Sonia Liebman.

– O femeie foarte de treabă, extrem de pricepută în ceea ce face. Este căsătorită cu un antreprenor de pompe funebre, Benjamin Liebman. Au o singură fată, care e la un colegiu pe lângă Tucson, se pregătește pentru Facultatea de Medicină. Vrea să se facă chirurg.

Un cioclu. La naiba! Se pare că nu-mi fac temele așa cum se cuvine.

– Benjamin lucrează pentru cineva, sau e la pensie?

– Doamne, Dumnezeule, nu! Are firma lui, undeva lângă Bridgeport. Desdemona închise ochii, străduindu-se să-și aducă aminte. Ăăă... Casa de Pompe Funebre Comfort parcă îi spune.

La naiba încă o dată! Un loc ideal unde criminalul și-ar putea face disecțiile. Mâine trebuie neapărat să dau o raită pe la Casa de Pompe Funebre Comfort.

– Satsuma și Chandra?

– Își caută de lucru în altă parte. Circulă zvonul că Nur Chandra a primit deja o ofertă de la Harvard și că abia așteaptă să egaleze scorul la premii Nobel. Hideki nu e încă sigur. Decizia lui depinde cumva de armoniile din grădina lui.

Carmine oftă.

– Tu pe cine-ai alege, Desdemona?

Ea clipi des.

– Pe nimeni de la Hug, și ți-o spun foarte sincer. Lucrez acolo de cinci ani, deci m-am angajat mai târziu. Cei mai mulți dintre cercetători sunt un pic țicniți într-un fel sau în altul, dar asta ține și de natura meseriei. Sunt atât de... *inofensivi*. Doctorul Finch vorbește cu pisicile sale de parcă ar putea să-i răspundă. Doctorul Chandra își tratează macacii ca pe niște regi indieni, chiar și doctorul Ponsonby, care ține cel mai puțin la șobolanii lui este interesat de starea lor. Niciunul dintre cercetători nu este psihotic, aș putea să jur.

– Lui Ponsonby nu-i prea pasă de șobolanii lui?

– Carmine, zău așa! Doctorului Ponsonby nu-i plac șobolanii! O grămadă de oameni detestă șobolanii, inclusiv eu. Cei mai mulți dintre cercetători se obișnuiesc cu ei și reușesc chiar să-și dezvolte o anume afecțiune față de ei. Dar nu toți. Marvin ia șobolanii cu mâinile goale atunci când urmează să le facă o injecție în burtică și ei la rândul lor îl pupă cu mustățile, pentru atenția pe care le-o acordă. Însă doctorul Ponsonby folosește mănuși foarte groase dacă n-are încotro și chiar trebuie să pună mâna pe unul. Știi, incisivii lor ar trece cu mare ușurință printr-o mănușă mai subțire. Mă rog, rod ei cimentul, darămite...

– Nu mă ajuți deloc, Desdemona.

Un răpăit ușor în fereastră o făcu pe Desdemona să se ridice în picioare.

– La naiba, lapoviță! O vreme minunată pentru a conduce mașina. Du-mă acasă, Carmine.

Și așa, se gândi el, oftând în sinea lui, s-a mai dus o încercare de-a mea de a o ține iar de mână. Nu că m-ar excita, e mai mult decât atât, simt că dincolo de independența și inteligența asta se ascunde o femeie frumoasă care se chinuiește să iasă la suprafață.

12

Joi, 16 decembrie 1965

Cum nu mai ninsese dinainte de Ziua Recunoștinței[23] și cum prima jumătate a lunii decembrie nu fusese mai rece ca de obicei, cea mai mare parte a locuitorilor Connecticutului credeau că o să aibă parte de un Crăciun fără zăpadă. Apoi ninse zdravăn în noaptea dinaintea zilei în care Carmine trebuia să meargă la New York, să se întâlnească cu familia Parson. Fiindcă detesta trenurile și n-avea de gând cu niciun chip să călătorească într-un vagon care puțea a lână udă, dinți nespălați și țigări, Carmine se trezi de dimineață și plecă devreme cu Fordul. Descoperi că pe autostrada I-95 numărul de benzi se redusese de la trei la două, dar se putea merge acceptabil. După ce ajunse în Manhattan văzu că doar

---

[23] Sărbătoare în care toată lumea mulțumește pentru bunătatea și mila divină; aceasta se ține în a patra joi a lunii noiembrie în Statele Unite și în a doua luni din octombrie în Canada.

bulevardele fuseseră curățate cu plugul, nu și străzile secundare, și asta pentru că acestea erau pline de mașini, așa că nu se putea înlătura zăpada. Habar n-avea unde urma să își parcheze Fordul. Merse încet pe Park Avenue și o coti pe Madison. Roger Parson junior se gândise și la parcarea lui. Când opri mașina în fața unei clădiri care nu era nici cea mai mare, dar nici cea mai mică din cvartalul respectiv, un portar îmbrăcat în uniformă ieși în goană, luă cheile și i le plasă unui alt angajat. Apoi îl conduse pe Carmine într-un hol mov, somptuos, placat cu marmură de Lovanto, dincolo de locul unde erau ascensoarele obișnuite, până la un lift privat, aflat la capătul holului. Era ascensorul directorilor –, prevăzut cu o cheie care activa butoanele și decorat în conformitate cu statutul celor care-l foloseau.

Roger Parson junior îl întâmpină când ușile se deschiseră la etajul patruzeci și trei, cu Richard Spaight lângă el, doar că un pic mai în spate.

– Domnule locotenent, îmi pare bine c-ai reușit să înfrunți vremea asta rea și să vii. Ai luat trenul?

– Nu, am venit cu mașina. Drumul din Connecticut până aici a fost floare la ureche în comparație cu mersul prin Manhattan, spuse Carmine, scoțându-și haina, fularul și pălăria.

Parson se uită fascinat la pălăria aceea.

– Ah, să înțeleg că este un omagiu adus lui Sherlock Holmes?

– Dacă vreți să glumiți, domnule, puteți să spuneți și așa. Mi-am cumpărat-o din Londra, acum câțiva ani, când căciulile rusești nu prea

erau la modă, din pricina lui Joe McCarthy[24]. Îmi ține cald la urechi.

O secretară între două vârste dispăru cu hainele în timp ce Parson îl conduse pe Carmine într-o mică sală de conferințe în care se aflau o măsuță de cafea înconjurată de șase fotolii confortabile și o masă mai înaltă, flancată de asemenea de șase scaune. Parchetul podelei era acoperit din loc în loc cu covoare persane de mătase, mobila părea să fie din lemn de arțar, rafturile de cărți erau împodobite cu cristale. Elegant, dar și oficial, în același timp, în afară de tablourile de pe pereți.

– O parte din colecția de artă a unchiului William, spuse Spaight poftindu-l pe Carmine să ia loc într-unul dintre fotolii. Rubens, Velásquez, Poussin, Vermeer, Canaletto, Tiziano. Teoretic această colecție aparține universității Chubb, dar avem posibilitatea să amânăm cât vrem noi momentul predării ei, și, sincer, chiar ne face plăcere să privim tablourile.

– Vă înțeleg, spuse Carmine, întrebându-se în timp ce se așeza în fotoliul de piele maro dacă pielea aceea mai atinsese un material atât de ieftin ca cel din care erau făcuți pantalonii lui.

– E adevărat, spuse Roger Parson junior, încrucișându-și picioarele subțiri și elegant îmbrăcate, că Hugul este acum centrul unor demonstrații cu tentă rasistă.

– Da, domnule, ori de câte ori vremea permite acest lucru.

---

24 Senator american, anticomunist convins și militant.

– De ce nu faceți ceva în privința asta?

– Ultima dată când m-am uitat în Constituție, domnule Parson, acolo scria că sunt permise demonstrațiile ordonate de orice fel, inclusiv cele cu tentă rasistă, spuse Carmine pe un ton neutru. Dacă apar tulburări, revolte, putem să acționăm, altfel nu. Și nici nu credem că folosirea forței ar fi potrivită în primă fază, pentru că aceasta ar putea provoca revolte. Este deranjant pentru Hug, dar personalul instituției nu a avut deloc de suferit, nu a fost agresat nici la plecare și nici la venire.

– Trebuie să recunoașteți, domnule locotenent, că impresia generală lăsată de poliția din Holloman în ultimele două luni și jumătate nu a fost prea bună, spuse Spaight, cu buzele strânse. Ucigașul ăsta se pare că-și cam bate joc de voi toți. Poate că este timpul să chemați FBI-ul.

– Ne consultăm regulat cu FBI-ul, domnule, vă asigur de asta, dar nici FBI-ul nu are nicio pistă. Am întrebat organele legii din fiecare stat din Uniune dacă s-au confruntat cu vreun caz asemănător, dar n-am primit niciun răspuns pozitiv. În ultimele două luni, de exemplu, am verificat recomandările și locuințele a mai multe sute de profesori suplinitori, fără niciun rezultat. N-a fost ignorată nicio pistă care ne-ar fi putut oferi o soluție.

– Ce nu înțeleg eu, spuse Parson iritat, este de ce omul ăsta n-a fost încă prins! Trebuie să aveți măcar idee cam cine ar putea fi responsabil!

– Metodologia poliției depinde de o rețea de relații, zise Carmine, care se gândise pe parcursul drumului ce avea să spună. În circumstanțe

normale se stabilește un cerc de suspecți, fie că este vorba despre o crimă, un jaf armat sau un caz de trafic de droguri. Cu toții ne cunoaștem unii pe alții, polițiștii și răufăcătorii. Noi, polițiștii, ne conducem investigația după un tipar bine stabilit, așa cum știm că dă cele mai bune rezultate. Oamenii cu experiența și gradul meu sunt în poliție de multă vreme și și-au dezvoltat instincte foarte bune despre răufăcătorii cu care intră în ecuație. Crimele au un anumit tipic, un anumit șablon. La fel și jafurile. Și aceste șabloane ne conduc la cei care se fac vinovați.

– Și crima asta are un șablon, spuse Spaight.

– Nu despre asta vorbesc, domnule Spaight. Ucigașul este o fantomă. Răpește fetele, dar nu lasă nicio urmă în spate. Nimeni nu l-a văzut și nici măcar nu l-a auzit. Se pare că nicio fată nu-l cunoștea. Imediat ce ne-am dat seama că victimele lui aveau toate origini caraibiene și am încercat să protejăm fetele care corespundeau acestui parametru, s-a reorientat către o metisă cu tată negru din Connecticut și mamă albă din Pennsylvania. Același tip de fată, din punct de vedere fizic, dar cu o ascendență etnică diferită. A răpit-o dintr-un liceu aflat în mijlocul orașului, un liceu cu o mie cinci sute de elevi. Și-a modificat și câteva aspecte ale tehnicii, aspecte pe care nu vi le pot divulga. Însă vă pot spune, domnilor, că nu am avansat foarte mult din locul în care eram în urmă cu două luni și jumătate. Pentru că nu există nicio rețea de relații. Nu este un criminal profesionist, este o nonentitate anonimă. O fantomă.

– Ar putea fi vorba de cineva cunoscut cu antecedente în acest domeniu? Vreun violator?

– Am verificat și acest aspect, domnule Parson, chiar foarte amănunțit. După părerea mea este violator și ucigaș în același timp, dar poate că violul atârnă mai greu în balanță pentru el decât crima, și le ucide doar pentru a se asigura că victimele nu vor vorbi. Am cercetat personal sute de dosare, în căutarea vreunui violator care să nu se limiteze doar la un singur delict. Când am văzut că nici unul dintre violatorii condamnați sau acuzați nu se potrivea cu profilul ucigașului nostru am trecut la cazurile în care femeile sau fetele își retrăseseră acuzațiile – se întâmplă destul de des. M-am uitat la fotografiile fetelor, la descrierile violurilor, dar instinctul nu mi-a spus nimic. Și în mod sigur nu m-ar fi înșelat dacă ar fi fost ceva acolo.

– Înseamnă că e vorba de un tânăr, spuse Spaight.

– Ce vă face să credeți asta?

– Toată tărășenia asta durează de doi ani. Autorul unor astfel de crime șocante ar fi manifestat mai devreme predispoziții maniacale, înainte de a atinge o anumită vârstă.

– O observație foarte bună, dar nu cred că ucigașul nostru e foarte tânăr, nu, domnule. Este rece, calculat, deștept, fără scrupule, fără îndoieli. Toate acestea sugerează mai degrabă maturitate, nu tinerețe.

– Ar putea avea aceleași origini ca și victimele?

– Ne-am gândit și la această posibilitate,

domnule Parson, asta până când a făcut o schimbare în metodologie, a schimbat originea etnică a victimelor. Unul dintre psihiatrii de la FBI a avansat ideea că ar putea arăta ca și victimele sale – să zicem, ar putea avea aceeași culoare a pielii –, dar dacă un astfel de om există, încă nu l-am găsit, și nici nu are cazier.

– Deci ceea ce spui de fapt, domnule locotenent, este că dacă – sau când – acest ucigaș va fi prins, capturarea lui nu se va realiza cu ajutorul metodelor tradiționale.

– Da, zise Carmine pe un ton sec, asta e ceea ce spun. Ca și mulți alții înaintea lui, va fi anihilat ca urmare a unei greșeli sau a unui accident.

– Nu e o opinie care să inspire încredere, spuse Parson iritat.

– Oh, îl vom prinde, domnule. L-am obligat să-și schimbe modul de operare și vom continua să-l hărțuim. Nu cred că este la fel de senin ca până acum.

– Senin? întrebă Spaight uimit. Cu siguranță că nu e senin!

– De ce n-ar fi? replică Carmine. Nu are sentimente, domnule Spaight, așa cum înțelegem noi sentimentele. Este nebun, dar are mintea limpede.

– Câte fete mai trebuie să moară după o cruntă agonie? întrebă Parson pe un ton sarcastic.

Carmine se strâmbă.

– Dacă v-aș putea răspunde la această întrebare, aș ști numele ucigașului.

O menajeră îmbrăcată în uniformă intră împingând un gheridon și se apucă să pună masa.

– Sper că rămâi la prânz, domnule locotenent? întrebă Roger Parson junior, ridicându-se în picioare.

– Mulțumesc, domnule.

– Ia loc, te rog.

Carmine se așeză și se uită la tacâmurile Lenox.

– Noi suntem patrioți, spuse Spaight, așezându-se în dreapta lui Carmine, în timp ce Parson se instală în partea stângă. Prins la mijloc.

– La ce vă referiți, domnule Spaight?

– Tacâmuri americane, față de masă americană, de fapt totul e de producție americană. Unchiului William îi plăceau materiile străine.

Materii străine. N-aș fi ales aceste cuvinte pentru a descrie covoarele acelea, se gândi Carmine. Sau tabloul de Velásquez.

Masa fu servită de către un valet și de o menajeră. Somon afumat de Nova Scotia cu bucățele mici de pâine prăjită cu unt, friptură de vițel cu cartofi lionezi și cu spanac gătit la aburi, un platou de brânzeturi și o cafea excelentă. Niciun strop de alcool.

– Prânzurile la care se bea alcool, zise Richard Spaight, sunt un adevărat blestem. Dacă aflu că un client a băut la prânz, nu mai stau de vorbă cu el. În afaceri e nevoie de un cap limpede.

– La fel și la poliție, spuse Carmine. De aceea comisarul Silvestri a interzis total consumul de alcool. Nicio picătură, decât în afara programului, și niciun bețiv în poliție. Era așezat în fața tabloului de Poussin, de o frumusețe desăvârșită. E minunat, îi spuse el gazdei sale.

– Da, am ales lucrări cu o tematică mai puțin incitantă pentru camera asta. Picturile de război ale lui Goya sunt în biroul meu. La plecare nu rata unicul nostru El Greco. Este expus la capătul coridorului, sub un geam blindat, spuse Roger Parson junior.

– Ați fost vreodată jefuiți? Polițistul din el nu se putuse abține.

– Nu, e prea greu de intrat aici. Sau poate că sunt o grămadă de alte ținte mai ușoare. Este un oraş plin de obiecte de artă minunate. Adesea mă amuz gândindu-mă la tot feluri de planuri, cum aș putea să fur un Rembrandt de la Metropolitan sau un Picasso de la galeria aceea particulară de pe Fifty-third. Și, acum serios vorbind, niciunul dintre furturi n-ar fi imposibil.

– Poate și unchiul dumneavoastră, Williams, se pricepea la astfel de operațiuni.

Richard Spaight pufni în râs.

– Cu siguranță că se pricepea! Pe vremea lui era și mult mai ușor, bineînțeles. Dacă mergeai la Pompei sau la Florența, nu trebuia decât să dai ghidului zece dolari bacșiș. Ar trebui să vezi mozaicul roman pe care-l avem în sera casei bătrânești din Litchfield – magnific!

Crăciun fericit, ha ha, gândi Carmine în timp ce se urca în Fordul încălzit deja și o lua spre casă. Nu e niciunul dintre ei, dar dacă ar dispărea un Rembrandt de la muzeul Metropolitan, le-aș putea sugera celor de la poliția din New York unde să caute. M.M. o să fie demult la doi metri

sub pământ când grupul ăsta vesel o să renunțe în sfârșit la colecția unchiului Williams, chiar dacă era alcătuită din materii străine.

13

Vineri, 24 decembrie 1965

Oh, la naiba! spuse Desdemona, strâmbând din nas. Canalizarea aia iar s-a înfundat. Pentru câteva clipe se gândi dacă n-ar fi bine să bată și la ușa proprietarului, dacă tot o luase în jos pe scări, apoi renunță. Nu era prea încântat de prezența polițiștilor în casa lui și îi bătuse ceva apropouri Desdemonei, cum c-ar fi cazul să-și caute o nouă casă. Deci avea să se ocupe ea de ventilația canalizării și astfel o să evite o nouă confruntare.

Când deschise ușa, duhoarea o izbi în față, dar ea nu simți acest lucru. Nu mai vedea decât fața înnegrită, congestionată a lui Charlie, polițistul care își făcea de obicei tura de noapte joia. Era întins într-o poziție ce sugera o luptă disperată, cu mâinile și picioarele îndoite, dar fața..., fața... Umflată, cu limba ieșită în afară, cu ochii holbați. O parte din Desdemona ar fi vrut să țipe, dar asta ar fi făcut din ea o femeie normală, iar Desdemona își petrecuse jumătate din viață chinuindu-se să demonstreze lumii întregi că era egala oricărui bărbat. Se agăță de tocul ușii și se strădui să rămână nemișcată până când o să fie sigură că poate sta în picioare. Lacrimile îi

umplură ochii și începură să-i curgă pe obraji. Oh, Charlie! O slujbă atât de plicticoasă, îi spusese el într-o seară, când venise să-i ceară o carte. Din biblioteca orașului citise cam tot ce-i plăcuse, ceea ce nu însemna neapărat multe cărți. Un Raymond Chandler sau un Mickey Spillane? Dar ea nu putuse să-i ofere decât o Agatha Christie, care lui nu-i plăcuse, dar nici nu o înțelesese.

Gata, acum își revenise. Desdemona dădu drumul tocului ușii și schiță gestul de a se întoarce, pentru a se îndrepta spre telefon. Și atunci observă bucata mare de hârtie care era lipită pe fereastra ce lumina casa scărilor. Negru intens pe alb strălucitor, o tipăritură foarte îngrijită:

EȘTI O TURNĂTOARE,
CIUDATO!
MAIMUȚOIUL ĂLA
NU E OTHELLO,
DAR PUN EU MÂNA PE TINE!
PÂNĂ ATUNCI – TRANSPIRĂ!

– Carmine, spuse ea calmă când el veni la telefon, am nevoie de tine. Charlie a fost ucis. Înghiți în sec, apoi trase adânc aer în piept. Chiar în fața ușii mele. Te rog, vino!

– Este încă deschisă? întrebă el, la fel de calm.

– Da.

– Atunci închide-o, Desdemona, în secunda asta.

Sergenții de la birou nu-l văzuseră niciodată pe Carmine Delmonico fugind, dar de data asta

aproape că zbura. Abe și Corey îl urmau și ei în goană, ducându-i haina, căciula și fularul. După mai puțin de un minut apăru și Patrick O'Donnell în urma lor.

– Oho! exclamă sergentul Larry D'Aglio uitându-se în direcția funcționarului său. Probabil că rahatul zboară în toate direcțiile.

– Nu și într-o dimineață ca asta, spuse funcționarul. E prea frig.

– Sugrumat cu o coardă de pian, spuse Patrick. Bietul băiat! S-a luptat, dar mai mult din reflex. Coarda de pian era înfășurată în jurul gâtului lui și trecută prin buclă înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă.

– Prin buclă? întrebă Carmine, întorcându-și privirea de la hârtia lipită pe fereastră.

– N-am mai văzut niciodată o chestie ca asta, O buclă la un capăt al corzii, un mâner de lemn la celălalt. Mânerul se strecoară prin buclă, apoi ucigașul face un pas înapoi și trage cu toată puterea. Charlie n-a apucat să-l atingă.

– Apoi, foarte calm, a pus biletul acela în geam. Uită-te la el, Patsy! Foarte drept, exact în mijlocul ferestrei – oare cum l-a fixat acolo?

Patrick privi în sus și rămase mut de uimire.

– Iisuse!

– Mă rog, Paul o să ne spună cum după ce o să-l dea jos de-acolo. Carmine își îndreptă umerii. E momentul să-i bat la ușă.

– Cum era când a dat telefon?

– Nu tremura, chiar deloc. Ciocăni și strigă

cu voce tare. Desdemona, sunt Carmine. Dă-mi drumul!

Avea fața palidă, mâinile îi tremurau, dar era destul de stăpână pe sine. Nimic nu-i oferea o scuză, un motiv pentru a o lua în brațe, ca s-o liniștească.

– Ce mai diversiune, spuse ea.

– Da, a ridicat miza. Ce-ai de băut?

– Ceai. Sunt englezoaică, noi nu prea bem coniac. Doar ceai. Dar făcut așa cum trebuie, cu frunze adevărate, nu cu pliculețe. Holloman e un loc destul de civilizat, să știi. Există un magazin unde se vinde cafea și ceai, și de-acolo pot să iau Darjeeling. Îl conduse în bucătărie. L-am făcut când am auzit sirenele.

Nici vorbă de căni sau cești cu farfurioare delicate, pictate de mână. Ceainicul era acoperit cu un material și arăta ca o păpușă, cu ciocul și mânerul ieșind la capetele opuse ale unei crinoline cu ciucuri. Lapte, zahăr, chiar și prăjiturele. Ei bine, poate atenția și scrupulozitatea cu care se dedică ritualurilor domestice este modalitatea prin care reușește să-și păstreze calmul și siguranța de sine. Poate așa rezistă.

– Mai întâi laptele, spuse ea, ridicând materialul de pe ceainic.

El n-avea de gând să-i spună că prefera ceaiul așa cum îl beau americanii, mai slab, fără lapte, cu o feliuță de lămâie. Așa că sorbi politicos din lichidul fierbinte și așteptă.

– Ai văzut biletul? întrebă ea, uitându-se mai degrabă la ceai.

– Da. Bineînțeles, acum nu mai poți rămâne aici.

– Mă îndoiesc c-aș mai fi lăsată să stau! Proprietarul meu nu era prea încântat nici de prezența polițiștilor aici. Acum sigur o să facă spume la gură. Dar unde să mă duc?

– Protecția martorilor. Avem un apartament în clădirea în care locuiesc eu pentru oameni aflați în situația ta.

– Nu-mi pot permite chiria.

– Protecția martorilor exclude obligația de a plăti chirie, Desdemona.

Oare de ce era așa de cărpănoasă?

– Înțeleg. Atunci cred c-aș face bine să mă apuc de împachetat. N-am prea multe lucruri.

– Mai întâi bea niște ceai și răspunde-mi la câteva întrebări. Ai auzit ceva neobișnuit pe parcursul nopții? L-ai văzut pe Charlie?

– Nu, n-am auzit nimic. Dorm foarte adânc. Charlie m-a salutat când a ajuns – l-am auzit venind, chiar dacă trecuse ora la care mă bag de obicei în pat. De regulă vine să-mi ceară câte o carte, chiar dacă nu prea-i plac cărțile mele.

– Aseară i-ai dat vreo carte? N-avea niciun rost să-i spună că Charlie n-ar fi trebuit să citească în timpul serviciului.

– Da, un Ngaio Marsh. Numele l-a intrigat, nu știa cum să-l pronunțe. Credeam c-o să-i placă mai mult decât Agatha Christie – victimele din romanele lui Marsh mor de obicei într-o mare de excremente. Se înfioră. Ca și Charlie de altfel.

– Ai văzut vreun semn c-ar fi intrat și în apartament?

– Nu, și crede-mă, chiar m-am uitat. Nimic nu era clintit din locul său.

– Dar ar fi putut intra. La chestia asta nu m-am gândit.

– Nu te învinovăți, Carmine, te rog.

Se ridică în picioare.

– Pe tine te face ceva să țipi, Desdemona?

– Oh, da, spuse ea cu gravitate. Păianjenii și gândacii.

– Nimic, ca de obicei, spuse Patrick în biroul lui Silvestri. Nicio amprentă, nicio fibră, niciun fel de rest. Probabil că a folosit o măsură pentru fereastră, afișul – e prea mare pentru a-i spune bilet – era plasat perfect. Echidistant față de margini, la milimetru. L-a fixat cu patru biluțe de Plasticen, pe cele patru colțuri, ba chiar l-a ridicat un pic în stânga. Și e un tip original! Afișul este făcut cu un set de litere de patruzeci și opt. Pe hârtie subțire, îndeajuns de subțire pentru a fi pusă peste o alta, liniată – toate literele sunt aranjate cu precizie. Un set de desen ieftin, de genul celor ce pot fi cumpărate de la raioanele de jucării ale magazinelor universale. Literele au fost apăsate cu un obiect rotund, de metal – mânerul unui cuțit sau poate al unui scalpel. Nu cu un pix sau stilou, ar fi fost prea ascuțit.

– Poți să-ți faci o idee despre mărimea mâinilor după modul în care a apăsat hârtia peste cele patru biluțe de Plasticen? întrebă Marciano.

– Nu. Cred că a pus ceva între degetele sale și foaia de hârtie, o cârpă sau ceva de genul ăsta.

– De ce-ai spus că lațul acela este neobișnuit, Patsy? întrebă Carmine, oftând. O coardă cu o

buclă la un capăt și cu un mâner la celălalt nu e un unicat.

– Ăsta chiar e unicat. Mânerul nu este făcut din lemn, așa cum am crezut inițial. Este sculptat într-un femur de om. Dar nu e sculptat de el. Pare incredibil de vechi, așa că l-am trimis să fie examinat cu izotopi de carbon. Coarda de pian n-are nimic neobișnuit.

– N-a strâns îndeajuns de tare pentru a tăia pielea? întrebă Silvestri.

– Nu, doar pentru a obstrucționa carotidele și traheea.

– A mai folosit metoda asta și până acum.

– Oh, da, este foarte priceput.

– Dar a lăsat lațul în urmă. Oare asta înseamnă că s-a plictisit de jucăria asta? întrebă Abe.

– Eu așa aș zice.

– Încă mai crezi că Desdemona Dupre e doar o diversiune? întrebă Corey, mult mai supărat decât ceilalți. Nevasta lui Charlie era foarte bună prietenă cu propria lui soție.

– Nu pot să cred c-ar putea fi altceva! aproape țipă Carmine, cu mâinile în păr. Nu e deloc proastă – dacă ar fi știut ceva, mi-ar fi spus.

– Și care e teoria ta despre ea, Carmine? întrebă Silvestri.

– Eu cred că a ales-o pe ea din mai multe motive. În primul rând pentru că este singură. Îi e mai ușor să ajungă la ea. În al doilea rând, nu e absolut deloc genul victimelor, aș spune că este chiar opusul lor. Și poate cel mai important lucru, știe că Desdemona este Huggerul de care mă

folosesc eu, care m-a ajutat întotdeauna. În biletul acela i se spune „turnătoare".

– Și despre bilet ce crezi? insistă Silvestri.

– Oh, e o chestie extraordinară, domnule! Adică, frazeologia utilizată este mai degrabă specifică englezei internaționale decât celei americane. A împărțit totul exact. A folosit cuvântul „maimuțoi", care a ieșit de mult din uz ca poreclă pentru polițiștii de origine italiană. Acum ni se spune „broscari". Mai departe, indică faptul că este o persoană educată, școlită, prin faptul că-mi spune Othello, care o avea soție pe Desdemona. Văzu expresia de pe fața lui Corey și extrapolă. Un nemernic pe nume Iago l-a lucrat pe Othello, a profitat de posesivitatea lui, de pasiunea cu care o iubea pe Desdemona. L-a făcut pe Othello să creadă că ea îi era necredincioasă. Așa că Othello a strâns-o de gât. Având în vedere circumstanțele, sugrumarea cu lațul a fost cea mai asemănătoare metodă cu strânsul de gât pe care o putea găsi.

– Vrea să te pună pe jar? întrebă Patrick.

– Mă îndoiesc. A pus-o pe ea pe jar. Dar de fapt a vrut să ne arate nouă tuturor că nimic n-o poate proteja dacă el se hotărăște să acționeze.

– Un ucigaș de polițiști! spuse Corey cu înverșunare.

– Un ucigaș de copii, zise Marciano. Trebuie să-l oprim, Carmine.

– O să-l oprim. Nu-l las din mână, Danny, pentru nimic în lume.

Singurul mod în care se putea intra în apartamentul Desdemonei de la etajul al zecelea

al clădirii Nutmeg Insurance era prin tastarea unui cod de zece cifre într-o încuietoare specială, după ce în prealabil se vorbea la interfon. Codul se schimba în fiecare zi și nimeni n-avea voie să îl scrie, nici măcar Desdemona.

Aceasta nu protestă când Carmine intră în seara aceea în apartament cu brațele încărcate de pungi de cumpărături.

– Ceai Darjeeling de la Scrivener's, cafea columbiană de la același magazin, pâine neagră, unt, șuncă feliată, câteva semipreparate, gogoșele cu stafide, maioneză, murături, fursecuri cu ciocolată, m-am gândit că s-ar putea să-ți placă, spuse el, punând sacoșele pe bufetul din bucătărie.

– Sunt în stare de asediu? întrebă ea. N-am voie să merg la muncă și nici în drumeții în weekenduri?

– Drumețiile nici nu intră în discuție, dar în seara asta o să mâncăm la Malvolio's sau oriunde vrei tu. Nu pleci nicăieri fără doi polițiști, și de data asta n-or să citească cărți, spuse el. Ușa asta e bună, solidă, ceea ce înseamnă că n-o să-mi irosesc oameni pentru pază, dar odată ce treci prin ea, ești proprietatea guvernului.

– Detest profund chestia asta, spuse ea, luându-și haina din cuier.

– Atunci să sperăm că n-o să dureze prea mult.

PARTEA A TREIA

Ianuarie și februarie 1966

14

Sâmbătă, 1 ianuarie 1966

Telefonul îl trezi pe Carmine dintr-un somn adânc, cu puțin înainte de ora opt dimineața, în prima zi a anului. Fusese una dintre puținele dăți în ultimii aproape trei ani în care își lăsase trupul și mintea să se odihnească profund, să doarmă adânc. Nu pentru că sărbătorise trecerea în noul an, deși anul care trecuse fusese unul dintre cei mai urâți ani ai vieții sale și avea destule motive să creadă că anul care începea acum o să fie și mai rău. Tocmai de aceea își petrecuse revelionul singur, în apartamentul său, privind la televizor mulțimea adunată în Times Square. Îi trecuse prin minte s-o invite și pe Desdemona să urce două etaje până la el, dar decisese să n-o facă, pentru că se temea ca ea să nu se plictisească de compania lui. Dacă ea mânca în oraș, o făcea numai împreună cu el, el era escorta ei, el achita nota de plată, oricât s-ar fi plâns ea, el considera că e o simplă politețe. Așa ajunsese să se bage în

pat cu mult înainte de miezul nopții, dormise fantastic de bine și se trezise foarte ușor și odihnit atunci când sunase telefonul.

– Delmonico, spuse el.

– Danny la telefon, se auzi vocea lui Marciano. Carmine, du-te la New London imediat. A avut loc încă o răpire. Pe Dublin Road, pe malul dinspre Groton al râului. Abe și Corey sunt și ei pe drum, la fel și Patrick. Polițiștii din New London vă așteaptă.

Se ridică imediat, conștient că transpirația care-l năpădise nu era cauzată de căldura caloriferului. Îi plăcea să doarmă într-o cameră răcoroasă, așa reușea să rămână învelit toată noaptea.

– Dar nu se poate, spuse el, scuturat de un fior. N-au trecut decât treizeci de zile de la Francine, tipul nu trebuia să lovească din nou decât pe la sfârșitul lunii.

– Nu suntem siguri că e vorba de același tip – mai întâi că răpirea a avut loc noaptea și pentru polițiștii din New London e o chestie complet nouă. Du-te acolo și pune-i în temă.

Cu Abe la volan parcurseră rapid cei șaizeci de kilometri până în New London. Paul și Patrick veneau în urma lor, într-o dubiță.

– Treizeci de zile, n-au trecut decât treizeci de zile! spuse Abe în vreme ce părăseau autostrada I-95 și intrau în New London. Până atunci nu scosese nicio vorbă.

– Ia-o pe ieșirea spre Groton, imediat după pod, spuse Corey, care avea o hartă întinsă pe

genunchi. Nu poate fi vorba de același tip, Carmine.

– O să aflăm peste câteva minute, așa că aveți răbdare.

Găsiră relativ repede locul respectiv. Se părea că toate mașinile de poliție din New London parcaseră pe laturile unei străzi de-a lungul căreia se aflau case modeste, cu loturi de maximum o mie de metri pătrați de teren; Dublin Road, Groton.

Casa indicată de către un polițist care patrula zona era zugrăvită în gri, o casă cu un singur etaj, prea mică pentru a putea fi considerată fermă. Mai degrabă era casa unui om al muncii care se mândrea cu proprietatea lui. Dintr-o singură privire Carmine își dădu seama, cu o strângere de inimă, că oamenii care locuiau acolo erau respectabili și respectați. O familie care corespundea perfect scopurilor ucigașului.

– Tony Dimaggio, se recomandă un bărbat în uniformă de căpitan, întinzându-i mâna lui Carmine. O adolescentă de culoare în vârstă de șaisprezece ani, pe nume Margaretta Bewlee a fost răpită în timpul nopții. Domnul Bewlee crede că răpitorul a intrat pe fereastra dormitorului, însă n-am lăsat pe niciunul din băieții mei să se apropie, mi-a fost teamă să nu distrugă vreo probă – dacă Monstrul a ajuns aici, cazul ăsta nu-i deloc de competența noastră. Haideți înăuntru, spuse el, luându-i-o înainte lui Carmine. Mama e distrusă, dar domnul Bewlee încă rezistă.

– Vin imediat după ce îi arăt doctorului O'Donnell unde este fereastra respectivă. Mulțumesc pentru ajutor, Tony.

Toți membrii familiei erau de culoare: tatăl, mama, o fetiță trecută de unsprezece ani și doi băieți care n-aveau mai mult de zece.

– Domnule Bewlee? Locotenentul Delmonico. Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

Fața lui avea acea nuanță de gri pe care o căpăta tenul oamenilor de culoare când treceau prin momente de grea cumpănă, dar reuși să-și controleze sentimentele. Știa că dacă va reuși să se stăpânească în continuare ar putea astfel să-i fie de ajutor Margarettei. Soția lui, încă în halat și papuci de casă, stătea, împietrită de durere, privindu-l cu ochii sticloși.

Domnul Bewlee trase adânc aer în piept.

– Am sărbătorit venirea noului an, apoi ne-am băgat în pat, domnule locotenent. Toți – ne culcăm de obicei devreme, așa că abia mai puteam ține ochii deschiși.

– Ați băut ceva alcool, ca de exemplu niște vin spumos?

– Nu, doar punci de fructe. În casa asta nu se prea bea.

Avea chipul înnegurat. Când părea că-și pierde firul și că nu știe ce urmează se uita la Carmine, implorându-l din priviri: „Ajută-mă! Ajută-mă!".

– Ce meserie aveți, domnule Bewlee?

– Sunt sudor de precizie la Electric Boat. Urma să fiu promovat peste vreo două săptămâni. Abia așteptam creșterea de salariu, voiam să ne mutăm, să ne cumpărăm o casă mai mare. Lacrimile începură să-i curgă pe față și se opri.

– Prezentați-mi-i pe copiii dumneavoastră, domnule Bewlee.

Tatăl încercă să se adune, convins că atâta lucru putea să facă.

– Ea e Linda, are paisprezece ani. Hank are unsprezece. Ray, zece. Mai avem un băiețel mai mic, Terence. Are doi ani și doarme la noi în cameră. Linda l-a dus la vecina de alături, la doamna Spinoza. Ne-am gândit că el nu trebuie..., că nu trebuie să... Se întrerupse, își luă fața în mâini, străduindu-se să se concentreze. Îmi pare rău, nu pot....

– Nu vă grăbiți, domnule Bewlee.

– Etta – așa îi spunem noi – și Linda împart aceeași cameră.

– *Împart* o cameră?

– Exact, domnule locotenent. Acolo stau ele două. Nu ne-am trezit prea devreme, dar când soția mea a început să pregătească micul dejun le-a strigat pe fete. Linda a spus că Etta e la baie, dar am descoperit după aceea că acolo erau băieții, nu Etta. Așa că am început să o căutăm, dar n-am dat de ea. Și atunci am sunat la poliție. Nu mă gândeam decât la Monstru. Dar nu poate fi vorba de el, nu-i așa? E prea devreme să acționeze, iar Etta este la fel ca noi, vreau să spun că noi suntem negri de-adevăratelea. N-are el nevoie de fata noastră, domnule locotenent.

Ce răspuns ar fi putut să-i dea? Carmine se întoarse spre sora lui Etta.

– Linda, nu-i așa? întrebă el, zâmbindu-i.

– Da, domnule, reuși ea să îngaime printre suspine.

– N-o să-ți cer să nu plângi, Linda, dar ai

putea s-o ajuți pe sora ta răspunzându-mi la câteva întrebări, bine?

– Bine. Își șterse lacrimile.

– Tu și Etta v-ați dus la culcare la aceeași oră, nu-i așa?

– Da, domnule. La douăsprezece și jumătate.

– Tăticul tău a spus că erați cu toții foarte somnoroși. Este adevărat?

– Eram frânți, confirmă Linda.

– Deci v-ați băgat direct în pat.

– Da, domnule, imediat după ce ne-am spus rugăciunea.

– Nu cumva lui Etta nu-i place să-și spună rugăciunea?

Ochii Lindei se uscară brusc. Părea șocată.

– Nu, domnule, nu!

– Ați mai vorbit după ce v-ați băgat în pat?

– Nu, domnule, cel puțin eu nu. Am adormit imediat ce-am pus capul pe pernă.

– Ai auzit vreun sunet astă-noapte? Te-ai trezit să mergi la baie?

– Nu, domnule. Am dormit până când ne-a strigat mama. Mi s-a părut ciudat că Etta s-a trezit înaintea mea. Ea întotdeauna mai zăbovește în pat. Apoi m-am gândit că s-a sculat mai devreme ca să mi-o ia înainte la baie, dar când am bătut la ușă, mi-a răspuns Hank.

Copilul avea o față foarte frumoasă, ochi strălucitori, închiși la culoare, o piele perfectă, buze pline, capabile să-l facă pe un călugăr să-și uite jurămintele, cu marginile lor perfect tăiate și cu o linie care întotdeauna îi sugera lui Carmine o tragedie. Buzele unei fete de culoare, maroniu-

închis cu tente rozalii acolo unde se întâlneau în pliul acela care-ți frângea inima. Oare Margaretta arăta la fel?

– Crezi că Etta s-ar fi putut furișa afară, Linda?

Fetița făcu ochii mari.

– De ce să fugă? întrebă Linda, de parcă întrebarea ei ar fi fost de fapt un răspuns.

Da, într-adevăr, de ce să fugă? Este o fată la fel de dulce, de ascultătoare și de drăguță ca și celelalte. Încă se mai roagă înainte să se bage în pat.

– Cât de înaltă este Etta?

– Un metru șaptezeci, domnule.

– E bine făcută?

– Nu, e slabă. Lucrul ăsta o enervează, pentru că și-ar dori să fie și ea celebră, ca Dionne Warwick, spuse Linda, care dădea semne că și ea avea să fie înaltă și slabă. Înaltă și slabă. *Neagră.*

– Mulțumesc, Linda. A auzit cineva vreun zgomot suspect astă-noapte?

Nimeni nu auzise nimic.

Apoi domnul Bewlee îi aduse o fotografie. Carmine se trezi uitându-se la o fată care arăta exact ca Linda. Și ca toate celelalte.

Patrick intră singur, cu geanta în mână.

– A câta ușă de pe coridor, Linda?

– A doua pe dreapta, domnule. Patul meu este cel din dreapta.

– Ai văzut ceva care să dovedească c-ar fi venit pe fereastră, Patsy?

– Absolut nimic, în afară de faptul că atât primul, cât și al doilea rând de geamuri au un

zăvor standard, care nu era tras. Pământul de dedesubt este înghețat bocnă. Vara e plin de iarbă, dar acum e absolut sterp. Pervazul ăsta arată de parcă n-ar fi fost atins de când s-au dublat geamurile, în octombrie, sau de când s-au scos plasele pentru insecte. L-am lăsat pe Paul afară, să se asigure că eu n-am trecut nimic cu vederea, deși nu cred c-am uitat ceva.

Intrară într-o cameră nu foarte mare, care abia putea să găzduiască două adolescente. Înăuntru domnea însă o curățenie și o ordine exemplare; pereții erau zugrăviți în roz, un covor roz cu ciucuri între două paturi, așezate unul în stânga, celălalt în dreapta ferestrei. Fiecare fată avea câte un dulap lângă pat. Pe peretele de deasupra patului Margarettei era un poster mare cu Dionne Warwick și încă unul mai mic, cu Mary Bell. Patul Lindei avea o policioară pe care se aflau mai mulți ursuleți de pluș.

– Au somnul adânc și liniștit, spuse Patrick. Așternuturile aproape că nu sunt mototolite. Se îndreptă spre patul Margarettei, se aplecă și își apropie nasul de pernă. Eter, spuse el. Eter, nu cloroform.

– Ești sigur? Eterul se evaporă în câteva secunde.

– Sunt sigur. Nasul meu e bun, m-aș putea angaja în industria parfumurilor. A rămas în pliul ăsta, aici, vezi? Acum a dispărut deja. Amicul nostru i-a pus pe față o cârpă îmbibată cu eter, a ridicat-o și a scos-o pe fereastră. Patrick se apropie de fereastră și o împinse pe cea interioară în sus, cu mâna înmănușată, apoi și pe cea exterioară.

Nu se aude niciun sunet. Domnul Bewlee e un bun gospodar.

– Asta dacă amicul nostru nu s-a folosit și de puțin lubrifiant.

– Nu, eu pun pariu că e mâna domnului Bewlee.

– Iisuse, Patsy, cât tupeu are! O fată care măsoară un metru șaptezeci în picioarele goale, care cred că are cel puțin cincizeci de kilograme, să fie răpită chiar de lângă sora ei adormită la mai puțin de trei metri distanță – dacă Linda s-ar fi trezit...

– Copiii dorm foarte adânc, Carmine. Margaretta probabil că nu s-a trezit de-a binelea, uită-te la așternuturi, nu se vede niciun semn de luptă. Cred că toată chestia a durat maximum două minute.

– Întrebarea e cine a lăsat ferestrele descuiate? Oare domnul Bewlee nu le verifică din când în când, sau amicul nostru a trecut înainte pe aici ca să-și netezească drumul?

– Cred c-a mai făcut o vizită, înainte. Îmi închipui că domnul Bewlee încuie ferestrele odată cu începutul sezonului rece și nu le mai descuie decât primăvara. Casa are un sistem de încălzire foarte bun, și fetelor le-ar fi frig dacă ar deschide fereastra. Aici iernile sunt mai reci cu zece grade decât în Holloman.

Paul intră în cameră clătinând din cap.

– Atunci hai să cercetăm fiecare centimetru din încăperea asta – o să punem în pungi așternuturile de pe patul Margarettei; mare atenție la fața de pernă. Carmine, îi spuse Patrick vărului

său în timp ce acesta ieșea din cameră, dacă fata asta e înaltă, slabă și neagră-neagră, înseamnă că și-a schimbat *toți* parametrii. Poate că nu e vorba de același tip.

– Punem pariu?

– Treizeci de zile, altă tehnică de răpire, genul fetei e diferit, și tu-mi spui că ar trebui să te cred?

– Da, asta îți spun. Cel mai important aspect nu s-a schimbat. Fata asta e la fel de pură și de inocentă ca și celelalte. Schimbările astea îmi spun că n-am reușit să-l speriem prea mult. Lucrează la un plan mai mare, și chestia asta face parte din acel plan. Poate că acum urmează să răpească douăsprezece fete în douăsprezece luni. Este Anul Nou. Poate că înălțimea și culoarea pielii nu sunt amănunte relevante pentru a doua duzină, sau poate că Margaretta este noul tip de fată preferat de el.

Patrick trase zgomotos aer în piept.

– Crezi că o se opereze schimbări și în privința supliciului aplicat, nu-i așa?

– Asta-mi spun instinctele mele, da. Dar să nu te îndoiești niciodată de un lucru, Patsy. E vorba de tipul nostru. Nu e altcineva.

Carmine îi lăsă pe Abe și pe Corey să se întoarcă cu Patrick. El avea să meargă din ușă în ușă pe Dublin Road, să întrebe dacă cineva a văzut sau a auzit ceva suspect. Nu că ar fi avut mari șanse, era totuși Anul Nou, toată lumea petrecuse și băuse un pahar în plus.

Era zece și jumătate dimineața când Fordul

opri pe aleea casei familiei Smith, o alee lungă, care se curba la capăt spre o casă mare, placată cu lemn alb, construită în vârful unui mic deal. Ferestrele în stil georgian erau flancate de obloane de un verde-închis. Nu fusese construită înainte de Revoluție, dar nici nouă nu era. Două hectare de teren, împădurite natural înconjurau casa. Familia Smith nu avea nevoie de grădinar.

Sună la ușă și îi răspunse o femeie frumoasă, în jur de patruzeci de ani – nevasta Profesorului, fără îndoială. Când Carmine se prezentă, ea deschise larg ușa și-l pofti înăuntru, într-o casă mobilată tradițional, așa cum sugera și exteriorul – lucruri drăguțe, scumpe dar tradiționale. Era clar că familia Smith își putea permite să cumpere orice și-ar fi dorit.

– Bob e pe-aici pe undeva, spuse vag Eliza. Doriți o cafea?

– Da, mulțumesc. Carmine o urmă într-o bucătărie decorată în așa fel încât să pară veche de o sută de ani, de la cuptoare și până la vopseaua decolorată.

În timp ce Eliza îi turna cafea musafirului, în cameră apărură doi adolescenți. Se vedea cu ochiul liber că cei doi băieți nu erau înzestrați cu curiozitatea specifică tinerilor de vârsta lor. Carmine se deprinsese cu puștii care-l bombardau cu întrebări, spunând că meseria lui era cea mai frumoasă din lume și că o crimă se dovedea mai interesantă decât orice program de la televizor. Și totuși fiii lui Smith, prezentați drept Bobby și Sam, păreau mai degrabă înspăimântați decât curioși.

Imediat ce mama lor le dădu voie, plecară, cu ordinul de a-l găsi pe tatăl lor.

– Bob nu se simte bine, spuse Eliza, oftând.

– Este supus unui stres considerabil.

– Nu, nu e vorba numai de asta. Problema lui e că nu se poate obișnui cu ideea că lucrurile mai pot merge și prost, domnule locotenent. Bob a dus o viață de vis până acum. Familie bună, rădăcini sănătoase, o grămadă de bani în familie, primul din clasă, oriunde a învățat, a obținut tot ce și-a dorit, inclusiv fotoliul lui William Parson. Vreau să spun, totuși, are doar patruzeci și cinci de ani – vă dați seama că nu împlinise încă treizeci de ani când a ajuns la conducerea institutului? Și de-atunci i-a mers din plin.

– Până acum, spuse Carmine, amestecând în cafea, care mirosea atât de tare a ceva vechi încât nu putea avea gust bun. Sorbi și descoperi că nasul lui nu-l înșelase.

– Până acum, fu ea de acord.

– Ultima oară când l-am văzut mi s-a părut cam deprimat.

– Foarte deprimat, sublinie Eliza. Nu se mai bucură decât atunci când se duce la subsol. Acolo o să stea probabil toată ziua. Și mâine la fel.

Profesorul Smith apăru și el, părând hăituit.

– Domnule locotenent, nu mă așteptam la vizita asta. Un an nou fericit!

– Nu, domnule, nu este un moment fericit. Vin de la Groton. A avut loc o nouă răpire, cu o lună mai devreme decât ne-am fi așteptat.

Smith se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu, cu fața albă ca varul.

– Nu la Hug, spuse el. Nu la Hug.

– În Groton, domnule profesor. *Groton.*

Eliza se ridică brusc în picioare, străduindu-se să mimeze entuziasmul.

– Bob, arată-i domnului locotenent nebunia ta, zise ea.

Ești extraordinară, doamnă Smith, își spuse Carmine. Știi foarte bine că nu vizitez oamenii ca să le urez un an nou fericit și că sunt pe cale să cer permisiunea de a arunca o privire pe-aici, neoficial bineînțeles. Dar n-ai vrea ca soțul tău să refuze o astfel de rugăminte politicoasă, așa că ai luat taurul de coarne și l-ai determinat pe Profesor să coopereze fără să se simtă obligat.

– Nebunia mea? Oh, nebunia mea! spuse Smith, apoi se lumină la față. Nebunia mea, bineînțeles! Ai vrea s-o vezi, domnule locotenent?

– Chiar că aș vrea. Carmine renunță la cafea fără nicio urmă de regret.

Ușa care dădea spre subsol era prevăzută cu mai multe yale, care se vedea că fuseseră instalate de către un profesionist. Lui Bob Smith îi luă ceva timp pentru a le deschide pe toate. Scările de lemn erau destul de slab luminate. Odată ajuns la capătul lor, Profesorul apăsă pe un comutator și întreaga încăpere fu scăldată de o lumină puternică, fără umbre. Cu gura căscată, Carmine privea ceea ce Eliza Smith numea „nebunie“.

O masă aproximativ pătrată, cu latura de cincisprezece metri acoperea în mare măsură podeaua subsolului. Întreaga ei suprafață era plină

de dealuri, văi, un lanț de munți, câteva câmpii, păduri formate din copaci mici și perfecți, râuri care curgeau, un lac situat la poalele unui munte vulcanic, o cascadă care se prăvălea de pe o stâncă. Se vedeau și câteva ferme; pe o câmpie se întindea un oraș, un altul era înghesuit între două dealuri. Și toate erau brăzdate de șinele argintii miniaturale. Peste râuri fuseseră aruncate poduri din bare de oțel, cu terasamentele de rigoare, lacul era traversat de un feribot pe lanțuri, un viaduct cu arcade superbe susținea șinele în munți. La marginile orașelor se aflau mai multe gări.

Și ce trenulețe! Aerodinamicul Super Chief gonea cu viteză printre copacii unei păduri, traversând un pod suspendat. Două locomotive diesel trăgeau după ele un tren de marfă cu vagoane ticsite de cărbune; un altul era format din vagoane-cisternă, și încă unul cu vagoane închise de lemn. Într-una din gări staționa un tren suburban local.

Carmine numără în total unsprezece trenuri, toate în mișcare, cu excepția celui care aștepta în stație. Vitezele cu care circulau variau, de la goana Super Chiefului, până la mersul de melc al trenului de marfă, care ducea atât de multe vagoane-cisternă încât avea perechi de locomotive diesel intercalate din loc în loc. Și totul în miniatură! Pentru Carmine era o minune a lumii, o jucărie formidabilă!

– N-am văzut așa ceva niciodată în viața mea, spuse el cu gâtul uscat. Nu există cuvinte pentru a descrie o asemenea capodoperă.

– Îl construiesc de când ne-am mutat aici, în

urmă cu șaisprezece ani, zise Profesorul, care se înveselise brusc. Toate sunt puse în mișcare de electricitate, dar astăzi mai târziu o să trec pe propulsia cu aburi.

– Aburi? Vreți să spuneți că locomotivele o să meargă cu lemne? Cu cărbuni?

– De fapt o să generez aburul prin arderea de alcool, dar principiul rămâne același. Este mult mai distractiv decât cu electricitatea.

– Pun pariu că vă distrați de minune împreună cu copiii dumneavoastră aici, jos.

Profesorul se crispă, iar în ochi îi apăru o expresie care-l făcu pe Carmine să se înfioare; poate că ducea el o viață de vis, dar dincolo de depresie și de răsfăț era și o atitudine necruțătoare.

– Băieții mei nu coboară aici, n-au voie, spuse el. Când erau mai mici și ușa a rămas deschisă au distrus totul. *Au distrus!* Mi-a luat patru ani să pun totul la punct din nou. Mi-au zdrobit inima.

Carmine abia se abținu să nu spună că acum băieții crescuseră îndeajuns pentru a respecta trenulețele, dar decise că era mai bine să nu se amestece în problemele de familie ale lui Smith.

– Cum reușiți să ajungeți în mijloc? întrebă el, mijindu-și ochii din cauza luminii puternice. Aveți un ham în care vă atârnați?

– Nu, intru pe dedesubt. Toată structura este asamblată pe secțiuni, fiecare dintre ele fiind destul de mică. Am angajat un inginer specializat în aparatură hidraulică pentru a-mi instala un sistem care să-mi permită să scot o secțiune și să o mut spre margine, pentru a putea face reparațiile necesare stând în picioare. Dar folosesc instalația

mai mult atunci când vreau să curăţ macheta. Dacă o să trec de la electricitate la aburi o să pot duce trenurile un pic mai departe, înţelegi?

Super Chieful îşi părăsi ruta, traversă câteva puncte de intersecţie în timp ce alte trenuri aşteptau sau fuseseră deviate şi se trase spre marginea mesei. Carmine aproape că-l putea vizualiza şi-i auzea pufăitul.

– V-ar deranja dac-aş arunca şi eu o privire instalaţiei hidraulice, domnule profesor?

– Nu, nici pomeneală. Uite, o să ai nevoie de asta, e întuneric beznă dedesubt. Profesorul îi întinse o lanternă mare.

Dedesubt erau o grămadă de pistoane, cilindri şi bare, dar deşi se târî până sub colţurile mesei, Carmine nu reuşi să găsească nicio trapă ascunsă, niciun compartiment secret; podeaua era de ciment, foarte curată şi orice legătură între fetiţe de şaisprezece ani şi trenuleţuri electrice părea exclusă.

Copilul din el şi-ar fi dorit să petreacă restul zilei jucându-se cu trenuleţele Profesorului, dar după ce se convinse că în subsolul casei familiei Smith nu erau decât trenuri, trenuri şi iar trenuri, Carmine plecă. Eliza îl condusese prin casă când el ceruse politicos permisiunea de a arunca o privire. Singurul moment în care se crispă puţin fu cel în care Carmine văzu o nuia pe dulapul din sufragerie, o nuia cu un capăt foarte uzat. Deci Profesorul îşi bate zdravăn copiii. Ei bine, şi tatăl meu m-a bătut până când m-am făcut prea mare ca să mai poată ridica mâna asupra mea. După el

sergenții care m-au instruit în armată mi s-au părut niște îngerași.

De la familia Smith, plecă spre familia Ponsonby, care nu stătea departe. Casa acestora era goală. Garajul deschis lăsa să se vadă un Mustang roșu-aprins, nu dubița pe care Carmine o remarcase în parcarea Hugului. Ce ciudați erau oamenii care conduceau decapotabile! Mai întâi Desdemona, acum Charles Ponsonby. Probabil că astăzi ieșise cu sora sa, cu dubița, care le oferea mai mult spațiu, mai ales că erau însoțiți și de un câine dresat pentru a călăuzi pașii unui nevăzător.

Decise să nu treacă și pe la familia Polonowski; se opri la un telefon public și-l sună pe Marciano.

– Danny, trimite pe cineva în nord, să arunce o privire la cabana lui Polonowski. Dacă e acolo împreună cu Marian, nu-i deranja, dar dacă e singur sau dacă nu e nimeni acolo, atunci băieții tăi ar trebui să fie îndeajuns de politicoși ca Polonowski să uite că mai există pe lume și mandate de arestare.

– Care e verdictul tău în legătură cu răpirea din Groton, Carmine?

– Oh, e omul nostru, dar va fi foarte greu să dovedim chestia asta. Și-a schimbat modul de operare, a început anul cu o nouă procedură. Imediat ce se întoarce Patrick, vorbește cu el. Eu o să dau o tură pe la casele Huggerilor. Nu, nu trebuie să-ți faci griji! Vreau doar să arunc o privire. Adică dacă găsesc pe cineva acasă o să-i rog să mă lase să inspectez locurile ascunse, ca

de exemplu subsolul, podul, chestii de genul ăsta. Danny, ar trebui să vezi ce are Profesorul în pivniță! O să rămâi cu gura căscată!

Cum tot era într-o cabină telefonică, încercă să sune și la familia Finch, dar nu-i răspunse nimeni. Familia Forbes folosea un serviciu de răspuns telefonic, probabil pentru că medicul avea foarte mulți pacienți. Operatoarea îl informă pe Carmine că doctorul Forbes era în Boston pe parcursul weekendului și îi dădu numărul la care putea fi găsit. Când Carmine sună la numărul respectiv, Addison Forbes se răsti iritat la el:

– Am auzit că a mai fost răpită o fată, spuse Forbes, dar pe mine n-ai de ce să mă bănuiești, domnule locotenent. Eu și soția mea suntem aici împreună cu fata noastră, Roberta. Tocmai a fost acceptată la secția de obstetrică și ginecologie.

Încep să rămân fără suspecți, se gândi Carmine, în timp ce se îndrepta spre Ford.

Se întoarse în Holloman pe Sycamore și se hotărî să vadă ce făcea Tamara Vilich într-un weekend de sărbătoare.

După ce se uită printr-un panou de sticlă și îl recunoscu pe locotenent, îi deschise. Era îmbrăcată cu haine care n-aveau nicio legătură cu Hugul. Un furou de mătase subțire, cu crăpături care-i dezveleau partea superioară a coapselor, foarte sexy, nu presupunea un efort de imaginație din partea vreunui bărbat. Este una dintre acele femei, se gândi el, care nu poartă niciodată chiloți. O exhibiționistă.

– Arătați de parcă ați avea nevoie de o cafea bună. Poftiți, spuse ea zâmbind, roșul-aprins al

veșmintelor împrumutând ochilor cameleonici o tentă roșiatică și malițioasă.

– Aveți un apartament foarte drăguț, zise el uitându-se împrejur.

– Tonul dumneavoastră mi s-a părut atât de forțat încât nu cred o iotă din ce spuneți.

– Nu făceam decât conversație.

– Atunci descurcați-vă singur pentru câteva momente, până pregătesc eu cafeaua.

Dispăru în direcția bucătăriei, lăsându-l să admire în voie decorul ultramodern – culori strălucitoare, scaune din piele, crom și sticlă în loc de lemn. Dar el abia observă aceste amănunte; atenția îi fu atrasă de picturile care acopereau pereții. La loc de cinste se afla un triptic. Pe panoul din stânga era pictată o femeie goală, cu pielea de un roșu-aprins, cu o față de o urâțenie grotescă, îngenuncheată în fața unei statuete de formă falică, întruchipându-l pe Iisus Hristos. Pe panoul din centru apărea aceeași femeie întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute larg și cu statueta în mâna stângă. Pe panoul din dreapta femeia era pictată cu statueta înfiptă în vagin și cu fața descompusă de parcă ar fi fost lovită de un glonț.

După ce reuși să înțeleagă mesajul, se așeză într-un scaun din care nu putea să vadă grozăvia aia revoltătoare.

Celelalte picturi ilustrau mai degrabă violența și furia decât obscenitatea, dar el n-ar fi atârnat niciuna pe pereții casei sale. Un damf slab de ulei și terebentină îi dădea de înțeles că probabil Tamara era artistul, dar oare ce o determina să își aleagă asemenea subiecte? Un trup de bărbat în

descompunere atârna cu capul în jos de o spânzurătoare, o figură cvasiumană strangulată, cu saliva scurgându-i-se din gură, un pumn încleștat printre degetele căruia se scurgeau firișoare de sânge. Poate că lui Charles Ponsonby i-ar fi plăcut, dar ochiul lui Carmine era îndeajuns de format pentru a-și da seama că tehnica ei lăsa de dorit. Nu, picturile astea nu erau îndeajuns de bune pentru a stârni interesul unui cunoscător fin, așa cum era Chuck. Tablourile nu impresionau decât prin șocul pe care-l provocau.

Ori nu e întreagă la cap, ori e mai cinică decât am crezut eu, se gândi el.

– Îți plac lucrările mele? întrebă ea, reintrând în cameră.

– Nu. Mi se par rodul unei minți bolnave.

Își dădu capul frumos pe spate și râse din toată inima.

– Greșești în privința motivelor mele, domnule locotenent. Pictez ceea ce o anume piață își dorește atât de mult încât nu se mai satură. Din păcate, tehnica mea nu este la fel de bună ca a maeștrilor din domeniu, așa că nu-mi pot vinde tablourile decât datorită subiectului lor.

– Deci nu pe prea mulți bani, nu-i așa?

– Ba da. Poate că într-o bună zi voi reuși să trăiesc din asta. Banii adevărați vin din cataloage scoase în ediții limitate, dar nu sunt un litograf îndeajuns de bun. Am nevoie de cursuri pe care nu mi le pot permite.

– Așadar, încă trăiți pe spatele Hugului, ha?

Sări din fotoliu asemeni unui arc și se duse în bucătărie, fără să-i răspundă.

Cafeaua era foarte bună; bău din ea însetat, apoi luă și un ștrudel cu mere proaspăt scos din frigider.

– Bănuiesc că sunteți proprietara casei, spuse el, simțindu-se deja mai bine.

– Ai făcut verificări?

– Sigur. Face parte din atribuțiile mele de serviciu.

– Și cu toate astea mai ai tupeul să îmi judeci lucrările. Da, continuă ea, mângâindu-și gâtul cu o mână lungă și frumoasă. Sunt proprietara acestei case. Am închiriat etajul doi unui doctor radiolog rezident și soției lui, asistentă, iar ultimul etaj unui cuplu de lesbiene, ornitologi care lucrează în Turnul de Biologie Burke. Chiria mi-a salvat pielea de când cu... ăăă... mica mea scăpare.

Exact, Tamara, recunoaște, ți se potrivește mai bine decât indignarea de dinainte.

– Profesorul Smith a dat de înțeles că soțul dumneavoastră din vremea aceea ar fi pus totul la cale.

Se aplecă în față, cu picioarele strânse sub ea și-și ridică buza în semn de dispreț.

– Se spune că nu faci ceea ce nu vrei să faci, așa că ce părere ai?

– Cred că l-ai iubit foarte mult.

– Cât de inteligent ești, domnule locotenent! Presupun că așa a și fost, deși s-a întâmplat acum multă vreme, aproape o eternitate.

– Chiriașii au voie să folosească subsolul? întrebă el.

Pleoapele pline i se lăsară, colțurile gurii se curbară ușor.

– Nu, nu-i las acolo. Subsolul e doar al meu.

– N-am mandat de percheziție, dar v-ar deranja dacă aș arunca o privire?

Sfârcurile i se întăriră dintr-odată, de parcă i s-ar fi făcut brusc foarte frig.

– De ce? Ce s-a întâmpla? întrebă ea repede.

– A avut loc încă o răpire. Aseară, în Groton.

– Și tu crezi, din cauză că eu pictez ceea ce pictez, că sunt o psihopată, cu o pivniță plină de sânge. Uită-te pe unde vrei, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, spuse ea și intră într-o cameră. El își dădu seama că acolo fusese un al doilea dormitor, dar acum ea îl transformase în biroul ei.

Carmine făcu exact ceea ce i se spuse, se plimbă prin pivniță, unde nu găsi decât un șobolan mort într-o cursă; dacă ar fi plăcut-o, ar fi scos șobolanul de acolo, dar cum o antipatiza, îl lăsă unde era.

Dormitorul se dovedi a fi foarte interesant. Piele neagră, cearșafuri de satin negru întinse pe un pat a cărui ramă era îndeajuns de solidă pentru a se putea prinde cătușe de ea; pe covorul negru se afla o piele de zebră, cu capul intact și cu doi ochi strălucitori și roșii de sticlă. Pun pariu, se gândi el, pășind tăcut pe pielea respectivă, că tu nu ești la capătul dureros al biciului, scumpa mea. Ești o dominatoare. Mă întreb cine este cel biciuit.

Pe noptieră se afla o fotografie cu o ramă solidă de argint, probabil pe partea ei de pat. O femeie în vârstă, ștearsă, care semăna îndeajuns de mult cu Tamara pentru a-i fi mamă. O ridică cu un gest nepăsător, în eventualitatea în care ea ar fi intrat în cameră pe neașteptate și apoi se uită

în spatele fotografiei. Bingo! În sfârșit ceva mizerie. În spatele fotografiei cu mama se afla o poză cu Keith Kyneton, în toată splendoarea lui. Era gol pușcă, musculos ca Mister Univers și cu o erecție sănătoasă, ca de adolescent. După încă treizeci de secunde puse fotografia mamei înapoi pe noptieră. Oare de ce nu-și dădeau ei seama că ascunderea unei fotografii în spatele alteia era cel mai vechi truc? Acum știu totul despre tine, domnișoară Tamara Vilich. Poate că-i biciuiești pe alții, dar nu și pe el – munca lui ar avea de suferit. Înseamnă că vă jucați împreună? Îl îmbraci ca pe un bebeluș și-l bați pe spate? Vă jucați de-a asistenta și bolnavul și-i faci o clismă? Sau joci rolul profesoarei severe, care-și umilește elevul? Ori al prostituatei care se lasă agățată la bar? Măi, măi!

Cum nu mai avea unde să se ducă, merse acasă, dar coborî din lift la etajul zece și apăsă butonul interfonului de la apartamentul Desdemonei. Ea îi răspunse pe un ton plat. Nu era din cauza atitudinii, ci a tehnologiei folosite la transmiterea ei.

– A mai avut loc o răpire, îi spuse el mâhnit, dezbrăcându-se de haină.

– Oh, Carmine! Dar n-a trecut decât o lună!

Aruncă o privire împrejur, văzu coșul cu broderia care avansa mult mai repede decât pe vremea când Desdemona mai făcea și plimbări.

– De ce, vru el să știe, simțind nevoia să se descarce pe cineva, ești atât de zgârcită, Desdemona? De ce nu cheltuiești bani pentru tine? De ce trăiești atât de sărăcăcios? Nu poți să-ți cumperi și tu o rochie drăguță din când în când?

Ea împietri; deasupra buzelor strânse îi apăru o linie albă, iar ochii exprimau o durere mai mare chiar decât cea provocată de moartea lui Charlie.

– Sunt o ratată, economisesc pentru a avea bani la bătrânețe, spuse ea pe un ton egal. Peste cinci ani o să mă duc *acasă* – acasă, acolo unde nu există violență, unde polițiștii nu umblă cu armele scoase și unde nu există Monstrul din Connecticut. Ăsta e motivul.

– Îmi cer scuze, chiar n-aveam niciun drept să te întreb asta. Iartă-mă.

– Nu astăzi, și poate niciodată, spuse ea deschizând ușa. După ce ieși îi azvârli haina pe podeaua palierului. La revedere, domnule locotenent Delmonico.

15

Marți, 4 ianuarie 1966

Prima zi lucrătoare din noul an aduse cu sine vânt și ninsoare, dar vremea rea nu împiedicase anumite persoane să mânjească zidurile Hugului cu grafitti – UCIGAȘI, FASCIȘTI, PORCI, RASIȘTI, câteva zvastici și, de-a lungul zidului din față HOLLOMAN KU KLUX KLAN.

Când Profesorul ajunse la institut și văzu ce pățise lumina ochilor lui, făcu o criză. Nu în urma unui atac de cord, ci pe fond psihic. O ambulanță veni și îl luă. Echipajul ei știa că în momentul în care vor ajunge la camera de gardă nu vor striga

după cardiolog, ci după psihiatru. Plângea, se văicărea, spumega, se bâlbâia, rostea cuvinte fără noimă.

Carmine veni să vadă și el cu ochii lui ce se petrecuse la Hug, mulțumind Cerului, asemeni lui John Silvestri, că aveau parte de o iarnă grea, până la urmă. Adevăratele tulburări și violențe cu tentă rasială aveau să izbucnească abia în primăvară. Doar doi negri înfruntau vremea rea și veniseră să agite pancarte, pe care vântul le făcuse deja ferfeniță. Unul dintre ei avea o figură familiară; se opri în fața intrării și se uită la el. Era un tânăr slab, insignifiant, cu pielea foarte neagră, nici frumos și nici sexy. Atunci de unde oare îl știa? Uneori amintirile ascunse au tendința de a reapărea brusc, și așa se întâmplă și în cazul ăsta. De îndată ce lucrurile ajungeau în mintea lui Carmine, acolo rămâneau și erau scoase la suprafață doar de anumite evenimente. Nepotul soției lui Otis Green. Wesley le Clerc.

Tropăi prin zăpadă până la le Clerc și la tovarășul lui, un alt prăpădit care părea mai puțin hotărât decât Wesley.

– Mergeți acasă, băieți, le spuse el cu blândețe, altfel va trebui să vă scoatem din zăpadă cu plugul. Domnule le Clerc, putem schimba două vorbe mai întâi? Haide undeva înăuntru, să ne ferim de frig. Nu te arestez, vreau doar să discutăm, pe cuvânt de onoare.

Spre surprinderea lui, Wesley îl urmă docil, în timp ce celălalt băiat se îndepărta repede, de parcă tocmai ar fi ieșit de la ore.

– Ești Wesley le Clerc, nu-i așa? întrebă el

după ce intrară și-și scuturară zăpada de pe bocanci.

– Și ce dacă sunt, ha?

– Nepotul doamnei Green, din Louisiana.

– Da, și am cazier, nu te obosi să mă verifici. Sunt cunoscut ca agitator. Cu alte cuvinte, un negrotei-problemă.

– Cât timp ai fost închis, Wes?

– Cinci ani. Nu pentru c-aș fi furat capace de roți sau pentru c-aș fi jefuit pe cineva. Doar pentru că am bătut câțiva țărănoi care nu prea puteau să suporte negrii.

– Și cu ce te ocupi în Holloman, în afară de demonstrațiile pașnice și de faptul că porți o geacă cu însemnele Brigăzilor Negre?

– Fac instrumentar medical la Parson Surgical Supplies.

– E o slujbă foarte bună, pentru care e nevoie și de creier, și de pricepere.

Wesley se înfoie pe lângă Carmine – care era mult mai solid – asemeni unui cocoșel în fața unui cocoș de luptă.

– Și ce-ți pasă ție ce fac? Crezi că eu am scris chestiile alea pe pereți, ha?

– Oh, maturizează-te, Wes! spuse Carmine plictisit. Grafitti-urile acelea nu sunt făcute de Brigăzile Negre, ci de copiii de la liceul Travis, crezi că eu nu știu chestia asta? Eu vreau să aflu de ce manifestezi tu pe vremea asta atât de rea, din moment ce e prea frig ca să vină cineva să te asculte.

– Sunt aici să le spun albiturilor că a venit vremea să-și facă griji, domnule polițist isteț. N-o

să-l prindeți niciodată pe criminalul ăsta, pentru că nu vreți. Din câte știu eu, domnule polițist isteț, tu ai putea fi acela care ucide fetițe de culoare.

– Nu, Wes, nu sunt eu acela. Carmine se sprijini de perete și îl privi pe Wesley cu simpatie. Renunță la Mohammed! Calea lui este greșită. Nu veți asigura o viață mai bună pentru oamenii de culoare prin intermediul violenței, indiferent ce spune Lenin despre teroare. Foarte mulți albi au terorizat populația de culoare timp de două sute de ani, dar oare așa au reușit să le distrugă spiritul, voința? Întoarce-te la școală, Wes, ia-ți licența în drept. În felul acesta o să slujești cauza negrilor mai bine decât ar putea Mohammed el Nesr s-o facă.

– Oh, sigur! Și cum să obțin banii necesari pentru asta?

– Făcând instrumente medicale la Parson Surgical Supplies. Holloman are câteva școli serale foarte bune și sunt sigur că în Holloman sunt o grămadă de oameni dispuși să te ajute.

– Albii pot să-și vâre mila undeva!

– Cine spune că vorbesc despre albi? Mulți dintre oamenii ăștia sunt de culoare. Oameni de afaceri, profesioniști. Nu știu dacă în Louisiana există atât de mulți, dar știu sigur că în Connecticut sunt o grămadă, și niciunul dintre ei nu este vreun Unchi Tom. Cu toții lucrează pentru oamenii lor.

Wesley le Clerc se răsuci pe călcâie și plecă, ridicând pumnul drept în aer.

– Cel puțin, Wes, spuse Carmine, zâmbind spatelui lui Wesley, nu mi-ai arătat degetul mijlociu.

Dar lui Wesley le Clerc nu-i trecea prin minte să facă gesturi obscene, în timp ce se lupta cu troienele de zăpadă. Îl privi pe locotenentul Carmine Delmonico cu alți ochi. Inteligent, foarte inteligent. Prea calm și prea sigur pe el pentru a se putea plânge cineva că a fost persecutat, sau chiar discriminat. Atitudinea relaxată îndepărtează furia. Doar că nu și de data asta. Nu și furia mea. Prin intermediul domnului Otis o să-i pot furniza lui Mohammed informațiile de care acesta o să aibă nevoie la primăvară. Mohammed mă tratează cu mai mult respect acum, și oare ce părere o să aibă când o să-i spun că porcii de polițiști din Holloman continuă să-și bage nasul pe la Hug? Răspunsul se află în interiorul Hugului. Delmonico știe chestia asta la fel de bine ca și mine. Albituri bogate și privilegiate. Când toți negrii din America vor deveni discipolii lui Mohammed el Nesr, lucrurile se vor schimba.

– Drumul este greu, îi spuse Mohammed el Nesr lui Ali el Kadi. Prea mulți dintre frații noștri negri au creierul spălat și mulți alții au fost seduși de cea mai puternică armă a albiturilor – drogurile și băutura. Chiar și acum, după ce Monstrul a răpit o fată de culoare, recrutările noastre n-au crescut semnificativ.

– Oamenii noștri au nevoie de mai multe provocări, răspunse Ali el Kadi; acesta era numele pe care Wesley le Clerc și-l alesese atunci când trecuse la Islam.

– Nu, spuse Mohammed pe un ton categoric. Oamenii noștri nu au nevoie, ci Brigăzile Negre. Și nu de provocări. Avem nevoie de un martir,

Ali. Un exemplu strălucit, care o să aducă alături de noi zeci de mii de oameni. Îl bătu pe Wesley/ Ali pe braț. Între timp, du-te la serviciu, fă-ți treaba așa cum se cuvine. Înscrie-te la seral. Cultivă relația cu porcul acela infidel de Delmonico. Și află tot ce poți.

Familia Forbes se afla încă în Boston, urmând să rămână acolo până când drumurile aveau să fie din nou sigure, iar familia Finch era blocată din cauza zăpezii. Walt Polonowski își petrecuse weekendul la cabana lui, însă împreună cu o fată vie, cu Marian. Oamenii trimiși în recunoaștere de Danny Marciano nu-și făcuseră simțită prezența; Carmine n-avea de gând să deranjeze vreun Hugger mai mult decât era necesar, și asta însemna că secretul lui Polonowski trebuia păstrat. Cel puțin pentru moment.

Patrick nu găsise nimic în casa de pe Dublin Road, nimic care să confirme sau să infirme că răpitorul Margarettei era omul lor, deși stabiliseră că se folosise eter.

– Are un fel de costum protector, îi spuse Patrick vărului său. Este confecționat dintr-un material din care nu se desprind fibre, iar în picioare poartă încălțări cu talpa netedă, care nu lasă urme decât dacă pășește în noroi, ceea ce nu prea face. Cred de asemenea că are și o căciulă din același material, care-i acoperă complet părul, și poartă și mănuși. Cum răpirea a avut loc noaptea, e evident că întreaga costumație e neagră. Poate și-a înnegrit și fața. Presupun că respectivul costum e din cauciuc și foarte mulat, asemenea celui de scafandru.

– Păi costumele astea sunt incomode, Patsy.

– Nu și cele care se fac în ziua de azi, bineînțeles dacă îți permiți să cumperi ce-i mai bun.

– Și el își poate permite, pentru că după părerea mea are destui bani.

Investigațiile făcute de Corey și Abe în Groton nu scoaseră nimic la iveală. În noaptea de Anul Nou era întotdeauna gălăgie.

– Mulțumesc, băieți, le spuse Carmine.

Lucrurile erau atât de evidente încât comentariile ar fi fost de prisos. Nimeni nu spuse că aveau să afle mai multe după descoperirea cadavrului lui Margarette.

Cu o seară înainte Carmine coborâse din liftul clădirii Nutmeg Insurance la ultimul etaj și-l căutase pe doctorul Hideki Satsuma. Acesta fu bucuros să-l primească.

– Oh, aveți un apartament foarte drăguț, spuse Carmine, uitându-se în jur. V-am căutat și aseară, domnule doctor, dar nu erați acasă.

– Nu, am fost la casa mea din Cape Cod, din Chathams. Când am auzit prognoza meteo am decis să mă întorc astăzi acasă.

Așadar Satsuma avea o casă în Chathams! Un drum de trei ore cu Ferrariul lui maro. Însă un drum mult mai scurt dacă ar fi plecat din Groton.

– Curtea dumneavoastră e minunată, spuse Carmine, apropiindu-se de peretele transparent și privind prin el.

– Era, într-adevăr, dar acum sunt câteva

dezechilibre pe care încerc să le corectez. Încă n-am reușit, domnule locotenent. Poate că este vorba de cedrul de Hollywood – nu este un copac japonez. L-am pus acolo pentru că am considerat că e nevoie și de un element american, dar poate că am greșit.

– Mie, domnule doctor, mi se pare că el este elementul esențial al grădinii – e înalt, răsucit în jurul lui, o spirală dublă. Fără el nu există nimic îndeajuns de înalt pentru a atinge vârful pereților, și nimic simetric.

– Îmi place cum gândiți.

Pe dracu', îți place, se gândi Carmine. Ce știe un *gaijin*[21] ca mine despre grădinăritul universului?

– Domnule, mi-ați da voie să trimit pe cineva să arunce o privire în casa dumneavoastră din Cape Cod?

– Nu, domnule locotenent Delmonico, nu sunt de acord. Dacă încercați să faceți ceva în sensul ăsta, o să vă dau în judecată.

Și astfel se încheie și lunea aceea, fără niciun rezultat concret.

Marți la ora șase seara ajunse la numărul șase pe Ponsonby Lane, să-i înfrunte pe cei din familia Ponsonby în propriul bârlog. Sosirea mașinii sale fu întâmpinată de lătratul unui câine mare, iar când Charles Ponsonby deschise ușa din față văzu că ținea de zgardă... câinele care o însoțea pe sora lui?

---

[25] Titlul generic dat de japonezi străinilor, oarecum echivalent cu „barbar".

– O rasă foarte ciudată, îi spuse el lui Ponsonby în timp ce își scotea haina în vestibul.

– Jumătate labrador auriu, jumătate ciobănesc german, zise Charles, punând haina în cuier. Îi spunem labranesc, și o cheamă Biddy. E în regulă, draga mea, domnul locotenent este prietenul nostru.

Câinele nu era prea sigur. Decise să-i dea voie înăuntru, dar nu-l scăpă din ochi.

– Eram în bucătărie, pregăteam cina noastră Beethoven. Simfoniile trei, cinci și șapte – întotdeauna am preferat simfoniile cu numere impare celor cu numere pare. Haideți înăuntru. Sper să nu vă deranjeze că stăm în bucătărie.

– Oriunde este foarte bine, domnule doctor Ponsonby.

– Spune-mi Chuck, deși, pentru păstrarea aparențelor, eu o să folosesc apelativul locotenente. Claire îmi spune întotdeauna Charles.

Îl conduse pe Carmine printr-o casă veche de 250 de ani, cu bârnele lăsate și cu podelele ondulate din cauza vechimii, până într-o sufragerie modernă care se deschidea într-o bucătărie foarte originală. Aici cuptorul, zugrăveala ștearsă și lemnul despicat erau autentice: să mori de ciudă, doamnă Eliza Smith.

– Probabil că pe vremuri partea asta era separată de restul casei, spuse Carmine în timp ce strângea mâna unei doamne de vreo patruzeci de ani care arăta ca și fratele ei, având aceiași ochi apoși.

– Stați aici, domnule locotenent, spuse ea cu o voce asemănătoare cu a lui Lauren Bacall,

făcându-i semn spre un fotoliul Winsdor. Da, era separată de restul casei. Pe vremea aceea bucătăriile trebuiau să fie construite separat, în eventualitatea că ar fi izbucnit un incendiu. Charles și cu mine am unit-o cu casa printr-o sufragerie, dar oh, am avut mari bătăi de cap!

– De ce? întrebă el, luând un pahar de lichior de amintillado din mâna lui Charles.

– Legislația ne obligă să folosim la construcție lemn de aceeași vârstă ca și cel din restul casei, spuse Charles, așezându-se în fața lui Carmine. Până la urmă am găsit două depozite vechi în nordul statului și le-am cumpărat pe amândouă. A fost mai mult lemn decât aveam nevoie, dar am mai pus deoparte pentru eventuale reparații viitoare. Stejar bun, solid.

Claire stătea întoarsă în profil spre Carmine, manevrând un cuțit cu lama subțire pe care-l folosea pentru a tranșa două felii groase de carne de vită. Fermecat, Carmine îi urmări degetele pricepute cum strecurau cuțitul sub un tendon și curățau pielița fără să irosească niciun pic de carne. Reuși să ducă la bun sfârșit operațiunea cu mai multă îndemânare decât ar fi putut el s-o facă.

– Vă place Beethoven? îl întrebă ea.

– Da, foarte mult.

– În acest caz n-ați vrea să mâncați cu noi? Avem destulă mâncare, nu vă faceți niciun fel de probleme, domnule locotenent, spuse ea, clătind cuțitul sub jetul unui robinet de aramă, într-o chiuvetă de piatră. Mai întâi avem sufleu de brânză și spanac, după aceea șerbet de lămâie pentru curățarea vălului palatin, apoi friptură de vită cu

sos Bearnaise, cartofi noi fierți în zeama de la carne și păstăi mici de fasole verde.

– Mi se pare foarte ademenitor, dar nu pot rămâne foarte mult. Sorbi din lichior și descoperi că era foarte bun.

– Charles mi-a spus că a mai fost răpită o fată, zise ea.

– Da, domnișoară Ponsonby.

– Spune-mi Claire. Oftă, puse cuțitul deoparte și li se alătură la masă, acceptând paharul de sherry de parcă l-ar fi putut vedea.

Bucătăria părea să fi fost acolo de când lumea și pământul, doar că în locul unde înainte se afla o sobă mare, cu coș, cu cârlige și cu cuptor de pâine, specifică secolului al optsprezecelea, era acum o mașină de gătit masivă, cu ardere lentă. Lui Carmine i se părea că în încăpere se făcuse prea cald.

– O sobă Ava? N-am mai văzut până acum, spuse el, golindu-și paharul de sherry.

– Am cumpărat-o din Anglia, când am făcut o excursie acolo cu ani în urmă, zise Charles. Are un cuptor cu ardere foarte lentă, pentru copturi obișnuite, și unul mai iute, pentru produse de patiserie și baghete franțuzești. Și o grămadă de plite. Și iarna ne asigură și apa caldă.

– Merge cu petrol?

– Nu, cu lemne.

– Nu sunt prea scumpe? Vreau să spun, petrolul pentru încălzire costă doar nouă cenți galonul[26]. Probabil că lemnul costă mult mai mult.

---

[26] Unitate de măsură pentru volum, egală cu 3,78 litri.

– Așa ar fi, dacă ar trebui să-l cumpăr, locotenente, dar eu nu-l cumpăr. Avem vreo opt hectare de pădure în spatele Uriașului Adormit, ultima bucată de pământ pe care o deținem în afară de aceste două hectare. În fiecare primăvară tai cât am nevoie și plantez la loc alți copaci.

Iisuse, o luăm de la capăt! se gândi Carmine. Câți Huggeri au locuri din astea secrete, de care noi nu știm? Abe și Corey vor trebui să se ducă acolo mâine și să ia la periat toate cele opt hectare de pădure – cât de încântați or să fie, mai ales pe zăpada asta! Benjamin Liebman, cioclul, avea o morgă atât de curată încât pentru a descoperi ceva ar fi trebuit să-l prindem în flagrant delict, Profesorul are subsolul plin de trenulețe, însă o întreagă blestemată de pădure...!

Un al doilea pahar de sherry oferit de Ponsonby îl făcu pe Carmine să-și dea seama că nu mâncase nici de dimineață, nici de prânz. Venise timpul să plece.

– Sper că n-o să consideri întrebarea mea o impolitețe, Claire, dar ești oarbă din naștere?

– Oh, da, spuse ea veselă. Sunt unul dintre acei bebeluși care au stat într-un incubator alimentat cu oxigen pur. Poți să dai vina pe ignoranța din acele vremuri.

Valul de milă care îl cuprinsese îl făcu să întoarcă capul spre un perete pe care erau atârnate mai multe fotografii, unele dintre ele foarte vechi, dagherotipuri realizate în sepia. Fețele semănau foarte mult între ele – trăsături puternice, pătrățoase, sprâncene ridicate semeț, păr negru și des. Singura diferență apărea într-o fotografie mai

nouă – o femeie în vârstă a cărei față amintea de Charles și de Claire, de la părul ce semăna cu un snop de paie, la trăsăturile lungi și la ochii apoși. Mama lor? În cazul acesta, se vedea că ei semănau mai mult cu ea; nu moșteniseră înfățișarea familiei Ponsonby.

– Mama mea, spuse Claire, care avea ciudata abilitate de a-și da seama ce se petrece în jurul ei. Nu vă mirați de capacitățile mele, domnule locotenent. În mare parte se bazează pe trucuri.

– Mi-am închipuit că e vorba de mama dumneavoastră. Semănați mai mult cu ea decât cu restul familiei Ponsonby.

– Ea era o Sunnington, din Cleveland, și noi semănăm cu cei din familia Sunnington. Mama a murit acum trei ani, spre marea ei ușurare. Era afectată de o formă severă de demență. Dar nu puteam să internăm o Fiică a Revoluției Americane într-un azil sau într-un ospiciu, nu se cuvenea, așa că am avut noi grijă de ea, până la amarul sfârșit. Cu excelentul ajutor al autorităților statale, trebuie să adaug.

Deci este o casă a unei Fiice a Revoluției Americane, se gândi Carmine. Probabil că Ponsonby și sora lui nu votau decât cu dreapta, dacă nu cu extrema dreaptă.

Se ridică, ușor amețit. Familia Ponsonby își bea sherry-ul din pahare mari de vin, nu în cele mici, pentru lichior.

– Mulțumesc mult pentru ospitalitate. Aruncă o privire câinelui, care-l privea fix. La revedere, Biddy. Mă bucur că te-am cunoscut.

– Ce părere ai despre bunul nostru locotenent

Delmonico? o întrebă Charles Ponsonby pe sora lui după ce se întoarse în bucătărie.

– Că nu-i scapă prea multe, spuse ea punând albuș de ou bătut spumă peste sosul de brânză și spanac.

– Adevărat. Mâine o să perie întreaga noastră pădure.

– Îți pasă?

– Deloc, spuse Charles punând budinca în vasul ei și băgând-o la cuptor. Deși îmi pare rău pentru ei. Căutările inutile sunt enervante.

16

Joi, 13 ianuarie 1966

Carmine pare abătut, îi șopti Marciano lui Patrick.

– Desdemona nu mai vorbește cu el.

Comisarul Silvestri își drese vocea.

– Așadar câți dintre ei au refuzat să ne lase să aruncăm o privire fără mandat de percheziție?

– În general au fost destul de cooperanți, spuse Carmine, care într-adevăr părea foarte abătut. Eu am apucat să văd cam tot ce-am vrut, deși am avut grijă să iau cel puțin unul dintre ei cu mine de fiecare dată. Lui Charles Ponsonby nu i-am cerut permisiunea să îi verific pădurea, pentru că am crezut că n-are niciun rost. Dacă Abe și Corey găsesc urme proaspete prin troienele astea, sau observă că urme proaspete au fost

acoperite, atunci o să le solicit permisiunea. Pun pariu că zăpada e neatinsă, pe toate cele opt hectare, așa că n-ar avea niciun rost să îi îngrijorez degeaba pe Charles și pe Claire.

– Îți place Claire Ponsonby, constată Silvestri.

– Da, îmi place. O femeie extraordinară, care nu are pică pe nimeni. Și-o scoase din minte. Ca să-ți răspund la originala întrebare, deocamdată am fost refuzat de Satsuma, de Chandra și de Schiller, toți cei trei străini. Satsuma l-a expediat pe servitorul lui particular, pe Eido, la cabana lui de la Cape Cod la zece secunde după ce am terminat discuția cu el, cel puțin așa cred. Chandra este un ticălos arogant, dar acest lucru s-ar putea explica prin faptul că e primul născut al unui maharajah. Chiar dacă am reuși să obținem un mandat, s-ar plânge la Ambasada Indiei, și vorbim despre o nație al dracului de sensibilă și de agresivă. Schiller este mai degrabă un caz patetic. Nu-l suspectez de nimic mai grav decât de faptul că are o grămadă de fotografii cu bărbați tineri pe pereți, dar n-am insistat în privința lui din cauza tentativei lui de sinucidere. A fost o chestie serioasă, nu o înscenare. Carmine rânji. Apropo de fotografii, am găsit una tare în dormitorul plin de lanțuri și piele al Tamarei Vilich. Nimeni altul decât ambițiosul nostru neurochirurg, Keith Kyneton, care dezbrăcat arată mai bine ca Mr. Univers. Se spune că tipii musculoși trag de fiare pentru a compensa o sculă mai mică decât media, dar nu pot afirma același lucru despre el. E dotat asemeni unui star de filme porno.

– Ca să vezi, spuse Marciano, lăsându-se pe

spate în scaun pentru a evita țigara de foi a lui Silvestri – oare de ce și-o băga mereu sub nasul lui? Asta elimină familia Kyneton? Sau pe Tamara Vilich?

– Nu în totalitate, Danny, deși niciunul dintre ei nu s-a aflat pe vreun loc fruntaș pe lista mea de suspecți. Ea pictează tablouri foarte ciudate și mai face și pe dominatoarea.

– Deci dragului de Keith îi place să fie bătut de-i sună apa în cap.

– Se pare că nu. Totuși, Tamara nu-i poate lăsa semne, pentru că grijulia sa nevastă ar observa imediat. Mie cel mai tare mi-e milă de mama lui.

– Încă o persoană pe care o simpatizezi, remarcă Silvestri.

– Da, mă rog, ar trebui să vă faceți griji când n-o să mai simpatizez pe nimeni.

– Și acum ce planuri ai? întrebă Marciano.

– S-o taxez pe Tamara în legătură cu afacerea Kyneton.

– Asta n-o să te deranjeze prea mult. Pe ea n-o simpatizezi deloc.

O încolți în biroul ei.

– Am găsit fotografia doctorului Keith Kyneton sub cea a mamei dumneavoastră, spuse el direct, admirându-i tăria de caracter. Ochii ei, care căpătaseră o culoare mai degrabă kaki în această lumină se ridicară spre el, fără pic de teamă în ei.

– Faptul că ne-o tragem nu reprezintă o crimă, domnule locotenent, zise ea. Mai ales atunci când are loc între doi adulți, care consimt de bunăvoie.

– Nu mă interesează ce faceți, domnișoară Vilich. Vreau doar să știu unde vă întâlniți în acest scop.

– Acasă la mine, în apartamentul meu.

– Când mai mult de o jumătate dintre vecini lucrează la Facultatea de Medicină ori în Turnul de științe? Mai devreme sau mai târziu cineva o să-l recunoască fie pe Kyneton, fie mașina lui. Cred că aveți o ascunzătoare pe undeva.

– Te înșeli, nu avem așa ceva. Eu locuiesc singură, și Keith are grijă să nu-l vadă nimeni când vine înainte de lăsarea întunericului. Deși nu prea vine niciodată înainte de lăsarea întunericului. Tocmai de aceea îmi place iarna.

– Dar chipurile care se uită de după perdelele de dantelă? Relația ta cu doctorul Kyneton îl face să fie de două ori legat de Hug. Și nevasta, și amanta lucrează acolo. Soția lui știe?

– Ea nu știe absolut nimic, dar bănuiesc că o să te duci tu să le spui tuturor despre relația dintre mine și Keith, zise Tamara cu o voce gâtuită.

– Eu nu fac așa ceva, domnișoară Vilich, dar va trebui să stau de vorbă cu Keith Kyneton, să mă asigur că n-aveți pe undeva vreo ascunzătoare. Adulmec violență în relația voastră, și violența este de obicei asociată cu o ascunzătoare secretă.

– Acolo unde țipetele să nu poată fi auzite. Dar nu ajungem niciodată până la țipete, locotenente; la noi e vorba de niște scenarii. Profesoara severă cu elevul obraznic, polițista cu cătușe și pulan, știi despre ce e vorba. Fața i se schimonosi și începu să tremure. O să mă

părăsească. Oh, Dumnezeule, ce-o să mă fac după ce o să mă părăsească?

Toate acestea demonstrează cât de greșite pot fi unele presupuneri, se gândi Carmine în timp ce pleca. Credeam că singura persoană pe care o iubește este chiar ea, dar se pare că este înnebunită după un cocoșel de talia lui Keith Kyneton, ceea ce ar putea explica picturile. Pentru că ea știe că doctorul Kyneton vine acolo doar pentru sex. El pe Hilda o iubește – asta dacă e capabil de iubire.

Tamara îl ajunse din urmă la lift.

– Dacă te grăbești, domnule locotenent, o să-l prinzi pe doctorul Kyneton între două operații, spuse ea. La Spitalul Holloman, etajul al zecelea. Cel mai repede ajungi acolo prin tunel.

Era groaznic, ca toate tunelurile. După ce explorase labirintul de tuneluri construite de japonezi într-o insulă din Pacific în timpul războiului, Carmine ajunsese să se teamă de ele. Trebuise să-și impună să coboare în pântecele pământului la Londra pentru a traversa tunelurile care făceau legătura între stațiile de metrou. Tunelurile aveau ceva agresiv, o furie transmisă dinspre pământul invadat. Nu conta cât de uscat și de bine luminat era; un tunel sugera teroarea care pândea la fiecare colț. Parcurse cei o sută de metri ai tunelului de la Hug, o luă pe derivația spre dreapta și ieși în subsolul spitalului, lângă spălătorie.

Toate sălile de operații erau la etajul al zecelea, dar doctorul Keith Kyneton îl aștepta la lifturi, îmbrăcat în halat verde, cu o pereche de măști de bumbac atârnându-i în jurul gâtului.

– Insist ca toată problema asta să fie tratată cu discreție, spuse în șoaptă neurochirurgul. Aici, repede, intrați aici!

Aici era o debara plină de cutii cu provizii, fără scaune și fără o atmosferă propice obținerii unui anume efect.

– Domnișoara Vilich, ți-a spus, ha? întrebă el. N-am vrut niciodată să fac poza aia!

– Ar fi trebuit s-o rupi.

– Oh, Iisuse, locotenente, nu înțelegi! Ea a vrut-o! Tamara e... e fantastică!

– Fără doar și poate, dar și ție-ți plac ciudățeniile. Asistenta Catheter și cu trusa ei de clismă. Cine a început-o, tu sau ea?

– Sincer, nu-mi mai aduc aminte. Eram amândoi beți la o petrecere la spital, la care Hilda n-a putut să ajungă.

– Acum cât timp se întâmpla asta?

– Acum doi ani. De Crăciun, în 1963.

– Unde vă întâlniți?

– Acasă la Tamara. Am mare grijă când vin și când plec.

– Nicăieri altundeva? N-aveți nicio ascunzătoare pe la țară?

– Nu, doar la Tamara.

Brusc, Kyneton se întoarse, își puse ambele mâini pe antebrațul lui Carmine și îl strânse, tremurând, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

– Locotenente! Domnule! Vă rog, vă implor, nu spuneți nimănui! Aproape că am reușit să rezolv problema parteneriatului meu la clinica aceea din New York, dar dacă se află ceva de toată tărășenia asta, o să-l pierd! țipă el.

Cu gândul la Ruth și la Hilda, la sacrificiile pe care le făceau continuu pentru acest copil mare și răsfățat, Carmine se scutură sălbatic din strânsoare.

– Nu mă atinge, ticălos egoist! Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de cabinetul tău prețios din New York, dar întâmplător le simpatizez pe mama și pe soția ta. Nu le meriți, pe niciuna dintre ele! N-o să spun nimănui nimic despre toată tărășenia asta, dar nu cred că ești atât de prost încât să-ți închipui că domnișoara Tamara Vilich va fi la fel de înțelegătoare! O să o părăsești, indiferent cât de fantastic era sexul acela plin de ciudățenii pe care-l practică ea, și o să se răzbune ca orice femeie abandonată. Până mâine o să știe de chestia asta toți cei la care ții, toți cei care contează pentru tine. Profesorul tău, mama ta, nevastă-ta și tipii din New York.

Kyneton simți că i se moaie picioarele, se uită în van împrejur după un scaun, așa că se agăță de un vraf de prosoape.

– Oh, Iisuse, Iisuse, sunt ruinat!

– Revino-ți, Kyneton, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Carmine. Nu ești ruinat, nu încă. Găsește pe cineva care să te înlocuiască la următoarea operație, spune-i soției tale să meargă acasă, du-te și tu. După ce ajungi acolo, cheamă-ți mama și soția și spovedește-te. Cazi în genunchi și cere iertare. Jură că n-ai s-o mai faci niciodată. Și nu ascunde nimic. Ești un mâncător de rahat foarte bun, te pricepi să duci oamenii cu vorba, o să reușești să le convingi. Dar să nu dea Dumnezeu

să n-ai grijă de femeile astea două pe viitor, mă auzi? Nu te acuz de nimic, deocamdată, dar să nu crezi că dacă aș vrea n-aș putea s-o fac. O să stau cu ochii pe tine câți ani o să mai fiu eu polițist. Și încă un lucru. Data viitoare când îți mai faci cumpărăturile de la Brooks Brothers, cumpără și mamei și soției tale ceva frumos de la Bonwit's.

Oare ticălosul îl asculta? Da, însă recepționa doar ceea ce i-ar fi putut salva pielea.

– De acord, dar nimic din toate astea nu mă ajută în privința parteneriatului.

– Bineînțeles că te ajută! Mama și soția ta îți vor fi alături. Împreună, voi trei puteți s-o faceți pe Tamara Vilich să pară o femeie frustrată, care toarnă numai minciuni.

Rotițele creierului începură să se învârtească; Kyneton se lumină la față.

– Da, da. Înțeleg ce vrei să spui! Așa o să procedăm!

În clipa următoare Carmine rămase singur. Keith Kyneton plecase în fugă pentru a-și rezolva problemele, fără măcar să rostească un cuvânt de mulțumire.

– Spuneți-mi, vă rog, se auzi o voce de femeie iritată, ce credeți dumneavoastră că faceți aici?

Carmine își flutură insigna lui aurită pe sub nasul asistentei, care era pe punctul să cheme paza.

– Îmi fac penitența, doamnă, spuse el. O penitență teribilă.

Când era acoperită cu zăpadă proaspătă, lumea părea nespus de frumoasă... Imediat ce se dezbrăcă

de haină, Carmine își întoarse unul dintre fotolii spre fereastra imensă care dădea spre port și stinse toate becurile. Galbenul strident al luminilor autostrăzii îl deranja, dar ele erau cumva camuflate de valurile de zăpadă, păreau mai degrabă aurii. Gheața începea să se instaleze dinspre malul estic, deși docurile erau încă cufundate în întuneric străpuns din când în când de raze de lumină. Era prea vânt pentru reflexii lungi. Fără valuri acum, până în mai.

Ce-o să facă el cu Desdemona? Toate demersurile lui se dovediseră de prisos, toate bilețelele lui pline de scuze fuseseră înapoiate pe sub ușă, nedeschise. Nici până-n momentul de față nu reușise să-și dea seama ce o supărase atât de tare – sigur, depășise limita, dar se mai întâmplă! Era ceva legat de mândria ei, dar ceva ce îi scăpa. Putea fi vorba de bariera dintre două culturi, dintre două naționalități; poate era prea înaltă pentru a fi depășită. Greșise atunci când o îndemnase să-și mai cumpere și ea o rochie din când în când, sau fiindcă avusese îndrăzneala să-i pună la îndoială comportamentul? Oare o făcuse să se simtă ne-feminină, sau grotescă, sau... sau....

– Renunț, spuse el, sprijinindu-și bărbia în palmă și încercând să se gândească la Fantomă. Asta era noul nume pe care-l găsise pentru Monstru. Oricum acesta n-avea nicio legătură cu imaginea populară despre monștri. Era o fantomă.

17

Miercuri, 19 ianuarie 1966

O să fac o scurtă plimbare, draga mea, îi spuse Maurice Finch lui Catherine în timp ce se ridica de la masă, după micul dejun. Nu prea am chef să mă duc la serviciu astăzi, dar o să mă gândesc la asta cât timp mă plimb.

– Sigur, așa să faci, spuse soția lui, uitându-se prin fereastră spre termometrul din exterior. Sunt minus nouă grade afară, așa că ar fi bine să te îmbraci călduros. Și dacă te decizi să mergi la serviciu, înainte să te întorci pornește mașina, să se încălzească. I se păru că el era mult mai vesel în ultimele zile, și știa și de ce. Kurt Schiller se întorsese la Hug și-l abordase pe Maurie pentru a-l asigura că nu din cauza discuțiilor dintre ei încercase să-și ia viața. Se pare că dragostea vieții lui îl părăsise pentru altcineva. Ticălosul nazist (părerea lui Catherine despre Schiller nu se schimbase deloc) nu dăduse alte detalii, dar ea presupunea că bărbații homosexuali erau la fel de vulnerabili ca și cei cărora le plăceau femeile. Panarama – și ce conta de ce sex era panarama respectivă – se plictisise să fie adorat, avea nevoie de o persoană cu o atitudine nouă și cu un portofel mai bine burdușit.

Îl privi pe Maurie pe fereastră în timp ce mergea pe poteca înghețată ce ducea spre livada lui de meri. Era locul lui favorit, așa fusese dintotdeauna. Acei pomi bătrâni nu fuseseră

niciodată altoiți sau tunși pentru ca fructele să poată fi culese cu mâna, dar primăvara mulțimea de flori albe îți tăia răsuflarea și toamna se umpleau de fructe roșii, strălucitoare, ca niște ornamente de Crăciun. Cu mulți ani în urmă Maurie fusese îndeajuns de inspirat să le fixeze unele crengi în formă de arcadă. Lemnul bătrân trosnise, în semn de protest, dar Maurie acționase cu blândețe și acum spațiile dintre copaci arătau ca o catedrală.

El dispăru și ea se apucă de spălat vasele.

Apoi auzi un țipăt îngrozitor, ascuțit. O farfurie se sparse de podea, Catherine își luă haina și ieși alergând spre dragostea vieții ei. Alunecă pe gheață, dar reuși cumva să-și păstreze echilibrul. Încă un țipăt! O luă și mai tare la goană, fără să simtă frigul.

Maurie stătea lângă minunatul zid de piatră care înconjura livada, uitându-se la ceva strălucitor aruncat pe troianul de zăpadă înghețată, care se adunase la ultimul viscol.

Când văzu despre ce e vorba îl conduse înapoi la căldură, în bucătărie, înapoi la normalitate. De acolo putea să sune la poliție.

Carmine și Patrick cercetau locul unde stătuse Maurice Finch, ale cărui urme de pași acoperiseră orice alte urme ar mai putut fi prin zăpadă – deși cei doi bărbați nu credeau că putea fi vorba și de altele.

Margaretta Bewlee era întreagă, în afară de cap, care nu fusese găsit nicăieri. Pe fondul zăpezii de-un alb imaculat pielea îi părea și mai neagră,

iar rozul palmelor și tălpilor se asorta cu rochia pe care o purta. O rochie din dantelă roz, brodată peste tot cu paiete. Era îndeajuns de scurtă pentru a dezveli o pereche de chiloți roz de mătase, pătați peste tot.

– Iisuse, *totul* e diferit! spuse Patrick.

– Ne vedem la morgă, zise Carmine, întorcându-se. Dacă mai rămân pe-aici o să-ți stau în cale.

Intră în casă, unde cei doi Finch stăteau împreună la masă, cu o sticlă de vin Manischevitz în față.

– De ce eu? întrebă Finch, cu fața albă ca varul.

– Mai beți puțin vin, domnule doctor Finch. Și dacă am fi cunoscut motivul, am fi avut posibilitatea să-l prindem pe ticălosul ăsta. Pot să mă așez?

– Stați jos, stați jos! spuse Catherine, arătând spre un pahar gol. Puneți-vă vin, și dumneavoastră aveți nevoie.

Deși nu-i prea plăcea vinul slab și dulce, Manischevitzul îl ajută întrucâtva să-și revină. Carmine își puse paharul deoparte și se uită la Catherine.

– Ați auzit ceva astă-noapte, doamnă Finch? Pe frigul ăsta poți detecta orice zgomot.

– Absolut nimic, domnule locotenent. Maurie a pus licheni și compost în tunelul lui de ciuperci după ce a ajuns ieri acasă, dar la zece ne-am băgat în pat și am dormit până la șase dimineața.

– Tunel de ciuperci? întrebă Carmine.

– Am vrut să văd dacă pot să cultiv anumite

soiuri rare de ciuperci, pentru cunoscători, spuse Finch, care arăta un pic mai bine. Ciupercile sunt foarte pretențioase, deși n-ai spune asta când le vezi crescând pe câmp.

– V-ar deranja dacă v-am întoarce proprietatea pe dos, domnule doctor? Găsirea Margarettei aici ne obligă să procedăm astfel.

– Faceți ce doriți, faceți ce trebuie să faceți doar să găsiți monstrul! Finch se ridică cu greutate, asemenea unui bătrân. Cu toate acestea, cred că știu de ce nu am auzit nimic azi-noapte, domnule locotenent. Vreți să vedeți?

– Sigur că da.

Atent să nu calce prin locurile unde pământul părea să fi fost răscolit, Maurice Finch îl conduse pe Carmine de-a curmezișul terenului unde avea instalată sera, apoi printre cuștile mari, încălzite, unde creșteau puii lui Catherine. Într-un final, la cel puțin cinci sute de metri distanță de casă, Finch se opri și arătă cu degetul.

– Vedeți drumeagul acela? Vine de la o poartă care dă în Route 133 și se oprește chiar în dreptul livezii. Am instalat o lamă în fața camionetei din pricina pârâului – când pârâul se revarsă nu mai putem să ieșim pe Route 133; ne este blocat accesul. Dacă Monstrul știa de existența acestui drum, ar fi putut să-l folosească, și noi n-am fi auzit nimic.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule doctor Finch. Acum întoarceți-vă la soția dumneavoastră.

Finch se conformă fără să protesteze, în timp ce Carmine se duse după Abe și Corey și le explică unde trebuiau să caute urmele Fantomei.

Este o fantomă, s-a strecurat și la venire și la plecare, fără să fie văzut, dar este o fantomă foarte pricepută. Maurice Finch a străbătut proprietatea sa de la un capăt la altul lăsând peste tot urme de pași, dar Fantoma le cunoaște pe toate. Și după aia îți mai pui întrebarea, doctore Finch: „De ce eu?“. Într-adevăr, de ce?

Carmine se asigură că ajunge înapoi în clădirea poliției înainte ca Patrick să aducă trupul Margarettei la morgă; astfel putea să vadă autopsia de la început și până la sfârșit.

– A fost pusă pe un troian de zăpadă înghețată bocnă, dar cred că a fost congelată înainte să fie aruncată acolo, spuse Patrick în timp ce împreună cu Paul scotea cu grijă trupul lung din sacul în care fusese ambalat. Pământul e înghețat peste tot, n-ar fi putut s-o îngroape nicăieri, dar de data asta nu l-a preocupat ascunderea ei, nici chiar pentru scurtă vreme. A aruncat-o într-un loc deschis, într-o rochiță strălucitoare.

Cei trei bărbați rămaseră uitându-se la Margaretta și la rochia ei foarte ciudată.

– N-am văzut-o prea des pe Sophia pe vremea când purta rochițe pentru petreceri, spuse Carmine, dar Patsy, tu ai multe fetițe, cu siguranță ai remarcat astfel de rochițe. Nu e un veșmânt care să fie purtat de o tânără, nu-i așa? Este o rochiță de copil, în care a fost îndesată.

– Da. Când am ridicat-o am văzut că nu fusese încheiată la spate. Umerii Margarettei sunt prea lați, dar brațele sunt subțiri, așa că a reușit s-o facă să arate destul de bine din față.

Rochița avea mâneci scurte, bufante, cu nasturi mici și o talie potrivită pentru un copil – largă și un pic dreaptă. Unei fetițe de zece ani i-ar fi ajuns probabil până la genunchi; acestei tinere abia îi acoperea partea superioară a coapselor. Dantela rozalie era franțuzească, bănuia Carmine. Scumpă, frumos brodată, cusută pe un suport rezistent. Peste ea fuseseră aplicate câteva sute de paiete, răspândite peste tot, într-un model asemănător cu cel al dantelei. Fiecare paietă fusese cusută cu un ac fin și cu ață. O muncă migăloasă, care ar fi ridicat în mod sigur prețul final al produsului. Va trebui să i-o arate Desdemonei, pentru o opinie avizată în ceea ce privește prețul și calitatea.

Îi urmări pe Paul și pe Patrick cum scoteau de pe Margaretta bucata aceea de material, care trebuia păstrată intactă. Unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult pe vărul său era grija și respectul acestuia pentru morți. Nu conta cât de îngrozitoare erau unele dintre cadavrele pe care le avea pe masă – pline de materii fecale, vomă, mizerii de tot felul –, Patrick se ocupa de toate de parcă ar fi fost opera lui Dumnezeu.

După ce-i scoaseră rochița, Margaretta rămase într-o pereche de chiloți roz, care-i acopereau talia și un pic din coapse. Chiloți ieftini. Partea dintre picioare era pătată cu sânge, dar nu foarte mult. După ce îi scoaseră, văzură pubisul epilat.

– Cu siguranță e omul nostru, spuse Carmine. Înainte să începem, ai vreo idee în legătură cu modul în care a murit?

– Cu siguranță nu din cauza pierderii de sânge.

Are pielea de culoarea potrivită și nu se vede decât o singură tăietură, la gât, provocată în momentul decapitării. Nu se văd semne pe glezne, deși cred că a fost legată cu obișnuita fâșie de pânză peste piept. Poate că a legat-o cu o altă fâșie și peste picioare, între violuri, dar va trebui să mă uit mai cu atenție înainte să spun asta cu siguranță. Își strânse buzele într-o linie subțire. Cred că de data asta a violat-o până a omorât-o. Nu se vede prea mult sânge în exterior, dar pentru un cadavru care n-a avut timp să intre în descompunere are abdomenul foarte umflat. După ce a murit, a pus-o într-un frigider și a așteptat momentul potrivit s-o arunce.

– Atunci, spuse Carmine îndepărtându-se de masă, o să ne întâlnim mai târziu în biroul meu, Patsy. Credeam că o să pot asista la toată operația, dar nu sunt în stare.

Afară se întâlni cu Marciano.

– Arăți cam palid, Carmine. Ți-ai luat micul dejun?

– Nu, și nici nu cred că vreau să mănânc acum.

– Ba sigur că vrei. Îi mirosi răsuflarea. Problema ta e că ai băut.

– Crezi că Manischevitzul este calificat drept băutură?

– Nu. Până și Silvestri i-ar spune suc de struguri. Haide, prietene, poți să mă pui la curent la Malvolio's.

Nu reușise să înghită prea mult din pâinea prăjită cu sirop de arțar, dar când se întoarse în

birou se simțea mult mai bine, măcar pentru că încercase să mănânce. Ziua de astăzi avea să fie mai grea decât cele pe care le avusese până acum. Presimțea că domnul Bewlee avea să insiste să-și vadă fata, sau ce mai rămăsese din ea, indiferent ce i-ar fi spus preotul, chiar și în cazul în care s-ar fi oferit altcineva să facă această chestie îngrozitoare. Unele părți din ea pur și simplu nu puteau fi arătate, dar el îi cunoștea fiecare linie din palmă, poate chiar și o mică cicatrice rămasă în locul de unde el îi scosese o așchie mare, forma unghiilor... Toate drăgălășeniile și intimitățile cunoscute doar de către un tată, cu care Carmine nu apucase să se familiarizeze. Cât de ciudat e, să fii tatăl unui copil pe care nu-l cunoști cu adevărat, care a trăit departe de tine și în compania căruia te simți un străin.

Acum că începuse să-i spună criminalului „fantomă“, unele unghere și crevase din mintea lui se mișcaseră ușor, permițând luminii să alunge întunericul ce domnea acolo. Carmine se trezi explorând noi posibilități, diferite de cele la care se gândise cu o seară înainte, când admirase portul Holloman în plină ninsoare, iar vederea Margarettei Bewlee în rochița ei de petrecere, aruncată pe mormanul acela de zăpadă înghețată îl făcuse să ia în calcul o altă idee, pe care încă nu o putea defini... o idee fantomă... o fantomă...

Apoi își dădu seama. Nu o fantomă. *Două* fantome.

Cât de bine s-ar fi descurcat dacă ar fi fost doi! Viteza, tăcerea, invizibilitatea. Doi – unul care agită momeala, altul care execută captura.

Trebuia să fie vorba de o momeală, la vederea căreia o fată de şaisprezece ani, pură ca zăpada proaspăt căzută, să nu poată rezista, să se repeadă ca somonul la musca potrivită. Un ghemotoc de blană, un pisoiaş, un căţeluş bătut şi tăvălit prin noroi?

Eter... Eter! Unul dintre ei arunca momeala, celălalt apărea din spate cu viteza fulgerului şi punea pe faţa victimei o cârpă îmbibată în eter – n-avea nicio şansă să ţipe, sau să muşte, nici mâna nu şi-o putea mişca. Fata leşina în câteva secunde, inspirând eterul în timp ce se zbătea. Apoi cei doi o luau pe sus, îi făceau o injecţie, o puneau într-un vehicul sau o ascundeau pentru scurtă vreme undeva. Eter... Hug!

Sonia Liebman se afla în sala de operaţii de la Hug, făcând curăţenie după o operaţie pe creierul unui şobolan. Când îl văzu pe Carmine se întunecă la faţă, dar nu din cauza lui.

– Oh, domnule locotenent, am auzit! Bietul Maurie se simte bine?

– Nici nu s-ar putea altfel, ţinând seama că are o soţie nemaipomenită.

– Deci Hugul este încă în colimator, nu-i aşa?

– Sau cineva vrea cu tot dinadinsul să credem asta, doamnă Liebman. Se opri, dându-şi seama că n-avea niciun rost să mai bată apa în piuă. Aveţi eter în sala de operaţii? întrebă el.

– Sigur, dar nu este eter anestezic, ci un eter ordinar, anhidru. Uite, spuse ea, conducându-l într-o anticameră, unde îi arătă un şir de recipiente aşezate pe un raft înalt.

– Poate să acționeze și ca anestezic? întrebă el, luând o sticlă de pe raft și uitându-se la ea. Era de mărimea unui borcan de compot, cu un gât scurt și subțire și cu un dop de metal. Nu un capac, mai degrabă un dop ermetic. Probabil că substanța era foarte volatilă, se gândi el, dacă nici cel mai strâns capac nu putea să împiedice evaporarea.

– Îl folosesc și ca anestezic, atunci când decerebrez pisici.

– Adică atunci când le scoateți creierul?

– Înveți repede, domnule locotenent. Da.

– Și cum le anesteziați, doamnă?

În loc de răspuns, ea ridică dintr-un colț un container făcut din plexiglas transparent. Avea latura de circa treizeci de centimetri, șaptezeci și cinci de centimetri înălțime și un capac care se fixa cu cleme.

– Este un cromatograf vechi, spuse ea. Pun un prosop gros pe fund, golesc o sticlă întreagă de eter pe prosop, bag pisica înăuntru și închid capacul. De fapt fac toate acestea pe scara de serviciu, ventilația e mai bună acolo. Animalul leșină imediat, dar înainte de asta nu se poate răni, datorită muchiilor netede.

– Contează dacă se rănește înainte de a i se scoate creierul, atâta vreme cât n-are să se mai trezească niciodată? întrebă Carmine.

Ea făcu un pas înapoi asemeni unei cobre gata de atac.

– Da, ignorantule, contează, bineînțeles! șuieră ea. Niciun animal nu este chinuit în sala *mea* de operații! Ce crezi că e aici, industria

cosmetică? Cunosc o grămadă de veterinari care nu-și tratează pacienții așa de bine cum o facem noi!

– Îmi cer scuze, doamnă Liebman, n-am vrut să vă supăr. Puteți da vina pe ignoranța mea, spuse Carmine, umil. Cum deschideți sticla? întrebă el pentru a schimba subiectul.

– Probabil că există un instrument pentru asta, spuse ea, îmblânzindu-și tonul, dar nu cred că am așa ceva, așa că folosesc un forceps vechi.

Chestia respectivă arăta ca un clește mare, cu singura diferență că cele două capete se întâlneau prinzând cu putere orice era pus între ele. Ca de exemplu dopul de metal al unei sticle de eter, după cum îi demonstră Sonia Liebman. Carmine se retrase când simți mirosul, care se răspândi cu rapiditate.

– Nu-ți place? îl întrebă ea, surprinsă. Mie-mi place foarte mult.

– Știți cu exactitate cât eter aveți în stoc?

– Nu știu cantitatea exactă – nu e nici foarte valoros, nici foarte important. Când văd că rezervele de pe raft se împuținează, mai comand. Îl folosesc pentru decerebrări, dar și la curățarea sticlelor dacă un cercetător are nevoie de un recipient fără niciun fel de reziduuri.

– De ce cu eter?

– Pentru că avem o grămadă, deși unii cercetători preferă cloroformul. Se încruntă, apoi păru că se dumirește. Oh, înțeleg unde bați! Eterul nu rămâne în organism. După câteva respirații este îndepărtat din plămâni și din sânge. Nu pot să folosesc penthotal sau nembutal pentru a

anestezia animalele care urmează să fie decerebrate, pentru că substanțele astea rămân în creier mai multe ore. Eterul dispare imediat, puf!

– Nu s-ar putea folosi un gaz anestezic?

Sonia Liebman clipi, mirată parcă de obtuzitatea lui.

– Sigur, aș putea să folosesc și gaz, dar de ce s-o fac? Oamenii sunt cooperanți și nu au nici dinți și nici gheare. Animalele se aleg cu o injecție cu nembutal, sau fac cunoștință cu recipientul cu eter.

– Recipientul acela este des întâlnit în laboratoarele institutelor de cercetări?

Asta pusese capac! Se întoarse și începu să sorteze o grămadă de instrumente medicale.

– N-am de unde să știu, spuse ea, pe un ton glacial ca aerul de-afară. Eu mi l-am construit singură, și în ceea ce mă privește asta e tot ce contează.

Simțind că venise vremea să plece, Carmine făcu o plecăciune și se retrase, lăsând-o pe doamna Liebman să bombăne iritată de prostia polițiștilor.

– Mercedes și Francine au fost violate brutal cu mai multe obiecte, din ce în ce mai mari, și nu pot decât să presupun că așa s-a întâmplat și în cazul de față, cel puțin la început, le spuse Patrick lui Carmine, Silvestri, Marciano, Corey și Abe. Apoi a folosit un instrument nou, care probabil e prevăzut cu țepi și ghimpi, poate și cu o lamă în vârf. I-a distrus tot înăuntru – intestine, vezică, rinichi, a ajuns chiar până în ficat. Răni multiple, sângerare masivă. A murit din cauza șocului, nu

a masivei hemoragii interne. Am găsit puțin Demerol în sânge, deci locul unde a dus-o era destul de departe de Groton; nu se putea baza doar pe eterul folosit inițial. N-am găsit nicio urmă de eter pe fața de pernă, apropo.

– Te așteptai să găsești? întrebă Marciano.

– Nu, dar am simțit o urmă într-un pliu al feței de pernă când am ajuns în casa familiei Bewlee.

– A sângerat când i-a fost tăiat capul? întrebă Abe.

– Doar foarte puțin. Era moartă deja de câteva ore când a decapitat-o. Din cauza înălțimii sale se pare că a folosit câte o bandă de pânză pentru fiecare picior, și încă una pentru piept pentru a o imobiliza.

– Dacă a murit așa repede, de ce-a mai așteptat treisprezece zile înainte de a o arunca? Ce-a făcut cu ea în timpul ăsta? întrebă Corey.

– A băgat-o într-un frigider îndeajuns de mare pentru a încăpea întinsă.

– A fost identificată? întrebă Carmine.

Patrick se strâmbă.

– Da, de către tatăl ei. Era atât de calm! Are o cicatrice mică pe mâna stângă – o mușcătură de câine. Când a văzut-o, a spus că e fiica lui, ne-a mulțumit și a plecat.

În încăpere se lăsă liniștea. Cum aș face eu față dacă ar fi vorba de Sophia? se întrebă Carmine. Fără îndoială că toți ceilalți din încăpere resimțeau mai acut această groază; cu toții aveau fete care nu plecaseră în California înainte să se creeze între ei o legătură adevărată. Iadul e un loc prea blând pentru bestia asta.

– Patsy, spuse Carmine, rupând tăcerea, este posibil să fie vorba de doi?

– Doi? întrebă Patrick șocat. Vrei să spui doi ucigași?

– Da.

Silvestri își mestecă țigara, se strâmbă și o aruncă în coșul de gunoi.

– Doi ca *el?* Glumești!

– Nu, John, nu glumesc. Cu cât mă gândesc mai mult la această serie de răpiri, cu atât sunt mai convins că e opera a doi oameni. De la doi răpitori până la doi ucigași nu e decât un pas.

– Un pas foarte mare, Carmine, spuse Silvestri. *Doi* Monștri? Și cum s-au găsit unul pe celălalt?

– Nu știu, dar poate printr-o modalitate foarte comună, ca de exemplu anunțurile personale din *National Enquirer*. Bineînțeles, un anunț cifrat, dar limpede ca lumina zilei pentru cineva cu gusturi asemănătoare. Sau poate că s-au cunoscut cu ani în urmă, poate chiar au crescut împreună. Sau poate s-au întâlnit accidental, la o petrecere.

Abe se uită la Corey și-și dădu ochii peste cap; se gândeau cum o să stea ei zile în șir în morga de la *National Enquirer*, citind toate anunțurile din ultimii doi ani.

– Împingi rahatul la deal, Carmine, spuse Marciano.

– Știu, știu! Dar pe moment încercați să nu vă gândiți la modul în care s-au cunoscut și concentrați-vă asupra a ceea ce s-a întâmplat cu victimele. Mi-am dat seama că trebuie să existe o

momeală. Fetele astea nu sunt genul care să fie agățate de un bărbat, sau care să accepte invitația de a da o probă pentru marele ecran, trucuri cărora le-ar putea cădea pradă foarte ușor fetele care au fost crescute cu mai puțină grijă. Dar gândiți-vă cât de greu i-ar veni unui tip să răpească pe cineva fără să aibă momeala potrivită! Carmine se ridică în scaun, continuându-și argumentația. De exemplu Mercedes, care închide capacul pianului, își ia la revedere de la Sora Theresa și iese pe ușa sălii de muzică. Și undeva, într-un loc retras, unde nu e nimeni în preajmă, Mercedes vede ceva atât de irezistibil încât nu se poate abține să nu se apropie. Ceva căruia nu-i poate rezista, ca de exemplu un pisoi mort de foame, sau un cățel. Dar în momentul în care ajunge exact în locul respectiv vede că alături de animalul acela mai este cineva. Și atunci, profitând de confuzia fetei, acționează celălalt bărbat. Unul agită momeala, celălalt înșfacă prada. Ori Francine, care era în zona toaletelor, sau chiar în toaletă. Vede momeala, i se rupe inima de milă, e înșfăcată. În școală sunt încă prea mulți oameni pentru a risca să o scoată din Travis, așa că o înghesuie într-o ladă cu echipament sportiv. Cât de rapid s-ar fi putut face asta dacă ar fi fost doi! E miercuri, sala de sport e goală, clasa de chimie este chiar lângă toalete. În cazul Margarettei, sora ei dormea la doar trei metri depărtare. N-a fost nevoie de momeală, dar oare criminalul ar fi riscat ca Linda să se trezească și să-i dea peste cap tot planul atât de bine pus la punct? Jumătatea care de obicei e

momeală a jucat un alt rol acum, să vadă dacă nu cumva se trezește Linda. Și cum ea nu s-a trezit, le-a fost foarte ușor celor doi să scoată pe geam o fată înaltă și inertă – unul a stat afară, unul a rămas înăuntru.

– De ce complici atât de tare lucrurile? întrebă Patrick.

– Lucrurile nu sunt mai grele sau mai ușoare decât trebuie să fie, Patsy. Dacă un ucigaș nu e destul, atunci va trebui să ne gândim la doi.

– Sunt de acord, spuse Silvestri brusc, dar să nu suflați niciun cuvânt nimănui despre teoria lui Carmine. Nimeni în afară de cei din camera asta nu trebuie să afle.

– Încă un lucru, John. Rochița de gală. Aș vrea să i-o arăt Desdemonei Dupre.

– De ce?

– Pentru că face niște broderii incredibile. Pe rochița asta nu apare nicio etichetă, niciunul dintre noi n-a văzut așa ceva până acum, așa că aș vrea să aflu unde aș putea să încep căutările, cum aș putea să dau de persoana care a făcut-o. Asta înseamnă că trebuie să aflu cât ar costa, dacă se poate cumpăra dintr-un magazin, cât ar cere cineva ca Desdemona pentru o astfel de rochie. Ea se ocupă cu astfel de chestii, o să știe.

– Sigur, imediat ce termină Paul cu ea, și numai dacă ești sigur că n-o să povestească nimănui.

– Am încredere în ea.

18

Luni, 24 ianuarie, 1966

Ziarul cel mai potrivit pentru descoperirea unei persoane care căuta pe cineva pentru orice, de la sex la săvârșirea unei crime era *National Enquirer,* care se găsea la toate casele de marcat de la magazine, între gumă și alte reviste. După ce discutase cu cei trei psihiatri care erau specializați în omucideri, Carmine reușise să le ofere lui Abe și lui Corey câteva cuvinte-cheie înainte de a-i trimite să citească anunțurile personale publicate între ianuarie 1963 și iunie 1964. Era posibil ca Fantoma să fi optat pentru dezgustătoarea colaborare înainte de dispariția primei fete, sau ar fi putut să-și dea seama cât i s-ar fi ușurat munca dacă ar fi avut un ajutor, după ce-și începuse cariera de ucigaș.

Natura momelii era acum clară pentru Carmine: ceva demn de milă, care nu putea lăsa nepăsător sufletul caritabil ale unei tinere sensibile. Așa că renunță la acest șir al gândurilor pentru a se concentra asupra posibilelor locații în care s-ar fi putut afla fetele când fuseseră violate și ucise și apoi depozitate. Majoritatea polițiștilor credeau că acele locații fuseseră improvizate. Doar Patrick și Carmine scoseseră în evidență faptul că locurile respective nu fuseseră alese la întâmplare. O persoană atât de meticuloasă încât își eticheta și anunțurile cu siguranță voia ca și „laboratorul" să fie perfect.

După descoperirea corpului Margarettei Bewlee pe o proprietate aparținând institutului Hugger, factorii de decizie din cadrul acestuia se dădură peste cap pentru a înlesni poliției căutări în toate locurile pe care le dețineau. Chiar și Satsuma, Chandra și Schiller cedară. Tunelul cu ciuperci al lui Maurice Finch fusese ceea ce doctorul pretinsese că este: o altă cercetare a ferparului lui Benjamin Liebman nu se soldă cu niciun rezultat. Cuibul lui Addison Forbes consta în două camere circulare, construite una peste alta și umplute până la refuz cu lucrări de specialitate, aranjate în ordine; subsolul lui Smith era un fel de rai al trenurilor. Cabana lui Walter Polonowski reprezenta un cuibușor de nebunii, cu fotografii în diferite poziții ale lui Marian, cu un pat mare înăuntru și cu o mică bucătărie. Paola Polonowski profitase de ocazie și intrase în cabană în ajunul venirii poliției, iar rezultatul fusese că Polonowski locuia acum cu Marian și era mult mai fericit. Casa lui Hideki Satsuma, amplasată undeva în cotul făcut de Capul Cod în Orleans, reprezenta un cuib de burlac al cărui design fusese realizat ca la carte și unde singurul material compromițător era o cantitate impresionantă de pornografie violentă, însă nimic legat de crime. Acest lucru nu fusese deloc surprinzător pentru Carmine, care, în timpul șederii în Japonia descoperise apetitul japonezilor pentru pozele pornografice. Doctorul Nur Chandra avea doar o minte violentă, cum ar fi spus Desdemona; activitatea lui secretă din cabană consta în lucrul la un calculator de generație nouă pe care se străduia să-l programeze

fără ajutorul vreunuia din remarcabilii studenți la medicină care încercau să-și plătească studiile realizând noi programe pentru anumite scopuri științifice. Chandra era atât de sigur că avea să primească premiul Nobel încât nu spunea nimănui nimic și cu atât mai puțin unui ambițios student la medicină. În pădurea Ponsonby nu existau decât copaci; nici urmă de cabane, hambare și alte construcții subterane. Și cel mai mare secret al lui Kurt Schiller era o fotografie care-l prezenta pe el, pe tatăl său și pe Adolf Hitler. Tatăl său fusese un căpitan de submarin ce primise o mulțime de decorații și căruia i se adresase invitația de a-l cunoaște pe Führer și de a-și aduce și odrasla cu el. Lui Hitler îi plăceau puștii cu tați curajoși. Schiller senior se scufundase împreună cu submarinul său când acesta atinse o mină de adâncime, în anul 1944. Pe atunci Kurt avea zece ani.

De aceea, după cum spuneau Silvestri, Marciano și restul polițiștilor din Connecticut, locul crimei trebuia să fie ales la întâmplare.

Dar nu există lucruri improvizate, își spuse Carmine în sinea lui. Dacă eu aș fi Fantoma, ce aș vrea? Locuri extrem de liniștite, cu siguranță. Suprafețe care puteau fi udate cu furtunul, curățate scrupulos. Asta însemna gresie mai degrabă decât ciment, metal mai degrabă decât lemn sau piatră. Aș mai vrea o cameră în care să operez. Cele două Fantome ar fi putut să facă așa ceva dacă ar fi fost foarte îndemânatici; ar fi putut chiar să tragă electricitate. Ceea ce probabil le-ar fi creat probleme ar fi fost canalizarea și cu toate acestea,

camera avea nevoie de sistem de canalizare. O instalație de aducțiune a apei cu presiune mare, țevi de eliminare adecvate și conectare la sistemul de canalizare sau la o fosă septică. Fantomele ar fi avut nevoie și de o baie; dacă nu pentru victime, atunci măcar pentru ei. Pe victime probabil că le spălau cu buretele și le duceau plosca la pat.

Așa că în vreme ce Abe și Corey treceau în revistă anunțurile din *National Enquirer*, Carmine verifica toate proprietățile Hugger să vadă care din ele avusese facturi de curent sau de apă neobișnuit de mari. Din păcate, cei mai prosperi membri ai clanului Hugger trăiau în locuri în care apa nu le venea de la rețea, ci din puțuri proprii, dar niciunde notele de plată la electricitate nu erau foarte mari. Să fi fost vorba de un generator? Poate, dacă ar fi camuflat zgomotul. De la această cercetare neîncununată de succes trecu la verificarea firmelor de instalatori și apoi la instalatori particulari dintr-un colț în altul al Connecticutului. Căuta pe careva care ar fi răspuns unei oferte bine plătite de a realiza țevăria unei construcții descrisă ca o sală de sport, sau o clădire de lux destinată relaxării, sau chiar o piscină. Cei pe care-i verifică se dovediră a fi persoane reale, și cu toții erau în districtele Fairfield și Litchfield. Își dădea seama că genul de lucru pe care-l căuta presupunea existența cuiva cu bani mulți, dar el mereu își imaginase că Fantoma era o persoană foarte bogată. Oriunde ar fi căutat nu descoperea nimic. Asta însemna că oricare din următoarele trei variante putea fi plauzibilă: prima era că cele două Fantome își

construiseră singuri sistemul de țevăraie; cea de-a doua era că poate au plătit gras un instalator care păstrase secretul în privința muncii prestate pentru a nu plăti taxe pe suma primită; cea de-a treia era că Fantomele cumpăraseră sau închiriaseră o proprietate care se potrivea scopurilor lor, ca de exemplu o clinică veterinară sau o clinică chirurgicală. Sună să vadă câte clinici veterinare sau chirurgicale își schimbaseră proprietarul spre sfârșitul anului 1963, dar acelea care fuseseră vândute sau cumpărate erau tranzacționate în scopuri legitime. Ca de obicei nu găsise nimic, nimic.

Pentru că rochia roz de dantelă era împodobită cu 265 de paiete și toate trebuiau să fie verificate pentru a se asigura că nu aveau decât un singur rând de amprente, probabil ale croitoresei, trecură șase zile înainte ca locotenentul Carmine să-i arate rochia Desdemonei.

Sună la interfon, simțindu-se mai stânjenit și neliniștit decât în anii de liceu, când fata viselor lui din clipa respectivă îi răspunsese pozitiv la cererea lui de a-l însoți la bal. Avea gura uscată și inima îi bătea repede, singurul lucru care lipsea pentru ca situația să fie identică cu cea din liceu fiind buchetul de flori.

– Desdemona, sunt eu, Carmine. Am venit cu treabă. Nu deschide tu ușa, voi tasta eu combinația. Cum te simți? întrebă el scoțându-și haina și punând cutia rochiei – la naiba, ce avea să gândească ea? – pe masă. Ea nu părea nici bucuroasă, nici supărată că-l vedea.

– Sunt bine, dar plictisită de moarte, răspunse ea. După care arătă cu degetul spre cutie și întrebă: Ce e asta?

– Ceva în legătură cu care a trebuit să-l asigur pe șeful poliției că nu vei sufla o vorbă. Eu eram convins că n-o vei face, dar el nu știa acest lucru. Poate că n-ai aflat, dar ultima victimă, Margaretta Bewlee, când a fost descoperită, purta această rochie pentru o petrecere de copii. Nu-i putem da de urmă, dar m-am gândit că poate tu, care ești specialistă în obiecte de lux, ne poți spune câte ceva despre ea.

Îl puse să deschidă cutia, după care scoase rochia într-o secundă, apoi o ridică, o întoarse și în cele din urmă o așeză pe masă.

– Să înțeleg că fata nu a fost tăiată în bucăți?

– Nu, i-a fost doar tăiat capul.

– În ziare scria că era înaltă. Rochia asta nu i s-ar potrivi.

– Păi nici nu i se potrivea, dar cu toate acestea era îmbrăcată cu ea. Avea umerii prea lați pentru ca el să-i poată închide nasturii de la spate și asta mă duce cu gândul la prima mea întrebare: de ce are nasturi? Știam că în zilele noastre se folosesc doar fermoare.

Paul închisese nasturii care acum străluceau ca niște geme adevărate în lumina ce cădea pe masă.

– De aia, spuse ea arătând cu degetul spre unul din nasturi. Un fermoar ar strica efectul. Nasturii strălucesc.

– Ai văzut vreodată o astfel de rochie?

– Doar pe o scenă unde se juca o pantomimă, când eram copil, dar fusese improvizată din cauza

raționalizării obiectelor de îmbrăcăminte. Aceasta este foarte pretențioasă.

– Este făcută de mână?

– Într-o oarecare măsură, dar probabil nu atât de mult pe cât crezi tu. Paietele au fost cusute de mână, da, dar de un specialist care poate face asta mai repede decât ai zice pește. Persoana care a confecționat această rochie este plătită la cantitatea de pietre pe care le coase, așa că lucrează repede, trecând ața prin material, apoi o dată în jurul paietei, după care o aplică pe următoarea și tot așa, înțelegi?

Carmine înțelegea.

– Unele paiete lipsesc pentru că nu au fost cusute ca lumea, astfel încât a căzut întreg șirul cusut pe toată lungimea firului de ață, înțelegi?

– Eu am crezut că poate Paul a făcut acest lucru în laborator.

– Nu, probabil este rezultatul unei manipulări brutale și nu cred că se poate vorbi de așa ceva într-un laborator de patologie.

– Să înțeleg că această rochie nu este foarte scumpă?

– Dacă ai o sută de dolari să-i dai pe o haină pe care un copil probabil că nu o va purta mai mult de o dată sau două ori, atunci da. Este o chestiune de profit, Carmine, și cei care fac aceste haine știu cât de des vor fi purtate, așa că încearcă să reducă la minimum cheltuielile. Materialul este sintetic, nu mătase, și căptușeala e la fel de ieftină, întărită cu apret puternic.

– Și dantela?

– E franțuzească, dar nu de cea mai bună calitate. Este făcută la mașină.

– La prețul acesta ar trebui să verificăm raioanele pentru copii de la magazine precum Saks și Bloomingdale din New York? Sau poate Alexander's din Connecticut?

– Cu siguranță un magazin cu prețuri destul de piperate. Eu aș spune că veșmântul este extravagant, nu elegant.

– Ca de exemplu calul de companie al lui Astor, murmură el absent.

– Poftim?

– Spuneam și eu așa, zise el inspirând profund. Mă ierți?

În privirea ei străluci o luminiță.

– Cred că da, prostuț stângaci ce ești! Prea puțin Carmine Delmonico este mai rău decât prea mult.

– La Malvolio's?

– Da, te rog!

– Și acum aș vrea să te întreb altceva, spuse el când trecură la cafea. E târziu și putem să vorbim aici. E vorba de îndemânare.

– Cine de le Hug este îndemânatic și cine nu?

– Exact.

– Să începem cu Profesorul?

– Cum se mai simte, că tot veni vorba?

– Închis într-o clinică exclusivistă de țicniți, undeva în zona Trumbull din Bridgeport. Cred că-l iubesc ca pacient. Majoritatea celor de acolo sunt alcoolici sau dependenți de droguri care încearcă să se lase și în plus și indivizi cu nevroze

generate de anxietate. Și asta în vreme ce bietul profesor a suferit o cădere nervoasă dură – iluzii, deziluzii, halucinații și pierderea contactului cu realitatea. Cât despre îndemânare, aceasta este considerabilă.

– Ar fi putut să lege o casă la rețeaua de electricitate și să pună la punct toată instalația sanitară?

– Nici nu ar fi avut de ce, Carmine. Orice lucru care ar fi necesitat muncă fizică ar fi fost considerat ca fiind sub demnitatea sa. Profesorului nu-i place să se murdărească.

– Ponsonby, atunci?

– Nu ar fi în stare nici să schimbe un robinet de apă.

– Polonowski?

– Este destul de îndemânatic în ceea ce privește treburile casnice. Nu are banii necesari pentru a apela la un tâmplar când copiii sparg o ușă și nici la un instalator când aceștia pun o păpușă de cârpă în țeava de scurgere.

– Satsuma?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Locotenente, zău așa! Pentru ce-ți imaginezi că există Eido? Și mai e și soția lui Eido; ea slugărește. Chandra are o armată întreagă de lachei cu turban.

– Forbes?

– Aș spune că este destul de priceput când vine vorba de lucru manual. Face tot felul de obiecte pe la el pe acasă, asta o știu cu siguranță. Au avut mare noroc, familia Forbes! Atunci când au cumpărat casa, dobânda la rată era de doi la

sută și au treizeci de ani pentru a plăti împrumutul. Acum casa valorează o avere și, bineînțeles, are acces la apă, opt mii de metri pătrați și nici nu există rezervoare cu petrol în preajmă.

– Mutarea acestora la capătul străzii Oak i-a ajutat pe toți de pe țărmul de est. Finch?

– Își construiește propriile sere și sisteme de iluminat. E o mare diferență între ele, așa spune el. Nu e cu nimic mai presus de săparea unui tunel. Dar îndrăznesc să afirm despre Catherine că este chiar și mai competentă. Cele câteva mii de pui...

– Hunter și Ho, constructorii?

– Ar putea reconstrui Empire State Building, cu îmbunătățiri cu tot.

– Cecil?

– Ei bine, asta nu este o acuzare? spuse ea încruntându-se. Chiar nu pot să-ți spun, Carmine. Este foarte îndemânatic, dar în mod normal îl vezi ca pe un sclav și chiar mai mult, ca pe un negru pe plantație, în toată treaba asta. Nu e de mirare că ne urăsc. Ne merităm soarta.

– Otis?

– În prezent, Otis nu prestează niciun fel de munci grele. S-ar părea că are unele complicații cardiace, așa că încerc să-i asigur o pensie frumușică, împreună cu familia Parson. Eu personal mă îndoiesc că problemele lui au vreo legătură cu volumul de muncă; principala lui grijă o reprezintă nepotul lui Celeste, Wesley. Otis este speriat de moarte că băiatul îi va crea probleme lui Celeste. Strada Hollow și Argyle Avenue sunt în fierbere.

– Așteaptă să vină primăvara, spuse Carmine

întunecat. Deocamdată am scăpat datorită vremii, dar când se va mai încălzi, o să se declanșeze iadul pe pământ.

– Soțul Annei Donato este instalator.

– Anna Donato... Reamintește-mi cine este.

– Se ocupă de echipamentul defect, e foarte pricepută.

– Menajul Kyneton?

– Oh, Doamne! Etajul patru este un adevărat circ în zilele astea. Hilda și Tamara sunt la cuțite. În general nu fac decât să țipe una la alta, dar o dată s-au cam dat de pământ, lovindu-se și mușcându-se. Așa că sunt foarte încântați că Profesorul nu este acum acolo să le vadă pe femei dezlănțuite. Oricum, Hilda va pleca înainte ca Profesorul să se întoarcă. Drăguțul și simpaticul Keith a obținut parteneriatul după care s-a dus la New York.

– Și Schiller?

– Nu este deloc îndemânatic. Nu e în stare nici să ascută un creion. Și că tot veni vorba, nici măcar nu are nevoie să facă acest lucru. Pentru asta există tehnicieni.

– Ce-ai spune să vii pe la mine să bem un pahar de coniac?

Desdemona ieși din spatele paravanului.

– Credeam că n-o să mai întrebi.

Carmine o conduse pe stradă, în aceeași stare euforică pe care o avusese și în vremea liceului, când, după bal, partenera sa îi spusese că petrecuse o seară minunată și-i permisese s-o sărute. Nu că și Desdemonei i-ar fi trecut prin minte aceleași gânduri. Și ce păcat era. Avea buze pline, chiar și

așa nerujate. Începu să râdă când își aduse aminte cum se chinuise să șteargă urmele de ruj roșu-aprins.

– Ce-i așa de amuzant?

– Nimic, chiar nimic.

19

Luni, 24 ianuarie, 1966

Șeful poliției, Silvestri, ținu o conferință la care îi invită pe toți șefii diverselor organizații, din statul Connecticut, care căutau Fantoma.

– Într-o săptămână se vor împlini treizeci de zile, se adresă el oamenilor tăcuți care umpleau încăperea, și noi încă nu știm dacă Fantoma sau Fantomele și-au schimbat modul de operare lichidând o victimă pe lună în loc de două.

Deși presa încă se mai referea la ucigaș cu apelativul Monstru, majoritatea polițiștilor implicați îi spuneau Fantoma, sau Fantomele. Ideile lui Carmine prinseseră rădăcini pentru că oameni precum locotenentul Joe Brown din Norwalk le considerau pline de bun-simț.

– Între joia aceasta, douăzeci și șapte ale lunii și joia viitoare, trei februarie, toate departamentele vor pune echipe de supraveghere pe urmele tuturor suspecților pe care îi au în evidență, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă nu vom obține niciun fel de rezultate, cel puțin vom putea lucra prin eliminare. În cazul în care un suspect

care a fost urmărit nu a încercat să ne ducă de nas, atunci acest suspect poate fi șters de pe listă dacă mai dispare vreo fată.

– Și dacă nu mai dispare niciuna? întrebă un polițist din Stamford.

– Atunci vom relua operațiunea la sfârșitul lunii februarie. Sunt de acord cu Carmine că deocamdată, nu avem decât o mulțime de schimbări – intervalul orar, o răpire de noapte, rochia de petrecere, doar decapitare –, dar nu putem ști dacă acest model va deveni permanent. Fie că lucrează de unul singur sau cu un partener, Fantoma se află cu un pas înaintea noastră. Oameni buni, nu avem altceva de făcut deocamdată decât să continuăm ceea ce am început.

– Și dacă mai dispare vreo fată și nu se poate stabili vinovăția niciunui suspect? întrebă un polițist din Hartford.

– Atunci vom reanaliza situația, dar în alt mod. Vom mări năvodul pentru a include mai mulți suspecți, fără însă a-i abandona pe cei vechi. Și acum îi voi da cuvântul lui Carmine.

Nici el nu mai avu prea multe de adăugat, exceptând subiectul actualilor suspecți.

– Holloman se află în poziția unică de a avea mai mulți suspecți, spuse el. Restul departamentului va supraveghea violatorii înregistrați, care au și antecedente de violență, în vreme ce Holloman are un grup de suspecți fără antecedente de viol sau violență. Personalul de la Hug, plus alți doi. În total treizeci și doi de oameni. Nu vom reuși să-i ținem sub supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și din acest motiv am

nevoie de voluntari de la alte departamente ca să ne dea o mână de ajutor. Echipele trebuie să fie alcătuite din oameni experimentați, care să nu adoarmă în post sau să viseze cu ochii deschiși. Dacă vreunul dintre voi poate să se dispenseze de câțiva oameni de încredere, aș aprecia foarte mult acest sprijin.

Și chiar așa procedară. Cei douăzeci și nouă de Huggeri, profesorul Frank Watson, Wesley le Clerc și profesorul Robert Mordent Smith aveau să fie urmăriți în permanență de oameni experimentați. Era o sarcină excepțională, chiar și din punct de vedere logistic.

Un număr surprinzător de mare dintre suspecții din Holloman fie locuiau pe Route 133, fie la mică distanță de acesta, și Route 133 era un drum național tipic: cu numeroase cotituri și fără prea multe locuri după care te-ai fi putut adăposti; nu existau prea multe tufișuri, nici centre comerciale, cu parcările aferente și nici ieșiri sau parcări independente. Toate acestea se aflau de-a lungul lui Boston Post Road, în vreme ce Route 133 mergea din sat în sat, din când în când fiind străjuit de case de o parte sau de alta. Tamara Vilich și Marvin Schulman care locuiau amândoi pe Sycamore, aproape de centrul Hollomanului, erau ținte ușoare; la fel și Cecil și Otis de pe Strada 11. Dar familiile Smith, Ponsonby, Finch și doamna Polonowski, familia Frank Watson, Chandra și familia Kyneton își aveau locuințele în apropiere de Route 133.

Motelul prăpădit cu numele pompos Major

Minor era adiacent drumului Ponsonby Lane de pe 133 și nu mai fusese animat după lăsarea serii de ani de zile, cel puțin nu cum promitea să fie în săptămâna următoare.

Carmine, Corey și Abe deciseseră să supravegheze casa Ponsonby în trei schimburi de opt ore; Carmine alesese casa familiei Ponsonby doar pentru că el nu credea că vreunul dintre suspecți avea să dezvăluie ceva și, oricum, celor doi Ponsonby li se acordase mai puțină atenție decât familiei Smith sau Finch. Găsiră o ascunzătoare în spatele unui grup de dafini, la câțiva zeci de metri de la Route 133 pe Ponsonby Lane, după ce constatară că aceasta era o fundătură și că nu se putea ajunge la reședința familiei pe niciun alt drum.

Verificase totul personal înainte de începerea operațiunii și descoperise că familia Forbes era cel mai greu de ținut sub observație, datorită faptului că aveau ieșire la apă și din cauza pantei abrupte care ducea spre East Circle, spre apă, și trecea prin fața lor. Nici cei din familia Smith nu puteau fi supravegheați cu ușurință, pentru că reședința lor era construită într-o vâlcea, înconjurată de o pădure deasă, iar accesul se făcea pe un drum întortocheat. Doar Profesorul era încarcerat în Marsh Manor, în partea dinspre Trumbull a orașului Bridgeport, păzit de poliția locală. Cât despre familia Finch, din fericire putea fi scoasă de pe listă. Aveau nu mai puțin de patru ieșiri spre Route 133 și pe niciuna din acestea nu ar fi putut staționa o mașină fără să fie remarcată de o privire ageră. Norwalk avea grijă de Kurt

Schiller, iar Torrington îl supraveghea pe Walter Polonowski și pe amanta acestuia în cabana din nordul statului.

Și atunci de ce nu credea Carmine că acest mare exercițiu de supraveghere avea să dea roade? Chiar nu-și dădea seama de ce, cu excepția faptului că Fantomele sunt invizibile și nu-și fac apariția decât dacă vor să fie văzute.

20

Luni, 31 ianuarie 1966

Căzuseră șaizeci de centimetri de zăpadă miercurea trecută și dăduse înghețul, lucru care nu era neobișnuit pentru luna ianuarie. Temperatura scăzuse cu câteva grade sub zero și noaptea senzația de frig se accentua. Supravegherea devenise un coșmar și oamenii se îmbrăcau în orice haină de blană donată de soții sau de mame, piei de animale, blănuri de urs, pături, cuverturi de lână, lenjerie cu protecție termală, pături electrice alimentate cu curent de la o baterie, ploști încălzite cu apă caldă și în general orice i-ar fi putut ajuta să nu înghețe. Pentru că, bineînțeles, după ce temperatura scădea și mai mult, motoarele mașinilor nu mai puteau fi ținute în funcțiune pentru că fumul degajat i-ar fi putut da de gol. Cei mai norocoși erau cei care își făceau supravegherea din ascunzătorile pentru vânători asemenea celor folosite în Alaska.

Carmine prelua schimbul de la miezul nopții la opt dimineața, în fiecare zi și stătea în mașina lui, un Buick cu interiorul din catifea pentru care mulțumea tuturor sfinților.

Noaptea dintre duminică și luni fu cea mai rece. Înfofolit în două pături de cașmir stătea în mașină cu geamurile din față ușor întredeschise pentru a preveni aburirea lor și dinții îi clănțăneau ca niște castaniete. Dafinul de munte care era mereu verde îl ascundea bine, dar joi, în prima seară când fusese de serviciu își făcuse griji în legătură cu Biddy – oare câinele nu avea să-i simtă prezența și să latre? Nu se întâmplase acest lucru, și nici în acea seară nu dăduse vreun semn de viață. Doar cineva fără minte s-ar fi aventurat afară, se gândi el. Era o vreme numai bună de pornit focul, să lași căldura să se răspândească în toată casa și să-ți faci de lucru pe acolo. Dacă Fantoma plănuise o răpire, cu siguranță că avea să renunțe din cauza frigului.

Proprietatea familiei Ponsonby îi dăduse multe bătăi de cap. O porțiune de teren de zece mii de metri pătrați, mai mult lungă decât lată, cobora în pantă dinspre o creastă care reprezenta și hotarul proprietății. De acolo începea o pădure de câteva hectare care fusese donată nu statului, ci consiliului local din districtul Holloman de către Isaac Ponsonby, bunicul lui Charles și al lui Claire. Isaac îndrăgise căprioarele, fiind un adversar al vânătorii; pădurea, se specifica în testamentul său, trebuia să fie păstrată ca un parc pentru căprioare lângă oraș. În afară de faptul că

pusese câteva plăcuțe pe care scria VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, consiliul local nu-și mai bătuse capul cu celelalte clauze ale testamentului. Și în ziua de azi era cam la fel ca pe vremea lui Isaac, o pădure destul de deasă, populată cu numeroase căprioare. Se întindea până în dreptul străzii Căprioarei, o alee închisă unde se aflau patru case, spre partea înfundată a drumului. Pădurea depășea această zonă și astfel împiedicase construirea altor case. Deși Carmine nu credea că Charles Ponsonby era atât de atletic încât să parcurgă o asemenea distanță la acea temperatură scăzută, trebuia să recurgă și la alți agenți care să supravegheze zona din mașină: pe strada Căprioarei, la colțuri și pe Route 133. Aceștia îl informară că nicio altă mașină nu era parcată pe strada Căprioarei.

Părea o noapte tipică pentru zona arctică: un cer care nu era atât negru, cât indigo, stele strălucitoare și niciun nor. Extraordinar! Nu se auzea niciun zgomot în afara dinților săi care clănțăneau, nicio mișcare sau altă lumină afară, niciun scârțâit de roți pe aleea înghețată.

Și pentru că inerția nu-i plăcea, începu să analizeze pe toate fețele o idee care-i trecu prin minte exact în aceeași secundă în care o stea căzătoare își începuse drumul pe cer.

Gândește-te la aspectul religios al lucrurilor, Carmine. Gândește-te la cele treisprezece fete, la Rosita Esperanza, prima care a fost răpită... zece dintre ele erau catolice. Rachel Simpson avea un tată preot episcopal. Francine Murray și Margaretta Bewlee erau baptiste. Dar niciuna dintre fetele protestante nu frecventa bisericile

pentru albi. Și atunci de ce să nu adaugi și catolicismul protestantismului de culoare? Ce-ți spune asta, Carmine? Un protestant fanatic alb, asta îți sugerează. Am pierdut din vedere faptul că majoritatea fetelor sunt de confesiune catolică, poate pentru că Fantoma a părut să se îndepărteze de varianta asta alegându-le pe Francine și pe Margaretta. Mai mult de 75 la sută catolice, plus fiica unui pastor protestant de culoare, fata unui cuplu despărțit de rasism și Margaretta. Margaretta era cea care nu se potrivea în acest tablou. Oare e un lucru legat de familia Bewlee pe care nu-l cunoaștem?

Uitând de frig rămase câteva clipe ca pe jar în așteptarea dimineții următoare, care avea să-l scutească de aceste schimburi complet neproductive. Spera ca discuția cu domnul Bewlee să se dovedească edificatoare.

Radioul său emise un sunet scurt și jos, semnalul care-l anunța că un polițist se apropia de mașina sa. O privire aruncată ceasului de la mână îi spuse lui Carmine că se făcuse ora 5 dimineața, prea târziu să se întâmple ceva dacă urma să aibă loc o răpire de noapte. Un lucru era sigur – cei doi Ponsonby nici măcar nu se clintiseră din loc.

Patrick se strecură pe locul din dreapta și-i întinse un termos, zâmbind.

– Ce are Malvolio's mai bun de oferit. Am stat la Luigi și l-am pus să facă o cafea proaspătă; covrigii cu stafide tocmai au fost aduși.

– Patsy, te iubesc.

Băură și mâncară în tăcere câteva minute, apoi

Carmine îi expuse vărului său noua sa teorie. Spre marea lui dezamăgire, Patrick nu părea prea receptiv.

– Problema este că te ocupi de atât de mult timp de acest caz că ai epuizat probabilitățile și nu mai ai unde și ce să cercetezi, în afara unor ipoteze discutabile.

– Există o legătură cu religia, dar și cu rasa!

– Sunt de acord, dar Fantomele nu sunt interesate de religie. Le reține atenția faptul că familiile cu frica lui Dumnezeu produc exact genul de fete care e pe gustul lor.

– Familia Bewlee ascunde ceva cu siguranță, murmură Carmine. Altfel Margaretta nu se potrivește în peisaj.

– Păi nu se potrivește, spuse Patrick cu răbdare, pentru că ipoteza ta este absurdă. Să ne întoarcem la lucrurile elementare! Dacă te gândești la Fantome ca fiind violatori mai degrabă decât ucigași, atunci nici nu trebuie să cauți vreun fanatic religios de nicio culoare sau credință, creștină sau de altă natură. Ești în căutarea unui bărbat, sau doi, care urăsc toate femeile, dar pe unele mai mult decât pe altele. Fantomele detestă puritatea la care se adaugă tinerețea asociată cu un anumit tip de față și cu alte lucruri pe care nu le știm. Numitorul comun este virtutea, tinerețea, culoarea pielii. Niciuna din fete nu a fost complet albă – și niciuna nu va fi, simt chestia asta. Cea mai bună variantă pentru ei o reprezintă catolicii de origine sud-americană. Copiii sunt mai puri în raport cu vârsta pe care o au, sunt strict supravegheați și foarte iubiți. Știi și tu asta, Carmine! Dar

familiile lor nu sunt venite de curând în America și cred că un fanatic religios ar lua în vizor noii emigranți înainte de toate – să reducă afluxul, să se răspândească zvonul că dacă emigrezi aici, copiii tăi vor fi răpiți și uciși. Răspunsul se află în elementele de bază ale cazului.

– Eu tot voi merge să-l văd pe domnul Bewlee, spuse Carmine cu încăpățânare.

– Dacă trebuie să faci asta, atunci fă-o. Dar nu se va potrivi în peisaj, pentru că modelul pe care-l vezi este un produs al imaginației tale. Ești o victimă a epuizării provocate de luptă.

Păstrară tăcerea; mai erau aproape trei ore și schimbul său avea să se încheie.

La scurtă vreme după ora 7 dimineața, radioul emise un alt gen de zgomot discret: era semnalul că trebuia să se retragă din zona de supraveghere și să meargă la punctul de întâlnire pentru că o nouă fată dispăruse.

Punctul de întâlnire al lui Carmine era motelul Major Minor, acolo unde el și Patrick rechiziționaseră telefonul de la recepție. Maiorul, proprietarul hotelului, era de serviciu la recepție, dornic să afle ce se petrecea. Toate camerele fuseseră rezervate de poliția din Holloman pentru o sumă despre care ei, și el, bineînțeles, știau că era exorbitantă, mai ales că nimeni nu le folosea. Semnul de OCUPAT reprezenta un camuflaj suplimentar pentru mașinile parcate, și maiorul nu avea de gând să-l aprindă decât dacă acesta reflecta o stare de fapt.

În vreme ce Carmine vorbea, Patrick se uita

la maiorul Minor întrebându-se absent dacă, la fel ca mulți alți oameni care aveau nume sugestive, tânărul F. Sharp Minor frecventase West Point[27] hotărât să obțină rangul menit să creeze o contradicție lingvistică prin alăturare. Acum avea peste cincizeci de ani, nasul roșu și umflat, semn de alcoolism și atitudinea unui războinic de birou: urmărea ca formularele să fie corect completate și dacă actele sunt în ordine, dorea să poată face ce voia, de la a bate măr un soldat până la a fura arme de foc din rastel. Această ciudățenie a firii maiorului Minor îi fusese de folos într-o afacere unde clienții veneau pentru o oră, la jumătatea zilei. Parcarea cea mare era în spate, pentru ca nicio soție care trecea pe Route 133 să nu vadă mașina soțului staționată acolo. La un moment dat, Carmine fusese îndeajuns de disperat pentru a-l considera suspect și pe maiorul F. Sharp Minor, dacă nu pentru un motiv mai bun, măcar pentru că știa că toate camerele aveau locuri prin care se putea spiona înăuntru. Ticălosul bătrân renunțase la camerele video după ce un detectiv particular îl surprinsese filmând un director al unei companii împreună cu secretara sa, dar asta nu însemna că maiorul Minor nu putea să privească ce se petrecea în camere.

– Norwich, spuse Carmine. Corey, Abe și Paul vor fi aici într-un minut. Se îndepărtă de maior. E de origine libaneză, dar familia stă în Norwich din 1937. Numele ei este Faith Khouri.

– Sunt musulmani? întrebă Patrick neîncrezător.

---

[27] Academie militară americană.

– Nu, catolici maroniți. Mă îndoiesc că există vreo biserică maronită în zonă, așa că probabil frecventează o biserică catolică obișnuită.

– Norwich este un oraș destul de mare.

– Da, dar ei locuiesc în afara orașului, destul de departe. Domnul Khouri are un magazin în Norwich. Casa lui se află spre nord, cam la jumătatea drumului spre Willimantic.

Abe apăru într-un Ford, iar Paul imediat după el, în duba neagră fără niciun fel de marcaje, a lui Patrick.

– Nici măcar nu știu de ce ne mai deranjăm să mergem până acolo, spuse Corey când Fordul începu să se deplaseze cu o viteză normală; urmau să pornească sirena și luminile abia când aveau să se îndepărteze bine de Ponsonby Lane.

Aceasta, își spuse Carmine, cu un oftat, este remarca unui om care și-a pierdut speranța. Nu sunt singurul epuizat din cauza luptei. Începem să credem că nu vom prinde niciodată Fantomele. Aceasta este cea de-a patra fată de când am aflat de existența Fantomei și nu am făcut niciun pas înainte. Corey a ajuns la capătul puterilor și nici eu nu sunt departe.

– Mergem, Cor, spuse el ca și cum afirmația lui Corey fusese una de rutină, pentru că trebuie să vedem locul unde a avut loc răpirea, cu ochii noștri. Abe, dacă ne îndreptăm spre nord pe I-91, în direcția Hartford și apoi o luăm spre est, drumul va fi mai bun decât pe I-95 spre New London.

– Nu pot, spuse Abe scurt. Cinci tiruri au fost jefuite sub amenințarea armelor albe.

– Cel puțin, spuse Carmine așezându-se mai

bine pe bancheta din spate, funcționează încălzirea. Voi încerca să dorm puțin.

Casa familiei Khouri se afla pe o stradă lăturalnică, nu departe de râul Shetucket și era la fel de frumoasă ca și zona înconjurătoare. Casa fusese construită în stil tradițional, dar avea câteva unghiuri atrăgătoare și trei etaje. Între casă și drum se afla un iaz imens, înghețat bocnă în această perioadă a anului și la fel era și pârâul care ducea de acolo la râu. Fusese curățat de zăpadă pentru a fi folosit ca patinoar, dar un debarcader mic de lemn lăsa să se înțeleagă că vara se mergea cu barca pe iaz. În jurul casei se vedeau trunchiurile desfrunzite ale câtorva sălcii și arbori de plută, iar deasupra micului lac se profila un stejar bătrân. Picnicuri la umbră vara, mai sugera acest peisaj. Ce alt mediu mai plăcut pentru copii s-ar putea găsi decât această ambianță care întruchipa visul american perfect?

Carmine află că aveau șapte copii: doar un băiat în vârstă de nouăsprezece ani, Anthony, nu era acasă. Fratele său, Mark, împlinise șaptesprezece ani, Faith, șaisprezece, Nora, paisprezece, Emily, doisprezece ani și Matthew, zece ani. Philippa, care avea opt ani, era cea mai mică dintre toți.

Durerea familiei le făcea misiunea imposibilă, pentru că niciunul, nici măcar tatăl nu putea să răspundă la întrebări. Chiar dacă trăiau de treizeci de ani în America, încă mai sufereau pierderea unui copil în manieră levantină. Când Carmine reuși în cele din urmă să găsească o fotografie a lui Faith, înțelese ceea ce Patrick încercase să-i

explice în mașină când se aflau pe Ponsonby Lane. Faith arăta ca și cum ar fi fost sora celorlalte victime, de la părul lung cu bucle dese, la ochii mari, închiși la culoare și gura senzuală. Culoarea pielii o avea mai deschisă; la fel ca o fată din sudul Italiei, sau din Sicilia, iar tenul măsliniu îi trăda originea mediteraneană.

Patrick era abătut când veni după Carmine pe verandă.

– Zăpada a înghețat atât de tare că au putut să aștearnă paie pe jos de la drum până la intrarea din spate – arată ca un culoar de alergat improvizat, spuse el. Au curățat și au pus sare pe porțiunea de drum unde au parcat mașina, așa că nu există niciun fel de urme de cauciuc care să nu fi fost acoperite de poliția locală. Au deschis ușa din spate cu o cheie sau cu un șperaclu, ceea ce înseamnă că știau exact unde se află dormitorul lui Faith. Avea camera ei – toți copiii au camera lor – la etajul al doilea, unde se aflau și celelalte dormitoare. Probabil că dormea când au venit ei. Singurul semn că a avut loc o luptă este cearșaful puțin mototolit în partea dinspre picioare, probabil fiindcă s-a zbătut puțin. Au transportat-o pe același drum pe care au venit, tot pe cărarea de paie, la drum și la mașină. Din câte am înțeles, nimeni nu a auzit nimic. Și-au dat seama de lipsa ei când nu a apărut la micul dejun, pe care mama lor îl pregătește devreme în această perioadă a anului – pentru că fac o oră cu mașina până în Norwich și drumurile nu sunt bine curățate de zăpadă. Copiii merg cu tatăl lor și stau la magazin până la ora când trebuie să meargă la școală, aflată în apropiere.

– Faci toată munca în locul meu, Patsy. Ai idee ce înălțime are? Și ce greutate?

– Nu voi ști până când nu ajung aici părintele Hannigan și maicile. Durerea lor este atât de mare că nimeni nu poate să-mi dea nicio informație. Își smulg părul din cap cu furie.

– Și sângele curge din belșug din zgârieturile pe care și le face singură doamna Khouri. De aceea am venit și eu afară în loc să stau acolo, spuse Carmine oftând. Nu că sângele și părul ar conta în vreun fel. Ca de obicei, fantomele nu vor lăsa nicio urmă.

– Familia deja o consideră pe Faith moartă.

– Și poți să-i acuzi, Patsy? Suntem la fel de utili ca ugerul la taur și asta îi afectează profund pe Abe și Corey. Suferă cumplit, doar că nu pot să se manifeste.

Patrick oftă.

– Uite că vine preotul și suita lui. Poate că vor ști ei cum să-i liniștească pe toți.

– Și dacă nu vor reuși să facă acest lucru, măcar părintele Hannigan și măicuțele care-l însoțeau puteau să-i ofere lui Carmine informațiile necesare. Faith avea 1,58 metri și cântărea circa patruzeci de kilograme. Era zveltă și nu prea dezvoltată pentru vârsta ei. O fată bună, foarte credincioasă, cu note excelente la școală și cu aptitudini speciale pentru științele exacte. Ambiția ei era să studieze medicina. Trebuia să facă practică la spitalul Sf. Stan în vara următoare, dar până acum tatăl și mama ei o ținuseră acasă, nu voiau să o lase să se implice în acțiuni caritabile prea de tânără. Anthony, fratele ei care nu era

acasă, studia la Universitatea Brown, urmând să se specializeze și el în medicină. Se părea că toți copiii erau interesați de disciplinele umanistice. Familia toată era foarte unită și avea o situație materială înfloritoare. Magazinul lor se afla într-o zonă cu vad bun a orașului Norwich și nu fusese niciodată jefuit, ca de altfel și casa în care locuiau. Toți membrii familiei își vedeau de treburile lor, fără să se confrunte cu niciun fel de probleme.

– Am impresia că ne tot întoarcem la nevinovăția pură, o anumită fizionomie și vârstă, cu posibile implicații ale religiei, îi spuse Carmine lui Silvestri când se întoarse la Holloman. La ultima victimă culoarea nu a contat prea mult pentru Fantome, dar primele trei constante sunt respectate în toate cazurile, în timp ce cea de-a patra e luată în calcul în linii mari. Margaretta Bewlee a primit cadou de la mama ei cu ocazia celei de-a șaisprezecea aniversări o programare la un salon de înfrumusețare, pentru a-și întinde părul și a și-l aranja în stilul Dionnei Warwick – urma să cânte ceva din repertoriul Dionnei într-un concert la școală. Această informație m-a făcut să îmi pun întrebări în privința ei, dar după ce am întreprins câteva cercetări mi-am dat seama că nu era vorba de, cum să-i spun, o diminuare a virtuților. Cu toate acestea, Margaretta e cea care mă nedumerește cel mai mult, John. Este singura perlă neagră într-o colecție de bijuterii lăptoase. Prea înaltă, prea neagră și prea nepotrivită.

– Poate că Fantomele se pregătesc să atace

sectorul rasial. Cu siguranță că activitățile lor nu contribuie la rezolvarea problemelor rasiale.

– Și atunci de ce nu și-au ales și acum o altă victimă de culoare? *Times* a avut recent un indiciu în careul rebusistic pe care-l publică – întoarcere la bază, din cinci litere. Răspunsul era: *refuz*. Când l-am descoperit am râs până când m-a podidit plânsul. Oriunde mă îndrept, așa mă simt și eu – refuzat.

Silvestri nu spuse ceea ce gândea: ai nevoie de un concediu prelungit în Hawaii, Carmine. Dar încă nu e momentul. Nu-mi permit să îți iau cazul. Dacă tu nu poți să-l rezolvi, atunci nimeni nu e în stare.

– Cred că s-ar cuveni să organizez o conferință de presă, zise el. Nu am nimic să le spun ticăloșilor, dar trebuie să mă umilesc în public. Tuși pentru a-și drege glasul și molfăi capătul unui trabuc care arăta deja destul de rău. Și guvernatorul crede că este momentul să mă umilesc în public.

– Nu mai ai trecere la Hartford, nu?

– Nu, încă n-am ajuns până acolo. Cum crezi că-mi petrec zilele? La telefon cu Hartford, așa mi le petrec.

– Niciunul dintre Huggeri nu și-a scos nici măcar nasul afară din casă noaptea trecută. Asta nu înseamnă că nu voi continua supravegherea treizeci de zile de acum încolo, John. Încă mai am senzația că Hug este foarte implicat și nu cred că e vorba de vreo răzbunare, spuse Carmine. Cât de mult ai de gând să spui presei?

– Un pic din asta, un pic din aia. Nimic despre rochia de petrecere a Margarettei. Și nici despre cei doi ucigași.

21

Marți, 1 februarie, 1966

Clădirea primăriei din Holloman era celebră pentru acustica sa, și fiindcă primarul își exercita funcția administrativă în clădirea departamentală de mai bine de zece ani, imobilul primăriei din Holloman avea o destinație cât se poate de oportună – aceea de a fi gazda unor mari virtuozi și a orchestrelor simfonice.

În spatele auditoriului se afla o cameră de repetiții pentru artiști, care se utiliza și pentru înregistrări; felul în care erau aranjate scenele și scaunele nu sugera nicidecum o crimă și nimic altceva mai îngrozitor decât muzica. John Silvestri se îndreptă spre podiumul dirijorului, îmbrăcat în cea mai bună uniformă a sa, având la gât Medalia de Onoare a Congresului. Aceasta, plus panglicile de campanie de pe piept subliniau faptul că nu este un muritor de rând.

Veniseră cam cincizeci de jurnaliști, majoritatea de la ziare și reviste, o echipă de la un post local de televiziune din Holloman și un reporter de la postul de radio WHMN. Ziarele naționale trimiseseră corespondenți; deși Monstrul din Connecticut era un subiect fierbinte, editorii inteligenți își dăduseră seama că acest exercițiu al poliției nu avea să se soldeze cu niciun fel de dezvăluiri. Conferința de presă le va oferi doar posibilitatea de a scrie editoriale critice despre incompetența poliției.

Dar Silvestri era un orator extrem de bun, mai ales când trebuia să-și pună cenușă în cap. Nimeni, se gândi Carmine, nu ar fi fost în stare să se umilească cu mai multă grație și să lase în același timp impresia că-i place acest lucru.

– În ciuda frigului pătrunzător, diverse departamente de poliție din tot statul au ținut sub supraveghere un total de nouăzeci și șase de posibili suspecți, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, începând de joia trecută, până la răpirea lui Faith Khouri. Treizeci și doi din acești oameni au fost sau sunt în Holloman ori în împrejurimi. Niciunul dintre ei nu ar fi putut să fie implicat, ceea ce înseamnă că nu suntem mai aproape de stabilirea identității omului pe care-l numiți Monstrul din Connecticut, dar căruia noi îi spunem Fantoma.

– Un nume bun, zise jurnalistul de la *Holloman Post* care scria despre crime. Aveți vreo probă care să incrimineze pe cineva? Oricine?

– Tocmai am menționat acest lucru, doamnă Longford.

– Acest ucigaș – Fantoma, îmi place cum sună – trebuie să aibă un loc special unde-și ține victimele. Nu credeți că este momentul să vă apucați să-l căutați mai serios? Ca de exemplu să cercetați împrejurimile?

– Nu putem să verificăm nicio casă fără a avea mandat de percheziție, doamnă, știți și dumneavoastră asta. Și mai mult decât atât, dacă am face acest lucru, ați fi prima care ar sări în sus.

– În condiții normale, da, dar acum situația este diferită.

– În ce sens diferită? Vorbiți de monstruozitatea crimei? Sunt de acord cu dumneavoastră în particular, dar ca om al legii nu vă pot împărtăși punctul de vedere. Deși forța polițienească este un braț vital al legii, într-o societate liberă ca a noastră este constrânsă de aceleași legi pe care încearcă să le impună. Poporul american are drepturi constituționale pe care noi, poliția, suntem obligați să le respectăm. Dar dovezile neconcludente nu ne împuternicesc să intrăm în casa cuiva pentru a găsi probe pe care nu am putut să le descoperim altundeva. Mai întâi de toate trebuie să avem dovezi. Este necesar să prezentăm un dosar bazat pe probe concrete organelor judiciare, pentru a primi permisiunea de a căuta altele. Dar dacă vorbim până când rămânem fără salivă nu vom reuși să convingem niciun judecător să emită un mandat de percheziție fără dovezi concrete. Și noi nu avem dovezi concrete, doamnă Longford.

Restul jurnaliștilor erau bucuroși că Diane Longford devenise cal de bătaie; oricum nu avea să rezulte nimic în urma întrebărilor ei, și cu toții simțeau deja mirosul de cafea proaspătă și de gogoși care venea din spatele sălii.

– Și de ce *nu* aveți dovezi concrete, domnule comisar? Adică nu-mi imaginez cum e posibil ca atât de mulți oameni cu experiență să investigheze aceste crime, încă de la începutul lunii octombrie, fără să găsească nici măcar o dovadă concretă! Sau vreți să spuneți că ucigașul este cu adevărat o *Fantomă?*

Ironia din tonul ei nu-l afecta pe Silvestri mai mult decât agresivitatea sau manierele alese; așa că se lansă în explicații:

– Nu este chiar o fantomă, nu, doamnă. Este cineva cu mult mai periculos pentru viața semenilor săi. Gândiți-vă la ucigaș ca la o felină din cele mai eficiente, un leopard să spunem. Stă confortabil într-un copac, la marginea pădurii, camuflat perfect, privind o turmă întreagă de căprioare care se apropie de pădurea sa și de copacul în care s-a refugiat. Pentru o pasăre care se află în același copac, toate căprioarele arată la fel. Dar leopardul le vede altfel pe toate acele căprioare și ținta lui este una anume. Pentru el, această căprioară are gust mai bun, este mai suculentă decât celelalte. Oh, are foarte multă răbdare! Căprioara trece pe sub copacul în care se ascunde el – el nu se mișcă deloc –, căprioara nu-l vede și nici nu-i simte mirosul de acolo de unde se află, pe o creangă. Și apoi căprioara începe să se plimbe pe sub copacul respectiv. Lovitura este atât de rapidă că restul căprioarelor nu au timp decât să fugă, înainte ca el să se întoarcă în copacul său, împreună cu prada, care are gâtul rupt. Silvestri respiră adânc; le atrăsese din nou atenția. Recunosc că nu este cea mai bună metaforă, dar o folosesc doar pentru a ilustra dimensiunile fenomenului cu care ne confruntăm în ceea ce privește Fantoma. Din poziția noastră, el chiar este invizibil. La fel cum nici căprioarei nu-i trece prin minte să se uite în copac; de asemenea, mirosul simțit de căprioară și adus de

vânt este doar cel produs la nivelul ei, ceea ce e valabil și în cazul nostru. Încă nu ne-a trecut prin minte să ne uităm sau să mirosim în locul potrivit, pentru că nu avem nici cea mai mică idee care este acest loc și, în general, ce fel de locuri folosește. Poate că ne intersectăm pașii cu ai lui pe stradă în fiecare zi – dumneavoastră poate treceți zilnic pe stradă pe lângă el, doamnă Longford. Dar figura lui este obișnuită la fel ca și mersul său; totul este obișnuit în ceea ce-l privește. La prima vedere este o pisică de apartament, nu un leopard. Dar în adâncul ființei sale este un adevărat Dorian Grey, domnul Hyde, Satana întruchipată.

– Și atunci cum se poate proteja comunitatea împotriva lui?

– Aș spune cu vigilență, doar că vigilența nu a reușit să prevină răpirea unor fete, chiar dacă am împânzit Connecticutul cu note de avertisment. Oricum, pentru mine este clar că l-am speriat, că l-am obligat să renunțe la răpirile de zi în favoarea celor de noapte. Nu e ceva cu care putem să ne mândrim, pentru că nu l-a oprit. De altfel, nici măcar nu a reușit să-l mai domolească. Dar, cu toate acestea se întrevede o rază de speranță. Dacă este mai speriat decât era înainte, și noi menținem presiunea, va începe să facă greșeli. Și, doamnelor și domnilor, aveți cuvântul meu că nu vom rata nicio greșeală pe care o va comite. Și toate acestea ne vor transforma pe noi în leopardul din copac și pe el în căprioara noastră specială.

– S-a descurcat bine, îi spuse Carmine Desdemonei în acea seară. Corespondentul de la

Associated Press l-a întrebat dacă are de gând să candideze la funcția de guvernator la următoarele alegeri. „Nu, domnule Dalby, i-a răspuns el zâmbind larg, în comparație cu implicațiile acestei funcții, cei cu care are de-a face polițistul sunt niște oameni de treabă, chiar cu fantome cu tot."

– Oamenii au o părere bună despre el. Când l-am văzut la știrile de la ora șase, mi-a sugerat un ursuleț de pluș vechi.

– Guvernatorul îl simpatizează și asta este și mai important. Nu poți să concediezi eroi de război ca pe niște idioți incompetenți.

– Cred că a fost un erou de război de o factură specială.

– Așa este.

– Mi se pare că îți cam curge nasul, Carmine. Ai răcit cumva? întrebă ea, luând o altă felie de pizza. Oh, cât de bine era că se împăcaseră.

– După ce am stat în mașini neîncălzite, ne-am cam îmbolnăvit cu toții.

– Cât eroism din partea voastră! zise ea, cuprinsă de un sentiment de venerație. Și câtă lume implicată! Nouăzeci și șase de oameni?!

– Da. Ție cine ți-a fost repartizat?

– Este o informație secretă, nu poți să mă întrebi asta. Ce se mai întâmplă la Hug de când a dispărut Faith?

– Profesorul este tot la ospiciu. Când va descoperi că Chandra a acceptat un post la Harvard, va avea o nouă cădere. Dincolo de pierderea celei mai strălucitoare stele din constelația sa, mai este și faptul că în contractul lui Nur se stipulează că maimuțele pleacă odată cu el. Din câte înțeleg Nur

l-a invitat pe Cecil să se mute împreună cu el în Massachusetts – Cecil radiază de fericire. Nu mai trebuie să stea în ghetou. Familia Chandra și-a cumpărat o vastă proprietate și Cecil va avea o casă a lui pe undeva pe acolo. Sunt bucuroasă pentru el, dar îmi pare foarte rău pentru Profesor.

– Mie mi se pare ciudat. Un contract care te lasă să iei lucruri pentru care au plătit alții. E ca și cum membrii Congresului ar pleca cu mobila din birouri în cazul în care nu mai sunt votați.

– Când Nur a venit la Hug, Profesorul nu avea motive să-și facă probleme în legătură cu această clauză din contract. Știa că Nur nu avea cum să găsească un loc mai bun pentru cercetările sale decât la Hug. Și asta a rămas valabil până când a apărut Monstrul ucigaș.

– Da, cine ar fi putut să prevadă acest lucru? Devin atât de paranoic încât întrevăd o nouă ipoteză. La urma urmei este în joc un premiu Nobel.

– Știi, spuse ea gânditoare, eu n-am crezut niciodată că Nur Chandra va câștiga premiul Nobel. Cumva, parcă totul a fost mult prea ușor. Singura maimuță care a dat semne că ar fi intrat într-o stare epileptică condiționată este Eustace, și, în știință, este periculos să-ți pui toate speranțele într-o singură stea. Ce se întâmplă dacă Eustace a avut tendințe epileptice naturale și un anumit lucru care n-are nicio legătură cu stimulii lui Nur a scos la lumină această boală? Au existat ciudățenii și mai mari decât asta.

– Ești mai deșteaptă decât toți ceilalți la un loc, spuse Carmine pe un ton apreciativ.

– Destul de deșteaptă să-mi dau seama că nu voi câștiga niciodată premiul Nobel!

Se mutară pe scaunele mari. De obicei Carmine stătea lângă Desdemona, dar în acea seară se așeză pe un scaun în fața ei, sperând că la vederea figurii ei de om normal și inteligent, se va înveseli și el puțin.

Ieri fusese la Groton pentru a discuta cu Edward Bewlee, un om la fel de echilibrat și inteligent ca și Desdemona. Dar discuția nu elucidase niciunul din mistere.

– Etta era hotărâtă să devină un star de muzică rock, spusese domnul Bewlee. Avea o voce extrem de frumoasă și se mișca foarte bine.

Și se mișca bine. Oare acest lucru făcuse din ea o ființă atrăgătoare pentru Fantomă?

Alungă asemenea gânduri și se concentră din nou asupra figurii de om normal și inteligent a Desdemonei.

– Mai ai alte vești de pe frontul de la Hug?

– Chuck Ponsonby îi ține locul Profesorului. Nu îl simpatizez în mod deosebit, dar cel puțin el vine la mine cu problemele pe care le are, în loc să meargă la Tamara. Se pare că ea a încercat să-l abordeze pe Keith Kyneton, dar el i-a trântit ușa în nas. Așa că mai mult ca sigur Hilda jubilează. Și aspectul exterior i s-a îmbunătățit – un costum negru cambrat, o bluză de mătase roșie, pantofi italienești, o nouă coafură și tratament facial – și, să nu-ți vină să crezi, lentile de contact în locul ochelarilor cu ramă groasă! Arată ca soția perfectă a unui neurochirurg eminent.

– Este gata să scoată la suprafață toate atuurile unei newyorkeze, zise Carmine zâmbind. Îmi face plăcere să constat că o parte din ceea ce i-am spus lui Kyneton a trecut prin toată acea ceață. Se foi pe scaun. Circulă zvonul că Satsumi n-are de gând să reînnoiască contractul pentru penthouse și nici pentru apartamentul lui Eido.

– E foarte posibil să fie adevărat. Pendulează între oferte de la universitățile Stanford, Washington State și Georgia. Ceea ce, probabil, înseamnă că va opta pentru Columbia.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Hideki e băiat de oraș și dacă rămâne la New York atunci nu trebuie să renunțe la weekendurile de la Cape Code. Este destul de departe, dar oricum, e un drum ce poate fi făcut cu mașina. S-ar fi dus la Boston dacă Nur Chandra nu i-ar fi luat-o înainte la universitatea din Massachusetts. Și oricare altă universitate de acolo în afară de Harvard ar fi sub nivelul așteptărilor lui. Și cu toate astea, din punctul meu de vedere, Hideki are mai multe șanse să câștige premiul Nobel. Poate că cercetările spectaculoase sunt apreciate de presă, dar foarte rar chiar au o continuitate, spuse ea ridicându-se în picioare. E vremea să mă duc la culcare. Îți mulțumesc pentru pizza, Carmine.

Negăsind o remarcă potrivită, Carmine o conduse la ușa de metal de la apartamentul ei, închisă cu încuietori zdravene, și după aceea se întoarse la el, simțindu-se ciudat de deprimat. Îi stătuse pe vârful limbii să o întrebe dacă aveau

vreo şansă să-şi aprofundeze relaţia, dar cuvintele rămaseră nerostite, fiind blocate de acea ridicare în picioare extrem de atletică şi de plecarea subită care nu lăsa loc interpretărilor.

Adevărul era că impulsul lui Carmine nu fusese îndeajuns de evident pentru ca Desdemona măcar să bănuiască existenţa lui şi chiar dacă avea unele sentimente pentru el, nu îndrăznea să stea prea mult în prezenţa lui după ce terminase ceea ce avea de spus despre Hug şi încheiase şi celelalte subiecte de discuţie curente. Lucrul de care se temea cel mai mult era tăcerea prelungită, pentru că se îndoia că putea să-i facă faţă.

Şi în afară de asta era şi foarte obosită. După discuţii încinse, ea îşi recâştigase privilegiul de a-şi face plimbările de weekend – urmând să fie dusă cu maşina poliţiei până la punctul de începere a plimbării pe munte. Poliţiştii puteau, astfel, să se asigure că nu era urmărită, convenind să o aştepte undeva, într-un loc pe care ea îl desemna drept capăt. Aşa că se plimbase în nord-vestul statului sâmbătă şi duminică şi acum regreta faptul că nu mai făcuse acest exerciţiu de o perioadă bună de timp. Poteca din Appalaşi avea farmecul ei pe timp de iarnă, dar din păcate nu-şi luase cu ea bocancii.

Aşa că, după o baie lungă în apă fierbinte, se uscă şi-şi puse hainele de dormit obişnuite – o pijama bărbătească de bumbac şi şosete groase de lână. Ea nu avea nevoie de calorifer şi nici de aerotermă pentru a se încălzi. În această privinţă semăna foarte mult cu Carmine Delmonico.

Adormi imediat ce se întinse în pat, și visă ceva ce nu mai reuși să-și amintească după aceea, din cauza zgomotului ciudat care o smulse din somnul profund.

Stând în picioare începuse să creadă că nu zgomotul o trezise, ci un simț primar de pericol. Ușa dormitorului era deschisă lăsând să se vadă livingul micuțului apartament cufundat în întuneric. La fel era și dormitorul. Niciun lucru straniu nu deranjase somnul Desdemonei. Totuși o dâră de lumină din hol lăsase să se întrevadă umbra unui om. *Nu sunt singură.* E aici, a venit să mă omoare.

Pe un scaun de lângă pat erau întinse lucrurile de spălat de care nu avusese timp azi – chiloții, sutienul, dresurile și o pereche de mănuși de lână. Desdemona se dădu jos din pat fără să facă niciun zgomot și începu să bâjbâie după mănuși. După ce le găsi și le puse și se strădui să rămână în afara oricărei lumini din jurul ușii închise a balconului. S-a aplecat, a descuiat ușa și a deschis-o doar cât să se poată strecura pe balcon.

Carmine era cu două etaje mai sus tocmai în aripa de nord a clădirii Nutmeg Insurance, aproape opusă locului în care se afla ea. Asta însemna că pentru a ajunge la el trebuia să escaladeze două etaje și să treacă de cele douăsprezece apartamente care-i despărțeau. Să urce prima dată cele două etaje sau să meargă până în dreptul balconului aflat dedesubtul lui? Nu, Desdemona, mai întâi trebuie să urci! Să părăsești nivelul ăsta cât de repede poți. Dar cum?

Fiecare etaj avea trei metri înălțime: tavanele la doi metri jumătate, plus încă vreo jumătate de metru de beton reprezentând următorul nivel si spațiul destinat utilităților, apă, țevi de scurgere si cabluri de electricitate. Mult prea departe pentru a ajunge...

Vântul şuiera, dar nu mai pătrundea în interior după ce închise uşa de la balcon. Frigul de afară trecea prin pijamaua ei de parcă ar fi fost făcută din tifon. Dar ea n-avea decât un singur lucru în minte. Se urcă dintr-o mișcare pe balustrada balconului, aflat la etajul zece, bâjbâind după balustrada următorului nivel. Aşa! Doar înălțimea și gimnastica practicată în adolescență puteau face posibilă escaladarea. Cu ambele mâini prinse de capătul balustradei de sus își luă avânt pentru a ateriza în interiorul balconului. Un ultim mare efort și era deja în balconul de deasupra ei.

Gata cu un etaj și mai avea încă unul de escaladat. Cu dinții clănțănind își simțea corpul de gheață în ciuda căldurii generate de efort; fără să-și tragă răsuflarea a continuat până la nivelul lui Carmine. Haide, Desdemona, fă-o acum cât mai poți! Încă un salt și ajunse cu două niveluri mai sus de balconul ei.

În continuare trebuia să treacă de la un balcon la altul – ușor de zis, greu de făcut căci între balcoane era o distanță de trei metri. Alesese să se balanseze pe picioare și să se arunce cu toată puterea spre următorul balcon. De câte ori? De douăsprezece ori. Iar picioarele începuseră să se învinețească iar în mănușile de lână nu își mai simțea mâinile. Dar se putea – *trebuia* să se poată

având în vedere ce o aștepta jos. Dar de unde putea să știe că nu era și el la fel de agil ca ea?

În sfârșit ajunse în balconul lui Carmine și începu să bată în ușa batantă a dormitorului.

– Carmine, Carmine, lasă-mă să intru! țipă ea.

Ușa se deschise; el era doar în boxeri și o trase înăuntru.

Imediat după aceea luase așternutul și pătura de pe pat și le pusese în jurul ei.

– E la mine în apartament, reuși ea să îngaime.

– Stai aici și încearcă să te încălzești, spuse el reglând temperatura și dispărând imediat ce își pusese pantalonii.

– Uitați-vă la asta, le spunea lui Abe și Corey douăzeci de minute mai târziu în dreptul ușii larg deschise.

Încuietoarea din fier fusese spartă, iar pe jos se vedeau mici bucăți de pilitură de metal în locul unde ușa trebuia să fie închisă.

– Dumnezeule! exclamă Abe.

– Trebuie să ne reorganizăm, spuse Carmine schimonosindu-se de furie.

– Dacă asta înseamnă ceva, acel ceva e că planurile noastre de siguranță nu fac doi bani. Dacă voiam să îl ținem afară, ar fi trebuit să avem metal și la exteriorul ușii. Ah, a dispărut – chiar în clipa în care a văzut că Desdemona nu e de găsit. A dispărut ca o fantomă.

– Dar cum dracu' a reușit să scape? întrebă Corey.

– S-a dus pe balcon, a escaladat două etaje, apoi spațiile dintre balcoanele apartamentelor până

la mine. Am auzit-o bătându-mi la ușa balconului.

– Înseamnă că e terminată, având în vedere vremea de afară, balustradele de metal, vântul...

– Nu și ea! spuse Carmine cu o urmă de mândrie în voce. Și-a luat mănuși și avea șosete.

– O femeie pe cinste! zise admirativ Abe.

– Trebuie să mă întorc la ea. Apucați-vă de treabă, băieți. Căutați peste tot, de sus până jos. Dar sunt sigur că el a dispărut.

Găsind-o pe Desdemona tot sub pătura sa, o întrebă:

– Te simți mai bine?

– Mă simt de parcă mi-aș fi scos brațele de la locul lor, dar, Carmine – am scăpat. *A fost* acolo, nu-i așa? Nu mi s-a părut?

– A fost acolo cu siguranță, dar a dispărut demult. A tăiat metalul încuietorii cu un fel de fierăstrău cu diamant – subțire, fin taie orice dacă e folosit de o persoană pricepută. Așadar, am aflat că avem de-a face cu un expert. Nu s-a grăbit să-și rupă fierăstrăul. Nenorocitul! Și-a bătut joc de securitatea noastră.

Carmine se apleca să îi scoată șosetele ude și să-i examineze pielea de pe picioare.

– Aici s-ar părea că n-ai probleme. Acum hai să îți vedem mâinile. Totul era în ordine. Ești o femeie tare, Desdemona.

Începuse să se încălzească.

– E un compliment pe care o să-l prețuiesc cum se cuvine, Carmine. Apoi se înfioră. Dar cât de îngrozită am fost! Nu i-am văzut decât umbra când a deschis ușa de la intrare, dar știam că

venise să mă omoare. Dar de ce? De ce pe mine?

– Poate ca să ajungă la mine. Sau la polițiști. Pentru a dovedi că, dacă se hotărăşte să acționeze, nimeni nu îl poate opri. Problema e că noi ne-am deprins cu criminalii obişnuiți, oameni pe care nu îi duce capul sau nu au răbdarea să taie cu fierăstrăul o încuietoare de trei centimetri. Cu dinți de diamant sau nu, trebuie să îi fi luat câteva ore.

Brusc, se întinse către ea, și o trase lângă el într-o îmbrățișare frenetică.

– Desdemona, Desdemona, ai scăpat ca prin urechile acului! A trebuit să te salvezi singură în timp ce eu sforăiam. Of, Iisuse, femeie, muream dacă te pierdeam!

– Nu mă vei pierde, Carmine, spuse ea ușor mişcându-şi capul pe umărul său și buzele pe gât. Eram îngrozită, da, dar nu m-am gândit nicio secundă să mă duc altundeva decât la tine. Alături de tine ştiam că sunt în siguranță.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Dar m-aș simți mai în siguranță dacă m-ai pune în pat, spuse Desdemona, desprinzându-se din îmbrățișare. Sunt câteva părți din mine care nu s-au dezghețat în ani de zile.

PARTEA A PATRA
Februarie și martie 1966

22

Luni, 14 februarie, 1966

Mijlocul lui februarie însemna venirea dezghețului. Începuse să plouă într-o vineri și abia duminică noaptea se îndreptă vremea. Toate zonele mai joase ale Conneticutului erau sub ape înghețate. Casa familiei Finch fusese izolată de Route 133 exact cum Maurice Finch îi spusese lui Carmine că se va întâmpla; în curtea lui Ruth Kyneton apa crescuse atât de mult încât nu se mai putea circula decât cu cizme de cauciuc; iar doctorul Charles Ponsonby venise la Hug plângându-se că îi fusese inundată crama.

În ciuda potopului și a disconfortului provocat de mușchii înțepeniți ai picioarelor, luni dimineața, Addison Forbes se hotărî să dea o fugă în jurul zonei East Holloman, apoi la izvorul apei lângă dig. Acolo construise un adăpost pentru mica sa ambarcațiune, deși de puține ori reușise să navigheze până în portul Holloman. În ultimii trei

ani, timpul liber devenise un păcat, dacă nu chiar o crimă pentru Addison Forbes.

În mod surprinzător, o mașină de poliție era parcată lângă aleea lui Forbes, iar cei dinăuntru îl contemplară în timp ce trecea încercând să-și continue drumul. Transpirase în vreme ce cobora pe drum; trei zile de ploaie topiseră zăpada înghețată, provocând inundații în tot statul, iar sub picioarele lui Forbes pământul era alunecos. Cu ani în urmă plantase un rând de forsiția – cât de frumos era când acest vestitor al primăverii înflorea în tonuri de galben!

Dar în februarie gardul viu era format doar din bețe maro, așa că observase imediat un petic liliachiu pe pământul de dedesubt și se oprise. O fracțiune de secundă mai târziu văzu mâinile și picioarele ieșind din peticul liliachiu, iar inima sa fragilă începu să bubuie într-un ritm amețitor. Duse mâna la piept și deschise gura să strige, dar nu putea. Doamne, ce sperietură! Urma să facă un alt infarct, doar *asta* putea să însemne! Sprijinindu-se de o bancă veche, pusă acolo de Robin pentru a sta și a visa, reuși să se așeze strângându-și continuu mâna stângă pentru a-și potoli durerea. Cu ochii dilatați și gura întredeschisă, Addison Forbes stătea și aștepta. Voi muri, voi muri...

Zece minute mai târziu nu își mai auzea inima. Pulsul se liniștise la fel cum se întâmpla după efortul depus într-o partidă de jogging; se mai uită o dată la peticul liliachiu, apoi o luă în sus către casă în pas vioi.

– Cadavrul este în apă, spuse intrând în bucătărie. Sună la poliție, Robin!

Ea țipă și se agită, dar sună în cele din urmă, apoi veni la el să îi verifice pulsul.

– Sunt bine, spuse el iritat. Nu te mai agita femeie, sunt bine! Doar am trecut printr-un șoc imens, dar nu mi-a stat inima. Un zâmbet visător îi lumină fața. Mi-e foame, vreau un mic-dejun consistent. Ouă, costiță, pâine prăjită cu stafide și mult unt și frișcă în cafea. Haide, Robin, mișcă!

– Ne-au păcălit, spuse Carmine, stând la malul apei cu Abe și Corey. Cum am putut fi atât de dobitoci? Am supravegheat toate drumurile fără să ne gândim la port. Au aruncat-o aici dintr-o barcă.

– Întreg țărmul de est a fost înghețat până sâmbătă noaptea, zise Abe. Au acționat în ultimul minut; nu cred că au plănuit să o lase aici.

– Pe dracu', nu-i așa, spuse Carmine sigur pe el. Dezghețul le-a ușurat misiunea, atâta tot. Dacă apa rămânea înghețată ar fi mers pe gheață tot drumul de la o stradă pe care noi nu o patrulam. Puteau folosi o barcă pentru a o aduce suficient de aproape ca să o arunce. N-au ajuns deloc pe țărm.

– E înghețată complet, spuse Patrick venind alături de ei. O rochie liliachie cusută cu perle, nu cu ștrasuri. Un fel de material de panglică cum n-am mai văzut. Rochia se potrivește mai bine decât cea a Margarettei, cel puțin ca lungime. Încă nu am întors-o să văd dacă e închisă la spate. Niciun semn de legături și nicio tăietură dublă la

gât. Dacă n-ar exista cele câteva frunze umede, ar fi foarte curată.

– Din moment ce nu au coborât pe țărm, nu vom găsi nimic aici. Te las să verifici, Patsy. Haideți, băieți, le spuse lui Abe și Corey, trebuie să îi întrebăm pe toți proprietarii loturilor de lângă apă dacă au auzit sau au văzut ceva azi-noapte. Dar, Corey, tu trebuie să lărgești un pic spectrul. Ia șalupa poliției și cercetează vasele staționate prin port. Poate cineva a urcat pe punte să ia o gură de aer proaspăt și a văzut ceva.

– E exact la fel ca și în cazul Margarettei, le spuse Patrick lui Silvestri, Marciano, Carmine si Abe. Corey era plecat cu șalupa poliției. Umerii lui Faith sunt mai înguști, iar sânii mici, așa că au reușit să încheie nasturii de la rochie. Nu există niciun semn pe ea, ceea ce înseamnă că a fost învelită într-un material impermeabil în timp ce au transportat-o cu barca. Ceva mai fin și mai subțire decât pânza obișnuită. Bărcile sunt întotdeauna udate de stropi de apă, dar rochia era uscată complet și nepătată.

– Cum a murit? întrebă Marciano.

– A fost violată până a murit, la fel ca Margaretta. Ceea ce nu știu este dacă noua lor ustensilă e concepută anume ca să ucidă sau dacă ei preferă să își facă treaba mai lent folosind-o, să zicem de-a lungul mai multor atacuri. Imediat ce Faith a murit au pus-o într-un congelator, dar nu unul obișnuit. Mai degrabă unul de supermarket. E suficient de lung ca Margaretta să poată fi întinsă și îndeajuns de lat ca fetele să fie puse cu

brațele lipite de corp și picioarele ușor depărtate. Ambele fete au fost îmbrăcate după ce înghețaseră bocnă. Chiloții lui Faith erau mici, dar liliachii în loc de roz. Mâinile și picioarele goale. Faith are două degete ciudate la piciorul stâng. Va fi mai ușor de identificat după ce familia își va reveni.

– Crezi că ambele rochii au fost făcute de aceeași persoană? întrebă Silvestri. Adică, sunt diferite, dar totuși la fel.

– Nu sunt expert în rochii. Poate că doamna lui Carmine ar trebui să se uite și să ne zică, spuse Patrick făcând cu ochiul.

Carmine roși. Echiar atât de clar? Și ce dacă e, în fond? E o țară liberă și sper să nu avem niciodată nevoie de mărturia Desdemonei ca să îi prindem pe nenorociții ăștia. Un avocat mi-ar spune că Desdemona e cea mai mare greșeală pe care am făcut-o în acest caz, dar sunt hotărât să-mi urmez instinctul care îmi spune că, în ciuda tentativei comise asupra ei, aceasta nu este relevantă pentru caz. Nu cred că dragostea m-ar face să îmi pierd instinctele de polițist. Doamne, dar o iubesc! Când a apărut în balconul meu am știut în acea secundă că înseamnă totul pentru mine. E lumina vieții mele.

– Ai reușit să găsești ceva despre rochia roz? întrebă Danny Marciano.

– Nu. Am pus pe cineva să verifice toate magazinele din stat în care se vând haine pentru copii, dar rochiile acestea de o sută de dolari au părut cam prea scumpe pentru cei din Connecticut. Iar asta e ciudat având in vedere faptul că aici sunt unele dintre cele mai bogate zone din țară.

– Mamele înstărite își petrec viața conducându-si Cadillacurile de la un magazin la altul, spuse Silvestri. Ajung și până la Filene's în Boston, pentru numele lui Dumnezeu! Și în Manhattan.

– Exact, zise Carmine cu un rânjet. O să examinăm Paginile Aurii din Maine și până în Washington, D.C. Cine vrea sendviș cu șuncă și niște sirop?

Bine cel puțin că mănâncă din nou, se gândea Patrick dând aprobator din cap la auzul planului expus de Carmine. Dumnezeu știe ce vede la englezoaica aceea, dar nu e ca fosta lui soție. Nu s-a îndrăgostit din nou de o frumusețe, deși cu cât mă uit mai bine la ea, cu atât mi se pare mai atrăgătoare. Un lucru e sigur, îi merge mintea și știe să o folosească. Asta îl atrage cel mai mult pe Carmine.

– Oh, Addison s-a dus până la Hug, îi spuse Robin voioasă lui Carmine când ajunse la casa familiei Forbes.

– Păreți veselă, remarcă el.

– Locotenente, timp de trei ani am trăit în iad, spuse ea mergând sprinten. După ce a avut acel infarct, Addison credea că nu mai are mult de trăit. Era foarte speriat. Alergările, nimic în afară de fructe și legume crude – mă duceam și până în Rhode Island, doar să găsesc o bucată de pește pe care să nu o respingă corpul lui. Era ferm convins că un șoc îl va ucide și făcea tot posibilul ca să evite așa ceva. Apoi în dimineața asta a găsit-o pe săraca fată și s-a speriat foarte tare, dar n-a simțit nici cea mai mică durere. Râse clipind des. Ne-am reluat viața normală.

Fără să bănuiască nicio clipă că Addison Forbes avea fantezii criminale în legătură cu soția sa, Carmine plecă după ce mai dădu o tură în jurul casei, gândindu-se că, într-adevăr, găsirea cadavrului respectiv avusese și un efect pozitiv. Doctorul Addison Forbes o să fie un om mult mai fericit – cel puțin până când avocații lui Roger Parson junior o să găsească o clauză ce putea fi contestată din testamentul unchiului William. Oare Fantomele plănuiau să distrugă atât Hugul, cât și fetele tinere și frumoase? Și dacă da, de ce? Nu cumva pentru că, dacă ar distruge Hugul, l-ar termina de fapt pe profesorul Robert Mordent Smith? În cazul acesta, lucrurile erau pe făgașul cel bun. Și care era rolul Desdemonei în toate astea? Luaseră micul dejun împreună punându-i tot felul de întrebări într-o manieră cât se poate de polițienească: văzuse vreun lucru pe care memoria conștientă nu-l înregistrase, umblase pe vreo stradă când una din fete fusese răpită, făcuse cineva din Hug vreo remarcă nepotrivită, se întâmplase ceva nelalocul lui? La toate aceste întrebări i-a răspuns sigură pe ea și răbdătoare că nu, nu și nu.

După drumurile făcute prin Hug fără niciun rezultat, Carmine se urcă în Ford luând-o spre New York, spre partea Bridgeportului unde se afla Trumbull. Deși nu se aștepta să fie lăsat să îl vadă pe Profesor, nu găsea niciun motiv de a nu inspecta cât mai mult posibil din conacul Marsh, ca să se lămurească asupra a ceea ce raportase poliția din Bridgeport: că un deținut/pacient ar putea evada ușor de acolo.

În timp ce intra pe acele porți, decise că agorafobia i-ar fi ținut mai ușor pe pacienți înăuntru decât patrulele de pază. Căci acestea nu existau.

Bun. Și acum încotro? La familia Chandra. Proprietatea lor se afla în partea în care Route 133 ducea spre o zonă cu ferme, hambare și câmpuri presărate cu livezi de meri. Prea târziu pentru a mai vorbi o dată cu Nur Chandra la Hug – plecase de acolo vinerea trecută, la fel ca și Cecil.

Proprietatea îi aducea aminte lui Carmine de complexul de la Cape Cod: câteva case împrăștiate pe întreaga suprafață; cu toate că aici terenul era mult mai mare – avea aproape patru hectare. Carmine fu impresionat să constate câte eforturi se făceau, câți oameni lucrau doar pentru a asigura un trai de huzur unui cuplu putred de bogat și celor câțiva copii ai lor. Nici nu era de mirare că familia Chandra angajase un șef și un asistent care să supravegheze armata de lachei cu turbane. Totul era structurat în așa fel încât membrii familiei nu trebuiau să facă nici cel mai mic efort. Un metaforic pocnet din degete și orice dorință li se îndeplinea imediat.

– E foarte incomod, îi spuse doctorul Nur Chandra lui Carmine în impunătoarea sa bibliotecă. Hug a fost perfect pentru nevoile mele, inclusiv Cecil.

– Păi și atunci de ce plecați? întrebă Carmine.

Chandra îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Haide, domnul meu, cred că-ți poți da seama și singur că Hugul e deja ceva de domeniul trecutului. Robert Smith nu se va întoarce și mi

s-a spus că guvernatorii Parson caută o clauză care să-i scutească de finanțarea Hugului. Așa că prefer să plec acum cât lucrurile sunt în mișcare decât să trebuiască să mai calc peste alte cadavre. Trebuie să plec atâta vreme cât acest Monstru încă omoară, ca să nu mai fiu suspectat. Pentru că nu îl veți prinde, domnule locotenent.

– Mi se pare logic, domnule doctor Chandra, dar bănuiesc că adevăratul motiv pentru care vreți să vă luați tălpășița acum e legat de maimuțele dumneavoastră. Șansele de a le lua cu dumneavoastră în haosul ce domnește în prezent sunt mult mai mari decât după ce familia Parson va deveni mai interesată de Hug, va privi institutul nu numai ca pe beneficiarul unei simple clauze testamentare. Practic, acum dumneavoastră plecați cu bunuri care aparțin Hugului, bunuri în valoare de aproximativ un milion de dolari, indiferent de clauzele din contract.

– O, foarte perspicace, locotenente! spuse Chandra. Tocmai de aceea plec acum. După ce eu și macacii mei vom pleca, totul va fi un fapt consumat.

– Macacii sunt încă la Hug?

– Nu, se află în locații temporare. Împreună cu Cecil Potter.

– Și când plecați spre Massachusetts?

– Lucrurile s-au pus deja în mișcare. Eu voi pleca vineri cu soția și copiii. Cecil și macacii, mâine.

– Am auzit că v-ați cumpărat o proprietate foarte frumoasă lângă Boston.

– Da. Practic seamănă foarte mult cu locul ăsta.

În încăpere intră Surina Chandra înveşmântată cu un sari roşu incrustat cu aur, cu mâinile, gâtul şi părul pline de bijuterii strălucitoare. În spatele ei se aflau două fetiţe de vreo şapte ani – gemene, presupuse Carmine uimit de frumuseţea lor. Dar emoţia lui dispăru repede, de îndată ce ochii îi alunecară spre hainele pe care le purtau. Rochiţe identice cu şnururi şi pietre, cu fuste lungi şi strânse şi mâneci bufante. Ambele de un verde eteric.

Trecu, cumva, şi peste prezentări. Fetele Leela şi Nuru erau într-adevăr gemene. Fiinţe modeste, cu ochi negri, imenşi şi părul negru prins în cozi peste umeri. La fel ca şi mama lor, emanau un parfum oriental pe care Carmine nu-l putea asemui cu nimic – un parfum de mosc, greu şi tropical. Purtau cercei cu diamante în urechi.

– Îmi plac foarte mult rochiţele voastre, le spuse gemenelor aplecându-se la înălţimea lor, însă fără să se apropie prea tare.

– Da, sunt frumoase, zise mama lor. E greu să găseşti asemenea haine pentru copil în America. Sigur că au multe trimise de acasă, dar când le-am văzut pe acestea, n-am rezistat tentaţiei de a le cumpăra.

– Dacă nu vă supăraţi, doamnă Chandra, unde aţi găsit rochiţele?

– Într-un mall nu departe de locul unde vom sta. Un magazin minunat pentru fete, mai bun decât orice am găsit în Connecticut.

– Îmi puteţi spune unde este acest mall?

– Îmi pare rău, dar nu ştiu. Mie mi se par toate la fel şi nu cunosc prea bine zona.

– Bănuiesc că nu vă amintiți nici numele magazinului, nu?

Râse descoperindu-și dinții.

– Întrucât am crescut cu J.M. Barrie si Kenneth Graham, sigur că știu! Tinker Bell.

Gemenele plecară, făcându-le sfios cu mâna.

– Le-ați plăcut fetițelor, zise Chandra.

Frumos, dar nerelevant.

– Pot folosi telefonul dumneavoastră, domnule doctor?

– Sigur, domnule locotenent. Vă las singur.

Nu poți să le reproșezi nimic nici la capitolul maniere, deși etica lor e diferită, se gândea Carmine, în timp ce îl suna pe Marciano, cu degete tremurătoare.

– Știu de unde sunt cumpărate rochiile, spuse el fără nicio introducere. Tinker Bell. Tinker Bell, două cuvinte. Au un magazin într-un mall din afara Bostonului, dar pot fi și altele. Începeți căutările.

– Două magazine, zise Marciano când Carmine intră. Boston și White Plains, amândouă în malluri scumpe. Ești sigur?

– Ferm convins. Două dintre fetițele lui Chandra purtau rochii ca ale Margarettei doar că erau verzi. Problema e pe care Tinker Bell îl frecventează Fantomele noastre?

– Pe cel din White Plains. E mai aproape, dacă nu cumva stau lângă granița cu Massachusetts. Asta e o posibilitate, bineînțeles.

– Atunci Abe poate merge la Boston mâine în timp ce eu mă duc la White Plains. Dumnezeule, Danny, avem în sfârșit un fir!

23

Marți, 15 februarie, 1966

Magazinul Tinker Bell din White Plains se afla într-un mall cu haine scumpe și magazine de mobilă, dar și cu inevitabilele fast-fooduri, farmacii sau curățătorii. Mai erau și câteva restaurante unde se servea mai degrabă prânzul decât cina. Clădirea nouă avea două niveluri, dar cei de la Tinker Bell erau prea descurcăreți în materie de bani pentru a fi expediați la etaj. Se aflau chiar lângă intrare, la parter.

Era, din câte vedea Carmine privind din exterior, un loc foarte spațios rezervat doar hainelor pentru fete. Aveau reduceri la paltoane și haine de iarnă; nu exista nimic sintetic în magazin, ci doar haine din fibre naturale. Remarcă și o zonă deschisă printr-o arcadă, destinată blănurilor naturale, numită *Kiddiminx*. Câțiva clienți se plimbau printre rafturi chiar și la această oră matinală, unii cu copiii, alții singuri. Nu se vedea niciun bărbat. Oare câți hoți de magazine sunt aici? se întrebă polițistul.

Intră cu un aer încrezător, arătând și simțindu-se cât se poate de nepotrivit pentru locul acela. I se părea că pe fruntea lui scria „polițist", în timp ce femeile se dădeau deoparte din calea lui, iar vânzătoarele începuseră să șușotească.

– Pot vorbi cu șeful, vă rog? o întrebă pe o fată care nu fusese încă antrenată în șușoteli.

Fata îl conduse imediat în spatele magazinului și bătu la o ușă pe care nu scria nimic.

Doamna Giselle Dobchik l-a poftit înăuntru într-o cămăruță plină de cutii de carton. De o parte a mesei ce îi servea doamnei Dobchik drept birou, se afla un seif, dar nu mai era loc pentru un scaun rezervat „musafirilor". Reacția, la vederea insignei, a fost o curiozitate moderată. În jur de patruzeci de ani, doamna era foarte bine îmbrăcată, blondă, cu unghiile date cu lac roșu.

– Recunoașteți asta, doamnă? întrebă el scoțând din servietă rochia cu șnur roz purtată de Margaretta. Îi arătă și rochița liliachie a lui Faith. Sau asta?

– Aproape sigur Tinker Bell, spuse ea simțindu-se cuprinsă de un fior rău. Etichetele au fost rupte, dar pot să vă asigur că sunt Tinker Bell. Avem și noi trucurile noastre.

– Bănuiesc că nu știți cine le-a cumpărat?

– Oricine, domnule locotenent. Amândouă sunt mărimea 10, potrivite pentru fetițe între 10 și 12 ani. Odată trecută de 12 ani, o fetiță vrea să arate mai mult ca Annette Funicello, decât ca o zână. Avem în permanență în stoc câte una din fiecare model și culoare, dar va fi greu să găsim două. Veniți cu mine.

Urmând-o în afara biroului și pătrunzând într-o încăpere spațioasă plină cu rochițe strălucitoare, cu volănașe, Carmine înțelesese ce voise să spună mai devreme femeia; trebuie să fi fost mai mult de două mii de rochițe în culori de la alb la roșu-închis, toate împodobite cu perle sau pietre strălucitoare.

– Șase mărimi de la 3 la 12 ani, douăzeci de modele diferite și culori, spuse ea. Suntem celebri pentru aceste rochițe – se vând aproape imediat ce le aducem în depozit. Până la urmă nu se poate ca două fetițe să poarte același model și aceeași culoare la aceeași petrecere! Un obiect cumpărat de la Tinker Bell e un semn al poziției tale sociale. Intrebați orice mamă sau copil din Westchester. La fel e și în Connecticut – avem mulți clienți care vin din Farfield sau Litchfield.

– Dacă mi-aș putea lua rochiile și servieta, doamnă Dobchik, ați accepta o invitație la prânz sau la o cafea? Aici mă simt ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

– Mulțumesc, chiar mi-ar prinde bine o pauză, zise doamna Dobchik.

– Afirmația dumneavoastră despre două fetițe care să poarte aceleași rochițe la aceeași petrecere mă face să presupun că păstrați o evidență destul de detaliată, spuse el, sorbind cu paiul ciocolata caldă.

– Bineînțeles, nici nu se poate altfel. Doar că ambele modele pe care mi le-ați arătat sunt permanente de câțiva ani, deci am vândut o grămadă. Cea cu roz se vinde de cinci ani, cea liliachie de patru. Cele pe care le aveți dumneavoastră au fost atât de prost întreținute, încât e imposibil să îți dai seama exact de anul fabricației.

– Și unde sunt făcute?

Mai sorbi o dată, încântată în mod evident de rolul său de expert.

– Avem o fabrică mică în Worcester, Massachusetts. Sora mea se ocupă de Boston, eu

de White Plains, iar fratele nostru conduce fabrica. O afacere de familie.

– Se întâmplă vreodată ca bărbații să facă cumpărături?

– Câteodată, domnule locotenent, dar în marea majoritate clienții noștri sunt femeile. Poate că bărbații cumpără lenjerie intimă pentru soții, însă de regulă evită să cumpere rochițe de petrecere pentru fiicele lor.

– Ați vinde vreodată două rochițe de aceeași mărime și culoare unui client în cursul aceleiași zile? Pentru gemene, să zicem?

– Da, se întâmplă dar trebuie să aștepte o zi până să aducem a doua rochiță. Mamele cu gemene le comandă în avans.

– Dar să cumpere cineva, să zicem, cea cu roz și cea liliachie cu... nu-mi dau seama ce?

– Broderie englezească, îl întrerupse ea.

– Mulțumesc, o să îmi notez. S-a întâmplat să cumpere cineva două modele de culori diferite, cu mărimi identice în aceeași zi?

– Doar o dată, spuse ea oftând satisfăcută. Ah, ce vânzare a fost aceea! Douăsprezece rochițe pentru fete între 10 și 12 ani, de model și culoare diferite.

Lui Carmine i se făcu părul măciucă.

– Când?

– Spre sfârșitul lui 1963 cred că a fost. Pot să verific.

– Înainte de a ne întoarce și a vă ruga să verificați, doamnă Dobchik, vă mai amintiți cine a fost această cumpărătoare? Cum arăta?

– Îmi aduc aminte foarte bine, spuse martorul

perfect. Nu numele – căci a plătit cu bani gheață. Dar era de vârsta bunicilor, în jur de 55 de ani. Purta o haină și o pălărie elegantă din samur, și era machiată discret. I-am remarcat nasul mare, ochii albaștri, ochelarii eleganți și glasul plăcut. Geanta și pantofii erau marca Charles Jourdan și mănușile maro asortate cu geanta și pantofii. Un șofer în costum a dus toate cutiile la limuzină. Era un Lincoln negru.

– Nu pare a fi genul care are nevoie de bonuri de masă.

– Măiculiță, Doamne, nu! N-am mai avut niciodată o asemenea vânzare de rochițe. O sută cincizeci fiecare, o mie opt sute de dolari. Număra bancnotele de o sută de dolari dintr-un teanc gros de trei centimetri.

– Ați întrebat-o cumva de ce cumpăra așa de multe rochițe de aceeași mărime?

– Sigur – oricine ar fi întrebat-o! A zâmbit și a zis că era reprezentanta locală a unei asociații caritabile care trimitea rochițele ca dar de Crăciun pentru fetițele dintr-un orfelinat din Buffalo.

– Ați crezut-o?

Giselle încuviință printr-un zâmbet.

– E la fel de credibil ca și cum ai cumpăra douăsprezece rochițe de aceeași măsură, nu?

– Cred că da.

S-au întors la Tinker Bell unde doamna Dobchik înregistrase recordul de vânzare. Niciun nume, bani gheață.

– Ați notat seriile bancnotelor, spuse Carmine. De ce?

– Exista riscul punerii în circulație a unor

bani falși în acea perioadă, așa că am verificat la bancă cât timp fetele împachetau totul.

– Și nu erau contrafăcuți?

– Nu, erau cât se poate de autentici, dar banca manifesta interes pentru bancnote deoarece fuseseră eliberate în 1933 chiar după ce trecuserăm de criza financiară și arătau foarte bine. Doamna Dobchik ridică din umeri. M-au întrebat dacă e vreo problemă. Managerul băncii credea că erau bani ce fuseseră puși deoparte.

Carmine se uită pe lista celor optsprezece numere.

– De acord. Sunt consecutive. Foarte neobișnuit, dar neconcludent.

– E vorba de vreun caz important? întrebă doamna Dobchik, conducându-l spre ușă.

– Nu, doamnă. Doar încă o suspiciune în legătură cu bancnotele false de o sută.

– Știm că Fantomele plănuiseră a doua serie de crime înainte de a o începe pe prima, spunea Carmine audienței fascinate. Vânzarea a fost făcută în decembrie 1963 cu mult înainte ca prima victimă, Rosita Esperanza să fie răpită. Au măcelărit douăsprezece fete, câte una la fiecare două luni, timp de doi ani, cele douăsprezece rochițe Tinker Bell fiind împachetate înainte de ziua în care urmau să fie folosite. Indiferent cine sunt Fantomele, nu respectă un ciclu lunar așa cum vor psihologii să creadă acum că ciclitatea s-a redus la treizeci de zile. Luna nu are nicio legatură cu Fantomele. Astea se ghidează după soare – doisprezecimi, doisprezecimi, doisprezecimi.

– Ne ajută faptul că știm de Tinker Bell? întrebă Silvestri.
– Până nu avem un proces, nu.
– Dar mai întâi găsiți Fantomele, zise Marciano. Cine crezi că e bunicuța, Carmine?
– Una dintre fantome.
– Dar ziceai că astea nu sunt crime comise de femei.
– Încă mai susțin asta, Danny. În orice caz, îi e mai ușor unui bărbat să se deghizeze într-o femeie în vârstă, decât într-una tânără. Pielea mai aspră și ridurile nu contează la fel de mult.
– Îmi place recuzita, zise Silvestri pe un ton sec. Haine de samur, un șofer și limuzina. Am putea să facem cercetări în legătură cu limuzina?
– Îl voi pune pe Corey să se ocupe mâine, John, dar nu-ți pune speranțe prea mari. Șoferul a fost probabil o altă Fantomă. Ciudat că doamna Dobchik și-a adus aminte toate detaliile despre bunicuță, dar nimic despre șofer, în afară de faptul că purta costum negru, chipiu și mănuși de piele.
– Nu, e logic. Doamna Dobchik asta a ta lucrează în afaceri cu haine. Servește femei bogate în fiecare zi, dar nu și muncitori. Femei pe care le ține minte, reținând fiecare gen de blană, pantofi sau genți franțuzești. Pun pariu că bunicuța nu și-a scos mănușile nici când a numărat bancnotele din teanc.
– Ai dreptate, Patsy. Nu și-a scos mănușile niciun moment.
– Deci nu ne-am apropiat de Fantome, mormăi Silvestri.
– Într-un fel totuși, John, am făcut un progres.

Din moment ce nu lasă nicio urmă și nimeni nu ne-a furnizat vreo descriere, căutăm acul în carul cu fân. Câți oameni sunt în Connecticut, trei milioane? E destul de mic – fără metropole, câteva orașe mai mari și o sută de orășele. Ei bine, ăsta e carul cu fân. Dar la scurtă vreme după ce m-am apucat de cazul acesta mi-am dat seama că nu trebuie să căutăm acul în carul cu fân. Poate că rochițele Tinker Bell par a fi o altă fundătură, dar nu cred că e așa. Ele sunt o bucată din puzzle, reprezintă noi probe. Orice informație certă despre Fantome ne aduce mai aproape de ele. Ne confruntăm cu un puzzle mozaic format dintr-un cer albastru fără nori, dar rochițele au umplut un spațiu liber.

Carmine se aplecă continuându-si ideea.

– În primul rând, o Fantomă s-a metamorfozat în două. Apoi, cele două fantome sunt apropiate ca frații. Nu știu ce culoare are pielea lor, dar ceea ce văd în mintea lor colectivă, este o față. Mai mult decât orice altceva, o față. Genul de față pe care nu îl întâlnești la fetele albe și nici prea des la cele de culoare. Fantomele lucrează ca o echipă în adevăratul sens al cuvântului – fiecare are un set specific de sarcini, arii de experiență. Aceasta probabil că se extinde la tratamentul aplicat victimelor odată prinse. Violul îi excită, dar victima trebuie să fie virgină din toate punctele de vedere – nu vor copile răsfățate cu himenele intacte. O Fantomă îi dă victimei primul sărut, cealaltă o deflorează. Lucrează în echipă – tu faci asta, eu fac asta. Legat de uciderea în sine, nu știu sigur, dar cred că este înfăptuită de Fantoma

subordonată. Aceasta își face curățenie. Păstrează capul doar pentru fețe, ceea ce înseamnă că atunci când le vom da de urmă, vom găsi fiecare cap, încă de la Rosita Esperanza. Cât timp poliția nu a știut de faptele lor au făcut răpirile în timpul zilei. Dar odată cu Francine Murray s-a aflat de existența lor. Încep să cred că au decis să opereze noaptea din cauza poliției și nu pentru că ar fi plănuit. Pur și simplu, răpirile nocturne sunt mai puțin riscante.

Patrick își mijea ochii de parcă ar fi privit un obiect foarte mic.

– Fața, zise el. Acum te aud prima dată renunțând la toate celelalte criterii, Carmine. Ce te face să crezi că e doar fața? De ce ai înlăturat culoarea, credința, rasa, mărimea, inocența?

– Of, Patsy, știi doar de câte ori m-am concentrat asupra fiecărui aspect în parte, dar m-am oprit la față. Mi-am dat seama pe drum! Margaretta Bewlee m-a ajutat să mă dumiresc. Perla mea neagră după alte șase albe ca zăpada. Ce avea ea în comun cu celelalte? Răspunsul e – o față. Nimic în afară de față. Trăsătură cu trăsătură e la fel cu a celorlalte. Am fost derutat de diferențe atât de mult încât am scăpat din vedere singura asemănare – fața.

– Dar inocența? întrebă Marciano. O avea și pe asta.

– Da, e un dat. Dar nu inocența e ceea ce le face pe aceste două fantome să răpească fetele respective, ci fața. Dacă o fată nu are fața potrivită, nici toată inocența din lume nu va stârni interesul fantomelor. Se opri încruntat.

– Continuă, Carmine, îl zori Silvestri.

– Fantomele – sau poate Fantoma – știau pe cineva cu o anumită față. O persoană pe care o urăsc mai mult decât tot restul omenirii la un loc. Își luă capul în mâini. Una dintre ele, sau amândouă. Cea care conduce, cu siguranță, în timp ce cea care se subordonează poate doar să fie aproape în timpul „distracției" – ea e servilă, urăște aceleași persoane ca și cea dominantă. Când mi-ai spus că Fantomele nu sunt interesate de sâni ai mai umplut un spațiu gol. Pieptul plat, părul pubian smuls sugerează că fata care avea fața căutată era prepuberă și totuși – dacă e așa, de ce nu răpesc fete prepubere? Nu le lipsește nici curajul, nici mintea. Deci cea care are fața potrivită e cineva pe care măcar una dintre fantome a cunoscut-o din copilărie până când a devenit o tânără domnișoară. O urâse mai mult ca femeie sau ca fetiță? Asta e întrebarea la care nu am niciun răspuns.

Silvestri își scuipă trabucul.

– Dar au insistat asupra aspectului infantil în a doua duzină. Rochița de petrecere a unei fetițe.

– Dacă am ști a cui e fața, am putea identifica Fantomele. Tot drumul de la White Plains m-am gândit dacă nu cumva pe peretele vreunei case din Hug ar putea fi această față, dar ea nu există nicăieri.

– Încă mai crezi că e în Hug? întrebă Marciano.

– Una dintre fantome sigur e din Hug. Cealaltă, nu. E jumătatea care pândește, poate face câteva răpiri neajutată. Trebuie să fie cineva din Hug, Danny. Da, poți să nu fii de acord că acele

cadavre au fost puse în oricare dintre congelatoarele pentru animale moarte ale Facultății de Medicină. Dar unde altundeva în afară de Hug e posibil să cari doi până la zece saci voluminoși de la mașină până la congelator? Cu cât erau mai puțini la un drum, cu atât făceau mai multe transporturi. Oamenii vin și pleacă din parcări douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în timp ce parcarea de la Hug e împrejmuită de un gard și în ea se intră cu cardul, dar altfel este pustie la cinci dimineața – să zicem. Am observat că există un cărucior de cumpărături legat cu lanțul de zidul din spate al Hugului, pus acolo pentru ca cercetătorii să își ducă actele și cărțile înăuntru. Nu spun că Fantomele nu puteau folosi alte congelatoare, ci că era cel mai simplu să utilizeze facilitățile de la Hug.

– Într-adevăr, Hugul este varianta mai simplă și mai ușoară, zise Silvestri.

– Nu-ți rămâne decât să speri că nu e Desdemona, Carmine, spuse Patrick.

– O, dar sunt convins că nu e ea.

– Aha, deci suspectezi pe cineva.

Carmine trase adânc aer în piept.

– Nu suspectez pe nimeni și asta mă îngrijorează cel mai tare. Ar trebui să suspectez pe cineva, dar de ce nu fac asta? Simt însă că îmi scapă ceva ce e chiar sub nasul meu. Când dorm, totul e clar ca lumina zilei, dar când mă trezesc o iau de la început. Nu pot decât să mă gândesc.

– Vorbește cu Eliza Smith, zise Desdemona cu capul pe umărul lui Carmine; o mutase în

apartamentul lui imediat după acea „vizită". Știu că nu-mi spui nimic important, dar sunt convinsă că tu crezi că Fantoma e cineva din Hug. Eliza a făcut parte din Hug de la început și, deși nu și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala, știe o grămadă de lucruri care altora le scapă. Profesorul mai vorbește cu ea când îl supără angajații, Tamara e chiar o pacoste, Walt Polonowsky are și el hibele lui, la fel ca și Kurt Schiller. Nu trebuie să fii un bun psiholog ca să-ți dai seama că Profesorul o respectă foarte mult pe Eliza și ține cont de părerile ei. Du-te și vorbește cu ea.

– Profesorul simte vreodată nevoia să vorbească despre tine cu Eliza?

– Bineînțeles că nu. Până la un anumit nivel, eu gravitez în jurul altei axe decât ei. Sunt văzută ca o contabilă, nu ca un om de știință, iar din cauza asta nu prezint niciun interes pentru Profesor. Se ghemui lângă el. Vorbesc serios, Carmine. Discută cu Eliza Smith. Știi foarte bine că în felul acesta vei rezolva acest caz.

24

Luni, 21 februarie, 1966

După încheierea perioadei de îngheț, Carmine a fost prea ocupat ca să se întâlnească cu doamna Eliza Smith. A reușit doar la vreo săptămână după ce vorbise cu Desdemona despre asta. Mai mult decât atât, nu prea își dădea seama ce informații

prețioase ar fi putut aduce convorbirea cu doamna Smith. Mai ales acum, după se răspândise vestea că Profesorul nu se va mai întoarce la Hug.

Temperaturile crescură, iar vântul încetase să mai bată; vremea potrivită pentru hainele călduroase, dar nu neconfortabile. Înghețul frământărilor rasiale din întreg statul se topise; se semnalau violențe peste tot.

În Holloman, Mohammed el Nesr a interzis totalmente orice manifestare de protest întrucât în acea etapă planurile sale nu prevedeau arestări și emiterea unor mandate de percheziție. Dintre grupurile nemulțumite de negri care stârneau haos, Brigăzile Neagre și conducătorii lor erau singurii care aveau un formidabil arsenal de arme, nu câteva puști sau pistoale furate din magazine ori case. Și acum nu era momentul să dezvăluie existența acelui arsenal. Cu toate acestea, Mohammed demonstra fără încetare. Chiar dacă ar fi sperat să mobilizeze mulțimi mai mari, cele care se formau erau suficient de numeroase pentru a scanda și pentru a flutura pumnul în fața primăriei, a administrației locale, a conducerii facultății Chubb, la gară, la autogară, în fața reședinței oficiale a lui M.M și bineînțeles la Hug. Pe toate pancartele erau scrise lucruri legate de Monstrul din Connecticut și victimele crimelor rasiale.

– Până la urmă, îi zise Wesley/Ali lui Mohammed, ceea ce vrem este să scoatem în evidență discriminarea rasială. Fetele albiturilor sunt în siguranță, nu însă și celelalte adolescente – iar ăsta e un lucru pe care nici măcar guvernatorul

din turnul său de fildeș nu poate să-l conteste. Fiecare oraș industrial din Connecticut are cel puțin 18 la sută locuitori de culoare, iar asta înseamnă că trebuie să fim băgați în seamă.

Mohammed el Nesr semăna cu un uliu, un om foarte mândru, cu nas coroiat și cu o statură impozantă. Părul îi era adunat sub o pălărie pe care el însuși o concepuse, asemănătoare cu un turban, dar plată în partea de sus. La început avea barbă, însă ulterior decise că o barbă ar fi ascuns o față ce se dorea a fi urâtă, crudă sau bestială în fața camerei. Pe haina lui de piele, pumnul alb, însemnul Brigăzilor Negre, era brodat și nu imprimat, iar pe dedesubt avea o uniformă militară. La fel ca Peter Scheinberg, reușise să ajungă colonel în armata SUA, așa că era într-adevăr un vultur și încă unul cu două diplome.

Interiorul comandamentului său central de pe Fiftheenth Street, de la numărul 18, era ticsit cu cărți deoarece el citea întruna tratate de drept, politică și istorie, studia cu fervoare Coranul și știa că e un lider. Cu toate astea încă nu se decisese în privința felului în care urma să-și realizeze revoluția; poate că în orașe mari existau comunități însemnate de negri, dar albiturile conduceau întreaga națiune, care nu era nicidecum majoritar urbană. Prima lui idee fusese să recruteze membri ai Brigăzilor Negre din rândul negrilor angajați în serviciile militarizate, dar ulterior aflase că, indiferent ce părere aveau despre albituri, puțini militari de culoare erau dispuși să se înroleze. Așa că după retragerea din Armată – o retragere onorabilă – se mutase în Holloman,

pornind de la premisa că un orășel mai mic era cel mai bun loc pentru a începe să agite masele din ghetouri, gata oricând să-și manifeste revolta. Iar piatra pe care urma să o arunce în Holloman avea să facă valuri din ce în ce mai mari, și revoluția se va extinde în locuri din ce în ce mai îndepărtate. Orator înnăscut, a fost invitat să țină cuvântări la mișcări din New York, Chicago, L.A., dar liderii locali erau prea ahtiați de putere și nu l-au privit cu interes pe Mohammed el Nesr. La 52 de ani el știa că îi lipseau banii și o organizație națională care să-i reunească pe toți cei nemulțumiți. Ca și alți autocrați, îi cataloga pe oamenii care refuzau să i se supună, drept sclavii albilor. Foarte mulți alegeau să-l urmeze pe Martin Luther King, care era mai creștin și mai pacifist.

Și-acum iată-l aici, ascultând sfaturile acestui amărât din Louisiana – cum permisese el oare să se întâmple asta?

– Mă gândeam și eu, continuă Wesley/Ali, la ce ai spus acum câteva luni – îți amintești? Ziceai că mișcarea noastră are nevoie de un martir. Ei bine, deja mă ocup de asta.

– Bine, Ali, așa să faci. Între timp întoarce-te la Hug. Și pe Eleventh Street.

– Ce poți să-mi spui despre adunarea de duminica viitoare?

– Se pare că vom strânge cincizeci de mii de oameni la Green. Acum hai, tai-o de aici și lasă-mă să îmi scriu discursul.

După cum i s-a ordonat, Wesley/Ali s-a îndreptat spre Eleventh Street ca să răspândească vestea că Mohammed el Nesr urma să vorbească

la Holloman Green în duminica următoare. Trebuiau să vină cu toții acolo, însoțiți de rude și prieteni. Mohammed era un orator charismatic și foarte deștept pe care merită să îl asculți. Veniți ca să aflați câte nenorociri au adus albiturile pe capul oamenilor de culoare. Nicio fată de culoare nu era în siguranță, dar Mohammed el Nesr avea răspunsuri.

Ce păcat, se gândea Wesley/Ali într-un ungher al minții sale, că niciun alb nu se gândea să îl împuște pe Mohammed. Ce martir ar fi devenit! Dar aici era vechiul Connecticut, nu se aflau în sud sau în vest; niciun neonazist, sau membru al Ku Klux Klan-ului. Era doar unul dintre primele treisprezece state, un rai al libertății de exprimare.

Indiferent ce credea Wesley/Ali, Carmine era convins că și în Connecticut existau neonaziști și membri ai Klanului; dar știa că majoritatea se rezumau doar să vorbească, iar vorbele nu făceau doi bani. Dar orice rasist fervent era supravegheat întrucât Carmine nu voia ca vreunul dintre ei să-l încurce pe Mohammed duminică după-amiază. În timp ce Mohammed își pregătea discursul, Carmine se gândea cum să îl apere: unde să fie lunetiștii poliției, câți polițiști în civil să patruleze locurile în jurul mulțimii de protestatari. Sub nicio formă Mohammed el Nesr nu va muri ca un martir.

Dar sâmbătă seară începuse din nou să ningă și un viscol de februarie așternuse peste noapte o zăpadă groasă de treizeci de centimetri; vântul și temperatura sub zero grade făceau imposibilă o

adunare la Holloman Green. Carmine era salvat din nou de clopoțelul iernii.

Așa că azi Carmine putea s-o ia pe Drumul 133 ca să vadă dacă doamna Eliza Smith era acasă. Îi deschise chiar ea.

– Băieții au plecat la școală foarte dezamăgiți. Dacă ar fi nins noaptea trecută, azi nu ar fi mers la școală.

– Îmi pare rău pentru ei, dar mă bucur pentru mine, doamnă Smith.

– Adunarea negrilor de la Holloman Green?

– Exact.

– Dumnezeu iubește pacea, spuse ea cu simplitate.

– Păi și atunci de ce nu se ocupă mai mult de asta? întrebă veteranul militar.

– Pentru că după ce ne-a creat, s-a mutat într-un univers mult mai mare. Poate că atunci când ne-a zămislit ne-a pus o rotiță care să ne facă să iubim pacea. Când rotița se uzează – bum! E prea târziu pentru ca Domnul să se întoarcă.

– Interesantă teorie, remarcă el.

– Am făcut prăjiturele în formă de fluturi, zise Eliza, îndreptându-se către bucătărie. Ce-ați zice de o cafea proaspătă și niște prăjituri?

Prăjiturelele în formă de fluturi, urma să descopere el, aveau interiorul umplut cu frișcă și arătau ca niște aripioare dolofane. Și pe deasupra erau delicioase.

– Luați-le de lângă mine, spuse el după ce înghiți patru. Altfel voi sta aici și le voi mânca pe toate.

– Bine, spuse ea luându-le și punându-le pe masă. Apoi se așeză. Și cu ce ocazie pe aici, domnule locotenent?

– Desdemona Dupre. Mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră despre oamenii de la Hug întrucât dumneavoastră îi cunoașteți cel mai bine. Mă ajutați, sau îmi veți spune să îmi iau tălpășița?

– Acum trei luni asta v-aș fi zis, dar acum situația s-a schimbat. Știați că Bob nu se mai întoarce la Hug?

– Da, se pare că toată lumea de acolo știe asta

– E o tragedie, domnule locotenent. E un om distrus. Întotdeauna a avut o latură întunecată și cum eu îl știu de o viață, l-am cunoscut și sub acest aspect.

– Ce vreți să spuneți?

– Depresie accentuată, un mare gol, nimicnicie. Cam așa îi spune el. A făcut prima criză după moartea fiicei noastre, Nancy. Leucemie.

– Îmi pare foarte rău.

– Și nouă, zise ea clipind des ca să nu izbucnească în plâns. Nancy era cea mai mare și avea șapte ani când a murit. Ar fi avut șaisprezece ani acum.

– Aveți o poză de-a ei?

– Sute, dar le-am ascuns din cauza predispoziției spre depresie a lui Bob. Stați un pic. Plecă pentru a se întoarce cu o poză color a unei copile adorabile făcută sigur înainte ca boala să-și pună pecetea asupra ei. Par blond creț, ochi mari albaștri și o guriță exact ca a mamei sale.

– Mulțumesc, spuse el și puse poza cu fața în jos pe masă. Și-a revenit, bănuiesc, după acea depresie?

– Da, datorită institutului Hug. Faptul că trebuia să conducă institutul Hug l-a ținut pe lina de plutire.

– Și cum vă veți descurca cu banii? întrebă el fără să își dea seama că se uita spre prăjituri.

Ea se ridică să-i mai toarne cafea și îi puse alte două prăjituri în farfurie.

– Luați și mâncați-le. E un ordin. Nu avem grija banilor. Familiile noastre ne-au lăsat moșteniri care ne asigură traiul fără să muncim. Ce lecție de etică a yankeilor – dorința de a munci nu poate fi stăvilită.

– Dar fiii dumneavoastră?

– Păi moștenirile și fondurile noastre vor trece pe numele lor. Sunt băieți buni.

– De ce îi bate Profesorul?

Nu a încercat să nege.

– Latura întunecată. Nu se întâmplă des, vă rog să mă credeți. Doar când insistă aiurea – nu renunță la un subiect sau nu înțeleg că răspunsul e „nu“. Ca băieții.

– Mă gândeam când se vor juca băieții cu trenulețele împreună cu tatăl lor?

– Cred că amândoi băieții mei ar prefera să moară decât să intre în subsolul acela. Bob e... egoist.

– Am observat, spuse el.

– Nu-i place să împartă trenulețele. De aceea au încercat băieții să le distrugă – v-a spus cât de tare le-au stricat?

– Da, a avut nevoie de patru ani să le refacă.

– Nu-i adevărat. Un băiețel de șapte ani si unul de cinci? Gogoși, domnule locotenent! Trebuia doar să le strângă de pe jos. Și apoi i-a bătut ca pe hoții de cai. A fost nevoie de intervenția mea ca să îl calmez. Și i-am spus că dacă îi va mai bate vreodată așa pe băieți, o să mă duc la poliție. Știa că vorbesc serios. Cu toate astea îi mai bătea din când în când. Niciodată atât de crunt. Fără pedepse sadice. Obișnuiește să îi critice fiindcă nu sunt atât de buni ca sfânta lor surioară. Zâmbetul ei era lipsit de veselie. Cu toate că, vă asigur, domnule locotenent, Nancy nu era cu nimic mai bună decât Bobby sau Sam.

– Nu v-a fost ușor, doamnă Smith.

– Poate că nu, dar m-am descurcat.

Mâncă prăjiturile.

– Excelente, zise el cu admirație. Povestiți-mi despre Walter Polonowski și soția sa.

– S-au prins singuri într-o plasă religioasă, spuse Eliza dând din cap cu tristețe. Ea a crezut că el nu ar fi de acord cu metodele contraceptive, iar el și-a închipuit același lucru despre ea. Așa că au făcut patru copii într-o perioadă în care niciunul dintre ei nu își dorea asta. Și mai ales înainte să aibă prilejul să se cunoască reciproc. Să te obișnuiești să trăiești cu un străin e greu, dar și mai greu e când acel străin se schimbă sub ochii tăi în câteva luni – se enervează, aruncă lucruri, se plânge. Paola e mult mai tânără decât Walt – vai, ce fată frumoasa era! Cam la fel ca Marian, cea nouă. Când Paola a aflat despre Marian ar fi trebuit să tacă și să se țină de Walt

ca să o întreţină. În schimb, o să crească anevoie copiii căci ea sigur nu ştie să muncească. Walt nu vrea să îi dea niciun ban mai mult decât e absolut necesar, aşa că o să vândă casa. Şi cum casa e sub ipotecă, Paola va primi foarte puţini bani. Mai mult decât atât, Marian e însărcinată. Deci Walt va avea două familii de întreţinut.Va trebui să lucreze şi în particular.

– Sunteţi pragmatică, doamnă Smith.

– Cineva din familie trebuie să fie.

– Se zvoneşte, spuse el încet fără să se uite la ea, că Hug va înceta să mai funcţioneze, cel puţin în forma actuală.

– Sunt sigură ca zvonurile sunt adevărate, ceea ce va înlesni luarea deciziilor de către unii oameni de la Hug. Mă gândesc la Walt Polonowski, dar şi la Maurie Finch. După tentativa de sinucidere a lui Schiller şi găsirea cadavrului acelei sărmane fetiţe, Maurie Finch pare să fi fost afectat. Nu la fel ca Bob, dar aproape. Cu toate astea, de Chuck Ponsonby îmi pare cel mai rău.

– De ce? întrebă el stârnit de această nouă perspectivă asupra lui Ponsonby, cel pe care îl credea succesorul Profesorului. Indiferent cum se va schimba Hugul, Ponsonby se va descurca cel mai bine dintre toţi.

– Chuck nu e un cercetător strălucit, spuse Eliza cu o voce neutră. Bob a avut grijă de el încă de când s-a deschis Hugul. Mintea lui Bob coordonează munca lui Chuck şi amândoi ştiu asta. O conspiraţie între cei doi. În afară de mine, nu cred că mai bănuieşte cineva ceva.

– De ce ar face Profesorul asta, doamnă Smith?

– Legături vechi, domnule locotenent – legături foarte vechi. Provenim din același grup de yankei, familiile Ponsonby, Smith și Courtenay – familia mea. Prietenia durează de generații, iar Bob a avut grijă ca destinul să nu îi distrugă pe cei din familia Ponsonby – la fel ca și mine.

– Destinul?

– Len Ponsonby – tatăl lui Chuck și Claire – era foarte bogat, ca și înaintașii săi. Apoi, Len Ponsonby a fost ucis. Trebuie să fi fost prin 1930, la scurtă vreme după prăbușirea bursei de pe Wall Street. A fost omorât în bătaie lângă stația de cale ferată Hollomon de către o bandă de vagabonzi. La fel au pățit încă doi oameni. Fapta a fost pusă pe seama Crizei, a prohibiției, a ce vreți dumneavoastră. Autorii au rămas nepedepsiți. Dar banii lui Len dispăruseră odată cu criza, iar asta o lăsase pe Ida practic falită. S-a descurcat vânzând terenurile Ponsonby. O femeie curajoasă!

– Cum ați ajuns să vă cunoașteți cu Chuck și Claire? întrebă Carmine surprins să descopere ce se ascundea în spatele aparențelor.

– Am fost împreună la Școala Dormer Day. Chuck era cu patru ani mai mare decât Claire și decât mine.

– Claire? Dar e oarbă!

– Asta s-a întâmplat când avea paisprezece ani. În 1939, chiar după ce în Europa izbucnise războiul. Nu văzuse niciodată bine, dar atunci a suferit o deslipire de retină la ambii ochi simultan. A orbit practic peste noapte. A fost groaznic. De

parcă acea sărmană femeie și cei trei copii nu ar fi trecut prin destule încercări.

– *Trei* copii?

– Da, cei doi băieți și Claire. Chuck era cel mai mare, urmat de Morton și Claire cea mai mică. Morton era retardat, nu vorbea niciodată și nu părea să-și dea seama că mai există alți oameni în lume. Și nici n-a cunoscut lumina lumii. În plus, avea accese de violență. Bob zicea că a fost diagnosticat ca autist. Deci Morton nu a mers niciodată la școală.

– L-ați văzut vreodată?

– Din când în când, deși Ida Ponsonby se temea să nu aibă vreo criză când mergeam acolo să ne jucăm, așa că îl închidea. De obicei Chuck și Claire veneau la mine sau la Bob acasă.

Carmine se străduia din răsputeri să își păstreze calmul ca să nu piardă nimic din povestea asta – un frate dement! De ce nu și-a dat seama că e ceva în neregulă cu familia Ponsonby? Pentru că aparent nu era nimic, dar chiar nimic in neregulă! Dar imediat ce Eliza spusese trei copii, își dăduse seama. Începea să se lege. Chuck la Hug și fratele dement în altă parte... Dându-și seama că Eliza se holba la el, Carmine se strădui să formuleze o întrebare firească.

– Cum arată Morton? Unde e el acum?

– Cum arăta, unde era, domnule locotenent. La trecut. Toate s-au întâmplat deodată, deși cred că a fost ceva timp între ele – câteva zile, o săptămână. Claire a orbit, iar Ida Ponsonby a trimis-o la o școală de nevăzători, unde mai avea rude. Stabiliseră o legătură cu școala aceea,

probabil le făcuseră o donație, îi sponsorizau, ceva de genul ăsta. La vremea respectivă era greu să intri într-o școală de nevăzători. În orice caz, imediat ce Claire a fost dusă la Cleveland, Morton a murit din cauza unei hemoragii cerebrale, cred. M-am dus la înmormântare bineînțeles. Ce lucruri îi puneau pe copii să facă în timpurile alea! A trebuit să mergem până la coșciug și să îl sărutăm pe Morton pe obraz. Era lipicios și unsuros și a fost prima dată când am mirosit moartea. Săracul băiat, cunoscuse, în sfârșit, liniștea. E înmormântat la un loc cu familia în vechiul cimitir din Valley.

Carmine își vedea ipoteza spulberată. Eliza Smith nu avea cum să inventeze toate astea. Povestea familiei Ponsonby era adevărată și ilustra faptul că anumite familii suferiseră fără niciun motiv anume o mulțime de tragedii.

– Parcă existau anumite tare ereditare în familie, spuse el.

– O, da. Bob observase asta după ce studiase genetica la Facultatea de Medicină. Demența și orbirea fuseseră semnalate în familia Idei, dar nu în familia Ponsonby. Și Ida a înnebunit în scurtă vreme. Cred că ultima dată când am văzut-o a fost la înmormântarea lui Morton. Deoarece Claire se afla în Cleveland, nu i-am mai vizitat pe cei din familia Ponsonby.

– Când s-a întors Claire acasă?

– Când Ida a înnebunit complet – la scurt timp după Pearl Harbor. Chuck și Bob nu au fost înrolați; au petrecut anii de război în colegiu și în facultate. Claire stătuse în Ohio îndeajuns pentru a învăța alfabetul Braille și a se descurca cu ajutorul unui

baston alb, asemeni tuturor nevăzătorilor. A fost una dintre primele care a avut un câine pentru nevăzători. Biddy e al patrulea.

Carmine se ridică, profund dezamăgit. Pentru un moment crezuse că totul s-a terminat; că făcuse imposibilul și că găsise Fantomele. Dar își dădea seama că era mai departe ca oricând de răspunsurile pe care le căuta.

– Mulțumesc pentru toate informațiile, doamnă Smith. Mai există vreun om din Hug de care credeți că ar trebui să știu? Tamara? Trase adânc aer în piept. Desdemona?

– Nu sunt ucigași, domnule locotenent, la fel cum nici Chuck și nici Walt nu sunt. Tamara e una dintre ghinionistele incapabile să găsească un om bun, iar Desdemona, râse ea, e „englezoaică".

– Faptul că e englezoaică spune totul, nu?

– Mie da. Cred că în copilărie au îmbăiat-o cu apret.

O lăsă pe Eliza în fața ușii casei sale și se îndreptă spre Ford.

În orice caz, exista un lucru pe care trebuia să îl facă: să o vadă pe Claire Ponsonby și să afle de ce îl mințise în legătură cu data când orbise. Sau poate doar voia să dea cu ochii de ea – să privească în față o tragedie. Și-a pierdut tatăl și averea când avea cinci ani, văzul când avea doisprezece și libertatea la șaisprezece când venise s-o îngrijească pe mama sa nebună, treabă care a durat cam douăzeci și unu de ani. Căci altfel nu remarcase la ea nicio urmă de regret. Incredibilă femeie Claire Ponsonby! Dar de ce mințise?

Biddy începu să latre în clipa în care Fordul ajunse pe strada Ponsonby nr. 6; Claire era deci acasă.

– Domnule locotenent Delmonico, spuse ea din pragul ușii ținând-o pe Biddy de lesă.

– De unde știați că sunt eu? întrebă el în timp ce intra înăuntru.

– Sunetul mașini dumneavoastră. Cred că are un motor puternic fiindcă huruie când mașina stă pe loc. Veniți în bucătărie.

Prin casă umbla fără să atingă măcar vreo parte din mobilă până în încăperea supraîncălzită de cuptorul Aga. Biddy stătea într-un colț cu ochii ațintiți asupra lui Carmine.

– Nu mă place, zise el.

– Puțini sunt aceia pe care îi place. Cu ce vă pot ajuta?

– Spuneți-mi adevărul. Tocmai am trecut pe la Eliza Smith care mi-a povestit că nu sunteți oarbă din naștere. De ce m-ați mințit?

Claire oftă punându-si mâinile în șolduri.

– Am mințit pentru că urăsc întrebările ce urmează după ce spun adevărul. Întrebări ca de exemplu ce am simțit după ce mi-am pierdut vederea. A fost cel mai groaznic lucru care vi s-a întâmplat? E mai greu să fii nevăzător după ce înainte vedeai? Și așa mai departe. Vă pot spune că m-am simțit de parcă aș fi fost condamnată la moarte și că într-adevăr a fost cel mai îngrozitor lucru care mi s-a întâmplat. Tocmai mi-ați redeschis rănile, domnule locotenent, și acum sângerează. Sper că sunteți mulțumit. Se întoarse cu spatele.

– Îmi pare rău, dar a trebuit să întreb.

– Da, îmi dau seama. Brusc, se întoarse și îi zâmbi. E rândul meu să îmi cer scuze. S-o luăm de la început.

– Doamna Smith mi-a mai spus și că ați avut un frate, Morton, care a murit pe neașteptate la scurt timp după ce dumneavoastră ați orbit.

– Mamă, dar i-a mers melița Elizei în dimineața asta! Chiar cred că vă place – ea întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tipii arătoși. Scuze pentru ieșirea asta, dar Eliza a obținut ce și-a dorit. Eu nu.

– Înțeleg, domnișoară Ponsonby

– Nu îmi mai spuneți Claire?

– Cred că te-am rănit prea tare ca să-ți mai spun Claire.

– M-ați întrebat despre Morton. A murit imediat după ce eu am fost trimisă la Cleveland. Nu s-au deranjat să mă anunțe când avea loc înmormântarea, deși aș fi vrut să îmi iau adio de la el. A murit atât de subit încât a fost chemat și un medic legist, deci ar fi avut timp să mă aducă acasă înainte ca legistul să-și dea acordul în privința înmormântării. În ciuda demenței, era un puști simpatic. Trist, foarte trist....

Pleacă de aici Carmine. Nu mai ești binevenit.

– Vă mulțumesc, domnișoară Ponsonby. Mulțumesc și vă rog să mă iertați că v-am supărat.

A fost de nevoie de un legist... Asta înseamnă că decesul lui Morton Ponsonby fusese înregistrat pe strada Caterby; ar trebui să trimit pe cineva să facă săpături.

Pe drumul de întoarcere spre Holloman a

sunat la vechiul cimitir din Valley, un cimitir care nu mai avea locuri libere de nouăsprezece ani. Erau multe morminte Ponsonby acolo, unele dintre ele cu mult mai vechi decât cea mai timpurie poză din casa Ponsonby. Ultima piatră funerară era cea a Idei Ponsonby, decedată în noiembrie 1963. Înainte de ea, Morton Ponsonby trecuse în neființă în octombrie 1939. Și mai înainte de el Leonard Ponsonby murise în ianuarie 1930. O serie de tragedii pe care nimeni nu ar fi avut cum să le cunoască citind pietrele funerare. Cei din familia Ponsonby nu își exhibau durerea. La fel stăteau lucrurile în cazul familiei Smith, își spuse când găsi mormântul lui Nancy. Pe piatră nu scria nimic legat de moartea sa.

Ce ar putea face Chuck Ponsonby fără Hug? se gândi el în mașină. Și cercetările Profesorului? Aveau să fie folosite? În niciun caz! Exista posibilitatea ca pentru Chuck să nu se mai găseacă un alt loc de muncă, își spuse Carmine și dacă lucrurile stăteau așa, ce motiv ar avea Chuck să distrugă Hugul?

Intră în biroul lui Charles bombănind și se tolăni într-un fotoliu din colț.

– Cum merge treaba? întrebă Patrick.

– Nu mă-ntreba! Știi ce aș face acum, Patsy?

– Nu, ce?

– O luptă cu arme în parcarea de la Chubb Bowl, dar preferabil cu mitraliere. Sau o plimbare frumoasă printre zece jefuitori la banca Holloman. Ceva care să mă revigoreze.

– Asta e răspuns de polițist inactiv și prost dispus!

– Poți să fii sigur de asta! Cazul acesta necesită multe discuții, fără oprire, discuți, discuții, discuții... Fără împușcături, fără jafuri.

– Să înțeleg că nu ți-a fost de folos portretul-robot făcut de Jill Menzies după descrierile femeii de la Tinker Bell?

– Așa e, confirmă Carmine. Patsy, cum tu ai cu zece ani mai mult decât mine pe pământul ăsta frământat, îți aduci aminte de vreo crimă comisă în stația de cale ferată în 1930? Trei oameni au fost omorâți în bătaie de o bandă de boschetari sau ceva de genul ăsta. Te întreb pentru că unul dintre ei era tatăl lui Chuck și Claire Ponsonby. Și de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, se pare că pierduse toți banii ca urmare a crahului de la bursă.

Patrick se gândi o vreme, apoi dădu din cap.

– Nu, nu îmi aduc aminte nimic – mama avea grijă să nu aud așa ceva când eram copil. Dar trebuie să fie vreun raport îngropat prin arhivă. Doar îl știi pe Silvestri cum e, iar predecesorii săi erau la fel.

– Voiam să trimit pe cineva să aducă dosarul, dar din moment ce nu am altceva de făcut, aș putea să trag o fugă și să mă uit chiar eu. Mă intrigă tragedia din familia Ponsonby. Ar putea fi și ei victime ale Fantomelor?

Mai rămăsese ceva mai mult de o săptămână până când Fantomele aveau să lovească din nou; februarie era lună scurtă așa că probabil următoarea răpire urma să aibă loc la începutul lui martie. Dominat de frică, Carmine ar fi vrut să se ducă

până în Maine să caute vreun indiciu în arhivă, chiar dacă asta părea puțin probabil, dar strada Caterby se afla mult mai aproape decât Maine. Arhivele reprezentau coșmarul oricărui funcționar public, indiferent că era vorba de cele ale poliției, de dosare medicale, arhive ale pensiilor, taxe sau multe altele asemănătoare. Când Spitalul Holloman fusese renovat în 1950, se alocase arhivelor un întreg subsol. Comisar până în 1960, John Silvestri luptase cu îndârjire ca orice petic de hârtie ce aparținea poliției să fie păstrat, chiar dacă era vorba de vreo hârțoagă datând încă de pe vremea când Holloman avea un singur polițist, iar furtul unui cal se pedepsea cu spânzurătoarea. La acea dată o firmă de ciment dăduse faliment, iar Silvestri mersese la toate autoritățile pentru a obține bani și permisiunea de a cumpăra cele câteva sute de metri pătrați de pe strada Caterby, într-o zonă industrială mizeră, deci nu foarte scumpă. Licitația pentru teren a pornit de la douăsprezece mii de dolari, iar Poliția din Holloman și l-a adjudecat.

La parter exista un depozit în care firma de ciment își ținuse camioanele, piesele de schimb și tot felul de echipamente. Și după înlăturarea prafului și curățarea restului clădirii, toate arhivele poliției fuseseră mutate în depozit pe rafturi cu margini din oțel. Acoperișul era bun, iar două mansarde la fiecare capăt asigurau o bună circulație a aerului menită să împiedice apariția mucegaiului vara.

Cei doi arhivari trăiau bine într-o rulotă parcată de-a lungul intrării în depozit; subordonatul

mai dădea cu mătura din când în când în depozit și mergea după cafea și de-ale gurii în timp ce celălalt, de fapt o femeie pregătea un doctorat legat de infracțiunile din Holloman încă din 1650. Niciunul dintre ei nu manifesta interes față de acest locotenent care venise el însuși până la depozit. Cea cu mai multă carte îi spusese doar pe unde să caute și își continuase munca la lucrarea de doctorat, iar celălalt dispăruse într-o mașină a poliției.

Datele despre anii '30 erau îndosariate în nouăsprezece cutii măricele în timp ce rapoartele medicului legist din 1939 ocupau un spațiu aproape la fel de mare: crimele se înmulțiseră în cei nouă ani. După ce găsi raportul despre Morton Ponsonby din octombrie 1939, Carmine se uită în primele cutii după Leonard Ponsonby. Forma rapoartelor nu se schimbase mult de atunci. Doar coli de hârtie puse într-un dosar, unele capsate, altele nu. În 1930 nu aveau un sistem de prindere a filelor în dosar și probabil nici pe cineva care să se ocupe de dosare după ce erau clasate și mutate. Dar se afla acolo, unde trebuia să fie: PONSONBY, Leonard Sinclair, om de afaceri, strada Ponsonby nr. 6, Holloman, Connecticut, vârsta – 35 ani, trei copii.

Cineva pusese un scaun și o masă sub un geam; Carmine luă cele două dosare și încă unul subțire ce conținea informații despre celelalte două persoane ucise în stația de cale ferată.

Mai întâi se uită la dosarul lui Morton. Deoarece moartea fusese atât de bruscă, medicul familiei Ponsonby refuzase să întocmească un

certificat de deces. Dar nu exista nimic care să indice altceva; pur și simplu solicitase o autopsie pentru a se convinge că nu greșise ceva de-a lungul anilor în care nu se putuse apropia nimeni de Morton. Era un raport patologic obișnuit care începea cu banala frază: „Acesta este cadavrul unui adolescent bine hrănit și vizibil sănătos". Dar cauza decesului nu fusese o hemoragie cerebrală cum spusese Eliza Smith. Autopsia nu preciza cauza decesului, ceea ce însemna că legistul scrisese că era vorba de complicații cardiace. Tipul nu făcea parte din tagma lui Patsy, dar făcuse toate testele de depistare a toxinelor și nu găsise nimic, drept care semnalase prezența psihozei în antecedentele tânărului. În creier nu existau urme care să indice cauza psihozei. Penisul băiatului, notase doctorul, era necircumcis și foarte mare. Pentru 1939 era o autopsie exhaustivă. Carmine nu avea niciun fel de dubii, nu fusese decât o victimă nefericită a predispoziției familiei sale spre tragedie. Sau poate ceea ce spunea de fapt era că zestrea genetică a Idei Ponsonby se dovedise nesatisfăcătoare pentru descendentul ei.

Bun, mai departe cu Leonard Ponsonby. Crima avusese loc la mijlocul lui ianuarie 1930 într-o iarnă grea, cu zăpadă de o jumătate de metru. Trenul care era din D.C. venea dinspre stația Penn din New York cu o întârziere determinată de condițiile atmosferice. Decât să stea în tren și să moară, pasagerii au ales să coboare și să dea zăpada de pe linie. Într-unul dintre vagoane era un grup de șomeri beți ce sperau să găsească un loc de muncă în Boston,

aceasta fiind destinația trenului; contribuiseră în cea mai mică măsură la înlăturarea zăpezii fiind beți, agitați și agresivi și munciseră doar ca să se încălzească. După ce a ajuns în Holloman, trenul a staționat un sfert de oră pentru a le permite pasagerilor să cumpere gustări de la bufetul gării, o alternativă mult mai ieftină decât vagonul-restaurant din tren.

Urmează partea cea mai interesantă. Leonard Ponsonby nu cobora din tren, ci urca pentru a merge la Boston după cum scria pe bilet! Alesese să aștepte în frig și, potrivit spuselor unuia dintre pasageri părea că se furișa. Se furișa? Ponsonby nu voia să fie văzut în călduroasa sală de așteptare și nu s-a urcat îndată ce trenul a ajuns în stație. Nu, a rămas în frig.

Se făcuse ora nouă seara și acela era ultimul tren spre Boston. Scotea aburi în timp ce personalul gării făcea ture pentru a închide sălile de așteptare și toaletele ca măsură de precauție luată împotriva armatei de vagabonzi beți ce își căutau de muncă, deși aceștia nu coborâseră din tren în Holloman. Undeva între Hartford și granița cu Massachusetts au dispărut în noapte și de aceea deveniseră suspecți. În cele din urmă, după lungi interogatorii și-au recunoscut vina.

Leonard Ponsonby zăcea în zăpadă cu capul zdrobit; lângă el se aflau o femeie si o fetiță cu capetele făcute zob în același fel. Ponsonby a fost identificat pe baza conținutului portmoneului, dar femeia și fetița nu aveau nimic asupra lor care să înlesnească identificarea. În portmoneul ei ieftin găsiseră un dolar și nouăzeci de cenți în monede,

o batistă șifonată și două prăjiturele. Geanta conținea lenjerie intimă foarte ieftină, dar curată pentru o femeie și o fetiță, șosete, dresuri, două eșarfe și o rochiță. Femeia era destul de tânără, iar fetița avea șase ani. Ponsonby era bine îmbrăcat, cu două mii de dolari în bancnote în portofel, un ac de cravată cu diamant și patru diamante valoroase în fiecare buton de platină al cămășii. În schimb, cu privire la femeie și copilă s-a făcut specificația că „trăiau de pe o zi pe alta."

Lui Carmine i se păreau ciudate cele trei crime. Un bărbat prosper plus o femeie sărmană și o copilă care nu aveau nicio legătură cu el. Motivul nu era jaful. Toți rămăseseră afară, în zăpadă în loc să se încălzească lângă un radiator. Fără îndoială, banda din tren nu avea nicio legătură cu aceste trei crime.

Adevărata întrebare era care trebuia să fie de fapt victima? Celelalte două fuseseră ucise doar pentru că asistaseră la ceea ce se întâmplase.

Nu existau niciun fel de fotografii. Informațiile legate de tânără și probabil fiica sau o rudă de-a sa se aflau în dosarul subțire. Toți fuseseră omorâți cu un obiect contondent, dar detectivul nu observase că Ponsonby a fost probabil prima victimă; femeia și copila au privit până când le-a venit și lor rândul. Dacă s-ar fi inversat lucrurile, Ponsonby ar fi opus rezistență. Așa că indiferent cine ar fi ținut arma crimei în mână – Carmine credea că era vorba de o bâtă de baseball – trebuie să se fi furișat prin zăpadă și să-l fi lovit pe Ponsonby înainte ca acesta să observe ceva. Încă o Fantomă.

Când se duse să vorbească cu cei de la arhivă, aceștia plecaseră deja cu vreo jumătate de oră mai devreme decât ar fi trebuit. Carmine avea în mână cele trei dosare, iar acei nepricopsiți nu ar fi observat lipsa lor înainte ca el să se întoarcă și să le returneze. Doi infractori birocratici convinși că atâta vreme cât dosarele nu ardeau, nu prezentau niciun interes, așa că n-aveau de ce să își facă griji. Greșit, greșit, greșit.

Pe drumul de întoarcere sună la ziarul din Holloman și află că știrea despre moartea ciudată a lui Ponsonby ajunsese pe prima pagină pentru că violența nejustificată era foarte rar întâlnită în afara conflictelor domestice în 1930; reprezenta genul de întâmplare ce alimenta temerile ziariștilor cu privire la posibilele evadări ale unor nebuni. Nu se puteau compara decât cu crimele dintre gangsteri, numeroase în perioada Prohibiției. Chiar și după ce se stabilise că niciun nebun nu evadase din vreun ospiciu, *Holloman Post* insista că acesta provenea dintr-un așezământ din alt stat.

Una peste alta, întârziase la întâlnirea cu Desdemona de la Malvolio's.

– Iartă-mă, spuse el când se apropie de ea. Ai acum confirmarea a ceea ce înseamnă să ai un iubit polițist. Multe întâlniri ratate și multe mâncăruri sleite. Mă bucur că nu gătești. Masa în oraș e cea mai bună alternativă și niciunde nu e mai bine decât la Malvolio's. Și pun la pachet orice, de la o porție întreagă la o linguriță de plăcintă de îndată ce un client bate în geam.

– Chiar îmi place să am un iubit polițist, spuse

ea zâmbind. Am comandat, dar l-am rugat pe Luigi să aştepte. Eşti mult prea generos nelăsându-mă să îmi plătesc măcar partea mea.

– În familia mea, un bărbat care ar face asta ar fi linşat.

– Dar se pare că măcar ai avut o zi rodnică.

– Da, am aflat o grămadă de lucruri. Problema e că nimic nu se leagă. Totuşi e distractiv să le descoperi. Întinse mâna să o apuce pe a ei. E amuzant şi să aflu câte ceva despre tine.

Îi strânse degetele.

– Ai spus-o, Carmine.

– În ciuda acestui caz, viaţa mea s-a ameliorat în ultimele zile. Şi tu eşti o parte din ea, frumoasă doamnă.

Nimeni nu îi spusese încă aşa; simţi că ar trebui să mulţumească pentru acel compliment, roşi uşor şi îşi feri privirea.

Cu şase ani în urmă, în Lincoln, credea că e îndrăgostită de un medic, asta până când îl auzise de după o uşa spunând: „Cine, Desdemona cea disperată? Dragul meu, e preferabil să curtezi urâtele pentru că îţi sunt mereu recunoscătoare. Sunt mame bune şi nu trebuie să îţi faci nici griji că te-ar înşela. Până la urmă nu te uiţi la poliţa şemineului atunci când bagi lemne în foc, aşa că mă voi însura cu Desdemona. Cel puţin, copiii noştri vor fi deştepţi. Şi înalţi."

Începuse să planifice emigrarea chiar în ziua următoare, jurându-şi că nu va mai admite niciodată să fie supusă unei asemenea cruzimi.

Acum, datorită unui Monstru fără faţă, iat-o locuind cu Carmine în acelaşi apartament, sigură

că o iubește la fel de mult cum îl iubea și ea. Cuvintele sunt ieftine – nu demonstrase asta oare doctorul din Lincoln? Oare cât de mult din ceea ce îi spusese se datora meseriei sale, tendinței de a-i proteja pe ceilalți sau șocului provocat de ceea ce era să i se întâmple ei? O, te rog, Carmine, nu mă dezamăgi!

25

Vineri, 25 februarie 1966

Peste o săptămână urmau să se împlinească treizeci de zile de când Faith Khouri fusese răpită și nimeni, nici chiar Carmine, nu era îndreptățit să presupună că aveau mai multe șanse acum de a preveni o crimă decât avuseseră cu patru luni în urmă. Când mai durase atât de mult un caz în care se implicaseră o mulțime de oameni, în care se luaseră numeroase măsuri de precauție, în care fuseseră lansate atâtea avertismente și se făcuse atâta publicitate la scară largă?

Căzuseră de acord să nu schimbe procedura: toți suspecții din stat să fie supravegheați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, începând de luni, 28 februarie, până vineri pe 4 martie. Asta presupunea și includerea celor douăzeci de suspecți din Holloman. Acțiunile lor deveniseră mai organizate și mai restrânse; în cazul profesorului Bob Smith, de exemplu, sistemul deficitar de pază și securitate de la conacul Marsh

trebuia compensat de patru echipe de observatori de la poliția din Bridgeport. Dacă nu avea de gând să-și aleagă următoarea victimă din Bridgeport, Profesorul ar fi trebuit să traverseze înot râul Housatonic, dacă se îndrepta spre est, sau să evite șase filtre de poliție dacă o pornea spre vest. Aceasta era cea mai mare diferență dintre planul de luna trecută și cel curent: mașini de politie și polițiști în uniformă, precum mașini nemarcate și polițiști în civil și filtre pe toate drumurile. La o ședință cu toate forțele de ordine de pe întreg cuprinsul statului se stabilise că dacă Fantomele erau prinse la un filtru înainte să răpească pe cineva, nu mai aveau ce face. Toți suspecții deja cunoscuți care erau văzuți la un filtru urmau să fie consemnați și după aceea supravegherea lor avea să fie mai strictă. Și dacă în februarie–martie Fantomele dădeau greș, în martie–aprilie aveau să găsească alte metode polițienești și alți posibili suspecți.

Carmine se decise să nu mai participe personal la operațiunile de supraveghere. Riscul ca acum, la începutul lui martie, temperatura să coboare sub minus zece grade era foarte mic, așa că putea să rămână undeva în spate, în contact radio cu toată lumea de pe teren, cu o hartă imensă a Connecticutului prinsă pe perete, într-un loc la îndemână. Fantomele loviseră de două ori consecutiv în estul extrem, astfel că acum se aștepta să opereze undeva în nord, în vest sau în sud-vest. Poliția statală din Massachusetts, New York și Rhode Island fusese de acord să patruleze

granițele cu Connecticutul, cu mai multe mașini decât muștele pe un cadavru. Era război pe față.

Mai târziu în după-amiaza aceea, gândindu-se mai mult la o seară petrecută în compania Desdemonei decât la cazul care continua să stagneze, Carmine duse dosarele lui Ponsonby și ale celorlalte două victime înapoi pe strada Caterby.

– Mai aveți obiecte nerevendicate care să dateze din jurul anilor 1930? o întrebă el pe funcționara care-și pregătea doctoratul. Subalternul acesteia nu se vedea nicăieri. Și nici camioneta poliției. Și, la naiba, uitase să-i spună lui Silvestri ce se petrecea de fapt aici.

– Ar trebui să avem obiecte personale mai vechi decât pălăria lui Paul Revere[28], spuse ea cu sarcasm, trecând peste faptul că el plecase cu dosarele. Nu părea să-și facă nicio problemă fiindcă își scurtase programul de lucru lunea trecută.

– Aceste două victime ale unei crime, spuse el fluturând dosarul foarte subțire, pe coperta căruia nu figura niciun nume, pe sub nasul femeii. Vreau să văd efectele lor personale.

Tipa căscă, își examină unghiile și aruncă o privire spre ceas.

– Îmi pare rău, dar ați venit cam târziu, domnule locotenent. Este ora cinci, așa că închidem. Reveniți mâine, după ce deschidem.

Mâine avea să-i spună totul lui Silvestri, dar de ce să n-o pună puțin pe jar pe nemernica asta?

---

[28] Patriot american, erou al Revoluție Americane.

– În cazul acesta îți sugerez, spuse el pe un ton agreabil, ca mâine-dimineață la prima oră să-ți pui servitorul să folosească conform legii camioneta, în interes de serviciu, și să aducă cutia cu efectele personale locotenentului Carmine Delmonico, în clădirea municipalității. Dacă respectiva cutie nu îmi va fi adusă, nepoata mea Gina o să ajungă să-ți ocupe locul la biroul acela. Abia așteaptă să facă rost de o slujbă la stat, într-un loc mai retras, pentru că are de gând să-și continue studiile. Vrea să intre în FBI, dar e foarte greu de pătruns acolo, mai ales dacă ești femeie.

26

Duminică, 27 februarie, 1966

La ora 11 dimineața, în duminica dinaintea zilei când urma să înceapă supravegherea, Carmine intră în clădirea poliției simțindu-se singur, agitat și tensionat.

Se simțea singur pentru că vineri Desdemona îl anunțase că dacă în weekend era vreme frumoasă, avea să facă o plimbare în munții Appalași, de la granița cu statul Massachusetts. Și pentru că îi plăcea la nebunie s-o aibă alături de el în pat, acest lucru îl demoraliza. Nu luase în seamă protestele lui legate de faptul că trebuia să-i pună la dispoziție o mașină de poliție ca să o ducă până acolo și înapoi. Îl îngrijora faptul că așteptările lui de la această relație erau atât de

diferite de cele pe care le avusese de la Sandra. Deși ea nu se descurcase bine nici în postura de soție, nici în cea de mamă, își asumase aceste două roluri, refugiindu-se într-un compartiment pe care el nici măcar nu se gândea să-l deschidă cât timp se afla la muncă. Dar Desdemona pusese stăpânire pe gândurile lui și nu avea nicio legătură cu rolul pe care-l juca în această anchetă. Pur și simplu, aștepta cu nerăbdare să-și petreacă timpul cu ea. Poate era ceva legat de vârstă. Avusese douăzeci de ani când o cunoscuse pe Sandra și trecuse de patruzeci când o întâlnise pe Desdemona. Ca tată nu se descurcase grozav, iar ca soț fusese de-a dreptul lamentabil. Și cu toate acestea, știa că nu voia doar să fie amantul Desdemonei. Căsătorie, asta își dorea. Dar, oare, ea voia să se mărite? Nu avea nici cea mai vagă idee. Faptul că se dusese la plimbare pe munte îi dădea de înțeles că nevoia ei de el nu era la fel de mare ca a lui pentru ea. Și cu toate acestea, cât de iubitoare era față de el când rămâneau singuri și nici nu-i reproșase niciodată că o neglija în favoarea muncii sale. Oh, Desdemona, te rog nu mă dezamăgi! Rămâi cu mine, agață-te de mine!

Era agitat pentru că se trezise cu două zile libere pe care trebuia să le umple și nu avea cu ce. Silvestri îi interzisese să se mai ocupe de alt caz în afara celui privitor la Fantome, singura excepție fiind o eventuală apariție a unui incident de natură rasială. Și acum, în această duminică destul de frumoasă, când temperatura trecuse de zero grade, oare Mohammed el Nesr era ocupat? În mod sigur, nu se pregătea să facă vreo

demonstrație sau să ia parte la un miting. Atitudinea lui nu-l surprindea. La fel ca și Carmine, Mohammed își închipuia că Fantoma o să mai răpească o victimă săptămâna aceea, producând durere și indignare. Mai mult ca sigur următoarea demonstrație publică o să aibă loc duminica viitoare. Și acest lucru însemna detașarea polițiștilor de care era mare nevoie pentru urmărirea Fantomelor. O mișcare bună din partea lui Mohammed.

Și era tensionat fiindcă a treizecea zi se apropia cu repeziciune.

– Domnul locotenent Delmonico? întrebă sergentul de la recepție.

– Ultima dată când am făcut verificarea eu eram acela, spuse Carmine zâmbind.

– Am găsit o cutie veche cu probe în spatele acelor pachete, când am venit la serviciu în dimineața asta. Nu are niciun nume pe ea, și presupun că de aia nu ați primit-o până acum. Apoi am descoperit o etichetă cu numele dumneavoastră pe ea, la câțiva metri distanță. Se aplecă, căută sub birou și scoase o cutie mare, pătrată, care nu părea diferită de cele pe care le foloseau în mod curent.

Erau lucruri ce aparțineau unei femei și unui copil omorâți în bătaie în 1930! Uitase cu totul de ei, atât de absorbit fusese de supraveghere. Deși își adusese aminte să-l roage pe Silvestri să îi pună puțin pe jar pe ticăloasa de la arhive și pe subalternul ei.

– Mulțumesc, Larry, îți rămân dator, spuse el după care luă cutia și se duse în birou.

Era ceva de făcut duminica dimineață, dacă iubita ta plecase la plimbare de una singură.

Când deschise cutia nu ieșiră la iveală relicvele fetide ale unei crime înfăptuite cu treizeci și șase de ani în urmă; nu se străduiseră să păstreze hainele purtate de victime, ceea ce însemna probabil că erau pline de sânge, chiar și pantofii. Pentru că nimeni nu își dăduse silința să noteze exact ceea ce însemna „lângă“ Leonard Ponsonby, din câte știa Carmine, o parte din sânge putea fi chiar al lui. Nimeni nu își bătuse capul să facă măcar o schiță pentru a-și da seama cum fuseseră găsite corpurile, unul față de celălalt. „Lângă“ era singura descriere de la care trebuia să pornească.

Oricum, poșeta se afla acolo. Din obișnuință, își pusese mănușile pentru a o scoate cu atenție și a o examina cu ochii săi experimentați. Era făcută de mână. Croșetată, așa cum obișnuiau femeile să facă pe vremea aceea, când nu prea aveau bani, cu două mânere de lemn și căptușeală de etamină. Nu avea încuietoare. Femeia nu-și putuse permite nici cea mai ieftină piele existentă. În poșetă se afla un portofel mic în care era un dolar de argint, trei monede de douăzeci și cinci de cenți, una de zece cenți și una de un cent. Carmine puse portmoneul pe biroul său. Mai găsi o batistă bărbătească, curată, dar necălcată; nu era din in, ci din alt material. Și la fundul poșetei se aflau niște resturi din ceea ce Carmine presupunea că fuseseră două prăjituri. Probabil că mama le furase de la cafeneaua din gară pentru ca fiica sa să aibă

ceva de ronțăit pe drum și poate că de aceea se și ascundeau în zăpadă. La autopsie se dovedise că aveau stomacurile goale. Da, cu siguranță furase cele două prăjituri.

Geamantanul nu era mare, dar părea destul de vechi pentru a fi fost unul din acelea pe care emigranții din nord le luaseră cu ei în sud după Războiul Civil. Culoarea i se ștersese, dar cu siguranță nu fusese niciodată elegant, nici măcar atunci când îl cumpăraseră. Îl deschise aproape cu reverență; aici se afla, probabil, tot ceea ce posedase acea femeie, și nimic nu i se părea mai emoționant decât dovezile mute ale unor vieți care se sfârșiseră de mult.

Deasupra erau două fulare lungi de lână, croșetate în fâșii de diverse culori, ca și cum ar fi fost făcute din resturi. Dar de ce fularele se aflau în geantă pe o vreme așa de rea? Erau în plus? Dedesubt văzu două perechi de chiloți de damă din muselină și alte două perechi de chiloți mult mai mici, care evident erau ai copilului. O pereche de șosete tricotate și o pereche de ciorapi lungi croșetați. La fund, împachetată cu grijă în hârtie, se afla o rochiță.

Carmine își ținu respirația. O rochiță de fetiță. Confecționată din dantelă de culoare albastru deschis, brodată cu perle. Avea mânecile bufante și nasturi de perle la spate, căptușeală de mătase-și dedesubt o plasă care făcea ca rochia să se strângă ca un tutu de balerină. Un precursor din 1930 al lui Tinker Bell, doar că aceasta fusese lucrată în întregime manual. Oh, câte lucruri le scăpaseră din vedere polițiștilor din 1930! Pe sânul

stâng era trecut numele EMMA, cusut din perle mai închise la culoare, purpurii.

Carmine puse rochia pe birou și apoi rămase cu privirea ațintită asupra ei. Nu știa dacă trecuseră cinci minute, sau o oră pentru că nu se uitase nici la ceasul de mână, nici la cel de pe perete.

În cele din urmă se așeză pe scaun și luă geanta în mână, deschizând-o atât de mult cât îi permiseră balamalele ruginite. Căptușeala era uzată și se rupsese la cusături. Își băgă amândouă mâinile în geantă și pipăi interiorul cu ochii închiși. Era ceva acolo!

O fotografie, și nu una de proastă calitate. Fusese făcută în studio și era încă în cutia care avea gravată pe ea numele fotografului. *Mayhew Studios, Windsor Locks.* Cineva scrisese ceva ce părea a fi „1928" pe rama de dedesubt, dar cu creionul și acum se vedea atât de slab că mai degrabă ghiceai decât deslușeai cifrele.

Femeia stătea pe un scaun, iar copilul, care avea vreo patru ani, ședea pe genunchii ei. Femeia era bine făcută, avea un șirag de perle la gât și cercei de perle la urechi. Fetița purta o rochie asemănătoare cu cea aflată în geantă și cuvântul brodat din perle, EMMA, se vedea clar. Și amândouă aveau acea față. Chiar și într-o poză alb-negru puteai să-ți dai seama că pielea lor avea nuanța cafelei cu lapte; părul amândurora era mare, negru și cârlionțat, ochii negri și buzele cărnoase. Lui Carmine, care se uita la ele cu ochii în lacrimi, i se păreau desăvârșite. Distruse prematur, și cu toate rămășițele însângerate.

O crimă pasională. Oare cum de nu văzuse

nimeni acel lucru? Niciun ucigaş nu ar aplica un torent de lovituri dacă nu ar fi fost mânat de ură. Mai ales atunci când craniul asupra căruia se revărsau era al unei fetițe. Nu se putea să nu existe o legătură între aceste două ființe și Leonard Ponsonby. Ele se aflau acolo din pricina lui și el fusese acolo pentru a fi alături de ele.

Deci, până la urmă era Charles Ponsonby. Deși ar fi trebuit să fie mai în vârstă pentru a face asta. Nici Morton și nici Claire. Era mâna lui Ida, cu mai bine de zece ani înainte să înnebunească. Ceea ce însemna că Leonard și mama Emmei erau... iubiți? Rude? Ambele variante păreau la fel de plauzibile. Ida era ultraconservatoare și nimic nu trebuia să o atingă. Atât de multe întrebări ce trebuiau puse! De ce Emma și mama ei arătau în halul acela în 1930, când Leonard era cu ele și avea două mii de dolari și bijuterii cu diamante? Ce se întâmplase cu Emma și mama ei în cei doi ani care se scurseseră de la prosperitatea din 1928 când fusese făcută fotografia de la studioul Windsor Locks și sărăcia din ianuarie 1930?

Destul, Carmine, destul! 1930 poate să aștepte, 1966 nu. Chuck Ponsonby este o Fantomă, sau este chiar singura Fantomă și face totul de unul singur? Oare cât de mult îl ajută Claire? În ce măsură e capabilă să-l ajute? Este oare posibil ca un membru al familiei Ponsonby să fie Fantomă și altul nu? Da, deoarece Claire este oarbă. Chuck ar fi putut să acționeze într-un subsol antifonat fără ca ea să fi observat. Sunt sigur că e antifonat, căci țipetele foarte puternice nu trebuie să se audă.

Charles Ponsonby... Un burlac care nu și-a schimbat niciodată domiciliul, care nu s-a dovedit capabil să facă cercetări originale. A fost mereu în umbra cuiva – a mamei nebune, a fratelui dement, a surorii oarbe, a celui mai bun prieten care a avut mai mult succes. Nu-și dă osteneala nici să-și împerecheze ciorapii, să-și pieptene părul, sau să-și cumpere o haină nouă de tweed. Arhetipul pentru profesorul aiurit, prea reticent pentru a lua în mână un șobolan fără a-și pune mănuși de protecție, imposibil de descris în sensul că rezultatul ar trebui să evidențieze o ratare radicală a egoului, în ciuda unui aparent snobism intelectual.

Dar se putea, oare, ca acest Charles Ponsonby să fie un răpitor, un ucigaș atât de abil încât să comită toate acele crime fără ca măcar să ne dăm seama de existența sa? Pare imposibil de crezut. Problema este că nimeni nu poate să facă portretul-robot al ucigașului în serie; știm doar faptul că mereu este vorba de sex. De aceea, de fiecare dată când scoatem la lumină un nou suspect, trebuie să-l examinăm cu mare atenție. Vârsta, rasa, credința, felul în care arată, genul de victimă aleasă, personalitatea pe care o afișează în relație cu ceilalți, copilăria, trecutul, lucruri care îi plac sau care îi displac – mii de factori. Un lucru e cert – că familia din partea mamei lui Charles Ponsonby le-a transmis descendenților nebunie și orbire.

Carmine puse toate lucrurile înapoi în cutie la fel cum le găsise și apoi o duse la biroul de probe.

– Larry, pune, te rog, cutia la loc sigur, spuse el. Nimeni nu trebuie să se apropie de ea.

Și apoi, înainte ca Larry să aibă timp să scoată un cuvânt, Carmine ieșise deja pe ușă. Era momentul să mai arunce o privire la casa numărul 6 de pe Ponsonby Lane.

Întrebările se adunau în mintea sa, viespi în căutarea cuibului roiau după răspunsuri: cum, de exemplu, reușise Charles Ponsonby să ajungă de la Hug la liceul Travis și înapoi, convingându-i pe toți că participase la conferință pe acoperiș? Trecuseră treizeci de minute prețioase înainte ca Desdemona să-l găsească și pe el și pe ceilalți acolo și cu toate acestea, toți cei șase de pe acoperiș juraseră că niciunul dintre ei nu lipsise nici cât ar fi avut nevoie să meargă la baie. Dar cât de mult te puteai baza pe atenția unui profesor distrat? Și cum reușise Ponsonby să iasă afară din casă în noaptea răpirii lui Faith Khouri, când el fusese supravegheat îndeaproape? Și conținutul cutiei cu probe din 1930 era suficient pentru a solicita un mandat de percheziție judecătorului Douglas Thwaites? Întrebările roiau în mintea sa.

Veni pe Route 133 dinspre nord-est, și drumul îl duse mai întâi pe strada Căprioarei. După părerea consiliului, drumul către cele patru case din depărtare nu merita să fie asfaltat, așa că strada Căprioarei era acoperită cu pietriș. În capătul ei se afla o alee circulară, unde puteau fi parcate cu ușurință șase sau șapte mașini. De ambele părți pădurea înainta până la drum. În urmă cu două sute de ani, acest teren ar fi fost desțelenit și cultivat, dar cum terenurile din Ohio și cele situate

mai spre vest erau extrem de fertile, agricultura nu mai fusese atât de profitabilă pentru yankeii din Connecticut cum era linia de asamblare industrială pe care o înființase Eli Whitney. Așa că pădurile crescuseră la loc – stejar, arțar, plută, sicomori și câțiva pini. Primăvara înfloreau dafinii de munte. Meri sălbatici. Și se întorseseră și căprioarele.

Cauciucurile scrâșniră puternic pe pietriș, ceea ce-i întări convingerea că mașinile care supravegheaseră strada Căprioarei la intersecția cu Route 133 în noaptea când Faith Khouri dispăruse de acasă, ar fi auzit zgomotul făcut de motorul unui autovehicul și ar fi și văzut fumul ieșind din țeava de eșapament. Și singurele mașini parcate pe strada Căprioarei în acea noapte fuseseră vehicule ale poliției fără însemne. Așa că, deși era posibil ca Charles Ponsonby să fi urcat pe jos panta din spatele casei fără lanternă, unde ar fi putut să meargă odată ajuns la drum? Nu ar fi putut să-și lase vehiculul nicăieri în apropiere decât undeva pe Route 133, sau dacă acesta ar fi aparținut unui partener nu ar fi putut să-l ia din niciun loc aflat în apropiere. Și să facă o plimbare atât de lungă pe o temperatură atât de scăzută? Imposibil. Și frigiderele păreau a fi un loc mai confortabil prin comparație. Așadar, cum procedase?

Carmine avea un principiu: dacă tot trebuie să faci o plimbare într-o zi frumoasă, atunci fă-o pe lângă un suspect; și dacă pașii te duc spre o pădure, atunci ia și un binoclu pentru a te uita după păsărele. Cu binoclul atârnându-i la gât,

Carmine urcă pe poteca din pădure ce ducea spre casa cu numărul 6 de pe Ponsonby Lane. Pământul se afla la câțiva centimetri sub stratul de frunze ude, zăpada se topise cam peste tot, mai puțin pe lângă câte un bolovan și în crevasele unde încă nu ajunsese căldura. Câteva căprioare trecură prin fața lui, dar fără să pară alarmate; animalele știau că se aflau într-o rezervație. Era, se gândi el, un loc destul de plăcut și liniștit în această perioadă a anului. Vara, zgomotul făcut de motocositoare și râsetele petrecăreților adunați în jurul grătarelor distrugeau armonia. Știa, de la ultima cercetare pe care o făcuse poliția, că nimeni nu se aventura pe aici, nici măcar pentru o partidă de sex ocazională. Cei peste 93 de mii de metri pătrați nu erau murdăriți de cutii de bere, sticle, reziduuri de plastic sau prezervative folosite.

Odată ajuns în vârf văzu cu ușurință casa familiei Ponsonby. Pădurea de pe panta unde era amplasată fusese rărită considerabil, o dovadă grăitoare a diversității pădurilor americane. Probabil că tăierile se făcuseră cu ceva timp în urmă, pentru că trunchiurile copacilor nu se mai vedeau deloc.

Ridicându-și binoclul el se uită la casă, sesizând detaliile la cincizeci de pași de el. Chuck era cățărat pe o scară și curăța temeinic vopseaua de pe un perete. Claire ședea pe un scaun de lemn aproape de prispă, cu câinele întins la picioarele ei. O briză ușoară îi mângâia fața, așa că animalul nu avea cum să-i simtă mirosul. Apoi Chuck o strigă. Claire se ridică în picioare și se duse spre el cu atâta siguranță încât Carmine fu

surprins. Și cu toate acestea știa că Claire era oarbă.

Cum putea fi atât de sigur? Deoarece Carmine nu lăsase nicio piatră neîntoarsă și orbirea lui Claire era o piatră în calea sa. Uneori apela la serviciile unei gardiene de la închisoarea de femei, Carrie Tallboys, care se străduia să-i asigure condiții cât mai bune băiatului său deosebit de înzestrat și de aceea se oferea să lucreze în afara orelor de program. Carrie avea un talent ciudat care îi permitea să-și joace rolul atât de bine încât oamenii îi spuneau mult mai multe decât ar fi intenționat. Așadar, Carmine o trimise pe Carrie la oftalmologul lui Claire, eminentul doctor Carter Holt. Ea urma să-i spună că voia să doneze niște bani pentru cei care sufereau de retinis pigmentosa, pentru că și prietena ei, Claire Ponsonby fusese diagnosticată cu această afecțiune înainte de a orbi. Ah, da, își amintea de ziua când Claire venise la el cu ambele retine dezlipite – se întâmpla atât de rar ca ambii ochi să fie afectați simultan! Era primul său caz mai important și se simțea depășit. Dar, protestă Carrie, cu siguranță că în zilele noastre exista leac pentru asta? Cu siguranță nu, spusese doctorul Holt. Claire Ponsonby avea să rămână oarbă tot restul vieții. Îi părea foarte rău!

Carmine se uită la Claire cea oarbă în timp ce discuta animat cu Chuck. După ce coborî de pe scară, el își trecu brațul pe sub al surorii sale, apoi o conduse în casă. Câinele îi urmă; apoi se auziră acordurile slabe ale unui simfonii de Brahms. Asta fusese tot: cei doi luaseră tot aerul

proaspăt de care avuseseră nevoie. Deşi – stai, stai! Ah, da, desigur. Chuck ieşi din nou afară, îşi adună uneltele şi le duse, împreună cu scara, în garaj. Oare era doar atent ca totul să fie la locul său, sau îl obseda ordinea?

Lăsând binoclul de la ochi, Carmine se duse înapoi pe strada Căprioarei. Era mai greu la coborâre, printre toate frunzele aflate în diferite grade de putrefacție. Nici măcar căprioarele nu trecuseră pe acolo, deşi vara erau probabil mai multe. Cufundat în gândurile despre Charles Ponsonby şi contradicțiile legate de el, Carmine se grăbi să se întoarcă la birou pentru a analiza problema pe toate fețele. Şi, de asemenea, să ia prânzul la Malvolio's.

Apoi simți cum picioarele îi fug de sub el şi îşi întinse mâinile ca să amortizeze căderea. Frunzele moarte se răspândiră în jurul său când se lovi de pământ. Alunecă în jos încercând să găsească un punct de sprijin, şi până la urmă se opri. Mâinile sale lăsaseră două dâre. Înjură în barbă, se întoarse şi se ridică, respirând uşurat când descoperi că nu pățise nimic. Ce prostie, Carmine, ce prostie! Erai prea absorbit de gânduri să te uiți pe unde mergi, aiuritule!

Dar de ce se auzise zgomotul acela de gol? Fiind curios de felul său, se lăsă pe vine şi săpă sub unul din şanțurile pe care le făcuse. La câțiva centimetri dedesubt descoperi o placă de lemn. Continuă să sape şi dădu frunzele la o parte până când văzu că se afla pe acoperişul a ceea ce părea să fie o pivniță veche.

Oh, Iisuse, Iisuse, Iisuse! Plin de energie dintr-odată, împinse frunzele în locul unde fuseseră, transpirat și cu respirația întretăiată de efort. Când constată că reușise să-și acopere urmele, se dădu înapoi pentru a examina ce făcuse. Nu, nu era îndeajuns de bine. Dacă cineva ar fi cercetat zona îndeaproape ar fi observat ceva în neregulă. Își scoase haina și o folosi pentru a strânge și mai multe frunze, de la câțiva metri depărtare. După ce le împrăștie, își aruncă haina pe jos și o utiliză ca pe o mătură, ca să șteargă toate urmele intruziunii sale. În cele din urmă, abia respirând, se uită din nou, sigur că nimeni n-ar fi putut să-și dea seama ce se întâmplase. Și acum dispari dracului de aici, Carmine! Lucru pe care-l făcu, în genunchi, dând frunzele la o parte din calea sa. Era aproape în parcare când se ridică în picioare. Cu puțin noroc, căprioarele aveau să treacă pe acolo în căutarea hranei.

După ce urcă în Ford, se rugă ca auzul foarte fin al lui Claire să nu deslușească zgomotele făcute de motorul mașinii sale. Apăsă ușor pe pedala de accelerație și merse până la colț în viteza întâi. O parte din el ardea de nerăbdare să le transmită noile informații lui Silvestri, Marciano și Patrick, dar decise să nu-i sune de la motelul maiorului Minor. Era mai bine să se întoarcă spre nord-est și să plece pe drumul pe unde venise. N-avea să moară dacă aștepta puțin.

În fond, nu era o plimbare așa de lungă la temperatura aia scăzută, Chuckie, iubitule! Și nici

nu aveai nevoie de lanternă pentru că ai un tunel care nu iese la suprafață până hăt-departe pe panta rezervației. Cineva – tu, sau altcineva cu mult înaintea ta? – a săpat adânc și a scurtat distanțele. În Connecticut, la sute de kilometri de linia Mason-Dixon, mai mult ca sigur că drumul nu fusese săpat pentru a înlesni fuga sclavilor de pe plantații. Eu aș pune pariu că tu l-ai săpat de unul singur, Chuckie, iubitule. În noaptea când ai răpit-o pe Faith Khouri n-ai făcut decât să ieși afară; când ai ajuns înapoi, noi eram deja de mult plecați din zonă. Asta a fost una din greșelile noastre. Ar fi trebuit să rămânem la pândă. Deși, ca să fim cinstiți cu noi înșine, nu te-am fi prins nici la întoarcere. Noi supravegheam Ponsonby Lane și casa ta, nu știam nimic de tunel. Așa că de data aceea, norocul a fost de partea ta, Chuckie, iubitule. Acum soarta ne-a surâs nouă. Știm de tunel.

Pentru că era lihnit și avea nevoie și de ceva mai mult timp de gândire, Carmine luă prânzul la Malvolio's, înainte de a-și chema trupele.

– Abia acum înțeleg pe deplin semnificația unui vechi clișeu, spuse el când Patrick, ultimul care ajunse acolo, intră pe ușa de la biroul lui Silvestri.

– Despre ce clișeu este vorba? întrebă Patrick luând loc.

– Despre unul plin de informații.

– Ești în prezența a trei hamali, așa că descarcă-ți sacul.

Cu cuvinte precise și urmând cursul logic al

expunerii, Carmine le spuse pas cu pas ceea ce făcuse după ce se întâlnise cu Eliza Smith.

– Totul a pornit de la ce mi-a spus ea, şi de la felul în care mi-a relatat. A fost catalizatorul care a culminat cu căderea de pe deal – ca să vezi de unde sare iepurele! Ce noroc am avut cu cazul ăsta, spuse el când îşi termină relatarea, iar ceilalţi reuşiră să se desmeticească.

– Nu, nu noroc, îl contrazise Patrick, cu privirea strălucitoare. Încăpăţânare şi hotărâre, Carmine. Cine altcineva şi-ar mai fi bătut capul să cerceteze împrejurările morţii lui Leonard Ponsonby? Şi cine altcineva s-ar fi gândit să caute într-o cutie cu probe veche de treizeci şi şase de ani? Să cerceteze o crimă cu autor necunoscut, pentru că tu eşti unul dintre puţinii, foarte puţinii oameni la care mă pot gândi şi care ştiu că atunci când fulgerul loveşte de două ori în acelaşi loc, asta înseamnă că ceva îl atrage acolo.

– Totul e bine şi frumos, Patsy, dar tot nu este îndeajuns pentru a obţine un mandat din partea judecătorului Thwaites. Am găsit probe doar accidental – o alunecare pe panta unui deal.

– Nu, Carmine. Căderea poate că a fost accidentală, nu însă şi descoperirea pe care ai făcut-o. Oricare altul s-ar fi ridicat în picioare şi apoi şi-ar fi scuturat hainele, spuse Patrick luând câteva frunze uscate de pe haina distrusă a lui Carmine, şi apoi ar fi plecat de acolo şotânc-şontâc. Ai găsit uşa pentru că creierul tău a înregistrat un zgomot care nu era normal în acel loc, nu pentru că în cădere ai descoperit uşa. Şi, oricum, nu te-ai fi dus pe deal dacă nu ai fi

descoperit acea fotografie făcută în 1928. Haide, acceptă și tu câteva laude pentru o muncă bine făcută!

– Bine, bine! strigă Carmine, ridicând mâinile în aer. Dar esențial este să decidem ce facem în continuare.

Atmosfera din biroul lui Silvestri deveni brusc mai relaxată. Simțeau cu toții acea bucurie indescriptibilă care însoțește elucidarea unui caz. Mai ales cazul Fantomelor, atât de macabru și care le luase o grămadă de timp pentru a-l rezolva. Indiferent de natura problemelor cu care aveau să se confrunte în continuare – și erau mult prea experimentați ca să-și închipuie că nu vor mai întâmpina greutăți în rezolvarea completă a cazului – aveau în linii mari soluția pentru a continua investigațiile conștienți de faptul că finalul era aproape.

– Mai întâi de toate, nu trebuie să pornim de la premisa că ne putem baza pe sistemul judiciar, spuse Silvestri trăgând din trabuc. Nu vreau ca nenorocitul ăsta să ne scape din cauza unor chichițe ale legii, și când spun asta mă refer mai ales la cele pe care apărătorii săi ar putea să le poată pune pe seama poliției. Să recunoaștem, noi suntem cei în care, de obicei, se aruncă cu ouă stricate. Acest proces va fi unul de anvergură care va capta interesul presei naționale. Și asta înseamnă că apărătorii lui Ponsonby nu vor fi doi necunoscuți cu caș la gură, chiar dacă nu are prea mulți bani. Orice terche-berchea care cunoaște legile din Connecticut și pe cele federale, va încerca să facă parte din echipa de apărători ai lui Ponsonby. Și va fi tentat să arunce în noi cu ouă

stricate. Nu ne putem permite să facem nici măcar o singură greșeală.

– Deci tu spui, John, că dacă primim acum un mandat și intrăm în tunelul lui Ponsonby, tot ceea ce vom găsi este o sală de operații amenajată la domiciliul unui doctor, spuse Patrick. La fel ca și Carmine, eu am fost convins că ucigașul nu lasă urme de sânge peste tot pe lângă casă, pentru că are o sală de operații. Și dacă se străduiește să înlăture urmele din sala de operații, cu aceeași minuțiozitate cu care își acoperă urmele pe victime, s-ar putea să nu găsim nimic. La asta te gândești?

– Da, spuse Silvestri.

– Fără greșeli, adăugă Marciano. Nici măcar una.

– Și noi am făcut tot timpul o grămadă de greșeli, spuse Carmine.

Se lăsă tăcerea; bucuria se risipea ca prin farmec. În cele din urmă, Marciano pufni exasperat și zise:

– Dacă niciunul dintre voi nu vrea să o facă, o să vorbesc eu. Trebuie să-l prindem pe Ponsonby cu mâinile murdare. N-avem altă soluție.

– Oh, Danny, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Carmine. Să mai punem viața unei alte fete în pericol? S-o lăsăm să treacă prin supliciul răpirii? Nu pot să fac asta! Refuz categoric!

– Se va speria, e adevărat, dar îi va trece. Acum știm cine este, nu? Știm cum operează, da? Așa că tot ceea ce trebuie să facem este să-l pândim... fără să ne mai irosim forțele urmărind alți suspecți.

– Nu putem face acest lucru, Danny, interveni Silvestri. Trebuie să-i supraveghem pe toți la fel cum o facem de o lună. Altfel va remarca schimbarea.

– Bine, sunt de acord cu asta. Dar știm că el este, așa că trebuie să-i acordăm o atenție specială. Îl urmărim până acasă la victima sa și îl lăsăm să o răpească înainte să punem noi mâna pe el. Răpirea, tunelul și sala de operații reprezintă suficiente argumente în favoarea condamnărilor, spuse Marciano.

– Sunt dovezi circumstanțiale, asta este problema, spuse Silvestri. Ponsonby a comis cel puțin paisprezece crime, dar noi nu avem decât patru cadavre. Știm că primele zece victime au fost incinerate, dar cum putem demonstra acest lucru? Chiar crezi că Ponsonby va mărturisi totul? Eu sunt aproape sigur că nu este genul de om care face confesiuni. Pentru că fete de șaisprezece ani fug de acasă în fiecare zi, nu vom reuși niciodată să-l acuzăm de cele zece crime. Totul depinde de Mercedes, Francine, Margaretta și Faith, dar nimic nu face legătură între ele și el, în afara supoziției care este mai firavă decât un fir de păr. Danny are dreptate. Singura noastră șansă este să-l prindem în flagrant delict. Dacă ne ducem acum peste el, va scăpa. Mai mult ca sigur că va angaja avocați foarte buni, capabili să convingă juriul să-i lase liberi și pe Stalin sau pe Hitler.

Se uitară unii la ceilalți cu un aer perplex.

– Avem o altă problemă, spuse Carmine. Claire Ponsonby.

Comisarul Silvestri nu prea obișnuia să înjure

dar azi, chiar într-o zi de duminică, își încălcă propriile reguli.

– Rahat! spuse el printre dinți. Și apoi ca și cum ar fi vrut să muște: Mama mă-sii!

– Cât de mult crezi că știe, Carmine? întrebă Patrick.

– Nici nu pot să ghicesc, Patsy, și chiar nu exagerez. Știu cu certitudine că este oarbă, cel puțin asta susține oftalmologul ei. Și acesta este doctorul Carter Holt, profesor de oftalmologie la Chubb. Cu toate astea, niciodată nu am mai văzut un orb care să se fi adaptat mai bine decât ea. Dacă ea este momeala fluturată în fața adolescentelor care nu-și doresc decât să facă bine, atunci este complice la viol și crimă, chiar dacă nu a intrat niciodată în sala de operații a lui Ponsonby. Și ce momeală mai bună decât o femeie oarbă ar putea exista? Cu toate astea, o femeie oarbă iese în evidență și de aceea sunt tentat să renunț la această teorie. Nu cred că are cum să știe toate locurile la fel de bine cum cunoaște Ponsonby Lane, așa că probabil nu ar putea să se miște foarte repede. Și cum să știe care sunt țintele dacă Charles nu este alături de ea? Mi-am petrecut multe dimineți punându-mi întrebări în legătură Claire! Tot o văd în Norwalk, în fața școlii Sf. Martha – știați că trotuarul a fost în reparații mai bine de un an pentru că cei din consiliul local nu au reușit să repare țevile? Și în condițiile în care două fete au dispărut de acolo, cineva ar fi trebuit să o remarce. După mine, ar fi fost necesar ca ea să exerseze plimbările pe un trotuar plin de gropi. Am ajuns la concluzia că Claire ar fi mai degrabă o piedică

decât un ajutor pentru Charles. Presupun că ar fi putut să supravegheze victimele după ce le-ar fi adus în bârlog, dar chestia asta pare puțin plauzibilă. Și cu toate astea, cred că a avut un complice – cine era șoferul, bunăoară?

– Ai de gând să o scoți pe Claire din ecuație? întrebă Silvestri.

– Nu complet, John. O consider un suspect improbabil în cazul răpirilor.

– Sunt de acord că nu ar trebui scoasă cu totul de sub urmărire, spuse Patrick, dar nu o văd în stare să dea prea mult ajutor. Însă asta nu înseamnă că nu este conștientă de ceea ce face fratele său.

– Între ei doi există o legătură foarte puternică. Acum că știm cum a fost copilăria lor, această legătură are și sens. Mama lor l-a ucis pe tatăl lor, aproape că aș jura pe viața mea că așa s-a întâmplat. Ceea ce înseamnă că Ida Ponsonby era instabilă psihic chiar înainte de venirea lui Claire pentru a avea grijă de ea. Trebuie să fi fost o nebunie.

– Cum ar fi putut copiii să știe de crimă, Carmine?

– Nu am nici cea mai vagă idee, Patsy. Cum ar fi reușit Ida să ajungă acasă pe viscol în 1930? Probabil cu mașina lui Leonard, dar oare atunci se curățau drumurile cu plugurile? Eu nu mai țin minte.

– Cele mai importante, cu siguranță, spuse Silvestri. Probabil că era plină de sânge pe haine. Poate copiii au văzut acest lucru.

– Speculații! zise Marciano pufnind iritat. Să ne limităm la fapte, oameni buni.

– Danny are dreptate, ca de obicei, spuse Silvestri, punându-i ostentativ mucul de la trabuc sub nas. Vom începe să supraveghem oamenii de mâine, așa că ar fi mai bine să stabilim schimbările de acum.

– Cea mai importantă schimbare este că eu, Corey și Abe vom supraveghea intrarea în tunel, spuse Carmine.

– Și cu câinele cum rămâne?

– E o complicație. Mă îndoiesc că i-am putea da ceva în care am pune droguri, deoarece câinii însoțitori sunt dresați să nu ia mâncare de la străini, și să nu mănânce de pe jos. Și pentru că este femelă, nici nu va pleca în căutarea unui partener. Dacă ne simte, va lătra. Nu știu însă dacă nu cumva Charles o va lua pe Biddy cu el să păzească tunelul în absența sa. Dacă va face acest lucru, atunci animalul ne va simți în mod sigur mirosul.

Patrick râse.

– Nu și dacă vă dați cu parfum de sconcs!

Cu toții se uitară la el șocați.

– Iisuse, Patsy, nu!

– Ei bine, cel puțin Abe și Corey, specifică el, cu o privire șugubeață. Chiar și unul singur ar fi îndeajuns.

– Te asigur că unul dintre noi sigur nu se va da cu așa ceva, și acela voi fi eu, spuse Carmine strâmbându-se. Trebuie să existe o altă soluție.

– Nu și dacă nu vrem să ne dăm de gol față de Ponsonby. Nu putem să răpim câinele, asta e sigur. Nu avem de-a face cu unul care habar n-are de nimic și nu-și elaborează cu atenție planurile,

ci este un doctor în științe medicale, care până acum ne-a luat-o mereu înainte. Dacă va dispărea câinele, va ști că ne aflăm pe urmele lui și va pune capăt răpirilor, spuse Patrick. Asul din mâneca sa este tunelul din rezervație și noi trebuie să-l lăsăm să creadă că nu i-am descoperit secretul. E posibil să-și fi luat măsuri de protecție acolo – sârme, alarme, sau sonerii pe care poți călca ca pe o mină, ori vreo lumină în copaci; trebuie să verificăm înainte de a intra, pentru numele lui Dumnezeu. Așa că sigur, va folosi câinele. Cum, nu știu, dar nu am niciun dubiu în privința asta. Dacă aș fi în locul lui aș pune o mică pastilă de Seconal în ultimul pahar al lui Claire, cel pe care-l bea înainte de a merge la culcare.

– Patsy, cât ești de viclean, spuse Silvestri rânjind.

– Nu mă compar nici pe departe cu Carmine, John. Haide, tot ceea ce am spus este logic.

– Da, știu, dar unde găsim parfum de sconcs?

– Am eu o sticlă întreagă, mârâi Patrick.

Carmine îi aruncă lui Silvestri o privire amenințătoare.

– Atunci poliția din Holloman va trebui să prevadă în bugetul anual achiziționarea unor mari cantități de suc de roșii. Nu pot să le cer lui Abe și lui Corey să-și dea cu duhoare de sconcs după urechi, fără să le ofer posibilitatea să facă o baie într-o cadă plină cu suc de roșii, dimineața. Avem vreo cadă pe undeva prin celule, sau măcar un duș?

– Este o cadă mare de metal într-o cameră din spate, în aripa veche a clădirii. Cam pe vremea

când Leonard Ponsonby a fost omorât în bătaie, era utilizată pentru a-i liniști pe nebuni înainte de a fi dați pe mâna oamenilor în halate albe, spuse Marciano.

– Bine, cineva să facă curățenie acolo și să dezinfecteze totul. Și apoi vreau ca acea cadă să fie plină cu suc de roșii, pentru că atât Abe, cât și Corey trebuie să-și dea cu duhoare de sconcs. Dacă cumva vor fi nevoiți să se despartă, n-aș vrea să fie mirosiți de câine.

– De acord, spuse Silvestri, și privirea lui le dădu de înțeles că întâlnirea se încheiase.

– Stați! Nu am terminat, spuse Carmine. Mai trebuie să discutăm posibilitățile pe care le avem. Ca de exemplu, Ponsonby lucrează singur, sau are un complice despre care deocamdată nu știm nimic? Presupunând că n-a implicat-o în niciun fel pe Claire, de ce renunțăm dintr-odată la posibilitatea să existe două fantome? Ponsonby nu se rezumă doar la viața de la Hug și de acasă. Se știe că merge la expoziții de artă, chiar dacă trebuie să-și ia o zi sau două libere de la serviciu pentru asta. De acum încolo o să-l urmărim oriunde merge. Danny, ai grijă ca cei mai buni oameni ai noștri să fie pe urmele lui. Să fie ca umbrele, bărbați și femei și să nu lucreze cu radiouri. Să li se dea noile transmițătoare, astfel încât oamenii de schimb să nu-i poată pierde urma și să iasă de sub acoperirea radiourilor, care nu fac doi bani. Dotările noastre tehnice s-au îmbunătățit, dar am putea să ne folosim de un Billy Ho și de un Don Hunter. Dacă nu e nevoie de ei la Hug, ar fi o idee bună să-i cooptăm în

echipă. Să fie repartizați la departamentul lui Patsy, care poate că ar trebui să încorporeze cuvântul „criminalistic" în denumire. Și nu spune nimic, John! Găsește banii, la naiba!

– Dacă Morton Ponsonby ar fi în viață, am cunoaște identitatea celei de-a doua Fantome, spuse Marciano.

– Danny, Morton Ponsonby nu mai trăiește, spuse Carmine. I-am văzut mormântul și m-am uitat peste raportul autopsiei. Nu, nu a fost ucis, ci doar a murit subit. Nu s-au găsit niciun fel de otrăvuri, deşi nu se cunoaște nici adevărata cauză a morții.

– Poate că Ida Nebuna a lovit din nou.

– Mă îndoiesc, Danny. Era mică de statură și Morton Ponsonby ar fi fost greu de sufocat cu o pernă, având în vedere fizicul său impunător.

– Poate că exista și un al patrulea copil, insistă Marciano. Este posibil ca Ida să nu-l fi înregistrat la naștere.

– Ei, haide să nu o luăm razna! strigă Carmine gesticulând iritat. Mai întâi de toate, după nașterea lui Leonard, cine ar fi putut să fie tatăl acestui copil misterios? Chuck? Să fim serioși, Danny. Prezența unui copil nu trece neobservată, pentru că nu e vorba de niște nou-veniți în Ponsonby Lane, ci de proprietarii acestuia! Au apărut aici la scurtă vreme după acostarea lui *Mayflower*. Uită-te la Morton. Era nebun, dar oamenii știau de existența lui. La înmormântarea lui au fost bocitoare.

– Deci dacă există o a doua Fantomă, atunci pentru noi este o necunoscută.

– Pentru moment, da, confirmă Carmine.

27

Miercuri, 2 martie 1966

Nopțile de luni și marți trecură fără să aibă loc vreun incident, în afara înjurăturilor permanente ale lui Abe și Corey. Să trebuiască să respire duhoarea de sconcs era o tortură în plus, pentru că nu reușeau să-și impună ceea ce creierele normale făceau cu mirosurile, adică să le ignore după o scurtă perioadă. Mirosul de sconcs se lipea, era cea mai gravă ofensă olfactivă. Doar din afecțiune pentru Carmine acceptaseră să se dea cu așa ceva, dar după ce aplicară esența de sconcs regretară amarnic. Din fericire, cada din vechea secție de la serviciile comunitare era destul de mare pentru a încăpea amândoi odată, altfel ar fi fost posibil ca prietenia lor să se destrame.

Vremea continua să fie bună și temperatura peste zero grade; era perfectă pentru răpiri. Nici ploaie, nici vânt.

Carmine încercase să se gândească la toate variantele posibile. În afară de el, Abe și Corey, ascunși în locuri de unde vedeau extrem de bine intrarea în tunel, la toate colțurile străzii Căprioarei și ale lui Ponsonby Lane erau oameni pregătiți – unul se afla la recepția de la Major Minor, altul în locul unde se ascunsese Carmine în urmă cu o lună și încă câțiva pe Route 133. Toate vehiculele erau pentru efect; probabil că Ponsonby se aștepta să le vadă, pentru că nu se poate să nu le fi remarcat pe cele de pe strada Căprioarei postate în urmă cu o lună. Adevărații supraveghetori erau

ascunși pe aleile celor patru case de pe strada Căprioarei. Deocamdată nu se afla nicio mașină parcată în acel loc; Carmine ajunsese la concluzia că mașina utilizată de Ponsonby trebuia să fie undeva pe Route 133. Deși nu era vorba de niciuna din mașinile din garajul lui, dubița sau Mustangul roșu. Acestea fuseseră acolo în urmă cu o lună și tot în acel loc se aflau și în clipa de față. Poate complicele lui fusese cel care făcuse rost de mijlocul de transport? În acest caz, Ponsonby se dusese pe jos până la punctul de întâlnire.

– Cel puțin voi puteți să purtați dopuri pentru nas, îi încurajă Carmine când urcau toți trei panta, siguri că Ponsonby încă era pe drum de la Hug spre casă. Poate că eu nu m-am dat cu esență de sconcs, dar trebuie să vă miros pe amândoi. Și, Doamne, cât de tare duhniți!

– Nu ne ajută prea mult nici dacă respirăm pe gură, spuse Corey. Simt gustul chestiei ăsteia! Și în sfârșit înțeleg de ce-i înnebunește pe câini.

Grație îndemânării lui Pete Evans, își construiseră un adăpost bun la circa șaizeci de metri de intrarea în tunel, fără să existe niciun trunchi de copac între ei și ușă. Toți trei stăteau întinși, dar se rostogoleau pe rând pe o parte, pentru a-și dezmorți mușchii. Un singur om era de ajuns pentru a urmări ce se întâmpla, cu condiția ca și ceilalți doi să fie în stare de alertă.

Se dovedise că nu exista niciun fel de dispozitiv de avertizare, nici măcar o sârmă întinsă în calea eventualilor intruși. Gândindu-se la căderea sa, Carmine considera acest lucru puțin plauzibil. Ponsonby putea să fie sigur că tunelul

lui era secret. Mândria lui în legătură cu acest subiect i se părea interesantă, de parcă psihicul său s-ar fi deosebit de cel care îi era propriu doctorului Charles Ponsonby, cercetător și om de lume. De fapt, Ponsonby reprezenta un amalgam de contradicții – se temea să ia un șobolan în mână, dar nu-i era frică de poliție.

În vreme ce aștepta ore întregi, plictisit, Carmine își punea întrebări legate de tunel. Cine îl construise? Cât de vechi era? În ciuda faptului că scurta distanțele pentru că nu mai erau neceare urcarea și coborârea dealului, trebuia să aibă cel puțin două sute cincizeci de metri lungime, dacă nu mai mult. Și deși era atât de îngust încât nu permitea decât deplasarea târâș, se punea întrebarea ce se întâmplase cu pietrele și pământul scos de acolo? Connecticut era plin de ziduri de piatră, pentru că fermierii scoseseră aceste pietre de pe câmpurile pe care le arau. Câte tone de pământ și de pietre? O sută? Două sute? Cum era ventilat, pentru că nu trebuia neglijat acest aspect? Oare din ce zonă a statului New York provenise lemnul pentru structura de rezistență?

Pe la ora două dimineața, în noaptea încețoșată se auzi un scrâșnet care creștea în intensitate sugerând zgomotul scos de un mecanism bine uns, dar în care pătrunseseră particule de nisip. Mai uscate decât atunci când Carmine căzuse pe ele, frunzele se dădură de o parte și de alta când ușa se deschise în direcția celor trei bărbați aflați în ascunzătoarea lor. Forma care ieși din gaura neagră părea a avea aceeași culoare; se opri și se strâmbă dezgustat când adulmecă mirosul de sconcs. Apăru

și capul câinelui, dar dispăru imediat. Biddy nu avea să facă de pază la tunel în seara aceea. Îl auzi pe Ponsonby îmboldind câinele să iasă afară, dar fără niciun rezultat. Sconcs.

Carmine trebuia să-l urmărească pe Ponsonby, iar Corey și Abe să aștepte la intrarea în tunel; pândi cu respirația tăiată până când umbra se îndreptă și ajunse la dimensiunea normală, dar era atât de întuneric încât nu se deosebea nimic în acea noapte fără lună și fără stele. Oare cu ce era îmbrăcat? se întrebă Carmine. Nici măcar fața nu i-o putea vedea. Și când începu să se miște făcu acest lucru în liniște, de-abia auzindu-se un zgomot de pași în pădure. Și Carmine era îmbrăcat în negru, și avea fața mânjită cu vopsea neagră, iar în picioare purta pantofi de sport, dar nu îndrăznea să se apropie de umbră prea mult... maximum la șaizeci de metri și se ruga ca Ponsonby să nu vadă foarte bine din cauza căciulii pe care și-o îndesase pe cap.

Ponsonby coborî panta către partea circulară a străzii Căprioarei. În apropierea parcării coti brusc în direcția lui Route 133, încă la adăpostul pădurii, care continua până la marginea drumului 133. Acum că pământul era la același nivel, Carmine constată că urmărirea devenise și mai anevoioasă. Era tentat să se grăbească pentru a scurta distanța până la drum, unde ar fi putut să-l vadă mai bine, dar, potrivit deciziei consiliului local din Holloman drumul era doar pietruit.

Sudoarea îi curgea pe față, orbindu-l. O șterse repede de pe ochi, dar când se uită spre locul unde se aflase silueta atunci când făcuse gestul, aceasta dispăruse. Nu din cauză că Ponsonby își

dăduse seama că era urmărit, Carmine n-avea nicio îndoială în privința asta. Pur și simplu se întâmplase. Lăsase ușa de la tunel deschisă; în clipa în care și-ar fi dat seama că este urmărit s-ar fi întors acolo și cu siguranță n-o luase în direcția aceea.

Carmine făcu singurul lucru logic, o luă la fugă pe pietriș până la Chryslerul parcat la colțul dinspre pădure al străzii Căprioarei.

– A ieșit, dar l-am pierdut, le spuse el lui Marciano și lui Patrick după ce urcă în mașină și închise ușa ușor. Fantomă chiar este cuvântul potrivit pentru acest om. Este îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, nu face niciun zgomot și cred că are ochi mai buni decât păsările de noapte. Și probabil că mai și cunoaște pe de rost fiecare colțișor din pădurea asta. Acum nu mai avem ce să facem, trebuie să-l așteptăm să se întoarcă cu o biată fată, înspăimântată. Dumnezeule, chiar nu am vrut să mergem așa de departe.

– Să anunțăm prin radio?

– Nu, pentru că oricum nu avem nici cea mai vagă idee cu ce vehicul se deplasează. Și poate că are pe bord un dispozitiv capabil să prindă toate frecvențele folosite de noi. Așteptați aici până când vă anunț prin stație că s-a întors la tunel. După zece minute voi și toți ceilalți puteți să vă apropiați de casă. E cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut.

Carmine coborî din mașină și o luă înapoi printre copaci până la ascunzătoare.

– I-am pierdut urma, așa că trebuie să așteptăm.

– Nu se poate să se fi dus prea departe, spuse

Corey pe un ton scăzut. A ieșit prea târziu pentru a trece de granițele districtului Holloman.

Când se întoarse la ora 5 dimineața, Ponsonby era ceva mai ușor de văzut; deși corpul pe care-l ducea pe umeri fusese înfășurat într-un material negru, acesta îl făcea să se miște mai greu, iar pașii i se auzeau mai bine. În loc să vină dinspre strada Căprioarei, el se apropie de ușă dintr-o parte, își lăsă încărcătura în fața intrării și intră el primul după care-și trase prada după el. Ușa se închise, aparent cu un mâner și apoi noaptea nu mai fu tulburată decât de zgomotele obișnuite ale pădurii.

Carmine își pusese degetul pe butonul radioului, pregătindu-se să-i trimită lui Marciano semnalul când auzi ceva: rămase nemișcat după ce le făcu semn și celorlalți doi să nu se clintească din loc. O siluetă apăru pe creastă și începu să coboare spre ușă, condusă de un câine, care voia să meargă, dar era descurajat de mirosul insuportabil de sconcs. Claire Ponsonby. Avea o găleată mare și o greblă. Disperată să scape, Biddy tot scheuna și trăgea de ham, în vreme ce Claire ținea lesa doar cu o mână, încercând să-și convingă câinele să stea locului. Mai întâi se folosi de greblă pentru a acoperi ușa cu frunzele date într-o parte. Apoi aruncă găleata cu frunze pe care o adusese cu ea peste frunzele celelalte, după care greblă din nou. În cele din urmă renunță să se mai împotrivească câinelui, ridică din umeri și se întoarse lăsând câinele să o conducă în sus pe pantă.

– Și acum ce facem? întrebă Abe când nu se mai auzi deloc zgomotul pașilor ei.

– O lăsăm să ajungă la casă, și apoi chemăm oamenii, așa cum am convenit.

– De unde a știut unde să ascundă probele? întrebă Corey.

– Haide să vedem, spuse Carmine ridicându-se în picioare și ducându-se până la ușa camuflată. Acolo, cred. Ridică cu piciorul o bucată de țeavă, aparent vopsită cu o vopsea maro, deși era greu să-ți dai seama pe întuneric. Câinele știe drumul spre ușă, dar nu poate să-i spună când a ajuns acolo. Când atinge țeava își dă seama că se află în dreptul ușii. După aceea e ușor. Sau ar fi fost, cu altă ocazie: În seara asta a avut de-a face cu un câine speriat și se vede că asta a dat-o peste cap.

– Deci ea este cea de-a doua Fantomă, spuse Abe.

– Așa se pare. Carmine apăsă pe butonul radioului. Bine, suntem gata pentru călătoria în iad? Avem nouă minute înainte ca Marciano să intre în acțiune.

– Nu-mi palce deloc să irosesc efortul depus de Claire, spuse Corey zâmbind și dând frunzele la o parte.

Tunelul era destul de încăpător pentru a merge in genunchi și avea o formă pătrată. Era mai ușor, se gândi Carmine, să-l căptușești cu scânduri. Cam la fiecare cinci metri se afla câte un puț de ventilare făcut dintr-o țeavă cu diametrul de zece centimetri. Era sigur că țevile abia ieșeau din pământ; aveau un grătar deasupra și nu fuseseră descoperite decât în momentul folosirii tunelului. Cât timp, cât efort! Era vorba de o muncă de mulți ani. Săpat cu mâna, asigurat manual, după ce rocile și pământul fuseseră scoase fără să se

recurgă la vreun utilaj. Având în vedere programul său relativ aglomerat, Charles nu ar fi avut timpul necesar să ducă la bun sfârșit această lucrare; altcineva săpase tunelul.

Părea să continue la nesfârșit, cel puțin două sute cincizeci de metri, după estimările lui Carmine. Se târau deja de cinci minute. Apoi ajunseră la o ușă, nu una improvizată din câteva surcele, ci făcută din oțel masiv cu o ditamai încuietoare.

– Iisuse, este un adevărat seif de bancă! strigă Abe.

– Taci și lasă-mă să gândesc! zise Carmine uitându-se în direcția luminii de la lanternă, și dându-și seama că era nevoie de o astfel de ușă pentru a nu permite contaminarea. Bine, este absolut logic să presupunem că este înăuntru și că nu știe ce se întâmplă afară. La naiba! Dacă Claire este cea de-a doua Fantomă și ea nu a folosit tunelul pentru a intra, atunci mai există o cale de acces în locul unde sunt comise crimele. Este în casă și noi trebuie să-l găsim. Mișcă-ți fundul, Corey!

Se târâră înapoi, apoi coborâră panta ce ducea spre casa Ponsonby. Luminile se aprindeau pe măsură ce oamenii erau treziți de sirenele mașinilor de poliție. Aleea fusese întesată de mașini și o ambulanță staționa în apropiere. Biddy lătra, agitându-se la vederea lor, iar Claire îi bloca drumul lui Marciano.

– Pune-i cătușele și citește-i drepturile, Danny, spuse Carmine, sprijinindu-se de stâlpul de la poartă pentru a-și trage sufletul. Ea a acoperit ușa secretă cu frunze și asta înseamnă că este

complice. Dar nu putem să intrăm prin tunel, pentru că în capăt există o ușă de oțel care blochează accesul. I-am lăsat pe Abe și pe Corey de pază la tunel – trimite, te rog, niște oameni acolo să-i schimbe ca să se poată duce să-și facă baia în suc de roșii.

Se apropie de Claire, care părea fascinată de cătușe, și încerca să le pipăie, atât cât putea cu degetele ei asemănătoare unor picioare de păianjen.

– Domnișoară Ponsonby, nu vă agravați situația de complice la crimă, vă rog. Spuneți-ne unde se află intrarea dinspre casă în camera ororilor fratelui dumneavoastră. Avem dovada că el este Monstrul din Connecticut.

Ea inspiră și scutură din cap cu fermitate:

– Nu, nu, este imposibil! Nu pot să cred așa ceva!

– Duceți-o la secție, le spuse Marciano celor doi detectivi, dar lăsați-i și câinele. Pe noi ne latră ca o nebună.

– Danny, tu și Patrick veniți cu mine, spuse Carmine, după ce reuși să-și recapete echilibrul. Nimeni altcineva. Nu vrem ca polițiștii să invadeze casa înainte ca Paul și Luke să aibă timp să examineze totul, dar trebuie să găsim cealaltă ușă înainte ca Ponsonby să-i facă vreun rău bietei fete. Cine este?

– Nu știm încă, spuse Marciano trist urmându-l pe Carmine în casă. Probabil că nimeni nu s-a trezit la ea acasă, nu e nici măcar ora șase. Încercă să pară vesel. Cine știe, poate reușim să o ducem înapoi înainte ca ai ei să-și dea seama că lipsește.

Oare de ce credea că este în bucătărie? Pentru

că aceea părea a fi camera în care cei doi Ponsonby stăteau cel mai mult; reprezenta centrul micului lor univers. Vechea casă era ca un fel de muzeu, și camera de zi părea să fie doar locul unde își țineau aparatura hi-fi și colecția de discuri.

– Bine, spuse el, conducându-i pe Marciano și pe Patrick în vechea bucătărie, începem de aici: a fost construită în 1725, așa că pereții sunt probabil foarte fragili. Dublura de fier nu sună la fel ca ei.

Nimic, nimic, nimic. În cameră era frig pentru că soba Aga nu funcționa. De ce nu funcționa? Descoperirea unei sobe pe gaz ascunsă de un panou, precum și a unui cilindru cu apă încălzit pe gaz, într-un dulap, îi demonstrase că cei doi Ponsonby nu se prăjeau vara, dar mai era mult până la vară. Și atunci de ce Aga nu funcționa?

– Răspunsul are legătură cu soba Aga, spuse Carmine. Haideți să ne concentrăm asupra acestei probleme. În spatele sobei se afla un rezervor, care era încă fierbinte la atingere. Căutând cu mâna, Patrick descoperi o manetă.

– E aici, l-am găsit!

Cu ochii închiși și spunând o rugăciune, Patrick trase de mâner. Toată soba se deplasă înainte și apoi într-o parte, pivotând fără niciun fel de zgomot. Și acolo, în mijlocul locului unde înainte fusese soba, se afla o scară de metal. Carmine își scoase pistolul, dar după o ușoară ezitare îl puse înapoi în toc.

– Patsy, dă-mi aparatul tău de fotografiat, spuse el. Nu cred că va trebui să recurgem la pistoale, dar Danny poate să mă acopere. Tu așteaptă aici.

– Carmine, este un risc inutil! strigă Patrick.

– Dă-mi camera, este arma de care am nevoie.

La capătul scărilor se afla o ușă de lemn, obișnuită. Nu avea nicio încuietoare, doar un mâner.

Carmine apăsă pe mâner și intră în sala de operații. Îl văzu Charles Ponsonby, aplecat deasupra unui pat pe care se afla o fată, complet dezbrăcată, drogată și care mormăia ceva. Fusese legată cu o pânză lată, care-i imobiliza brațele de la umeri până deasupra încheieturilor. Ponsonby își scosese echipamentul de care se folosea pentru a intra în case unde toată lumea dormea și era și el dezbrăcat, cu pielea umedă pe alocuri de la dușul pe care-l făcuse mai devreme. Îngâna un cântecel în vreme ce mâinile lui experimentate pipăiau prada. Abia aștepta ca efectele drogului să dispară.

Camera se declanșă:

– Te-am prins! spuse Carmine.

Charles Ponsonby se răsuci pe călcâie, cu gura întredeschisă și ochii orbiți de lumina strălucitoare a blițului, fără nici cea mai mică intenție de a opune rezistență.

– Charles Ponsonby ești arestat sub acuzarea de crime multiple. Nu trebuie să spui nimic înainte de a te consulta cu avocatul tău. Înțelegi? îl întrebă Carmine.

Se părea că nu; Ponsonby își strânse buzele și se uită fix la el.

– Te sfătuiesc să îți suni avocatul imediat ce ajungi la secție. Și sora ta va avea nevoie de unul.

Danny Marciano deschisese o altă ușă și acum venea spre ei ducând în mână un parpalac negru strălucitor.

– E singur, spuse el, și asta e tot ce am găsit. Bagă-ți brațele în el, nemernicule! De îndată ce Ponsonby se îmbrăcă, el își scoase cătușele pe care i le prinse strâns pe încheieturi.

– Poți să cobori, Patsy! îl strigă Carmine.

– Iisuse! Asta fu tot ce putu să spună Patrick, când se uită împrejur; după aceea se duse să-l ajute pe Carmine să o învelească pe fată într-o pătură și să o transporte în sus pe scări, cu Marciano și Ponsonby, deschizându-le calea.

După ce-l puseră pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, Ponsonby păru să se întoarcă în lumea reală pentru o clipă, deschizând ochii mari, albaștri, lăptoși, după care își dădu capul pe spate și izbucni în râs, ca un dement. Polițiștii care se aflau alături de el în mașină se uitară în altă parte cu figuri inexpresive.

Victima, a cărei identitate nu o aflaseră, fu dusă în ambulanța care aștepta. Când aceasta plecă, Paul și Luke tocmai ajungeau cu dubița lor, împrăștiindu-i pe rezidenții din Ponsonby Lane, care se adunaseră murmurând și minunându-se de circul de la numărul 6. Chiar și maiorul Minor era acolo, discutând aprins.

– Vrei să-mi dai aparatul de fotografiat înapoi? îl întrebă Patrick pe Carmine, când intrară în camera unde avuseseră loc omorurile, cu Paul și Luke în spatele lor.

– Totul era fie alb, fie din oțel inoxidabil gri-argintiu. Pe toți pereții se aflau panouri de oțel; Podeaua era tot gri, iar pe tavanul de oțel se găsea un șir de tuburi fluorescente. Pământul din tunel

nu ar fi putut să intre în acest loc liniștit și curat pentru că ușa se închidea etanș și era groasă de treizeci de centimetri. Ventilatoarele și un susur ușor sugerau existența unei instalații de aer condiționat de calitate și totul mirosea a curat ca la spital. Patul avea patru picioare rotunde de metal, reprezentând o platformă de oțel acoperită de o saltea de cauciuc pe care era întins un cearșaf alb, care nu era doar curat, ci și călcat. În cameră mai exista și o masa de operații absolut goală. Și, îngrozitor de explicit, un cârlig de carne atârna de tavan deasupra unui canal de scurgere. Lângă pereți se aflau câteva dulapuri cu geam, pline de instrumente chirurgicale, medicamente, echipament de injectat, sticle cu eter, mănuși, bandă adezivă și bandaje. Într-un dulap se vedea o colecție de mulaje de penis, inclusiv obiectul îngrozitor care le ucisese pe Margaretta și pe Faith. O pompă de apă și un curățător cu aburi se aflau într-unul din dulapuri și în altul erau lenjerii de pat de cauciuc, cearșafuri și pături de bumbac. Un frigider ca de supermarket se afla într-un colț al camerei; Carmine îl deschise, dar nu văzu nimic în interior.

– Scăpa de așternuturile și învelitorile folosite pentru fiecare victimă, spuse Patrick cu buzele strânse.

– Uită-te aici, Patsy, spuse Carmine, dând o perdea la o parte.

Cineva strigă de pe scări:

– Domnule locotenent, știm cine este victima! Delice Martin. De la școala catolică de fete Stella Maris.

– Așadar, n-a avut nevoie de mașină, îi spuse

Carmine lui Patrick. Stella Maris e la câteva sute de metri distanță. A cărat-o pe fată pe umeri tot drumul.

– Risca să atragă atenția asupra lui, alegând o victimă ce locuia atât de aproape de Ponsonby Lane, fu comentariul lui Patrick.

– Pe de o parte da, dar pe de alta, nu. Știa că îi urmărim pe toți de la Hug, așa că de ce s-ar fi simțit amenințat în mod special? Până la urmă, el credea că tunelul e secretul său. Și acum, vrei să vii să te uiți la asta, Patsy? Privește!

Carmine dădu la o parte o perdea albă de satin călcată și scoase la iveală o firidă placată cu marmură albă lustruită. Pe o masă ca un altar se aflau două sfeșnice, fiecare cu o lumânare albă întreagă și se părea că ceva urmează să fie depus pe un platou de argint care se găsea deasupra unei fețe de masă ce avea o broderie deosebită. Un ritual de sacrificare.

Pe peretele de deasupra erau patru rafturi și pe fiecare din primele două se aflau câte șase capete; pe cel de-al treilea raft, se vedeau două capete, iar cel de-al patrulea era gol. Capetele nu fuseseră congelate sau așezate în borcane cu formol. Erau turnate în plastic, la fel cum se vindeau fluturii la magazinele de cadouri.

– A avut probleme cu părul, spuse Patrick, strângând pumnii pentru a nu mai tremura. Se vede că treptat și-a îmbunătățit tehnica. A fost greu la primele șase capete. O clamă care să țină capul cu susul în jos în mulaj în vreme ce el turna plasticul, îl lăsa să se întărească, după care mai turna un pic. La cel de-al șaptelea cap, a găsit

probabil o modalitate de a face părul dur ca betonul. Apoi, putea să toarne mulajul dintr-o singură încercare. Aș vrea să știu cum a rezolvat problema descompunerii anaerobice, dar sunt gata să pun pariu că a scos creierele și probabil a umplut cavitatea craniană cu un gel pe bază de formol. Sub acea placă scumpă de aur, gâturile sunt sigilate. Patrick fu scuturat de un fior, dar reuși să se controleze. Mi s-a făcut rău.

– Știu că plasticul lichid este extrem de scump, dar nu mă gândeam că poate fi folosit pentru obiecte atât de mari, spuse Carmine. Și cu toate acestea, chiar și capul Rositei Esperanza pare a fi în stare bună.

– Nu contează foarte mult ce spun manualele sau producătorii. Charles Ponsonby era un maestru în acest domeniu. Și în afară de asta, mulajul este compact, nu cu mult mai mare decât capul. Un sfert de litru de plastic ar fi fost și prea mult.

– Și așa îți transformi talismanele în fluturi.

Cei doi tehnicieni veniră să arunce o privire, dar nu pentru mult timp; era treaba lor să dea jos toate capetele și să le pună în cutii, ca probe. Dar asta doar după ce fiecare centimetru avea să fie fotografiat, se vor face desene și totul va fi catalogat.

– Haide să aruncăm o privire în baie, sugeră Patrick.

– A adus-o pe Delice Martin, spuse Carmine, după ce aruncă o privire, a așezat-o pe pat, după care a venit aici și a făcut un duș. Cu astea era îmbrăcat când a răpit-o.

Era un costum de scafandru din cauciuc negru,

de genul celor purtate de cei care nu coborau la mare adâncime, subțire și ușor. Ponsonby îi scosese benzile colorate și-l vopsise să nu strălucească. O pereche de cizme de cauciuc fuseseră așezate în ordine pe podea și o pereche de mănuși negre, subțiri împăturite cu grijă se găseau pe un scaun.

– Suple, spuse Carmine, flexând una din cizme cu mâinile pe care-și trăsese o pereche de mănuși. Poate că o fi un ratat ca cercetător, dar ca ucigaș, Ponsonby este fenomenal, spuse el, punând cizma în locul în care o găsise.

Se duseră înapoi, în camera principală, acolo unde Paul si Luke începuseră să facă fotografii. Aveau să petreacă zile întregi, îndeplinind toate sarcinile încredințate de Patrick.

– Capetele sunt toate dovezile de care avem nevoie pentru a-l acuza de paisprezece crime, spuse Carmine, trăgând perdeaua. E amuzant, într-un fel, că le ținea, chiar așa la vedere, dar nu pare să-i fi trecut prin minte că-i va descoperi cineva vreodată acest loc. Pe Ponsonby îl așteaptă scaunul electric sau va primi paisprezece condamnări consecutive la detenție pe viață. Sper că Fantoma va muri în închisoare abuzat în fiecare zi de un alt deținut. Cât de mult o să-l urască!

– Îmi place cum gândești, dar știi la fel de bine ca și mine că va fi izolat.

– Da, mare păcat, dar este adevărat. Îmi doresc să sufere, Patsy. Ce e moartea, dacă nu un somn etern? Și ce e izolarea în închisoare, dacă nu șansa de a citi cărți?

28

Joi, 3 martie 1966

Din motive pe care nu dorea să le analizeze, Wesley le Clerc nu se putea gândi la el însuși ca fiind Ali el Kadi în casa mătușii sale. Așa că Wesley le Clerc fu cel care se dădu jos din pat la ora șase. Mătușa Celeste insistase ca el să facă acest lucru. După ce își aranjă lenjeria pe pat și își făcu rugăciunea se duse la baie pentru săvârșirea ritualului de dimineață: șamponare, duș, bărbierit.

Întrunirea lui Mohammed era deja organizată și, oricum, Mohammed îi spusese că trebuie să fie un angajat model la Parson Surgical Supplies, precum și spionul lui de la Hug. La serviciu Wesley se mutase de la forcepsuri Halstead la instrumente pentru microchirurgie și șeful său îi spusese ceva despre o pregătire specială care avea să-i permită să îmbunătățească sau chiar să inventeze instrumente. Pentru guvernul federal care accepta anevoie ideea de șanse egale la angajare, un muncitor de culoare talentat conta doar pentru lucrul propriu-zis pe care-l făcea; el sau ea erau o statistică ce ținea Congresul la distanță. Nimic din toate acestea nu conta pentru frustratul Wesley care ardea de nerăbdare să dea lovitura pentru oamenii săi acum, nu într-un viitor îndepărtat când urma să-și primească bucata de hârtie bună de șters la fund, pe care avea să scrie că luase examenul de intrare în Barou.

Otis se pregătea să plece spre Hug, când Wesley intră în bucătărie. Mătușa Celeste își făcea

unghiile pe care-i plăcea să le aibă lungi și destul de ascuțite pentru a-i pune în valoare degetele subțiri. Ea închise radioul care mergea non-stop și se ridică să-i servească lui Wesley micul-dejun, care consta în portocale, fulgi de porumb și pâine integrala prăjită.

– L-au prins pe Monstrul din Connecticut, zise ea întinzând unt pe pâine.

Wesley scăpă lingura în bolul cu cereale împrăștiind laptele pe masă.

– Ce-au făcut? întrebă el ștergând laptele înainte ca ea să vadă ce făcuse.

– L-au prins pe Monstrul din Connecticut cam cu cincisprezece minute în urmă. Este principala știre a zilei; n-au mai transmis nici măcar un cântec.

– E cineva de la Hug?

– Nu au spus.

El se întinse să dea drumul la radio.

– Deci de acum încolo n-o să mai aud decât asta?

– Așa se pare, spuse ea întorcându-se la unghiile ei.

Wesley ascultă știrile cu inima bătându-i cu putere, aproape nevenindu-i să-și creadă urechilor. Deși identitatea Monstrului nu fusese dezvăluită, rețeaua internațională a Ministerului Sănătății deținea informații potrivit cărora el era un cadru medical cu vechime și acționase împreună cu o femeie complice. Cei doi urmau să apară în fața judecătorului Douglas Thwaites din districtul Holloman la ora 9 dimineața, pentru stabilirea cauțiunii.

– Wes? Wes? *Wes!*

– Ce? Da, mătușă?

– Ești bine? Nu ai de gând să-mi leșini aici, nu? O inimă slabă în familie este de-ajuns.

– Nu, nu, mătușă, sunt bine, pe cuvânt. Se aplecă să o sărute pe obraz, apoi se duse în cameră pentru a-și lua hainele, mănușile și căciula croșetată. Deși era o zi însorită, temperatura se menținea la limita de îngheț. Când ajunse la numărul 18 de pe Fiftheenth Street îi găsi pe Ali și pe cei șase amici cuprinși de o panică frenetică; nu aveau decât trei zile pentru a revedea schema adunării ca să poată scoate ceva capital de pe urma evenimentelor nou apărute. Cine și-ar fi imaginat că porcii ăia incompetenți vor reuși să aresteze pe cineva?

Cu un surâs ștrengăresc pe buze, Wesley trecu de ei și intră în încăperea pe care Mohammed o denumea „camera de meditație". Pentru Wesley ea părea mai mult un arsenal, cu pereții acoperiți de rafturi pline de arme, mitraliere și puști automate; pistoalele erau puse în câteva dulapuri de metal de genul celor întâlnite prin magazine ale căror sertare fuseseră proiectate pentru a expune armele. Cutiile cu gloanțe erau puse pe podea, unele peste altele.

Datorită armamentului, acesta fusese mereu cel mai liniștit loc din casă; acolo se afla tot ceea ce îi trebuia lui Wesley în acel moment: o masă, un scaun, vopsele, creioane, pensule, foarfeci și o ghilotină. Wesley luă o hârtie din care tăie o bucățică. Nu avea prea mult loc pentru un mesaj, dar nu intenționa să trimită unul foarte lung. Litere negre pe fond alb. Și unde era echipamentul de hochei al copilului răsfățat al lui Mohammed? Îl văzuse pe undeva acum că băiatul descoperise că Allah nu-i hărăzise să devină un mare jucător de

hochei. Mai nou voia să se facă săritor în înălțime pentru că la liceul Travis obținuse rezultate remarcabile la această probă.

– Hei, Ali! Ești ocupat, omule? întrebă Mohammed, intrând în cameră.

– Da. Sunt ocupat să-ți fac rost de un martir, Mohammed.

– Adică să mă transformi pe mine în martir, asta vrei să spui?

– Nu, am în vedere pe cineva mult mai puțin important.

– Glumești?

– Nu. Unde este echipamentul de hochei al lui Abdullah?

– Două camere mai încolo. Spune-mi ce ai de gând, Ali.

– Nu acum, pentru că am multe de făcut. Dar asigură-te că ai televizorul pornit pe canalul șase la ora nouă în dimineața asta. Wesley luă o pensulă, dar nu o băgă în vopsea. Am nevoie de intimitate, Mohammed. Nu vreau ca ei să poată dovedi că tu știai despre ce e vorba, omule.

– Sigur, sigur! Întinzându-și palmele cu o figură zâmbitoare, Mohammed se înclină în glumă și ieși din camera de meditație, lăsându-l pe Wesley singur.

Când Carmine intră în sediul poliției i se păru că sute de polițiști se adunaseră acolo pentru a-i strânge mâna, a-l bate pe spate și a-i zâmbi prostește. Pentru presă Charles Ponsonby era tot Monstrul din Connecticut, dar polițiștii îi spuneau Fantoma.

Silvestri era atât de fericit că veni până la ușă și-l sărută cu zgomot pe obraz.

– Băiatul meu, băiatul meu! spuse el cu ochii în lacrimi. Ne-ai salvat pe toți.

– Oh, haide, John! Pune la conservă efuziunile sentimentale, cazul ăsta a durat atâta de mult timp încât a murit de bătrânețe, spuse Carmine jenat.

– Te recomand pentru o medalie, chiar dacă guvernatorul va trebui să inventeze una în mod special pentru tine.

– Unde sunt Ponsonby și Claire?

– El este într-o celulă și doi polițiști îi țin companie – pentru că nu am de gând să-l las pe clovnul ăsta să se spânzure și nici nu vreau să descopăr că avea o capsulă de cianură în fund; de fapt am verificat acest lucru. Sora lui este într-o cameră liberă de la etajul acesta, împreună cu două polițiste. Și cu câinele. În cel mai rău caz, ea va fi acuzată de complicitate; nu avem nicio dovadă că ar putea fi cea de-a doua Fantomă, cel puțin nu genul de dovezi care ar putea să-l impresioneze pe judecătorul Doug Thwaites, geoarsa aia bătrână și pedantă. Celulele noastre sunt curate, Carmine, dar niciuna n-a fost concepută pentru a găzdui o *doamnă,* mai ales una oarbă. M-am gândit că ar fi o politică bună să ne purtăm cu ea într-un fel care să nu poată fi criticat de avocați când ne vom prezenta la proces, *dacă* se va ajunge până acolo. Deocamdată asta este tot.

– El a spus ceva?

– Nici măcar un cuvințel. Din când în când izbucnește în râs, dar n-a scos un cuvânt. Se uită în gol, îngână un cântecel, chicotește.

– Are de gând să joace cartea nebuniei.

– În mod sigur, pe cât de sigur e că azi e azi și mâine e mâine. Dar oamenii nebuni, potrivit

regulilor M'Naghten, nu plănuiesc o crimă până la cele mai mici detalii.

– Şi Claire?

– Continuă să repete că ea nu poate să creadă că fratele ei este un ucigaş în serie şi că ea nu a greşit cu nimic.

– Dacă Patsy şi echipa sa nu găsesc vreo urmă de-a lui Claire în camerele unde au avut loc crimele, sau în tunel, ea va scăpa. Ce i se poate reproşa unei femei oarbe care goleşte o găleată de frunze în rezervaţia de căprioare şi le aranjează frumos cu grebla? Chiar şi cel mai slab avocat ar putea să demonstreze că ea de fapt căra hrană pentru căprioare acolo unde fratele ei, Charles, le amenajase un loc pentru a mânca şi a se adăpa. Dar putem spera că vom avea parte de o mărturisire.

– Nici într-o sută de ani, spuse Silvestri pufnind. Niciunul din aceştia doi nu este genul care face mărturisiri. Închise un ochi şi cu celălalt îl fixă pe Carmine. Chiar crezi că ea este cea de-a doua Fantomă?

– Nu ştiu, John. Nu vom reuşi să demonstrăm asta.

– Oricum, la nouă urmează să fie audiaţi de Doug Thwaites. Aş fi preferat să fie mai puţină lume prezentă, dar Doug o ţine pe a lui. Ce mai picnic! Singura îmbrăcăminte a lui Ponsonby este haina de ploaie şi refuză să se mai îmbrace cu altceva. Dacă îl obligăm şi îi vom face o vânătaie oricât de mică vor striga în gura mare că poliţia este brutală, aşa că-l vom lăsa să meargă doar cu impermeabilul. Deja e destul de rău că Danny i-a strâns cătuşele prea tare. Nenorocitul s-a frecat până când a început să sângereze.

– Presupun că toți jurnaliști care pot să ajungă în Holloman la timp vor fi prezenți în sala de judecată, inclusiv cei de la canalul șase, spuse Carmine cu un oftat.

– Și de ce nu ar fi acolo? Este o știre importantă pentru un orășel atât de mic.

– Nu putem să o prezentăm pe Claire separat?

– Am putea dacă Thwaites ar fi de acord cu acest lucru, dar se opune categoric. Îi vrea pe amândoi în fața lui în același timp. Din curiozitate, cred.

– Nu, vrea să-și dea seama dacă Claire este vinovată sau nu.

– Ai mâncat, Carmine?

– Nu.

– Atunci haide să mâncăm amândoi ceva la Malvolio's înainte de a începe nebunia.

– Ce mai fac Abe și Corey, au scăpat de duhoare?

– Da, dar îți poartă ranchiună. Voiau să vină cu tine în pivniță.

– Îmi pare rău pentru ei, dar trebuiau să scape de mirosul ăla. Îți sugerez să-i mai smulgi guvernatorului alte două medalii, John. Și cere-i să organizeze o ceremonie.

Tribunalul din Holloman era pe strada Cedar, în apropierea clădirii serviciilor publice, s-ar fi putut ajunge pe jos de la una la alta, dar Ponsonby nu putea face această plimbare. Câțiva jurnaliști intrepizi, împreună cu fotografii de rigoare se aflau deja la intrarea în sediul poliției când Ponsonby a fost scos cu un prosop aruncat pe cap și cu haina de ploaie închisă la toți nasturii; în partea de jos cineva

o prinsese cu un ac de siguranță, pentru a se asigura că nu putea fi deschisă accidental. De îndată ce Ponsonby ajunse pe trotuar începu să se lupte cu escorta, nu pentru a scăpa, ci pentru a-și da prosopul jos. În cele din urmă fu pus în mașina de poliție fără prosop și din toate părțile flashurile se declanșau în direcția sa. Mașina în care se afla deja plecase când Biddy ieși din clădire, conducând-o pe Claire. La fel ca și fratele său, nici ea nu acceptă să i se acopere capul. Escorta ei era surprinzător de blândă cu ea și fu dusă la tribunal cu mașina oficială a lui Silvestri, un Lincoln mare.

Mulțimea din jurul tribunalului era atât de compactă încât tot traficul trebuise să fie deviat de pe strada Cedar; echipe de polițiști înarmați apărură la timp pentru a împinge mulțimea și a o ține sub control. Ceva mai mult de jumătate din cei aflați în mulțime erau de culoare, dar ambele jumătăți păreau extrem de nervoase. Presa se afla în interiorul cordonului de polițiști, iar cameramanii cu camerele de luat vederi în zona centrală. Fotografii de știri făceau poze pe modul automat, crainicii de radio vorbeau în microfoane, la fel ca și prezentatorii de la canalul șase. Unul dintre jurnaliști era un bărbat de culoare, subțirel, îmbrăcat într-o haină mare; se apropie zâmbind și murmurând scuze, cu ambele mâini în buzunarele hainei pentru a și le ține la căldură.

Când Charles Ponsonby fu scos din mașina poliției, toți jurnaliștii se repeziră spre el, bărbatul slab aflându-se chiar în prima linie. O mână subțire ieși din geacă și se îndreptă spre cap, îndesând o pălărie ciudată pe acesta. Pălăria avea atașată de ea o bandă albă pe care scria cu litere

mari, negre AM SUFERIT. Toate privirile se întoarseră spre pălărie, chiar și a lui Charles Ponsonby; nimeni nu-l văzu pe Wesley le Clerc scoțând mâna cealaltă din buzunar, în care ținea un pistol. Trase patru gloanțe în pieptul și abdomenul lui Ponsonby înainte ca polițiștii care se aflau în apropierea lui să poată reacționa. Dar niciun foc nu-l atinse pe el. Carmine sărise în fața lui, urlând din răsputeri:

– Nu trageți!

Și acolo, la televizor se văzu fiecare milisecundă a incidentului, de la pălăria pe care scria AM SUFERIT, la privirea uimită a lui Ponsonby și la saltul sinucigaș al lui Carmine. Mohammed el Nesr și oamenii lui păreau șocați. Apoi Mohammed se lăsă pe spate în scaun și-și ridică mâinile entuziasmat.

– Wesley, omule, chiar ne-ai dat un martir! Și fraierul ăla de polițist, Delmonico, ți-a salvat viața pentru a fi târât într-un proces. Și ce proces o să facem!

– Ali, vrei să spui, îl corectă nedumerit Hassan.

– Nu, de acum înainte este Wesley le Clerc. Trebuie să lăsăm impresia că a acționat în numele tuturor negrilor, nu doar al Brigăzilor Negre.

Totul s-a întâmplat cu două minute înainte ca mașina în care se afla Claire Ponsonby să ajungă la tribunal, așa că ea nu văzu ce se întâmplase cu fratele său. Mai întâi fu înghesuită de o masă de oameni, iar apoi poliția reuși să facă destul loc pentru ca mașina să se poată întoarce la sediul serviciilor publice.

– Iisuse, Carmine, ești nebun? întrebă Danny Marciano, cu fața neagră și tremurând din tot corpul. Oamenii mei sunt pe pilot automat, ar fi tras și în papă!

– Ei bine, din fericire nu m-au ucis. Și ce e și mai important, Danny, nu au fost trase gloanțe care să fi rănit vreun cameraman, sau să o fi omorât pe Di Jones – cum ar mai supraviețui orașul Holloman fără rubrica ei de bârfe duminica?

– Da, știu de ce ai făcut-o, și la fel și ei, acordă-le măcar atâta credit. Trebuie să mă duc să dispersez mulțimea asta.

Patrick stătea îngenuncheat lângă Charles Ponsonby, al cărui cap era cumva dat pe spate, și care murise cu o expresie de revoltă întipărită pe chip. Un lac de sânge se formase sub corpul lui, subțiindu-se pe măsură ce se îndepărta.

– E mort? întrebă Carmine aplecându-se lângă el.

– De-a binelea, spuse Patrick trecându-și mâna peste ochii lui Ponsonby, pentru a-i închide. Sper că există un iad care-l așteaptă.

Wesley le Clerc, postat între doi polițiști în uniformă, arborase un aer nevinovat. Toate camerele încă erau îndreptate asupra lui, omul care-l executase pe Monstrul din Connecticut. Justiție brută, dar tot un fel de justiție. Nimănui nu-i trecuse prin minte că Ponsonby nu fusese judecat și că, ipotetic, era nevinovat.

Silvestri veni la tribunal.

– Judecătorul e foarte furios, îi spuse el lui Carmine. Iisuse, ce nenorocit de fiasco! Și luați-l de aici, le strigă el polițiștilor care-l păzeau pe Wesley. Haide, luați-l și faceți-i formele de arestare!

Carmine îl urmă pe Wesley în mașina de poliție și se așeză pe canapeaua pătată și urât mirositoare, cu capul întors într-o parte. Wesley încă mai purta pălăria aceea caraghioasă cu mesajul AM SUFERIT. Dar primul lucru pe care-l făcu Carmine fu să-l informeze pe Wesley de situația sa, pe un ton suficient de ridicat pentru ca să fie auzit și de polițiștii din față. Apoi îi luă pălăria de pe cap și o învârti în mâini. Era o cască de hochei pe care o căptușise pentru a i se potrivi pe cap.

– Te-ai gândit probabil că va cădea în ploaia de gloanțe care te așteptai să se abată asupra ta și cu toate acestea a rămas pe capul tău până la sfârșit. A rămas să te însoțească în rahatul ăsta de mașină. Ești un artizan mai bun decât îți imaginezi, Wes.

– Am făcut un lucru măreț, spuse Wesley cu mândrie și voi persevera în această direcție!

– Nu uita că orice spui poate fi folosit împotriva ta.

– Ce-mi pasă mie de asta, locotenente Delmonico? Eu sunt răzbunătorul poporului meu, l-am omorât pe omul care le-a ucis și violat pe fetițe. Sunt un erou și așa voi fi privit.

– Oh, Wes, te-ai ostenit degeaba, chiar nu-ți dai seama? De unde ți-a venit ideea aceasta, de la Jack Ruby? Chiar ai crezut că te voi lăsa să mori așa cum a murit el? Ai o minte atât de bună! Și e mare păcat, pentru că dacă mi-ai fi urmat sfatul, ai fi făcut mult mai mult bine oamenilor tăi. Dar, nu, nu ai vrut să aștepți. Este ușor să ucizi, Wes. Oricine poate face asta. Pentru mine acesta este un semn că ai un coeficient de inteligență cu patru puncte peste cel al unei plante. Probabil că Charles

Ponsonby ar fi stat la închisoare pentru tot restul vieții sale. N-ai făcut decât să-l ajuți să scape.

– El era? Doctorul Charles Ponsonby? Deci până la urmă lucra la Hug! Nu ești în stare să înțelegi, locotenente? Era doar calea către scopurile mele. El mi-a dat șansa de a deveni martir. Crezi că-mi pasă cât negru sub unghie dacă moare sau trăiește? Nu, nu-mi pasă! Eu sunt cel care trebuie să sufere și voi suferi!

Când Wesley le Clerc fu dus în celulă, Silvestri intră inopinat, mestecând un trabuc.

– Și pe ăsta va trebui să-l supraveghem în fiecare secundă, mormăi el. Dacă îl lăsăm să se sinucidă se va dezlănțui iadul pe pământ.

– Și mai este și un tip foarte inteligent și îndemânatic, așa că doar dacă îi iei cureaua sau alte lucruri pe care poate să le rupă în fâșii, nu-l vei împiedica să încerce acest lucru, dacă are de gând să o facă. Eu unul nu cred că are această intenție. Wesley vrea ca totul să fie făcut public.

Intrară în lift.

– Ce facem cu domnișoara Claire Ponsonby? întrebă Carmine.

– Renunțăm la acuzații și o eliberăm. Asta ne-a spus procurorul. O găleată de frunze moarte nu reprezintă o probă suficientă pentru a o reține, și cu atât mai mult pentru a o incrimina. Singurul lucru pe care-l putem face este să-i interzicem să părăsească districtul Holloman, cel puțin deocamdată. Vesela-i față se contorsionă ca a unui copil ce făcuse o criză de colici. Ce porcărie a fost cazul ăsta de la început până la sfârșit! Toate fetele alea frumoase și cuminți, ucise și nimeni

care să le facă cu adevărat dreptate. Și cum Dumnezeu să le dau rudelor capetele?

– Cel puțin capetele reprezintă încheierea unui capitol pentru familii, John. Să nu știe ar fi mai grav pentru ei, spuse Carmine când ieșiră din lift. Unde este Claire?

– În același birou unde a fost anchetată inițial.

– Te deranjează dacă fac eu formalitățile?

– Să mă deranjeze? Ești invitatul meu. Nu vreau s-o văd pe ticăloasa aia.

Ședea pe un scaun confortabil, cu Biddy la picioarele ei, ignorându-le pe cele două femei care nu stăteau deloc confortabil și care aveau ordine să n-o scape din priviri. Pentru că ea nu vedea, acel lucru părea o impardonabilă invadare a intimității ei.

– Ei bine, domnule locotenent Delmonico! exclamă ea, îndreptându-se în clipa când el intră în cameră.

– De data asta nu am un motor de opt cilindri în mașină care să mă dea de gol. Cum reușiți acest lucru, domnișoară Ponsonby?

Schiță un gest de cochetă care o făcu să pară bătrână, vicleană și demnă de milă; ceva legat de acea expresie îi provocă o revelație, un aspect esențial al carierei sale de polițist. Își dădu seama că ea era cu siguranță cea de-a doua Fantomă. Oh, Patsy, Patsy, găsește-mi ceva care s-o plaseze la locul crimei! Găsește-mi o fotografie, sau un film al ei împreună cu Chuckie în plin viol sau crimă. Revino-ți, Carmine. Nu există nimic. Singurele amintiri pe care le păstrează sunt capetele. Ce utilitate are pentru o oarbă o fotografie? Dar ce utilitate ar putea avea un cap?

– Domnule locotenent, spuse ea torcând, duci cu dumneata un motor de opt cilindri oriunde mergi. Motorul nu este în mașină, ci în dumneata.

– Ați fost informată că fratele dumneavoastră, Charles, a murit?

– Da, mi s-a spus. Și mai știu că nu a făcut niciunul din acele lucruri pentru care îl învinuiți. Fratele meu a fost un intelectual stimat și un om foarte bun. Acel țăran, Marciano m-a acuzat că aș fi iubita lui! Sunt bucuroasă că nu am o vidanjă în loc de creier.

– Trebuie să luăm în calcul toate posibilitățile. Dar sunteți liberă să plecați, domnișoară Ponsonby. Toate acuzațiile au fost retrase.

– Mi se pare firesc, spuse ea și trase de cadrul de la hamul lui Biddy.

– Unde veți sta? Casa dumneavoastră este scena crimei și momentan poliția face investigații acolo, ceea ce va mai dura o vreme. Vreți să o sun pe doamna Eliza Smith?

– În niciun caz! spuse ea pe un ton răstit. Dacă nu ar fi fost acea femeie și poveștile ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Sper că va muri de cancer la limbă!

– Atunci unde aveți de gând să mergeți?

– Voi sta la Major Minor până când o să pot să mă mut înapoi la mine acasă. Actualii mei avocați îmi vor apăra interesele de proprietar al casei de la numărul 6 Ponsonby Lane și de aceea vă sugerez să n-o vandalizați. Casa nu a comis nicio crimă.

Acestea fiind spuse, ea plecă. Câștigătorul ia totul, Carmine. Fantomă sau nu, femeia asta e formidabilă.

Se întoarse la casa care nu comisese nicio

crimă, deși nu se oferise să o conducă și pe Claire la Major Minor. Silvestri îi pusese la dispoziție Lincolnul în acel scop. Intrau acum în cea mai tristă etapă a acestui caz, marcată de monotonie și lipsa inspirației.

Până când ajunseră toți la Hug, știrea capturării Monstrului din Connecticut era deja de domeniul trecutului. Cu toții arătau mai bine și mai tineri și toți ochii erau strălucitori. Oh, ce ușurare! Poate că acum Hug va reveni la normal, deoarece era evident că Monstrul nu provenea din rândurile celor care lucrau acolo.

Desdemona nu-l mai văzuse pe Carmine de când se întorsese din plimbarea de la munte și nici nu se așteptase să-l întâlnească, deoarece știa că supravegherea Fantomelor necesită un timp îndelungat. Dar chiar când avea de gând să plece până la Hug însoțită de escortă în acea miercuri dimineață, telefonul sună: Carmine avea o voce surprinzător de inexpresivă.

– Aveți un televizor la Hug, din câte țin eu minte, spuse el. Deschide-l și pune-l pe canalul șase, bine? Clic! Închisese.

Profund afectată de tonul lui impersonal, Desdemona intră în camera unde era televizorul și-l deschise chiar când ceasul de pe perete arăta ora nouă. Oh, cât de puțin și-ar fi dorit să vadă acest lucru! După ce intrase pe ușa de la Hug începuseră toți să spună că Monstrul fusese prins. De parcă nu aflase știrea de la polițiștii care o însoțeau! Acum va vedea și ce făcuse Carmine în toate acele urmăriri de noapte și-i era teamă de acest lucru. Presupunea că nu este rănit, dar vreme de trei nopți ea își făcuse

griji din pricina lui. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu se mai întorcea într-o zi acasă? Oare ce Dumnezeu avusese în cap când își manifestase independența hotărându-se să plece la munte chiar în weekendul dinaintea începerii supravegherii? De ce nu-și dăduse seama că el nu avea să vină acasă duminică noaptea? Toate speranțele ei se bazau pe asta în timp ce se plimba prin minunata pădure: cum o să-l ia în brațe și o să-i spună că nu putea să trăiască fără el. Dar, nici urmă de Carmine.

Se uită la televizor. Da, iată tribunalul, înconjurat de câteva sute de oameni, jurnaliști peste tot, polițiști la tot pasul. Un cameraman de la canalul șase descoperise un loc pe o camionetă și de acolo putea panorama întreaga scenă. Un altul se amestecase în mulțime, iar un al treilea se afla pe trotuar, în apropierea locului unde tocmai ajungea o mașină de poliție. Îl văzu pe Carmine care stătea alături de un căpitan masiv în uniformă, în persoana căruia îl recunoscu pe Danny Marciano. Comisarul Silvestri se afla la capătul scărilor tribunalului arătând foarte bine în uniforma sa cu fireturi de argint. Și apoi din spatele mașinii de poliție apăru doctorul Charles Ponsonby. Cu inima strânsă, Desdemona se uita la televizor cu gura căscată. Pentru Dumnezeu, *Charles Ponsonby!* Cineva de la Hug. Cel mai vechi prieten al lui Bob Smith. Sunt martoră, se gândi ea, la dispariția institutului Hug. Oare familia Parson se uită la asta din New York? Da, mai mult ca sigur! Canalul șase este afiliat la rețea. Oare guvernatorii Parson au găsit clauza de salvgardare? Dacă nu au reușit încă, își vor dubla eforturile după această bombă.

Scena următoare se derulă atât de rapid că i se păru că se încheiase înainte să înceapă: un negru mititel având pe cap o cască pe care scria AM SUFERIT, sunetul a patru împușcături, Charles Ponsonby căzând și Carmine postându-se în fața micului negru, care încă mai avea în mână un pistol mic și urât. Când Carmine făcu acel lucru în vreme ce toți polițiștii din jur își scoseseră pistoalele, Desdemona simți că moare, așteptându-se ca zece împușcături să-l doboare la pământ. Strigătul lui: Nu trageți! se auzi clar la televizor. În mod miraculos, Carmine nu păți nimic și polițiștii își băgară armele la loc și se duseră să-l aresteze pe micul negru, care nu făcu nicio încercare de a se opune. Ea rămase tremurând, cu mâinile la gură și cu ochii ieșiți din orbite. Carmine, nebunule! Idiotule! Soldat aiurit! Nu ai murit, de data asta. Dar eu voi avea mereu soarta nevestei de soldat.

Cui să-i împărtășesc vestea mai întâi? Nu, cel mai bine este să le spun tuturor deodată, chiar acum. Hug avea un sistem de comunicare intern: Desdemona îl folosi pentru a-i chema pe toți în auditoriu.

Apoi se duse în biroul Tamarei. Cineva trebuia să se ocupe de telefoane. Biata Tamara! Era doar o umbră a ceea ce fusese de când Keith Kyneton îi trântise ușa în nas. Chiar și părul îi părea lipsit de viață, fără niciun fel de strălucire și dezordonat. Nu reacționă în niciun fel, doar dădu din cap și continuă să privească în gol.

Veștile despre activitățile secrete ale lui Charles Ponsonby căzură ca un fulger asupra

oamenilor adunați în auditoriu: exclamații, icnete, chiar și neîncredere.

Pentru Addison Forbes era o mană cerească: fără Ponsonby sau Smith în calea sa, Hug avea să devină al lui. De ce ar vrea Consiliul Guvernatorilor să caute pe altcineva când el era cel mai capabil? Îmbina experiența clinică cu cea în materie de cercetare, iar reputația sa era de nivel internațional. Guvernatorii îl simpatizau. Și după ieșirea din joc a lui Smith și Ponsonby, institutul Hug condus de profesorul Addison Forbes o să facă lucruri mărețe! Și cine avea nevoie de încrezutul Panjandrum din India? Lumea era plină de potențiali câștigători ai premiului Nobel.

Walter Polonowski abia dacă auzi discursul succint și dur al Desdemonei; era prea deprimat. Avea patru copii de la Paola și Marian urma să-l nască pe al cincilea. Având verigheta în vizor, Marian își lepăda pielea de amantă în favoarea epidermei de soție. Ele sunt șerpi și noi suntem victime.

Lui Maurice Finch veștile îi provocară o durere, amestecată cu o stare de liniște. Mereu i se păruse că renunțarea la medicină ar fi fost ca o condamnare la moarte, dar evenimentele din ultimele luni îi dăduseră de înțeles că lucrurile nu stăteau chiar așa. Și plantele sale erau tot pacienți; mâinile sale pricepute și iubitoare puteau avea grijă de ele, fiind capabile să le vindece și să le ajute să se reproducă. Da, viața alături de Cathy la o fermă de pui i se părea o perspectivă atrăgătoare. Și avea să învingă și în lupta cu ciupercile.

Kurt Schiller nu fu surprins. Nu-i plăcuse niciodată Charles Ponsonby, pe care-l suspectase

în secret de homosexualitate; atitudinea lui Chuck vădea o cunoaștere subtilă a unei lumi de coșmar ce sălășluia dincolo de învelișul anonim. Kurt și-l imagina ca pe unul din băieții cu piele și lanțuri, căruia îi plăcea durerea, deși Kurt presupusese mereu că Chuck era cel căruia i se provoca suferința. Tipul pasiv, care se străduia să servească un stăpân neîndurător. Ei bine, Kurt se înșelase. Charles era un adevărat sadic – trebuia să fie așa, având în vedere ce le-a făcut acelor copii. În ceea ce-l privește, Kurt nu se aștepta la nimic. Meritele sale aveau să-i garanteze un post oriunde, indiferent ce se întâmpla la Hug. Elaborase o idee în faza de proiect, privind transmiterea bolilor dincolo de bariera speciilor, idee care va stârni interesul șefilor oricărei catedre de cercetare. Acum că arsese fotografia cu tati și cu Adolf Hitler și își declarase homosexualitatea, se simțea pregătit să trăiască viața pe care și-o dorise. Dar nu în Holloman. În New York, alături de egalii săi.

– Otis, strigă Tamara din ușă, ești așteptat acasă, așa că pleacă! Nu am înțeles nimic din ce spunea Celeste, dar este o urgență.

Don Hunter și Billy Ho îl încadrară pe Otis, ajutându-l să iasă din rând.

– Îl ducem noi, Desdemona, îi spuse Don. Nu-l putem lăsa să-și suprasolicite inima dacă e nevoie de el.

Cecil Potter se uita la reportajul de pe canalul șase care fusese preluat de CBS în Massachusetts, cu Jimmy la picioarele sale.

– Omule, tu te uiți la chestia asta? o întrebă

el pe maimuță. U, hu! Cât de bucuros sunt că am plecat de acolo!

Când Carmine deschise ușa în acea seară, Desdemona îl atacă, cu fața înlăcrimată, dându-i cu pumnii în piept. Îi curgea nasul și avea ochii afundați în orbite.

Foarte mulțumit, el o așeză pe canapeaua cu care înlocuise scaunele dinainte după ce constatase că acestea erau foarte bune și confortabile dacă stăteai de vorbă, dar nimic nu se compara cu o canapea dacă voiai să te săruți. Lăsă să treacă furtuna de lacrimi și de reproșuri, legănând-o și mângâind-o, apoi îi șterse fața cu batista.

– Despre ce a fost vorba? întrebă el, deși știa răspunsul.

– Despre tine! spuse ea sughițând. Nenorocit de erou!

– N-am fost nici nenorocit, nici erou.

– Nenorocit de erou! A trebuit să te postezi în fața gloanțelor! Oh, eu aș fi putut să te omor!

– Mă bucur să te văd, zise el râzând. Și acum ridică-ți picioarele ca să pot trece pentru a pregăti ceva de băut.

– Știam că te iubesc, spuse ea ceva mai târziu, după ce se calmă, dar asta nu e o modalitate de a afla cât de mult! Carmine, nu vreau să trăiesc într-o lume în care nu ești inclus și tu.

– Asta înseamnă că preferi să fii doamna Carmine Delmonico, mai degrabă decât să trăiești în Londra?

– Da, asta înseamnă.

El o sărută cu dragoste, recunoștință, umilință.

– Voi încerca să fiu un soț bun, Desdemona,

dar în dimineața asta televizorul ți-a oferit o mostră a ceea ce înseamnă detaliile unei vieți de polițist. Viitorul nu va arăta altfel – ore târzii, absențe, gloanțe rătăcite. Oricum, cred că am un înger păzitor. Până acum nu mi s-a întâmplat nimic.

– Câtă vreme o să faci lucruri prostești, am să te tot bat la cap.

– Mi-e foame, fu singurul lui răspuns. Ce zici de o mâncare chinezească?

Ea scoase un oftat lung de satisfacție.

– Tocmai mi-am dat seama că nu mai sunt în pericol. O undă de anxietate i se strecură în voce. Sau mai sunt?

– Pericolul a dispărut definitiv. Dar nu are niciun rost să-ți cauți un apartament nou. Nu te las să pleci de aici.

– Problema este, îi spuse el când se întinseră în pat, că misterul rămâne neelucidat în mare măsură. Mă îndoiesc că Ponsonby ar fi vorbit, dar odată cu moartea lui a dispărut orice speranță. Wesley le Clerc! Problema de mâine.

– Adică ucigașul lui Leonard Ponsonby? Identitatea femeii și a copilului său? El îi povestise totul.

– Da. Și cine a săpat tunelul și cum a reușit Ponsonby să-și aducă tot acel echipament acolo, de la generator la ușa de seif de bancă? Cine i-a pus la punct instalația de evacuare a apei? O treabă foarte complicată. Camera aceea se află la zece metri sub pământ. În general subsolurile caselor sunt deja umede la doi, cinci metri adâncime, dar al lui era uscat ca deșertul. Inginerii departamentali sunt fascinați și abia așteaptă să-i copieze planurile.

– Și tu crezi că cea de-a doua Fantomă este Claire?

– „Cred“ nu este cuvântul potrivit. Simt că este ea, dar mintea mea îmi spune că nu se poate să fie ea. Oftă. Dacă ea este cea de-a doua Fantomă, atunci a reușit să scape basma curată.

– Nu contează, spuse ea mângâindu-i părul. Cel puțin s-a sfârșit cu crimele. Nu vor mai fi fete răpite. Claire nu ar putea să facă acest lucru de una singură, este femeie și are un handicap sever. Așa că poți să te liniștești, Carmine.

– Da, pot să-mi număr greșelile. Am lucrat prost la acest caz încă de la început.

– Doar pentru că era vorba de un alt tip de crimă, comisă de un nou gen de criminal, iubitule. Tu ești un polițist extrem de inteligent și de competent. Privește cazul Ponsonby ca pe o experiență din care ai avut de învățat. Data viitoare lucrurile vor decurge mai bine pentru tine.

El se înfioră.

– Sper, Desdemona, că nu va exista o dată viitoare. Fantomele apar doar o dată-n viață.

Ea nu mai spuse nimic, doar se întrebă dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile.

29

Vineri, 11 martie 1966

Le-a trebuit mai mult de o săptămână lui Patrick, Paul și Luke să verifice toate detaliile de la locul crimelor din casa familiei Ponsonby, de

la masa de operații la baie. Raportul final al lui Patrick și al echipei sale de criminaliști scotea în evidență faptul că fusese foarte bine că-l surprinseseră pe Charles Ponsonby dezbrăcat și aplecat asupra fetei răpite și legate de pat, pe care se pregătea s-o tortureze.

Locul era mai curat decât un spital. Amprentele lui se găseau peste tot, dar în fond era casa lui, așa că li se părea firesc. Cât despre sânge, fluide corporale, urme de carne umană, nu exista absolut nimic, nici măcar de dimensiuni microscopice. În ce-o privește pe Claire, nu s-a găsit niciun fel de amprentă de a ei, nici măcar pe levierul din spatele sobei.

Studiaseră tehnicile folosite de Ponsonby pentru a curăța locul și fură uimiți de cantitatea de muncă presupusă de obsesia lui. Fiind doctor, știa că sângele și țesutul erau fixate de căldură, așa că pentru alimentarea furtunului pe care-l folosea, precum și a tunului cu apă folosea apă rece. Firida cu talismane era sigilată cu o placă de oțel. Când totul era uscat, mai curăța o dată cu abur. Și la final, ștergea totul cu eter. Instrumentele chirurgicale, cârligul de carne și mulajele de penis erau cu toate scufundate într-o soluție care dizolva sângele, înainte de a fi supuse aceluiași tratament ca și restul laboratorului.

Când își dădură seama că nu aveau să găsească nimic în acea cameră, începură să cerceteze gurile de scurgere cu un compresor de vacuum, care absorbea apa ce nu conținea materie organică. Nici acest procedeu nu dădu rezultat și specialiștii departamentului presupuseră că aceasta se datora faptului că apa utilizată nu era depozitată

într-un tanc septic. Ponsonby se folosea de un izvor subteran, acestea fiind foarte numeroase în zonă. Singura lor speranță era să sape pe lângă conducte și astfel să găsească vreo urmă.

În clipa în care inginerii departamentali începură să sape în grădina ei, pur și simplu să alerge după cai verzi pe pereți, Claire Ponsonby obținu o hotărâre judecătorească de stopare a distrugerilor proprietății și ceru Curții, cu respect, să permită unei oarbe să trăiască în liniște, fără să fie deranjată și hărțuită de poliția din Holloman și de acoliții lor. Pentru că Charles Ponsonby fusese identificat ca fiind Monstrul din Connecticut și că cercetările din Ponsonby Lane numărul 6 nu mai erau necesare pentru continuarea anchetei, domnișoara Ponsonby obținu câștig de cauză.

– Puțul este fără fund și pompa se blochează, spuse șeful lucrărilor, dezamăgit și nervos. Și pentru că e vorba de o rezervație atât de mare, masa de apă este pe măsură și consumul mic. Nu există deloc materie organică pentru că ticălosul probabil că a turnat sute de litri după fiecare crimă. Reziduurile sunt pe fundul lacului Long Island Sound. Și la dracu', ce mai contează? El e mort. Închideți cazul, domnule locotenent, înainte ca ticăloasa aia să vă dea în judecată personal.

– Este un mister total, Patsy, îi zise Carmine vărului său.

– Spune-mi ceva ce nu știu deja.

– Este clar că Chuck era în putere, dar mie nu mi-a făcut niciodată impresia unui tip atletic, iar colegii săi de la Hug nu-l credeau în stare nici să schimbe un robinet. Și cu toate acestea, ceea ce am descoperit noi este o construcție magnifică,

realizată din materiale scumpe. Cine naiba i-a pus mozaic pe jos și nu face nicio declarație acum că secretul a ieșit la iveală? Și la fel și cu țevăria. Nimeni nu a raportat instalatori dispăruți, și nici faianțari de la începutul războiului, spuse Carmine scrâșnind din dinți. Familia nu mai are bani, știm asta. Claire și Chuck trăiau atât de bine că probabil cheltuiau fiecare bănuț pe care l-au câștigat. Și cu toate acestea, lucrarea din subteran valorează vreo două sute de mii de dolari. Și, la dracu', nimeni nu recunoaște că le-ar fi vândut lenjeria și nici plasticul lichid folosit pentru capete!

– Ca să-l citez pe tehnician, ce mai contează, Carmine? Ponsonby este mort și e vremea să închidem acest caz, spuse Patrick bătându-l pe umăr. Și de ce să-ți provoci un atac de cord din cauza unui mort? Mai bine gândește-te la Desdemona. Pe când nunta?

– Nu prea-ți place de ea, Patsy, nu-i așa?

Ochii albaștri se întunecară, dar îi susținură privirea.

– Ar trebui să folosești timpul trecut. Nu mi-a plăcut de ea la început, era prea bizară, prea străină. Dar acum s-a schimbat. Sper să ajung să o iubesc în aceeași măsură în care o simpatizez.

– Oh, nu ești singurul. Mama ta și cu a mea tremură amândouă. Oh, lasă impresia că debordează de entuziasm, dar nu sunt detectiv degeaba. Este o fațadă menită să ascundă adevăratele sentimente.

– Situația este agravată de faptul că e mai înaltă decât tine, spuse Patrick râzând. Mamele, mătușile și surorile detestă chestia asta. Vezi tu, ele sperau ca cea de-a doua doamnă Delmonico

să fie o simpatică italiancă din East Holloman. Dar tu nu te simți atras de fete simpatice, fie ele italience sau nu. Și eu o prefer pe Desdemona Sandrei. Desdemona are creier.

– Și creierele sunt mai puțin perisabile decât fețele sau silueta.

Cazul fu închis oficial în acea după-amiază. După întocmirea raportului medical, departamentul de poliție din Holloman fu nevoit să accepte faptul că nu exista nicio dovadă care s-o incrimineze pe Claire Ponsonby. Dacă ar fi avut timp, Carmine s-ar fi dus la Silvestri și l-ar fi rugat să redeschidă cazul de ucidere a lui Leonard Ponsonby și al femeii și copilului său din 1930. Dar crimele nu așteaptă pe nimeni, și cu atât mai puțin pe detectivi. La două săptămâni după uciderea lui Charles Ponsonby, un caz de trafic cu droguri captă atenția lui Carmine. Se întorcea pe un tărâm familiar! Avea de-a face cu criminali despre care știa că sunt vinovați și apela din nou la simțurile sale în strângerea de probe necesare pentru a-i aduce pe vinovați în fața justiției.

30

Luni, 28 martie 1966

Ghilotina căzu pe Centrul Hughlings Jackson pentru Cercetări Neurologice la sfârșitul lunii martie.

Când Consiliul Guvernatorilor se reuni la Hug

la ora 10 dimineața, toți erau prezenți, cu excepția profesorului Robert Mordent Smith, care părăsise conacul Marsh în urmă cu două săptămâni, dar nu mai voia să se despartă de subsolul și de trenurile sale. Era jenant pentru Roger Parson junior, care nu putea să accepte că raționamentul său cu privire la Bob Smith fusese eronat.

– Ca director economic, domnișoară Dupre, vă rog să luați loc aici, spuse Parson uitându-se la Tamara întrebător. Domnișoară Vilich, sunteți pregătită să întocmiți procesul-verbal?

Era o întrebare legitimă, pentru că domnișoara Vilich nu mai semăna deloc cu femeia cu care guvernatorii se obișnuiseră. Lumina i se stinsese din priviri, după cum gândea Richard Spaight.

– Da, domnule Parson, spuse Tamara pe un ton neutru.

Președintele Mawson MacIntosh deja știa ceea ce decanul Wilbur Dowling doar bănuia: oricum, cunoștințele profunde ale unuia și suspiciunea extrem de puternică a celuilalt aveau ca efect arborarea unor mine fericite și adoptarea unei atitudini relaxate. Universitatea Chubb urma să moștenească institutul Hug, cel puțina acest lucru se știa, împreună cu o sumă uriașă de bani, care nu avea să fie destinată cercetării în domeniul neurologic.

Cu ochelarii căzuți până la jumătatea nasului său subțire, Roger Parson junior începu să citească decizia oficială potrivit căreia testamentul unchiului său decedat devenea nul și neavenit, cu privire la fondurile alocate institutului Hug. Avu nevoie de patruzeci și cinci de minute pentru a lectura ceva plictisitor, dar cei obligați să asculte făcură acest

lucru dând impresia că sunt interesați, mai puțin Richard Spaight, asupra căruia aveau să se repercuteze cele mai îngrijorătoare aspecte ale problemei. Își întoarse scaunul pentru a putea vedea pe fereastră și se uită cum era dus un container mare de petrol la noul rezervor de hidrocarburi de pe Oak Street.

– Am putea, bineînțeles, să absorbim cele o sută cincizeci de milioane din capitalul fondului în posesiunile noastre, spuse Parson în concluzia perorației sale, dar acest lucru nu ar fi în acord cu dorința lui William Parson după cum știm prea bine, noi, nepoții și strănepoții.

Ha, ha, ha, făcu în sinea lui M.M., pe dracu' nu ți-ai dori să absorbi banii! Dar ai renunțat la idee după ce ți-am spus că Universitatea Chubb te-ar da în judecată. Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să rămâi cu dobânda fondului, care va completa cu o sumă bunicică ceea ce aduce Parson Products.

– De aceea, propunem ca jumătate din acest capital să fie donat Facultății de Medicină Chubb, pentru a continua să finanțeze Centrul Jackson Hughlings, în forma pe care o consideră oportună. Clădirea și pământurile vor fi donate Universității Chubb, iar cealaltă jumătate a capitalului va merge la Universitatea Chubb, pentru finanțarea proiectelor de infrastructură, decise de conducerea universității. Cu condiția ca orice clădire construită să poarte numele lui William Parson.

Ah, ce îmi place! scria parcă pe fața decanului Dowling, în vreme ce figura lui M.M. rămânea impasibilă. Decanul Dowling contempla transformarea centrului Hug într-un centru de

cercetare a psihozelor organice. Încercase să o convingă pe domnişoara Claire Ponsonby să-i doneze creierul fratelui ei decedat, dar fusese refuzat politicos. Acela da un creier psihotic! Nu că s-ar fi aşteptat să vadă vreo modificare anatomică majoră, dar spera să poată localiza o atrofiere a cortexului prefrontal, sau vreo aberaţie a corpului striat. Sau poate chiar o mică astrocitomă.

Mawson MacIntosh se gândea la destinaţia clădirilor care aveau să poarte numele lui William Parson. Una dintre ele trebuia să fie o galerie de artă, chiar dacă urma să rămână goală până la moartea ultimului descendent al lui Parson. Fie ca acea zi să vină cât mai curând!

– Domnişoară Dupre, spuse Roger Parson junior, este datoria dumneavoastră să transmiteţi celorlalţi acest document oficial, zise el după care i-l împinse peste masă, tuturor membrilor Centrului Jackson Hughlings, precum şi celor din colegiu. Ziua finală va fi vineri, 19 aprilie. Tot echipamentul şi mobila vor rămâne la dispoziţia decanului de la Medicină. Cu excepţia anumitor obiecte care vor fi donate laboratoarelor criminalistice ale departamentului Holloman. Unul dintre aceste obiecte este un nou microscop electronic. Am avut o mică discuţie, vedeţi dumneavoastră, cu guvernatorul statului, care mi-a spus cât lipsit de fonduri a devenit domeniul criminalistic.

Nu, nu, nu! se gândi decanul Dowling. Microscopul acela este al meu!

– Am fost asigurat de preşedintele MacIntosh, continuă Roger Parson junior, că toţi cei care doresc să rămână vor fi menţinuţi pe posturi.

Oricum, salariile vor fi recalculate în conformitate cu politica fiscală a Facultății de Medicină. Membrii universitari care doresc să rămână vor trece în subordinea profesorului Frank Watson. Pentru cei care vor să plece, domnișoară Dupre, vom aranja să primească un pachet compensatoriu care va include salariul pe un an de zile, plus toate contribuțiile la fondul de pensii. Își drese vocea, după care își potrivi ochelarii pe nas. Există două excepții de la această regulă. Una este profesorul Bob Smith, care, din păcate, nu mai este capabil să își continue cariera medicală. Pentru că vreme de șaisprezece ani a administrat centrul în mod admirabil, am aranjat să fie recompensat în maniera menționată aici. O altă hârtie fu împinsă în direcția Desdemonei. A doua excepție sunteți dumneavoastră, domnișoară Dupre. Din păcate, postul de director economic va dispărea și am înțeles de la profesorul MacIntosh că îi este imposibil să găsească o funcție similară în statutul universității. De aceea, am căzut de acord că pachetul de compensații ce vi se vor acorda va cuprinde următoarele... O a treia coală de hârtie. Desdemona își aruncă o privire pe ea. Salariul pe doi ani, plus toate contribuțiile la fondul de pensii. Dacă se căsătorea și renunța să mai meargă la serviciu, având în vedere salariul soțului, tot o să trăiască bine.

– Tamara, pune, te rog, în funcțiune filtrul de cafea, spuse ea.

– Îi dau decanului Dowling doi ani să ducă la faliment totul, îi spuse ea lui Carmine în acea seară. Este prea mult psihiatru și prea puțin

neurolog pentru a scoate ce-i mai bun din această unitate de cercetare bine organizată. Toate variantele de cercetare îl vor debusola. Spune-i lui Patrick să nu aibă rețineri în ceea ce privește echipamentul, Carmine. Să-l ia acum cât mai poate.

– Îți va săruta și mâinile și picioarele, Desdemona.

– N-are de ce, nu eu am făcut posibil acest lucru, oftă ea mulțumită. Oricum, mireasa ta are zestre. Dacă poți să mă ții pe mine și oricâți copii crezi că este necesar, atunci zestrea mea ar trebui să fie suficientă pentru a ne permite să cumpărăm o casă ca lumea. Îmi place acest apartament, dar nu este potrivit pentru creșterea copiilor.

– Nu, spuse el luându-i mâinile în ale sale, ține-ți zestrea pentru tine. Și așa, dacă cumva te răzgândești, vei avea bani suficienți pentru a te întoarce acasă, la Londra. Te rog să mă crezi că nu duc lipsă de bani.

– Ei bine, atunci gândește-te la asta, Carmine. Când a citit circulara lui Roger Parson junior, Addison Forbes a luat-o razna. Să lucreze sub conducerea lui Frank Watson? Ar prefera să moară de sifilis terțiar! A anunțat că îl va urma pe Nur Chandra, la Harvard, dar eu nu cred că Harvardul duce lipsă de neurochirurgi, așa că sper că Addison nu a încercat să ne aburească. Chestia e că îmi place la nebunie casa familiei Forbes. Și dacă ei se mută, atunci presupun că se va vinde pe o groază de bani, dar avem suficienți bani pentru a cumpăra casa? Apartamentul ăsta este al tău, sau e închiriat?

– Este al meu. Cred că aș putea să fac o

ofertă pentru casa familiei Forbes, dacă îți place atât de mult. Locația este ideală – East Holloman, cartierul unde stă familia mea. Încearcă să te împaci bine cu familia mea, Desdemona, o rugă el. Fosta mea soție credea că o spionează, pentru că mama, sau mama lui Patsy, sau vreuna din surorile noastre veneau foarte des în vizită. Dar nu era deloc vorba despre asta. Familiile italiene sunt mai unite.

Deși nu se schimbase în aparență, lui Carmine i se părea că nu mai este la fel de directă ca înainte. Nu dragostea era cea care-l orbea; de fapt îi deschidea ochii, ca să fie mai exact.

– Eu sunt cam timidă, spuse ea strângându-i mâna, și asta mă face să par snoabă. Nu cred că îmi va displăcea familia ta, Carmine. Și unul dintre motivele pentru care îmi doresc foarte mult casa familiei Forbes este turnul. Dacă Sofia și-ar dori vreodată să vină acasă, poate să meargă la școala Dormer Day și apoi la Chubb, iar turnul ar fi o cameră extraordinară pentru ea. Din câte mi-ai spus, Sofia are nevoie de o casă adevărată, nu să stea la Hampton Court Palace. Dacă nu o atragi acum, atunci peste un an va dispărea complet din viața ta.

Carmine simțea că-i dau lacrimile.

– Nu te merit, spuse el.

– Nu vorbi prostii! Oamenii primesc întotdeauna ceea ce merită.

PARTEA A CINCEA

Primăvara și vara anului 1966

31

În săptămâna care urmă punerii sub acuzare a lui Wesley le Clerc, învinuit de uciderea lui Charles Ponsonby, starea de spirit a populației se schimbă pe tot cuprinsul statului, sub influența televiziunilor. Indignarea publică provocată de existența unui criminal asemenea Monstrului din Connecticut crescuse în loc să scadă. Era văzut ca o dovadă a necredinței în Dumnezeu, a lipsei de moralitate, a existenței unei lumi pe cale să înnebunească sub presiunea modernității, sub avalanșa tehnologiei. Comunitatea tolerase aceste aberații genetice, favorizase formarea unui nou gen de ucigaș; și totuși nimeni nu părea să-și dea seama că acești criminali păreau la prima vedere cetățeni onești, care respectau legile. Sau că într-adevăr se multiplicau.

Wesley își văzuse visul cu ochii. Ajunsese un erou. Deși o mare parte din admiratorii lui erau de culoare, existau și destui albi, și cu toții nutreau convingerea că Wesley le Clerc făcuse dreptate, dincolo de puterea brațului lung al legii. Era greu de observat că influențele exercitate de justiție în

favoarea albilor dispăruseră în anumite state, în timp ce în altele procesul era în plină desfășurare. Cu mult mai ușor era să vezi familiile victimelor Monstrului apărând la televizor, în emisiuni unde li se puneau întrebări într-un stil care friza bunul-simț: „Ce-ați simțit când ați văzut capul fiicei dumneavoastră încastrat în plastic? Ați plâns? Ați leșinat? Ce părere aveți despre Wesley le Clerc?".

Wesley fusese acuzat de crimă cu premeditare, și discuția se purta doar asupra acestui aspect. Cum intrase deja sub lumina reflectoarelor, Wesley știa foarte bine că, pentru a rămâne acolo, trebuia să fie judecat. Dacă și-ar fi recunoscut vinovăția, n-ar mai fi apărut în fața unui judecător decât pentru a primi pedeapsa. Astfel se declară nevinovat și fu trimis în judecată, fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauțiune. Când ieșise de la tribunal după această înfățișare fusese abordat de către un avocat celebru, alb, care se recomandase drept conducătorul noii echipe de apărători a lui Wesley. Restul echipei era alcătuit din alți avocați albi, bine hrăniți, care se înghesuiau în spatele lui. Spre indignarea lor, Wesley îi refuză.

– Mai duceți-vă dracului, și spuneți-i lui Mohammed el Nesr că am văzut adevărata lumină, zise Wesley. O să trec prin chestia asta asemenea oricărui negrotei de rând, cu un avocat din oficiu. Mâna lui indică un tânăr de culoare, care ținea în mână o servietă. Peste față îi trecu o umbră de durere, oftă. Aș fi putut să fiu eu în locul lui, peste zece ani, dar mi-am ales altă cale.

După ce exaltarea care-l cuprinsese în timpul drumului de întoarcere către celula sa, drum făcut în compania lui Carmine Delmonico, se estompase și apoi dispăruse, Wesley trecu printr-o serie de

schimbări care poate aveau o oarecare legătură cu ceea ce Carmine îi spusese, dar care se datorau în cea mai mare parte faptului că văzuse de la o distanță mai mică de un metru cum dispare viața din ochii cuiva. Din Charles Ponsoby nu mai rămăsese decât o carcasă, și ceea ce-l înspăimânta pe Wesley cel mai tare era că spiritul acela rău fusese eliberat și acum își căuta un nou trup în care să se încarneze. Aici Allah intra în conflict cu Hristos și cu Buddha, așa că începu să se roage la toți trei.

Și totuși simți cum și lui îi revenea puterea, un alt fel de putere. Avea să reușească cumva să transforme această gravă greșeală într-o victorie.

Primele semne ale unei victorii apărură odată cu transferarea sa la închisoarea statală din Holloman, unde avea să-și petreacă lunile dintre comiterea faptei și judecată. Când ajunsese acolo, ceilalți deținuți îl întâmpinaseră cu ovații, aclamându-l zgomotos. Patul lui situat într-o celulă de patru oameni, era plin de daruri – țigări și trabucuri, brichete, reviste, dulciuri, un ceas de aur Rolex, șapte brățări de aur, nouă lanțuri, un ghiul cu diamant mare. Nu mai trebuia să se teamă că avea să fie violat la dușuri! Nici gardienii nu-i creau probleme. Toți îl salutau respectuos și își exprimau aprecierea prin atitudinea lor. Când solicită un covoraș de rugăciune, apăru imediat un Shiraz magnific și ori de câte ori intra în sala de mese sau în curtea unde făceau exerciții fizice era ovaționat. Albi sau de culoare, toți deținuții și toți gardienii îl iubeau.

O grămadă de oameni de toate rasele și culorile erau de părere că Wesley le Clerc n-ar

trebui condamnat. Editorii de la marile ziare primeau sute de scrisori din toate colțurile țării. Liniile telefonice ale posturilor de radio erau luate cu asalt. Telegramele se adunau pe biroul guvernatorului. Procuratura din Holloman a încercat să-l convingă pe Wesley să își recunoască vinovăția, pentru a primi o pedeapsă mult mai mică, dar noul erou n-avea de gând să se tocmească cu polițiștii. El voia să fie judecat, și asta s-a și întâmplat în cele din urmă.

Procesul începuse în primele zile ale lui iunie, cu câteva luni înainte de termenul normal. Factorii de decizie ajunseră la concluzia că orice amânare n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Chestia asta nu era o minune de trei zile, de care oamenii să uite imediat. S-o facem acum, ca să scăpăm odată pentru totdeauna!

Niciodată un juriu nu fusese ales cu mai multă grijă. Opt dintre jurați erau de culoare, patru albi, șase femei și șase bărbați, unii bogații, alții muncitori, ba chiar figurau printre ei și doi șomeri, care-și pierduseră slujba deși nu li se putuse reproșa nimic.

Varianta lui pe care o susținu și în fața judecătorului și a juraților fu aceea că nu plănuise crima, că mulțimea îl împinsese să facă asta, că nu mai trăsese vreodată cu arma, ba mai mult, nu-și amintea să fi avut vreo armă asupra sa. Faptul că întreaga tărășenie fusese înregistrată pe bandă video era irelevant; el nu făcuse decât să protesteze împotriva tratamentului la care erau supuși semenii săi.

Juriul decise că fusese vorba de o crimă fără premeditare și recomandase ca pedeapsa să fie

blândă. Judecătorul Douglas Thwaites, care era un om dur, dăduse o pedeapsă de douăzeci de ani de închisoare, cu eventualitatea eliberării condiționate după doisprezece. Un verdict la care se așteptase toată lumea.

Procesul durase cinci zile și se încheiase într-o vineri, zi ce marcase apogeul unei primăveri pe care guvernatorul n-ar mai fi vrut s-o retrăiască. Demonstrațiile se transformaseră în revolte, soldate cu aprinderea caselor, devastarea magazinelor sau traficarea armelor de foc. În ciuda faptului că discipolul Ali el Kadi se întorsese împotriva sa, Mohammed el Nesr profită de ocazie și antrenă Brigăzile Negre într-un mic război care se sfârși cu un raid al poliției la numărul 18 de pe Fifteenth Street, în Hollow, unde fuseseră găsite peste o mie de arme de foc. Niciun polițist nu reușise să înțeleagă de ce Mohammed nu-și mutase arsenalul de acolo înainte de respectivul raid. Niciunul în afară de Carmine, care își dăduse seama că Mohammed începuse să piardă teren, lucru de care era și el conștient. Chiar și oamenii lui începuseră să-l admire mai mult pe Wesley le Clerc.

Cum Brigăzile Negre fuseseră scăpate de sub control, cu o săptămână înainte de începutul procesului lui Wesley devenise clar că urma să aibă loc o demonstrație masivă de susținere pentru cel care îl ucisese pe Monstru, și că nu toți cei care se pregăteau să mărșăluiască spre Holloman aveau intenții pașnice. Spionii și informatorii vorbeau despre 100 000 de negri și de 75 000 de albi, protestatari ce urmau să se întâlnească în Holloman

Green în lunea în care trebuia să înceapă procesul lui Wesley. Veneau din Los Angeles, Chicago, Baton Rouge (orașul natal al lui Wesley) și din Atlanta, deși cei mai mulți locuiau în New York, Connecticut și Massachusetts. Locul de întâlnire fusese stabilit – parcul Maltravers, o grădină botanică situată la o distanță de șaisprezece kilometri de Holloman. Și acolo, începând de sâmbătă, oamenii aveau să se adune cu miile. Marșul spre Holloman Green fusese programat pentru ora cinci dimineața, luni, și era foarte bine organizat. Locuitorii din Holloman, îngroziți, își baricadaseră ferestrele magazinelor, ușile și geamurile de la parterul caselor, temându-se de războiul urban care avea, fără doar și poate, să izbucnească.

Sâmbătă de dimineață guvernatorul chemase Garda Națională, care trecuse zgomotos prin Holloman în zorii zilei de luni, pentru a ocupa Holloman Green înaintea demonstranților. Transportoare de trupe, blindate și camioane imense zguduiseră din temelii clădirile orașului, în timp ce locuitorii se repeziseră înfricoșați la ferestre, să vadă grozăvia.

Dar manifestanții nu mai apăruseră. Nimeni nu cunoștea motivul. Poate pentru că fuseseră descurajați de perspectiva unei înfruntări cu trupele Gărzii Naționale, sau poate că cei mai mulți nu doriseră decât să ajungă în parcul Maltravers. Luni la prânz parcul Maltravers era gol. Complet gol. Procesul lui Wesley le Clerc continuase cu doar cinci sute de protestatari în Holloman Green, supravegheați de o mulțime impresionantă de soldați ai Gărzii Naționale, iar când verdictul fusese pronunțat, vineri după-amiaza, cei cinci

sute de demonstranți plecaseră acasă, blânzi ca niște mielușei. Oare aceasta se datora demonstrației de forță a oficialităților? Sau simpla întâlnire fusese suficientă pentru a-i satisface pe cei care veniseră în parcul Maltravers?

Wesley le Clerc nu pierduse prea mult timp făcându-și griji sau întrebându-se ce se întâmplase cu susținătorii săi. Vineri seara fusese transferat la o închisoare de maximă securitate din nordul statului, iar în lunea imediat următoare, el formulase o cerere scrisă, adresată comandantului închisorii, prin care solicita permisiunea pentru înscrierea la cursuri pregătitoare pentru admiterea la facultatea de drept. Oficialul, inteligent, îi aprobă imediat cererea. Până la urmă Wesley le Clerc nu avea decât douăzeci și cinci de ani. Dacă era eliberat condiționat la prima sa solicitare urma să împlinească treizeci și șapte, și probabil că avea să obțină doctoratul în jurisprudență. Din cauza cazierului n-o să poată intra într-un barou, dar cunoștințele pe care le va poseda vor fi mult mai importante. Specialitatea lui avea să fie Curtea Supremă a Statelor Unite. Până la urmă, era ucigașul Monstrului, Omul Sfânt din Holloman. Să-ți plângi de milă, Mohammed el Nesr, nu ești decât un *fost*. *Eu* sunt Omul!

32

Carmine și Desdemona se căsătoriră la începutul lui mai și plecară să-și petreacă luna de miere în Los Angeles, ca oaspeți ai lui Myron

Mendel Mandelbaum. Palatul de pe Hampton Court era atât de mare încât prezența lor nu-i deranja deloc nici pe Myron, și nici pe Sandra. Myron stătea la dispoziția lor, dacă doreau, în timp ce Sandra era cu capul în nori. Spre surprinderea lui Carmine, dar și a lui Myron, Sophia se simțea atrasă de Desdemona, care presupunea că noua ei fată vitregă îi aprecia stilul de abordare direct, fără ocolișuri. Se purta cu ea ca și cu un adult responsabil, cu capul pe umeri. Perspectivele erau încurajatoare.

În Holloman, lucrurile nu stăteau la fel de bine. De parcă Hugul n-ar fi fost scena atâtor scandaluri în ultimele câteva luni, se mai produse unul, când doamna Robin Forbes înaintă o plângere la poliția din Holloman, susținând că soțul ei o otrăvește. Audiat de proaspăt decorații detectivi sergenți Abe Goldberg și Corey Marshall, doctorul Addison Forbes respinse acuzațiile cu furie și dezgust și-i invită pe polițiști să preleveze probe din absolut toate felurile de mâncare și din toate lichidele din casă, după care se retrase în turnul său. Când analizele (inclusiv cele ale urinei, fecalelor și vomei) se dovediră a fi negative, Forbes își puse toate cărțile și hârtiile în cufere și se mută la Fort Lauderdale. Acolo se alătură personalului unei clinici de neurologie geriatrică. Nu-l interesaseră niciodată atacurile cerebrale și demența senilă, dar le prefera profesorului Frank Watson și doamnei Robin Forbes, căreia îi intentase divorț. Când avocații lui Carmine îl contactaseră pentru a-l întreba dacă are de gând să înstrăineze casa de pe East Circle, o vânduse pentru mult mai puțin decât valora doar pentru a

se răzbuna pe Robin, care-i cerea jumătate din sumă. După ce se chinuise să se decidă care dintre fiicele sale avea mai mare nevoie de ea, Robin se mutase la Boston, la viitoarea ginecologă Roberta. Robina îi trimisese surorii sale o scrisoare pentru a-și exprima compasiunea, dar Roberta era de fapt încântată să aibă o menajeră în casă.

Toate astea însemnau că Desdemona putea acum să-i ofere turnul Sophiei.

– Este de-a dreptul divin, spuse ea pe un ton neutru, nevrând să pară prea entuziasmată. Camera de sus are și o terasă – ai putea să o folosești ca living, iar pe cea de dedesubt ca dormitor, dacă facem câteva modificări mici, adică adăugăm o baie și o chicinetă. Carmine și cu mine ne-am gândit că ai putea, dacă vrei, să termini liceul la Dormer, și apoi să te gândești la o universitate bună. Cine știe, n-ar fi exclus ca, înainte să împlinești vârsta necesară pentru a te înscrie la facultate, lucrurile să se schimbe, și să fie primite și fete. Ai fi interesată?

Adolescenta sofisticată țipă de bucurie. Sophia îi încolăci gâtul Desdemonei cu brațele și o sărută.

– Oh, da, mulțumesc!

Iulie era pe sfârșite când Claire Ponsonby îi trimise un mesaj lui Carmine, prin care îi spunea c-ar vrea să stea de vorbă cu el. Cererea ei îl surprinse, dar nu atât de tare încât să-i altereze starea de beatitudine care pusese stăpânire pe el în acea frumoasă zi când florile înfloreau și păsărelele ciripeau. Sophia venise de la L.A. cu două săptămâni în urmă și încă nu se decisese dacă era mai bine să tapeteze sau să zugrăvească pereții turnului. Îl uimea

câte subiecte de discuție își găseau, ea și Desdemona, după cum îl uluia și soția lui, cândva atât de scorțoasă. Cât de singură trebuia să fi fost, economisind, punând bani deoparte pentru a-și putea cumpăra o viață care, judecând după cât de bine se simțea căsătorită, n-ar fi satisfăcut-o niciodată. Deși poate că bucuria se datora și sarcinii. Rămăsese gravidă cu câteva luni înainte de căsătorie; copilul avea să se nască în noiembrie, iar Sophia nu-și putea stăpâni nerăbdarea. Nu era de mirare, deci, că nici Claire Ponsonby nu avusese puterea să-i spulbere lui Carmine senzația de împlinire, chiar dacă aceasta venise destul de târziu.

Stătea împreună cu câinele ei pe verandă. Două scaune erau așezate de-o parte și de alta a unei mese mici și albe, din răchită, pe care se aflau o cană mare de limonadă, două pahare și un platou cu prăjiturele.

– Domnule locotenent, spuse ea când el urcă scările.

– Acum sunt căpitan, preciză el.

– Vai, vai! Domnul căpitan Delmonico. Sună bine. Stai jos și servește-te cu niște limonadă. E o veche rețetă de familie.

– Mulțumesc, o să mă așez, dar limonadă nu beau.

– Nu vrei să mănânci sau să bei nimic făcut de mâinile mele, nu-i așa, domnule căpitan? întrebă ea candidă.

– Sincer, n-aș prea vrea.

– Te iert. Atunci să ne așezăm.

– De ce ați vrut să stați de vorbă cu mine, domnișoară Ponsonby?

– Două motive. Primul – am de gând să mă mut, și deși avocații mei mi-au spus că nimeni nu mă poate împiedica s-o fac, m-am gândit că totuși e mai bine să te informez și pe dumneata. Dubița lui Charles este încărcată cu lucrurile pe care vreau să le iau cu mine și am angajat un student de la Chubb să ne conducă, pe mine și pe Biddy, la New York în seara asta. Am vândut Mustangul.

– Credeam că imobilul de la numărul șase de pe Ponsonby Lane avea să fie ultima dumneavoastră locuință.

– Am descoperit acum că nicăieri nu mă simt acasă fără dragul meu Charles. Apoi mi s-a făcut o ofertă în legătură cu casa asta, o ofertă pe care pur și simplu n-am putut să o refuz. Ai putea crede că nimeni n-ar vrea să cumpere un astfel de imobil, dar te înșeli. Maiorul F. Sharp Minor mi-a oferit o sumă frumoasă de bani pe casă, pe care, cred, vrea să o transforme într-un muzeu al ororii. Mai mulți agenți de turism din New York au pus la punct un program care include o excursie de două zile. În prima zi autocarul va parcurge minunatele ținuturi rustice din Connecticut, urmând ca cina și cazarea să fie asigurate de motelul maiorului – motel pe care-l renovează acum. A doua zi – un tur în celebrul tunel. Hrănirea căprioarelor care în mod sigur vor aștepta la ușa din pădure a tunelului. O plimbare înapoi la cuibul Monstrului, unde se vor putea admira paisprezece imitații de capete, amplasate în vechea firidă. Bineînțeles, în tot acest timp se vor auzi țipete și urlete, prin intermediul unui sistem audio. Maiorul va modifica vechiul living pentru ca să poată lua masa acolo treizeci de persoane, iar sufrageria va

fi transformată în bucătărie. Până la urmă, nu poți să pui un bucătar profesionist să gătească pe o sobă Aga, și să se plimbe încoace și încolo sub ochii oamenilor. Apoi autocarul se va întoarce în New York, încheie Claire pe un ton plat.

Iisuse, cât sarcasm! Carmine o asculta uluit, bucuros că ea nu-i putea vedea gura căscată.

– Mi-am închipuit că nu crezi nimic din toate astea.

– Păi nu cred. Totuşi, am fost asigurată că aceste lucruri există cu adevărat. În cazul acesta de ce n-aş profita de pe urma lor? Astfel o să pot începe o viață nouă undeva departe de Connecticut. Mă gândesc să plec în Arizona sau în New Mexico.

– Îți doresc mult noroc. Și al doilea motiv care este?

– O explicație, spuse ea, pe un ton mai blând, care îi amintea de acea Claire pe care o simpatizase, ba chiar o plăcuse. Nu cred despre dumneata că ai putea întruchipa genul de polițist brutal, căpitane. Întotdeauna mi-ai părut mai degrabă un tip devotat muncii dumitale, sincer, ba chiar și altruist. Pot să înțeleg de ce am fost suspectată de acele crime îngrozitoare, de vreme ce dumneata continui să crezi că fratele meu e făptașul. Teoria mea este că Charles și cu mine am picat cumva de fraieri, că altcineva a fost artizanul acestor... renovări care au avut loc în pivnițele noastre. Oftă. Dar chiar și așa, am decis că dumneata ești îndeajuns de bine crescut pentru a-mi pune întrebări asemenea unui gentleman – cu discreție și politețe.

În sfârșit, victorie! Carmine se aplecă înainte în scaunul său, cu mâinile împreunate.

– Mulțumesc, domnișoară Ponsonby. Aș vrea să încep prin a vă întreba ce știți despre moartea tatălui dumneavoastră?

– Mi-am închipuit că o să mă întrebi asta. Își întinse picioarele lungi și musculoase și le încrucișă la nivelul gleznelor, cu cel de deasupra jucându-se cu ciuful lui Biddy. Eram foarte bogați înainte de criză și trăiam bine. Nouă, celor din familia Ponsonby ne-a plăcut întotdeauna să trăim bine – muzică de calitate, mâncare excelentă, vin bun, lucruri frumoase în jurul nostru. Și mama provenea dintr-o familie similară, din Shaker Heights. Dar căsătoria cu tatăl meu nu a fost una întemeiată pe dragoste. Părinții mei s-au văzut nevoiți să se căsătorească pentru că mama era însărcinată cu Charles. Mama ar fi făcut orice efort pentru a-l prinde pe tata în mrejele ei, însă el se lăsa greu. Dar când s-a îngroșat gluma, s-a purtat ca un gentleman. Charles a venit pe lume șase luni mai târziu. La doi ani după aceea a apărut Morton, și după încă doi ani, m-am născut eu.

Piciorul se opri. Biddy scheună până când mângâierile reîncepură. Atunci închise ochii și își puse botul pe labele din față. Claire continuă:

– Întotdeauna am avut menajeră și femeie de serviciu. Vreau să spun o menajeră permanentă, care locuia cu noi și care se ocupa de treburile mai ușoare din gospodărie, în afară de prepararea mâncării. Mamei îi plăcea să gătească, dar detesta să spele vasele sau să curețe cartofi. Nu cred că era foarte dură sau despotică, dar într-o bună zi menajera a demisionat. Și tati a adus-o acasă pe doamna Catone – Louisa Catone. Mama era lividă de furie. *Lividă!* Cum îndrăznea să-i uzurpe

prerogativele, şi aşa mai departe. Dar şi lui tati îi plăcea să-şi impună punctul de vedere, ca şi lui mami, aşa că doamna Catone a rămas. Era o bijuterie de femeie, lucru care o scotea pe mama din sărite. Presupun că mama a ştiut încă de la început că doamna Catone era amanta lui tati, dar lucrurile au mers bine multă vreme. Apoi a izbucnit o ceartă îngrozitoare! Mama insista ca doamna Catone să plece, tata voia să rămână.

– Doamna Catone avea copii? întrebă Carmine.

– Da, o fetiţă pe nume Emma. Cu câteva luni mai mare decât mine, spuse Claire visătoare şi zâmbi. Ne jucam împreună, mâncam împreună. Vederea mea nu era foarte bună, nici măcar pe vremea aceea, aşa că Emma devenise micul meu câine călăuzitor. Charles şi Morton o detestau. Vezi dumneata, cearta avusese loc fiindcă mama descoperise că Emma era copilul lui tati, sora noastră vitregă. Charles a găsit certificatul de naştere.

Rămase tăcută, mângâind-o în continuare cu piciorul pe Biddy.

– Şi cum s-a terminat cearta aceea? o întrerupse Carmine din visare.

– Surprinzător, şi nu chiar. Tati a fost chemat de urgenţă la o întâlnire de afaceri în ziua următoare şi doamna Catone a plecat cu Emma.

– Când s-a întâmplat asta, în raport cu momentul morţii tatălui tău?

– Stai să mă gândesc... Aveam aproape şase ani când a fost ucis... Cu un an înainte. În iarna precedentă.

– De cât timp stătea doamna Catone la voi când a plecat?

– De optsprezece luni. Era o femeie foarte frumoasă, și Emma îi semăna leit. Brunetă. Metisă, deși mai mult albă. Avea un glas minunat – vesel, mieros. Păcat că vorbele pe care le rostea cu glasul acela erau întotdeauna atât de banale.

– Deci mama ta a concediat-o în timp ce tatăl tău era plecat?

– Da, dar cred că a mai existat și altceva la mijloc. Dacă noi, copiii, am fi fost un pic mai mari, ți-aș fi putut spune mai multe, sau dacă eu, ca fată, m-aşi fi născut prima... băieții nu sunt niște observatori foarte buni atunci când vine vorba de sentimente, cel puțin așa mi se pare mie. Mama reușea să sperie oamenii. Avea o anume putere în sensul ăsta. Am vorbit de multe ori cu Charles despre acest lucru, și am decis amândoi că mama ar fi amenințat că o ucide pe Emma dacă ele două nu dispăreau pentru totdeauna. Și doamna Catone a crezut-o.

– Cum a reacționat tatăl vostru când s-a întors acasă?

– A urmat o ceartă cumplită. Tati a lovit-o pe mama și apoi a ieșit în fugă din casă. Nu s-a întors vreme de câteva zile, cred, poate chiar săptămâni. O perioadă lungă, oricum. Mi-aduc aminte că mama se plimba nervoasă de colo-colo. Apoi tati a revenit acasă. Arăta îngrozitor, n-a mai vorbit cu mama, și de câte ori ea încerca să-l atingă o lovea sau o împingea la o parte. Câtă ură! Și el... plângea. Tot timpul, cel puțin așa ni se părea nouă. Înclin să cred că s-a întors acasă pentru noi, dar nu era deloc în apele lui.

– Crezi că tatăl vostru s-a dus să o caute pe doamna Catone, dar n-a găsit-o?

Ochii albaștri și apoși erau pironiți într-o infinitate oarbă.

– Ei bine, este cea mai logică explicație, nu-i așa? Divorțul nu era condamnat prea tare, nici măcar pe vremea aceea, dar cu toate astea tati preferase să o aducă pe doamna Catone la noi în casă, ca servitoare. Pe mama o folosea pentru a menține aparențele, pe doamna Catone pentru plăceri carnale. Căsătoria cu o mulatră din Caraibe i-ar fi afectat poziția socială, iar tati ținea mult la statutul său. Până la urmă era un Ponsonby din Holloman.

Cât de detașată părea, se gândi Carmine.

– Mama voastră a știut că banii s-au pierdut în criza de pe Wall Street?

– A aflat după moartea lui tati.

– Ea l-a omorât?

– Oh, da. În după-amiaza aceea s-au certat îngrozitor, îi puteam auzi de sus. N-am reușit să deslușim tot ce-și strigau, dar am auzit destul pentru a înțelege că tata le iubea pe doamna Catone și pe Emma. Și că intenționa s-o părăsească pe mama. Și-a îmbrăcat costumul cel mai bun, s-a urcat mașină și dus a fost. Mama ne-a încuiat pe noi trei în dormitorul lui Charles și a plecat cu a doua mașină. Începuse să ningă. Vocea începuse să-i semene cu cea a unui copil, de parcă forța acelor amintiri ar fi împins-o înapoi în timp. Fulgii de zăpadă dansau așa cum vezi doar în globurile de cristal. Am așteptat atât de mult! Apoi am auzit mașina mamei și am început să batem în ușă. Mama a descuiat-o și am ieșit cu toții repede afară – oh, trebuia să mergem la toaletă. Băieții m-au lăsat pe mine să mă duc

prima. Când am ieșit am văzut-o pe mama stând în hol cu o bâtă de baseball în mâna dreaptă. Bâta era plină de sânge, și la fel și ea. Apoi Charles și Morton au ieșit din baie, au văzut-o și ei și au luat-o de acolo. Au dezbrăcat-o și au spălat-o, dar mie mi-era atât de foame încât m-am dus înaintea lor la bucătărie. Charles și Morton au făcut focul în vechea sobă care se afla unde e acum soba Aga și au ars bâta de baseball și hainele ei. Îngrozitor de trist! Morton n-a mai fost niciodată același.

– Vrei să spui că până atunci fusese... cum să spun, normal?

– Destul de normal, căpitane, deși încă nu mergea la școală... Mama nu ne lăsa să ne ducem decât după ce împlineam opt ani. Dar din ziua aceea Morton n-a mai scos niciun cuvânt. Și nici n-a mai admis că există vreo lume. Oh, crizele pe care le făcea! Mamei nu-i era frică de nimic și de nimeni. În afară de Morton, când acesta avea vreo criză. Era turbat, imposibil de controlat.

– A venit poliția la voi?

– Bineînțeles. Le-am zis că mama a stat acasă cu noi, în pat, avea o migrenă. Când i-au spus că tati era mort, au apucat-o istericalele. Mama lui Bob Smith a venit la noi, ne-a dat să mâncăm și a stat cu mama. Câteva zile mai târziu am aflat că pierdusem toți banii din cauza crizei.

Pe Carmine începuseră să-l doară genunchii. Scaunul era prea jos. Se ridică și dădu o tură pe verandă. Cu coada ochiului observă că Claire Ponsonby încheiase pregătirile de plecare. Dubița parcată pe alee era plină de genți, cutii, o pereche de geamantane asortate micuțe, de pe vremea când

se călătorea mult mai elegant. Nu mai voia să se așeze, așa că se sprijini de balustradă.

– Știați că doamna Catone și Emma au murit și ele tot în seara aceea? întrebă el. Mama voastră i-a ucis pe toți trei cu bâta de baseball.

Chipul lui Claire încremeni din cauza șocului. Piciorul cu care mângâiase câinele se ridică brusc, de parcă ar fi fost străbătut de un spasm. Carmine îi turnă un pahar de limonadă, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să meargă să caute ceva mai tare. Dar Claire bău conținutul paharului și își reveni întrucâtva.

– Deci asta s-a ales de ele, spuse ea încet. Și în tot timpul ăsta eu și Charles ne-am tot întrebat. Nimeni nu ne-a spus cine erau celelalte două persoane, vorbeau doar despre o bandă de vagabonzi pe care îi apucase amocul și începuseră să ucidă pe toți cei care le ieșeau în cale. Am presupus că mama s-a folosit de scuza asta ca să-și acopere fapta, și că celelalte două persoane făceau parte din banda aceea. Brusc se ridică în scaun și-și întinse o mână spre Carmine, implorându-l. Povestește-mi tot, căpitane! Ce s-a întâmplat?

– Sunt sigur că aveați dreptate când ați presupus că tatăl vostru i-a spus mamei că avea să plece, pentru a începe o viață nouă. Cu siguranță le găsise pe doamna Catone și pe Emma, dar când s-a dus să se întâlnească cu ele la gară le revedea după o absență îndelungată, pentru că ambele se aflau într-o stare deplorabilă. N-aveau bani, erau nemâncate. Cei două mii de dolari care s-au găsit asupra lui reprezentau probabil tot ce putuse să strângă pentru noul lui început, spuse

Carmine. Cele două Catone se ascundeau în zăpadă, ceea ce mă face să cred că mama voastră avea într-adevăr capacitatea de a speria foarte tare oamenii. Bietul om. I-a spus prea multe mamei voastre, și drept urmare au murit trei oameni.

– Toți acești ani eu n-am știut, n-am știut... Nici măcar n-am bănuit... Ochii ei se întoarseră spre fața lui, de parcă l-ar fi putut vedea, exprimând o puternică emoție. Nu-i așa că e o ironie a soartii?

– Vreți să vă aduc ceva de băut, doamnă?

– Nu, mulțumesc, mi-am revenit. Își trase picioarele și le băgă sub scaun.

– Îmi puteți povesti ceva despre viața dumneavoastră de după acel incident?

Un umăr se ridică, gura îi căzu.

– Ce-ai vrea să știi? Mama n-a mai fost niciodată aceeași.

– Nimeni din afară n-a încercat să vă ajute?

– Vrei să spui familia Smith, familia Courtenay și ceilalți asemeni lor? Mama susținea că-și bagă nasul unde nu le fierbe oala. Câteva doze din răutatea și nepolitețea mamei aveau un efect garantat, mai bun ca uleiul de castor. La un moment dat au renunțat, ne-au lăsat în pace. Ne-am descurcat, căpitane. Da, ne-am descurcat. Aveam un venit modest, pe care mama îl suplimenta din vânzarea de terenuri. O ajutau și ai ei, cred. Charles a mers la școala Dormer Day, la fel și eu, iar ea avut grijă să plătească taxele cu regularitate.

– Dar Morton?

– Ne-a vizitat un funcționar care se ocupa cu problemele legate de educație, s-a uitat o dată la

el și dus a fost. Charles le spunea tuturor că era autist, dar nu voia decât să tempereze curiozitatea. Autismul nu se declanșează în ziua când mama ta îl ucide pe tatăl tău. E o problemă psihiatrică complet diferită. Cu toate astea noi țineam la el, știi cum e. Crizele lui de furie n-aveau nicio legătură cu Charles sau cu mine, ci erau provocate de mama și de străinii care veneau și strigau.

– Moartea lui neașteptată v-a surprins?

– Cred că mai corect ar fi să spun că m-a șocat de-a dreptul. 1939 a fost cel mai prost an din viața mea. Stăteam cu cărțile mele și învățam și dintr-odată – pac! – s-a lăsat un văl gri și-am orbit pe viață. După o vizită la oculist eram deja în tren spre Cleveland. Imediat ce am ajuns la școala pentru nevăzători m-a sunat Charles și mi-a spus că a murit Morton. Pur și simplu a căzut secerat! Se scutură, înfiorată.

– Susțineți că mama voastră nu era foarte sănătoasă la cap nici înainte de ianuarie 1930, dar e evident că a reușit să ascundă acest lucru destul de bine. Deci ce s-a întâmplat la sfârșitul lui 1941, ce eveniment a declanșat demența?

Figura lui Claire se schimonosi.

– Ce s-a întâmplat imediat după Pearl Harbor? Charles a spus că se căsătorește. Nu avea decât douăzeci de ani, dar se apropia de majorat. Era în primii ani de facultate, la Chubb. Întâlnise o fată din Smith la un dans și se îndrăgostise la prima vedere. Singura modalitate prin care mama putea să-i despartă era să nu mai țină seama de nicio regulă. Vreau să spun că a înnebunit de-a binelea, era turbată de furie. Fata a fugit. M-am oferit să mă întorc acasă, să am grijă de mama –

vreme de aproape douăzeci și doi de ani, după cum s-a văzut. Nu că n-aş fi făcut pentru Charles și mai mult decât atât. Să nu crezi că eram sclava mamei – am învățat să o controlez. Dar cât a trăit ea, Charles și cu mine n-am putut să ne bucurăm prea mult de plăcerea oferită de mâncarea, vinul și muzica de calitate. Dumneata, căpitane, dumneata și mama mi-ați distrus viața. Doar trei ani prețioși, trei ani în care l-am avut pe Charles numai pentru mine, astea sunt toate amintirile mele. Trei ani prețioși...

Fascinat, Carmine se trezi întrebându-se dacă nu cumva Danny Marciano avea dreptate. Oare fratele și sora fuseseră amanți?

– V-ați urât mama foarte mult, spuse el.

– Am urât-o din tot sufletul! Am urât-o! Îți dai seama, continuă ea, brusc înviorată, că de la treisprezece la optsprezece ani Charles a trăit în debaraua de sub scări? Furia i se evaporase. În ochi îi apăruse o sclipire de teamă, care dispăru când își duse mâinile la gură. Oh, n-am vrut să spun asta. Mi-a scăpat. Mi-a scăpat.

– E mai bine să te descarci decât să ții secretul pentru tine, o liniști Carmine. Haide, acum dacă tot ați scăpat-o...

– Mulți ani după aceea Charles mi-a spus că îl prinsese masturbându-se. A început să țipe, să urle, să scuipe, să muște și să lovească – el nu riposta niciodată când era lovit de mama. Eu reacționam de fiecare dată, dar Charles parcă era un iepure hipnotizat de cobră. Nu i-a mai vorbit niciodată, lucru care i-a sfâșiat biata lui inimă. Când s-a întors de la școală sau dintr-o vizită pe care i-o făcuse lui Bob Smith, l-a băgat în debara.

Era o debara mare, cu un bec. Oh, mama s-a dovedit foarte grijulie! Avea o saltea pe podea, un scaun tare şi un raft pe care-l putea folosi drept masă. Îi aducea mâncarea pe o tavă, pe care o lua după aceea. Își făcea nevoile într-o găleată pe care trebuia să o golească şi să o spele în fiecare dimineață. Până să plec la Cleveland eu eram cea care-i duceam de mâncare, dar nici eu n-aveam voie să vorbesc cu el.

Carmine simțea că se sufocă de indignare.

– Dar asta e ridicol! țipă el. A frecventat o şcoală foarte bună – avea profesori, un diriginte, un director – nu trebuia decât să spună cuiva ce se întâmpla! S-ar fi luat imediat măsuri.

– Charles nu prea avea obiceiul să se confeseze, zise Claire, ridicându-şi bărbia. O adora pe mama, îl învinovățea pe tati pentru tot. Ar fi trebuit să o înfrunte, dar el n-a făcut-o niciodată. Debaraua era pedeapsa lui pentru un păcat teribil, și el a ales să-şi ispășească pedeapsa. În ziua în care a împlinit optsprezece ani l-a lăsat să iasă din debara. Dar nu i-a mai vorbit niciodată. Ridică din umeri. Ăsta era Charles. Poate așa veți înțelege de ce refuz să cred că el a făcut vreunul din lucrurile alea teribile. Charles n-ar fi putut niciodată să violeze sau să tortureze pe cineva, era prea pasiv.

Carmine se îndreptă de spate, își flexă degetele, care-i amorțiseră puțin, fiindcă strânsese prea tare balustrada.

– Dumnezeu ştie că n-am niciun motiv să vă supăr și mai tare, domnișoară Ponsonby, dar vă asigur că Charles era Monstrul din Connecticut. Dacă n-ar fi fost, maiorul F. Sharp Minor nu v-ar

fi dat bani să începeți o nouă viață în Arizona sau New Mexico. Se îndreptă spre scări. Trebuie să plec. Nu, nu vă ridicați. Vă mulțumesc pentru tot, ați reușit să-mi lămuriți anumite lucruri care mă chinuiau de luni întregi. Le chema Louisa și Emma Catone? Bine. Știu unde sunt îngropate. O să le pun o piatră funerară pe mormânt. Știți cumva dacă doamna Catone practica vreo religie?

– Ai vorbit exact ca un polițist prefăcut, căpitane. Da, era catolică. Cred c-ar fi trebuit să contribui și eu la ridicarea unui monument funerar, pentru că Emma era sora mea vitregă, dar sunt convinsă că înțelegi de ce n-am s-o fac. *Arrivederci.*

33

Claire Ponsonby rămase pe verandă multă vreme după ce căpitanul Carmine Delmonico plecase.

Își plimbă privirea peste copacii care înconjurau casa, amintindu-și cum petrecuse Morton ore în șir în zilele în care nu se dusese la școală. Săpase un tunel pentru că știa că într-o zi acesta avea să se dovedească foarte folositor. În timp ce muncea se gândea, iar trupul i se oțelea, căpătând vigoarea celor care trudesc din greu și mănâncă puțin. Oh, Charles îl iubise! Îl iubise mai mult chiar decât pe mama. Îl învățase să scrie și să citească, îi dăduse o educație selectă. Charles își dădea seama că el și Morton se completau unul pe celălalt. Împărțeau cărțile, nu însă și munca. Pentru că Charles se temea de tunel atât

de tare încât nu putea să stea prea mult în el. În timp ce Morton nu se simțea nicăieri mai viu decât în tunel, săpând, scurmând, scoțând afară pământul și pietrele pe care Charles le împrăștia în jurul copacilor.

Astfel începuse relația lor. Charles considera Camera Catone un paradis al chirurgilor, în vreme ce Morton știa că acea Cameră Catone era floarea orgasmică a tunelului, înflorită sub greutatea tăcută a pământului. Morton, Morton, deschis, închis. Cârtiță oabă în întuneric, săpând, cu un buton magic în cap, buton pe care îl apăsa pentru a deschide și închide ochii. Deschis, închis, deschis, închis, deschis, închis, sapă, sapă, deschis, închis.

Să vedem... Stejarul acela se află pe locul unde l-am îngropat pe italianul din Chicago după ce ne-a pus mozaicul. Și arțarul își trage seva din rămășițele umflate ale instalatorului, pe care l-am angajat în San Francisco. Dulgherul din Duluth putrezește lângă ceea ce trebuie să fie ultimul ulm sănătos din Connecticut. Nu-mi amintesc unde i-am îngropat pe ceilalți, dar ei nu contează. Ce servitor excelent este lăcomia! O lucrare secretă, cu plata în bani gheață și toată lumea e fericită. Lui Charles îi făcea plăcere să dea banii, dar eu eram și mai încântat când îi luam înapoi după ce-i trăgeam una în cap tipului respectiv. Nimeni nu era mai fericit decât noi amândoi în timp ce-l împungeam și-l scotoceam prin toate orificiile, canalele, tuburile și cavitățile trupului său ce se răcea încet.

Nu c-am fi avut nevoie să recuperăm banii. Ce-am cheltuit pe Camera Catone de-a lungul anilor nesfârșiți în care am așteptat moartea mamei

reprezentau mărunțiș în comparație cu ce adusese ea de la gară în două geamantane elegante în luna ianuarie a anului 1930. Tati, atât de prost încât să-și piardă banii din cauza prăbușirii bursei? Nu prea cred. Investițiile lui fuseseră convertite în bani gheață cu mult înainte de declanșarea crizei. Instalase un mic seif – mai târziu ușa acestuia se dovedise foarte folositoare – în cramă și pusese acolo banii gheață, asta până în ziua când detectivul o găsise pe doamna Catone. Mulțumesc, dragă căpitane Delmonico, pentru că m-ai ajutat să completez spațiile goale. Acum știu de ce a golit seiful, de ce-a pus conținutul lui în cele două geamantane, de ce le-a încărcat în mașină și de ce-a plecat spre gară.

După ce l-a ucis, mama a pus geamantanele în mașina ei; ne-am uitat în ele și le-am furat în timp ce hainele și bâta de baseball ardeau în foc. În timp ce eu le-am ascuns într-o mică nișă din tunelul meu, Charles a început să construiască un alt tunel, mai pe placul lui, s-a apucat să sape în mintea mamei. I-a șoptit continuu, iar și iar, că toată tărășenia cu familia Catone era o plăsmuire a imaginației ei, că nu-l ucisese pe tati, că numele Catone rima cu aton, iar Emma era titlul unei cărți de Jane Austen. Când avea nevoie de bani îi dădeam noi, dar nu i-am spus niciodată unde erau ascunse geamantanele. Apoi, după ce trădătorul acela de Roosevelt a desființat standardul aurului în 1933, am luat-o pe mama și geamantanele și ne-am dus la Banca Sunnington din Cleveland, aflată în proprietatea familiei, astfel că n-am avut nicio problemă să schimbăm vechile bancnote cu altele noi. În anii aceia de criză mulți oameni

preferau să-și păstreze banii cash. Și pe vremea aceea ea era deja păpușa neajutorată a doi băieți liniștiți și timizi, care abia pășiseră pragul adolescenței.

Adusul banilor înapoi acasă nu fusese așa de simplu, închis, deschis. Cineva din bancă vorbise. Dar Charles a pus la punct o strategie extraordinară, cu mintea lui sclipitoare. În materie de logistică Charles era un geniu. Cum o să-l înlocuiesc? Cine să înțeleagă, în afară de propriul frate?

De îndată ce am ajuns acasă, tunelul pe care Charles îl săpa în mintea mamei s-a concentrat pe bani; i-a spus că Roosevelt îi furase banii pentru a-și finanța planurile împotriva a tot ce susținea America noastră dragă, de la libertate și până la abandonarea Europei care trebuia lăsată să fiarbă în suc propriu. Da, ambele noastre tuneluri au crescut, și cine putea să spună care dintre ele era mai frumos? Tunelul spre nebunie, tunelul spre Camera Catone, deschis, închis.

Sper că domnul căpitan Delmonico a fost satisfăcut de povestea mea despre iubiri tragice și nebuni care au luat-o razna. Păcat că femeia aia a lui s-a dovedit a fi atât de deșteaptă. Abia așteptam o ședință cu ea, să-i escaladez înălțimea olimpiană în timp ce ea ar fi urmărit totul într-o oglindă. Nu poți să ții ochii închiși tot timpul, Desdemona, deschis, închis. Și totuși, cine știe? Poate într-o bună zi o să se întâmple și asta. Nu mi-ar fi atras niciodată atenția dacă n-aș fi fost atât de fascinat de Carmine Curiosul. Dar cum, deși curios, nu e în stare să citească gândurile, deschis, închis, n-a pus întrebările care ar fi putut descuia creierul lui obosit.

Întrebări ca de exemplu de ce aveau toate șaisprezece ani? Răspunsul era dat de o aritmetică simplă, deschis, închis. Doamna Catone avea douăzeci și șase de ani și Emma șase, împreună fac treizeci și doi, dar noi nu voiam decât una, doar o singură Catone, așa că am împărțit suma la doi și numărul norocos a fost șaisprezece. Întrebări ca de exemplu ce-ar fi putut atrage o fată sensibilă în ghearele dulcii ei sorți? Răspunsul e dat de mila inspirată. O femeie oarbă care plânge lângă cățelul ei călăuzitor după ce acesta și-a rupt un picior. Biddy se preface extraordinar de bine că are piciorul rupt. Întrebări, ca de exemplu, care era semnificația unei duzini? Cicluri solare, cicluri lunare, motociclete... Răspunsul e prostesc de simplu. Doamna Catone avea obiceiul să spună „la duzină e mai ieftin!", de parcă asta ar fi fost în măsură să lumineze lumea mai abitir decât strălucirea lui Dumnezeu. Întrebări, ca de exemplu, de ce am început să fac asta atât de târziu în viață? Răspunsul este prins în plasa lui Oedip și a lui Oreste. Să omori Catone poate fi mai ieftin la duzină, dar nimeni nu e în stare să-și ucidă mama. Întrebări ca de exemplu cum ar fi putut Claire să ia parte la toate astea, și cine să mai fi fost, în afară de Claire? Răspunsul la această întrebare e dat de aparențe. Aparențele sunt totul. Totul se petrece în mintea privitorului, deschis, închis.

Mama n-a avut niciodată o fetiță. Doar trei băieți. Deschis, închis, deschis, închis. Dar își dorise foarte mult și o fată, și dorința trebuia să i se îndeplinească. Așa că l-a îmbrăcat pe cel mai mic dintre noi în fetiță încă din ziua în care s-a

născut. Oamenii cred ce văd cu ochii lor, deschis, închis. Până și tu, căpitane Delmonico. Noi, băieții Ponsonby semănăm toți cu mama; am putea trece drept femei, dar ca bărbați suntem cam tăntălăi. N-am moștenit niciun strop din masculinitatea accentuată a tatălui nostru. Oh, cum i-o mai trăgea doamnei Catone! Charles și cu mine îl umăream printr-o gaură în perete, deschis, închis, deschis, închis.

Dragul meu Charles, întotdeauna se gândea cum să-mi satisfacă nevoile. Ar fi fost mult mai greu după ce Claire a orbit dacă n-ar fi avut inspirația să mă îmbrace în hainele lui Claire și să mă trimită la Cleveland, deschis, închis. Imediat cum am ajuns acolo, i-a pus o pernă moale de cauciuc pe față lui Claire și Morton Cârtița a devenit Claire cea Oarbă. Deschis, închis, deschis, închis.

În sfârșit întuneric. Adevăratul meu mediu, deschis, închis. A venit vremea ca Morton Cârtița să își caute un teren nou în care să-și sape tunelul.

Dovedind că poate triumfa în orice gen literar, **Colleen McCullough**, cea mai cunoscută romancieră a Australiei, autoarea romanului *Păsărea spin*, oferă cititorilor o carte cu o intrigă excelentă, bine construită şi cu mult suspans.

O descoperire macabră tulbură liniştea unui institut de cercetări în domeniul neurologiei, şi astfel se dezlănţuie furtuna. Investigaţiile poliţiei scot la iveală lucruri neobişnuite, apar noi incidente, iar un vechi scandal de familie, şocant şi bizar, complică şi mai mult lucrurile. Acţiunea este tot mai palpitantă pe măsură ce identitatea făptaşului devine o enigmă din ce în ce mai încărcată, la a cărei dezlegare cititorul participă indirect, dar cu multă plăcere şi satisfacţie.

O lectură incitantă, autoarea păstrând suspansul până la ultima pagină – literalmente, când ne prezintă un final terifiant şi neaştepat, ca o lovitură de trăsnet.

ISBN 978-973-629-218-7

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro